

செயலாளர்
கமிட்டித் தலைவர்: திரு. சி. சி. சி.

தலைவர்: 1984-85

1. **தலைவர்:** திரு. சி. சி. சி. (தலைவர்)

2. **உறுப்பினர்:** 27 பேர் (உறுப்பினர்)

3. **கமிட்டி:** தலைவர், உறுப்பினர், செயலாளர், உறுப்பினர்

4. **கமிட்டி:** தலைவர், செயலாளர், உறுப்பினர்

- 1. தலைவர்: 1984-85
- 2. உறுப்பினர்: 27 பேர்
- 3. கமிட்டி: தலைவர், உறுப்பினர், செயலாளர், உறுப்பினர்
- 4. கமிட்டி: தலைவர், செயலாளர், உறுப்பினர்

கமிட்டித் தலைவர்: திரு. சி. சி. சி.

1. **தலைவர்:** 1984-85

2. **உறுப்பினர்:** 27 பேர்

3. **கமிட்டி:** தலைவர், உறுப்பினர், செயலாளர், உறுப்பினர்

4. **கமிட்டி:** தலைவர், செயலாளர், உறுப்பினர்

1. தலைவர்: 1984-85

2. உறுப்பினர்: 27 பேர்

3. கமிட்டி: தலைவர், உறுப்பினர், செயலாளர், உறுப்பினர்

1. **தலைவர்:** திரு. சி. சி. சி. (தலைவர்)

2. **உறுப்பினர்:** 27 பேர் (உறுப்பினர்)

3. **கமிட்டி:** தலைவர், உறுப்பினர், செயலாளர், உறுப்பினர்

4. **கமிட்டி:** தலைவர், செயலாளர், உறுப்பினர்

உடை மரங்கள்

பேராசிரியர் **இரா. மேகதன்**
நெல்லை ந. சொக்கலிங்கம்

உள்ளுறை

1. உரையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்	—	9
2. 'உரை வழிகாட்டி' நக்கீரணர்:		
இளையனார் களவியலுரை	—	49
3. 'உரை முதல்வர்' இளம்பூரணர்	—	76
4. 'உரைச் செம்மல்' சேனாவரையர்	—	114
5. 'உரை முளைவர்' பேராசிரியர்	—	146
6. உரை இளவரசர் பரிமேலழகர்	—	180
7. 'உரைத் தென்றல்' அடியார்க்குநல்லார்	—	211
8. 'உரை ஞாயிறு' நச்சினார்க்கினியர்	—	267
9. 'உரை மணி' மு. கதிரேசச் செட்டியார்	—	304
10. 'உரை வித்தகர்' பெரியவாச்சான் பிள்ளை	—	357

பக்கம்

*இந்நூலின் இடம்பெற்றுள்ள கட்டுரைகளுள் 1, 3, 5, 8, 9 ஆகியவை பேராசிரியர் இரா. மோகன் எழுதியவை; 2, 4, 6, 7, 10 ஆகியவை நெல்லை ந. மொகலிங்கம் எழுதியவை.

உரை பரபுகள்

1

உரையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

"நூலாசிரியரின் அரிய கருத்துகளைபெயல்வரம் உரையாளர் உதவியாலேயே உலகம் உணர்ந்தது இன்புறுகின்றது. பேருபகாரிகளாகிய உரையாசிரியர்களின் உதவி இயல்பையாயின், பண்டை உயர்நூல்களாம் கருவூலங்களில் தொகுத்து வைத்த விசை வரம்பில்லாப் பொருண்மணிக் குவியல்களை யாம் எங்ஙனம் பெறுதல் கூடுமோ!"

- பண்டிதமணி மு. கதிரேசனார்

1. உரையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்*

முன்னுரை

மேலை இலக்கிய உலகில் திறனாய்வாளர் (Critic) உண்டு. 'உரையாசிரியர்' (Commentator) இல்லை. ஆயின் தமிழ் மொழிநிலை வேறு.

"உரை எழுதுவது தமிழ் மொழியில் ஒரு தனித்துறையாக வளர்ந்துள்ளது. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் நூலாசிரியர்களுக்குச் சமமாக உரையாசிரியர்கள் இடம் பெற்றுள்ளனர். மிகப் பழமையான இலக்கியங்கள் நிறைந்த தமிழ் மொழிக்கண் உரைகள் தோன்றுவது இயல்பே" என்பர் அறிஞர் வசுப. மாணிக்கம். அவர் கூறுவது போல், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பழந்தமிழ் நூல்களுக்குத் தோன்றுள்ள உரைகள் மிகக் கிறந்த இடத்தினைப் பெறுகின்றன அவ்வரைகள் யாவும் ஒரே நாலத்தின்

* பேராசிரியர் மு. ம. அரவிந்தனின் 'தமிழில் - உரைகளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்' என்னும் நூல்தான் உலகத் தமிழ் வரலாற்று ஆய்வுக் கட்டுரைநிலை அடிப்படையில் இயக்குதி எழுதப் பெற்றுள்ளது.

திரைத் தோன்றியவை அல்ல. அவை, காலப் போக்கிற்கு ஏற்றவாறு, முதலில் சிறிய அளவில் அரும்பி, மெல்ல மெல்ல வளர்ந்து, படிப்படியாய் முழுமை பெற்றனவாகும். அவை தோன்றிய முறையினையும், வளர்ந்த வரலாற்றினையும், நிறைவு பெற்ற பாங்கினையும் இவ்வியலில் சுருக்கக் காண்போம்.

அரங்கேற்றம்

இக்காலத்தில் நூல் மதிப்பீடு செய்யப்படுவது போல், பழங்காலத்தில் நூலை அரங்கேற்றும் வழக்கம் இருந்து வந்தது. நூல் அரங்கேற்றம் என்பது அக்காலத்தில் அவையில் கூடி இருக்கும் புலவர்களின் நன்மதிப்பையும் போற்றுவதையும் ஒரு நூல் பெறுவதாகும். நுண்மாண் நுழைபுலம் சான்று புலவர்கள் அந்நாளில் அவைக்கு வரும் நூல்களை நுணுகி ஆராய்வர்; அவற்றின் சொற்பொருட் செவ்விகளைத் தன் அறிவேன்றும் துலக்கோலில் இட்டு மதிப்பிடுவர். இங்ஙனம் நூலின் அரங்கேற்றத்தால் நூல்களை நுணுகி ஆராயும் முறைமையும், சிறந்த பகுதிகள் இவை, சிறவாத பகுதிகள் இவை எனப் பகுத்துக் காட்டும் நெறியும், நூலின் முழுத் தகுதியினையும் காணும் நல்ல ஆராய்ச்சி நெறிமுறையும் அக்காலத்தில் செவ்விய நடைப் பெற்றன.

"பழங்காலத்தில் புது நூல்களை அவற்றின் ஆசிரியர், புலவர் கூடிய அவைக்களத்தில் படித்தலும், உரை கூறுங்கால் அமையம் நேர்ந்துழிப் புலவர்கள் சுடாக்கள் விடுத்தலும், நூலாசிரியர் அக்கடாக்களுக்குத் தக்க விடைநிறுத்தலும் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் நிகழும். அவைப் புலவொர் ஏற்றுக் கொண்ட நூல்கள் அன்னாரின் சாற்றுக் கொண்ட நூல்களையாம். அத்தகு நூல்களே சிறந்தனவெனப் பலராலும் கொண்டாடப்படும். இங்ஙனம் புலவர் கூட்டத்தில் வடிக்கட்டப் பெற்று வெளிவந்த நூல்களே நீடுநின்று நிலவின்" என முற்காலத்தில் நிலவிய நூல் அரங்கேற்ற முறையினைக் குறித்து அறிஞர் விநா. மருதாசலக் கவுண்டர் தம் 'புலமை நூலில் விளக்கி எழுதியுள்ளார்.

தொல்காப்பியம், திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவக சிந்தாமணி, கம்ப ராமாயணம், நைடதம், காஞ்சிப் புராணம் முதலான நூல்களின் அரங்கேற்றம் பற்றிய சுவையான குறிப்புகள் பல நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. சீவகசிந்தாமணிக்கு நச்சினார்க்கிணியர் எழுதிய முதல் உரை சமணப் பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை என்றும், சமணப் புலவர்களும் மெய்யமைக்களையும் நன்கு கற்றறிவர் அவர் எழுதிய

இரண்டாவது உரையே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது என்றும் அறிகின்றோம். இச் செய்தியால் நூல் அரங்கேற்றம் போல உரை அரங்கேற்றமும் நிகழ்த்தமை அறியப்படும்.

உரை இவ்வாத காலம்

முற்காலத்தில் நூல்களுக்கு உரைகள் தேவைப்படவில்லை. புல நூல்களே எல்லோரும் கற்று மதியும் வகையில் எளியனவாய் இருந்தன. "உரையின்று சூத்திரத்தானே பொருள் நிகழ்த்த காலமும் உண்டென்பதாம்" (பொருள், 653) என்றும், "உதாரணங் காட்டல் வேண்டாமையை உணர்ந்து உரை நடந்த காலமும் உடையவாகும் முற்காலத்து நூல்களென்பது சுருத்து" (பொருள் 656) என்றும் பேராசிரியர், தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையுள் கூறியுள்ள சுருத்துக்கள் இவ்வகையில் மனங்கொள்ளத் தக்கவையாகும்.

செவிச் செல்வம்

'கற்றலின் கேட்டலே நன்று' என்பது அக்காலத்தவர் கொள்கையாக இருந்தது. நூல்களுக்கு உரை எழுதாமல், வாயால் விளக்கிச் சொல்லும் வழக்கமும், செவ்வியக் கேட்டு உணர்ந்து புலமை பெறும் வழக்கமும் அக்காலத்தில் நடைபெறும் பரவி இருந்தன. ஆசிரியர் தம் மாணவர்களுக்கும், தந்தை தம் மக்களுக்கும் வாய்மொழியாகப் பழைய நூல்களுக்கு உரையும் விளக்கமும் கூறி வந்தனர். இவ் வழக்கம் வாழையடி வாழையாக - வழி வழியாக - தொடர்ந்து வந்தது. இதன் பயனாக, ஒரு நூல் பல தலைமுறைகளைத் தாண்டி வரும்போது, ஒவ்வொரு தலைமுறைக்கும் உரிய சுருத்துக்களையும் விளக்கங்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு வளர்ந்து வந்தது. இங்ஙனம் வாய் மொழியாகப் பல்லாண்டுகள் வழங்கி வந்த இக்கருத்துக்களும் உரை விளக்கங்களும் காலப்போக்கில் எடுகளில் எழுதப்பட்டன.

'இறையனார் களவியல் உரை' நக்கிரனார் காலம் தொடங்கி நலகண்டனார் காலம் வரையில் கர்ண பரம்பரைவாக வழங்கி வந்தது. இவ்வாறு ஒன்பது தலைமுறைகள் வாய்மொழியாக வழங்கி வந்த இவ்வுரையானது கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டளவில் ஏட்டு வடிவில் அமையலாயிற்று. "நூலுக்கு உரை எழுதும் பழக்கம் சங்க காலத்தில் இல்லை சங்க கால இலக்கிவங்களாகிய பத்துப்பாட்டு போன்றவற்றுக்கும், தொல்காப்பியத்திற்கும், சிலப்பதிகாரத்திற்கும் யிகவும் பிற்காலத்திலேயே பல அறிஞர்கள்

திரென்று தோன்றியவை அல்ல. அவை, காஸப் போக்கிற்கு ஏற்றவாறு, முதலில் சிறிய அளவில் அரும்பி, மெல்ல மெல்ல வளர்ந்து, படிப்படியாய் முழுமை பெற்றனவாகும். அவை தோன்றிய முறையினையும், வளர்ந்த வரலாற்றினையும், நிலைவு பெற்ற பாங்கினையும் இவ்வியலில் சுருங்கக் காண்போம்.

அரங்கேற்றம்

இக்காலத்தில் நூல் மதிப்பீடு செய்யப்படுவது போல், பழங்காலத்தில் நூலை அரங்கேற்றும் வழக்கம் இருந்து வந்தது நூல் அரங்கேற்றம் என்பது அக்காலத்தில் அவையில் கூடி இருக்கும் புலவர்களின் நன்மதிப்பையும் போற்றுவதையும் ஒரு நூல் பெறுவதாகும். நுண்மான் நுழைபுலம் சான்ற புலவர்கள் அந்நாளில் அவைக்கு வரும் நூல்களை நுணுகி ஆராய்வர்; அவற்றின் சொற்பொருட் செவ்விகளைத் தன் அறிவென்னும் துலாக்கோலில் இட்டு மதிப்பிடுவர். இங்ஙனம் நூலிஷ் அரங்கேற்றத்தால் நூல்களை நுணுகி ஆராயும் முறைமையும், சிறந்த பகுதிகள் இவை, சிறவாத பகுதிகள் இவை எனப் பகுத்துக் காட்டும் நெறியும், நூலின் முழுத் தகுதியினையும் காணும் நல்ல ஆராய்ச்சி நெறிமுறையும் அக்காலத்தில் செவ்விகள் நாட்டப் பெற்றன.

"பழங்காலத்தில் புது நூல்களை அவற்றின் ஆசிரியர், புலவர் கூடிய அவைக்களத்தில் படித்தலும், உரை கூறுங்கால் அமயம் நேர்ந்துழிப் புலவர்கள் கடைக்கள் விடுத்தலும், நூலாசிரியர் அக்கடாக்களுக்குத் தக்க விடையிறுத்தலும் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் நிகழும். அவைப் புலவொர் ஏற்றுக் கொண்ட நூல்கள் அன்னாரின் சாற்றுக் கொண்ட நூல்களேயாம். அத்தகு நூல்களே சிறந்தனவே எனப் பலராலும் கொண்டாடப்படும். இங்ஙனம் புலவர் கூட்டத்தில் வடிகட்டப் பெற்று வெளிவந்த நூல்களே தீடு தின்று நிலவின்" என முற்காலத்தில் நிலவிய நூல் அரங்கேற்ற முறையினைக் குறித்து அறிஞர் விநா. மருதாசலக் கவுண்டர் தம் 'புலமை நூலில் விளக்கி எழுதியுள்ளார்.

தொல்காப்பியம், திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவக சிந்தாமணி, கம்ப ராமாயணம், நைடதம், காஞ்சிப் புராணம் முதலான நூல்களின் அரங்கேற்றம் பற்றிய கவையான குறிப்புகள் பல நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. சீவகசிந்தாமணிக்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய முதல் உரை சமணர் பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை என்றும், சமண மரபுகளையும் மெய்யமைகளையும் நன்கு சுற்றிவிட அவர் எழுதிய

இரண்டாவது உரையே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது என்றும் அறிவிக்கிறோம். இச் செய்தியால் நூல் அரங்கேற்றம் போல உரை அரங்கேற்றமும் நிகழ்ந்தமை அறியப்படும்.

உரை இல்லாத காலம்

முற்காலத்தில் நூல்களுக்கு உரைகள் தேவைப்படவில்லை. மூல நூல்களே எல்லோரும் சுற்று மகிழும் வகையில் எளியனவாய் இருந்தன. "உரையின் நிச்சி சூத்திரத்தானே பொருள் நிகழ்ந்த காலமும் உண்டென்பதாம்" (பொருள். 653) என்றும், "உதாரணங் காட்டல் வேண்டாமையை உணர்ந்து உரை நடந்த காலமும் உடையவாகும் முற்காலத்து நூல்களென்பது சுருத்து" (பொருள். 656) என்றும் பேராசிரியர், தொல்காப்பியப் பொருள்திகார உரையின் கூறியுள்ள சுருத்துக்கள் இவ்வகையில் மனங்கொள்ளத் தக்கவையாகும்.

செவிச் செல்வம்

'சுற்றலின் கேட்டலே நன்று' என்பது அக்காலத்தவர் கொள்கையாக இருந்தது. நூல்களுக்கு உரை எழுதாமல், வாயால் விளக்கிச் சொல்லும் வழக்கமும், செவ்வியல் கேட்டு உணர்ந்து புலமை பெறும் வழக்கமும் அக்காலத்தில் நாடெங்கும் பரவி இருந்தன. ஆசிரியர் தம் மாணவர்களுக்கும், தந்தை தம் மக்களுக்கும் வாய்மொழியாகப் பழைய நூல்களுக்கு உரையும் விளக்கமும் கூறி வந்தனர். இவ் வழக்கம் வாழையடி வாழையாக வழி வழியாக - தொடர்ந்து வந்தது. இதன் பயனாக, ஒரு நூல் பல தலைமுறைகளைத் தாண்டி வரும்போது, ஒவ்வொரு தலைமுறைக்கும் உரிய சுருத்துக்களையும் விளக்கங்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு வளர்ந்து வந்தது. இங்ஙனம் வாய் மொழியாகப் பல்லாண்டுகள் வழங்கி வந்த இக்கருத்துக்களும் உரை விளக்கங்களும் காலப்போக்கில் ஏடுகளில் எழுதப்பட்டன.

'இறையனார் களவியல் உரை' நக்கிரனார் காலம் தொடங்கி நிலகண்டனார் காலம் வரையில் கர்ண பரம்பரையாக வழங்கி வந்தது. இவ்வாறு ஒன்பது தலைமுறைகள் வாய்மொழியாக வழங்கி வந்த இவ்வுரையானது கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டளவில் எட்டு வடிவில் அமையலாயிற்று. "நூலுக்கு உரை எழுதும் பழக்கம் சங்க காலத்தில் இல்லை. சங்க கால இலக்கியங்களாகிய பத்துப்பாட்டு போன்றவற்றுக்கும், தொல்காப்பியத்திற்கும், சிலப்பதிகாரத்திற்கும் மிகவும் பிற்காலத்திலேயே பல அறிஞர்கள்

உரை எழுதியுள்ளார்கள். பாட்டுக்கு உரை எழுதி வகைகள் முதலில் தொழில் உரை இறையனார் களவியல் உரையே என்கிறார். 'கொண்ட வாய்ப்பு இருக்கின்றது' என்றும் பெராசிரியர் அடியும் உரைக்கிறார். கருத்து இங்கே நினைவுகூரத் தக்கதாகும்.

வாய்ப்பொழியின் செல்வாக்கு

வாய்ப்பொழி வாயிலாக வளர்ந்து வந்த உரை, ஏட்டில் எழுதப்பட்ட பின்னரும் உரையாடுவது போன்ற நிலைகளிலேயே அமைந்தது. ஆசிரியர் பாடல் கூற, அதைக் கேட்டும் மாணாக்கர் ழயங்களை எழுப்ப, ஆசிரியர் அவற்றிற்குத் தக்க விடைகளைச் சொல்லி விளக்கும் முறையிலேயே உரைகள் அமைந்தன. நேரே ஏட்டில் உரை எழுதிய உரையாசிரியர்களும் தம்மை அறியாமலே இம் முறையினை மேற்கொண்டனர். இங்ஙனம் வாய்ப்பொழி தல் செல்வாக்கை எழுத்திலும் நிலைநாட்டியது. "உரையாசிரியர்கள் என்று நாம் போற்றும் முன்னோரெல்லாம் பாடலுக்கெல்லாம் வகுப்பாசிரியர்கள் என்பதனை நினைவு கொள்ள வேண்டும். பாடத்திற் சொல்லிய உரைகளே அவர்கள் எழுதிய உரைகளாம்" என்பர் அறிஞர் வசுப. மாணிக்கம்.

இறையனார் அகப்பொருள் உரையும், சேனாவரையர் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு எழுதிய உரையும், பெராசிரியர் திருக்கோவையாருக்கு எழுதிய உரையும், காலிங்கர் திருக்குறளுக்கு எழுதிய உரையும் ஆசிரியர் மாணாக்கர்களுக்குப் பாடல் கூறும் வகையில் வினா விடையாக அமைந்துள்ளன. பிற உரையாசிரியர்களின் உரைகளிலும் ஆங்காங்கே பல இடங்கள் இவ்வாறு அமைந்துள்ளன. காட்டாக, 'நானென ஒன்றுபோல் காட்டி உயிர்சகும், வாள் அது உணர்வார்ப் பெறின்' (அறன் 334) என்னும் குறளுக்குக் காலிங்கர் எழுதியுள்ள உரை விளக்கத்தினைக் காண்போம் :

"உலகத்தோர்க்கு நானென்று கொண்டு வேறே ஒன்றுளது போல் ஒரு நெறி காட்டிச் செல்கின்றது யாதோ எனில், மற்றது யரத்தினது உருபு வேறுபட்டுக் கழியுமாறு அதனை ஈர்ந்தது செல்லும் ஈர்வாள் போல மற்று ஈண்டும் உடம்பொடு தடைபெற்று இயல்கின்ற உயிரினையும் அந்த நிலை வேறுபட்டுக் கழியுமாறு அதனை ஈர்ந்து செல்லும் ஈர்வாளாம்; எவ்விடத்து எனின், இதன் உண்மையப்பாட்டினை உற்றுணர்வாரைப் பெற்ற இடத்து என்றவாறு."

உரையாசிரியர்கள் தம் உரை விளக்கங்களின் இயைபிலேயே, 'என்னை எனின்', 'எவ்வுதவிற்றோ எனின்', 'என்ன பெயர்த்தோ எனின்', 'வந்தவழிக் கண்டு கொள்க', 'எல்லாரைக் கொண்டுணர்க', 'எல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க', 'வல்லாரைக் கொண்டுணர்க', 'நினைவாக் கூறுதும்', 'என்னை', 'உதாரணம் முகவர்க் காட்டுதும்', 'உதாரணம் கூறுதும்', 'அறிவாரது எற்றிற்று', 'யாங்கவாயம்', 'அற்றன்று', 'நன்று கடாவினாய்', 'அறிவாரது கடாவினாய்', 'என்று கூறுவாரும் உரை' என்று எழுதிச் செல்லும் தொடர்களும் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

உரையின் வளர்ச்சி நிலைகள்

ஒரு நூலுக்கு முதன்முதலில் உரை எழுத முயன்றவர்கள் எடுத்த எடுப்பில் பெரிய அளவில் வீசியுரை யோ விளக்கவுரையோ எழுதவில்லை. அவர்கள், முதலில் சொல்லுகின்ற உண்மை அருஞ்சொற்களுக்குப் பொருள் எழுதினர்; சொற்களைக் கொண்டு கூட்டி, முடிக்கும் வகையினைக் கூட்டி, இவ்நிலையையாத நிலை வரலாற்றுக் குறிப்புக்களை வரைந்து, சில பகுதிகளுக்கு மிகச் சிறு உரைகள் உரை நயம் எழுதினர். நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரத்திற்கு முதலில் தொழிலியது அரும்புவுரையே ஆகும். இவ் அரும்புவுரை தம் பெயருக்கேற்ப, ஆங்காங்கு உள்ள திருசொற்களின் பொருளை யட்டுமே ஒருவாறு புலப்படுத்திச் சிற்சில இடத்து மேற்கொள்களை உடையதாய், மிகவும் கருக்கமாக நூல் முடிவாகும் அமைந்துள்ளது. பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு, அகநானூறு, நங்குறுநூறு ஆகிய சங்க நூல்களின் பழையவுரைகளும் குறிப்புகளாகவே உள்ளன. பரிபாடலுக்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய உரையிலும் மிகுதியான விளக்கங்கள் இல்லை.

தொடக்க நிலைகளில் நூல்களுக்குக் குறிப்புரைகள் எழுதியவர்களைப் பற்றிய வரலாறு எதுவும் தெரியவில்லை. 'ஊர் வேண்டேய், பேர் வேண்டேய்' என்று எல்லாவற்றையும் துறந்து, 'என் கடன் பணி செய்து விடப்படுதே' என்னும் ஆவ்நொர் வரலாற்று ஏற்ப வரலாற்று, அருந்தொண்டாற்றிய பெருமக்களாக அவர்கள் விளங்குகிறார்கள்.

ஒரு நூலுக்குக் குறிப்புரை தொழிலிய பின், காலம் செல்லச் செல்ல அந் நூலைப் பற்றிய கருத்துக்கள் வளர்ந்தன. குறிப்புரை மெல்ல மெல்ல விரிவடைந்து விளக்கவுரை ஆயிற்று. உரை வளர்ந்தபோது பல மேற்கொள்கை இடம் பெற்றன, இவ்வாறு ஒரு நூலுக்குச் சிறிய அளவில் தொழிலிய குறிப்புரை, காலப்போக்கில் விளக்கவுரை ஆயிற்று.

இத்தகைய வளர்ச்சியைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுவது சான்றாக, நம்மாழ்வார் அருளிச்சொல்லில் திருவாய்மொழி உரைகள் விளங்குகின்றன. திருவாய்மொழிக்கு முதல் உரைமாக 6,000 படி தொன்றியது. அவ்வுரை பின்னர் 9,000 படி ஆயிற்று; பின்னர் 24,000 படி ஆயிற்று; பிறகு 36,000 படி யாக வளர்ந்தது. இத்தகைய வளர்ச்சி நிலையை எவ்வளவு உரைகளின் வரலாற்றிலும் தெளிவாகக் காண முடியுகின்றது.

வலியைப் பள்ளவை வாழ்தல்

'வலியைப் பள்ளவை கரலத்தை விடும் வரலாறு' என்ற உண்மையை, உரைகளின் வரலாறும் நமக்கு உணர்த்துகின்றது ஒரு நூலுக்கு. பல உரைகள் தொன்றிய பின்னர், விளக்கவுரை தொன்றுகிறது. அது, தனக்கு முன் தொன்றிய உரைகளுக்கும் குத்துக்களை எல்லாம் தொகுத்துத் தரும் வாய்ப்பைப் பெறுகின்றது. முன்னைய எல்லா உரைகளிலிருந்து நல்லவற்றை மேற்கொள்ளவும், அவற்றில் உள்ள தவறான கருத்துக்களைத் திருத்தவும், கால வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற புத்தம் புதிய கருத்துக்களைச் சேர்க்கவும் விளக்கவுரைக்கு வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. இக்காரணங்களால் பின்னே தொன்றிய விளக்கவுரைகள் சொல்லாக்கு எய்தின; நிலைத்த வாழ்வு பெற்றன. முன்னே தொன்றிய உரைகளோ படிப்பாரற்றுப் போயின; புறக்கணிக்கப்பட்டன.

இளம்பூரணர் தொல்காப்பியத்திற்கு எழுதிய உரைக்குப் பின்னே தென்றிய செனாவரையர், பெராசிபியர், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார் ஆகியோரது உரைகள் கிறிப்பிடம் பெற்றன. நம்மாழ்வார் அருளிச்சொல்லுத் திருவாய்மொழிக்கு இறுதியில் தொன்றிய 800 (36,000 படி) முதல்மை பெற்றது. திருக்குறளுக்கு ஒன்பது உரைகளுக்குப் பின் தொன்றிய பரிமேலழகர் உரை நிலைபெற்றது. மயிலைநாதர், சங்கர நம்பிவாயர் ஆகிய இருவர்க்கும் பின் தொன்றிய சிவஞான முனிவர் இயற்றிய நன்னூல் விருத்தியுரை சொல்லாக்குப் பெற்றது சிவஞான போதத்திற்குப் பல உரைகள் தொன்றிய பின்னர் எழுந்த சிவஞான பாடியல் சிறப்புப் பெற்றது. இங்ஙனம் வலியைப் பள்ள உரைகள் வாழ்வு பெற்று நிலைத்து நிற்பதற்குச் சான்றுகள் பல காட்டலாம்.

உரைக்கு உலர்

மூல நூலுக்கு உரை எழுதியதைப் போலவே, உரைக்குப் பல உரை எழுத வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதை உரைகளில் வரலாறு

உரைகள் தொன்றும் வளர்க்கவும். திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரைக்கும், நமக்கு அறிவிக்கின்றது திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரைக்கும். நமக்கு அறிவிக்கின்றது திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரைக்கும். நமக்கு அறிவிக்கின்றது திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரைக்கும். நமக்கு அறிவிக்கின்றது திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரைக்கும்.

இரத்தின கவிராயர் 'மண்ணிப்பாடுள் மானை' என்ற பெயரில் உரைக்கு முதல்முதல் விளக்கம் எழுதிய பெருமை கவிராயரையே சாரும். 'பரிமேலழகர் விளக்கிய சொற்பொருள்களுக்கு மேலும் கருத்து விளக்கம் தந்து, அவர் தம் உள்ளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைத்த தம் உரைக்குறிப்பிற்குக் கவிராயர் 'நுண்பொருள் மானை' எனப் பெயர் சூட்டியது மிகப் பொருத்தமாகும்' என்பர் அறிஞர் மு. சண்முகம் பிள்ளை. திருமேனி காரி இரத்தின கவிராயர் 'தொல்காப்பிய நுண்பொருள் மானை' என்னும் நூலையும் இயற்றினார் என்பர் ஆயின் அந்நூல் இன்று கிடைத்திலது.

திருமேனி காரி இரத்தின கவிராயரை அடியொற்றி, சரவணப் பெருமான் ஐயர், முருகேச முதலியார், இராமானுசாசாரியர், கோ. வடிவேலு செட்டியார், அரசனார் சண்முகனார், சூப்பசாமி முதலியார், வை.மு. கோபால கிருஷ்ணமாச்சாரியர் ஆகியோர் பரிமேலழகர் உரைக்கு விளக்கவுரை எழுதியுள்ளனர். இங்ஙனம், திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரைக்குப் பிற்காலத்தில் பல விளக்கவுரைகள் எழுதப்பட்டுள்ளமை இவ்வளவு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சொய்யுள் வடிவ உரைகள்

உரைநடை யில் மட்டுமன்றி, செய்யுள் வடிவிலும் சில உரை நூல்கள் தொன்றின. 'ஒரு செய்யுள் நூலுக்கு வசனத்திலே உரை இயற்றுவதொடு செய்யுள் உருவத்திலேயே உரை இயற்றுவது உண்டு. இது, வடமொழியில் பெருவழக்கு. தமிழ் நூல்களிலும், சிவஞான போதத்திற்கு உரிய உதாரண வெண்பாக்களும், சத்தியார் முதலியனவும் உரை நிலைமையிலேயே உள்ளன. தேவாரப் பதிகங்களில் பாசாரம் முதலிய சிவவற்றிற்குப் பெரியபுராணத்தில் செக்கியார் உரை விளக்கிச் சொல்கின்றார். இவற்றைப் போலவே திருக்குறளுக்கும் செய்யுள் உருவத்தில் உரைபுண்டு. தனியே குறளையு என்னும் பெயர் பெறாவிட்டாலும் அவை உரைகளின் தன்மை உடையனவே' என அறிஞர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர் செய்யுள் வடிவில் குறளைய உரைகளைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

அகநானூற்றுக்குப் பழங்காலத்தில் அகவற்பாக்களால் ஆன உரை ஒன்று இருந்தது என்பதை அதன் உரைச் சிறப்புப் பாயிரத்தால் அறியலாம்.

ஏதேனும் ஒரு குறட்பாவை வெண்பாவின் இறுதியில் வைத்து, அக் குறட்பாவின் கருத்தை விளக்குவதற்கு ஏதேனும் ஒரு கதைவையோ, வாலாற்றையோ முதல் இரண்டு வரிகளில் கூறும் வழக்கம் இலக்கிய உலகில் பிற்காலத்தில் தொன்றியது. இத்தகைய நூல்களை, திருக்குறளுக்குச் செய்யுள் வடிவில் தொன்றிய உரைகளாகக் கருதுவர் அறிஞர் இரங்குகை வெண்பா, திவதீய வெண்பா, தினகர வெண்பா, வடமலை வெண்பா, சொமேசர் முதலியோர் வெண்பா முதலியன திருக்குறளுக்கு உதாரணம் கூறும் நூல்கள். உரை வகைகளிலே உதாரணம் கூறுதலும் ஒன்று ஆதலின், இந்நூல்களைத் திருக்குறளின் உரை நூல்கள் என்றே கூறல் தகும். இவையெய்நறி, திருக்குறளுக்கு உதாரணம் கூறும் வகையில் இன்னும் பல நூல்கள் வெண்பா யாப்பில் தொன்றியுள்ளன.

திருக்குறள் கருத்தைச் செய்யுளில் விளக்கிக் கூறும் பண்பிலும் புலவர் சிலர் ஈடுபட்டுள்ளனர். குமரகுருபரர் தம் 'நீதிநெறி விளக்கம்' என்னும் நூலில் பல குறட்பாக்களின் கருத்தை விளக்கிக் கூறியுள்ளார். 'திருக்குறள் பருவத்திலே பெற்ற பின்னை' என்று 'நீதிநெறி விளக்க'த்தினைப் பாராட்டுவர் அறிஞர். இருபதாம் நூற்றாண்டில் 'திருக்குறள் அகவல்', 'சுட்டிக் குறள்', 'திருக்குறள் இசை மாலை' ஆகிய நூல்கள், திருக்குறளின் கருத்தைப் பல்வேறு யாப்பில் வடித்துத் தந்துள்ளன.

திருக்கோவையாரில் உள்ள நூறு பாடல்களின் பொருளை அகவலில் அமைத்துக் கல்வாடர் தம் 'கல்லாடம்' என்னும் அகப்பொருள் நூலைப் புனைந்துள்ளார்.

கி.பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஆண்டிப்புலவர் நன்னூலுக்கு விடுத்தப்பாவில் உரை வரைத்துள்ளார். குருஞானசம்பந்தர் 'ஞானாவரண விளக்கம்' என்னும் தலைப்பில் சிவஞான சித்தியாரின் சூத்திரக் கருத்துக்களைச் செய்யுளில் விளக்கியுள்ளார்.

செய்யுள் வடிவில் உரை எழுதும் வழக்கம் இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் காணப்படுகிறது. பாரதிதாசன், குறுந்தொகைப் பாடல்கள் சிலவற்றிற்கு எளிய நடையில் அமைந்த அகவற் பாக்களில் விளக்கம் தந்துள்ளார். கண்ணதாசன், முதல்தொள்ளாயிர வெண்பாக்கள் சிலவற்றிற்கு அகவலில் விளக்கவுரை செய்துள்ளார்.

நூலாசிரியரே எழுதிய உரைகள்

புலவர் ஒருவரது நூலுக்கு அவருக்குப் பின்வந்தோர் உரை எழுதியதற்கு மாறாக, நூல் இயற்றிய புலவரே உரை எழுதும் வழக்கம் ஏற்பட்டது இவ் வழக்கம் வடமொழியாளரைப் பின்பற்றித் தொன்றியதாகும். இதனைப் பிர்வோக விவேகம் 'வடநூலார் தாமே பதிசுழும் உரையும் செய்வார்' என்று கூறுவதால் அறியலாம்.

தமிழ்மொழியில் முதல்முதலில் நூலாசிரியரே உரை எழுதும் வழக்கத்திற்கு அடிக்கொலியவர் 'புறப்பொருள் வெண்பாமாலை' இயற்றிய ஐயனாரிதனார் ஆவார். அவர் புறப்பொருள் இலக்கணத்தைக் கூறும் சூத்திரங்கள் இயற்றி, அவற்றின் கீழே துறைகளை விளக்கும் கொணுக்களை அமைத்து, அவ்வொரு துறையினையும் விளக்கும் வெண்பா ஒன்றையும் புனைந்துள்ளார். அவர், தாம் வகுத்த புறப்பொருள் இலக்கணத்திற்குத் தாமே மேற்கொள் செய்யுளையும் இயற்றியுள்ளார். இவ்வாறே கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தண்டியலங்கார ஆசிரியர், பல அணிகளுக்கு ஏற்ற உதாரணச் செய்யுட்களை இயற்றித் தம் நூலில் செர்த்துள்ளார்.

மெய்கண்ட தேவர், தாம் இயற்றிய 'சிவஞான போத'த்தில் உள்ள 12 சூத்திரங்களுக்கும் பொழிப்புரையும் எழுதியுள்ளார்.

கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்த நாற்கவிராசநம்பி, 'அகப்பொருள் விளக்கம்' என்னும் இலக்கண நூலை இயற்றி, அதற்குத் தாமே உரையும் எழுதினார்.

கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சுப்பிரமணிய தீட்சிதர், 'பிரவோக விவேகம்' என்னும் இலக்கண நூலை இயற்றி, அதற்குத் தாமே உரையும் எழுதினார். இவ்வாறே 'இலக்கண விளக்கம்' இயற்றிய வைத்தியநாத தேசிகரும், 'இலக்கணக் கொத்து' இயற்றிய சாயிநாத தேசிகரும் தத்தம் நூல்களுக்குத் தாமே உரைகள் வரைந்துள்ளனர்.

வீரமாமுனிவர், 'தொன்னூல் விளக்கம்' என்னும் இலக்கண நூலை இயற்றி, உரையும் செய்தார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் இப்பொக்கினை ஓரளவு காணமுடிகின்றது. 'பாரி காளை' இயற்றிய ரா. ராகவ ஐயங்கார், 'குமரேச வெண்பா' இயற்றிய செகவீர பாண்டியனார், 'புதிய ஆத்திசூடி' இயற்றிய பாரதிதாசன் ஆகியோர் தத்தம் நூல்களுக்குத் தாமே உரைகளையும் எழுதியுள்ளனர்.

நூலாசிரியர் தம் நூலுக்குத் தாமே உரை எழுதித்தொகுக்கலை காரணங்கள் உள்ளன. ஒரு நூலுக்குப் பல உரைகள் தொன்றியும் அந்நூலின் கருத்து நன்கு விளங்காமல் இருக்க நிலையைக் கண்ட புலவர்கள், தம் நூலுக்குத் தாமே உரை இயற்றினர். நூலாசிரியர்கள் தம் காலத்திலேயே தாம் இயற்றிய நூல்கள் தவறாக உரைப்பட்டதைக் கண்டு நூலாசிரியர்களே தம் நூலுக்கு உரையையும் இயற்றினர்¹⁰ என்பர் பொருளியர் முயை. அரவித்தன் 'தமிழ் மரபுப்படி நூல் எழுதுபவரே உரை எழுதும் வழக்கம் இல்லை' உரைகாரர் என்றே தனியாக வேறு ஒருவர் இருப்பதைக் காண்கிறோம். தொல்காப்பியம் முதலிய பெரிசுக்கணை நூல்களுக்கும், பத்துப்பாட்டு போன்ற பெரிசுக்கணை நூல்களுக்கும் அவற்றின் ஆசிரியர்களே உரை எழுதி விட்டிருப்பார்களாவில், பின்னால் இத்தனை உரை நூல்கள் தொன்றிவரா. அத்துடன் புதுப்புதுக் கருத்துக்கள் காலத்துக்கு ஏற்ப மாற்றமும் ஏற்றமும் பெற்றுக் காட்டக் கூடிய நிலையில் அமையா¹¹ என்னும் பொருளியர் அழு. பரமசிவானந்தத்தின் கருத்தும் இங்கே சிறப்பாக நினைவுகூரத்தக்கதாகும்.

மறுப்புரை

ஒரு நூலுக்கு உரை எழுதுவோர், தமக்கு முன் அந்நூலுக்கு உரை கண்டோரைச் சில இடங்களில் மறுப்பது உண்டு. ஆனால் ஒரு நூலையே மறுத்து ஒர் உரை தொன்றியுள்ளது. திருவாரூர் வைத்தியநாத தேசிகர் எழுதிய 'இலக்கண விளக்கம்' என்னும் நூலை மறுத்து, சிவஞான முனிவர் 'இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி' என்னும் பெயரில் ஒரு நூலை இயற்றியுள்ளார்.

வசனம்

உ.பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், செய்யுள் வடிவில் உள்ள புராண இதுகாசக் கதைகளை உரைநடையில் தரும் முயற்சி தொன்றியது. இராமாயணம், பாரதம், பெரிய புராணம், சுந்த புராணம் ஆகியவற்றைப் பொது மக்களிடம் பரப்பும் பணியில் சில அறிஞர்கள் ஈடுபட்டனர். எழுதப் படிக்கத் தெரிந்து, சிந்தனவு கல்வியறிவு உடையவரும் கற்றுப் பயனடையும் வகையில், செய்யுளின் கருத்தை விசித்து 'வசனம்' என்ற பெயரில் அவர்கள் எழுதினர்.

புராண, இதுகாச, காப்பியங்களுக்கு மட்டுமன்றி எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு போன்ற பழந்தமிழ் நூல்களுக்கும் இன்றைய அறிஞர்கள் 'வசன நூல்கள்' எழுதியுள்ளனர். இந்நூல்கள் 'ஐயந்திரிபரக் கற்றோர்க்ககன்றி மற்றோர்க்கும் எளிதில் புலப்படும் வகையில் வசன நடை'யில் அமைந்துள்ளன.

உரை எழுதாக்க கொள்கை

'அருட்புலவர்கள் இயற்றிய பக்திப் பணுவல்களையப் பழமுறை ஒதி உணர்ந்து இன்புற வேண்டுமே அங்ங், அவற்றிற்கு உரை எழுதக் கூடாது' என்ற கொள்கை பல ஆண்டுகளாகச் சமய உலகில் நிலவி வந்தது. எனினும் இராமாயணச் காலத்தில் ஆழ்வார்கள் அருளிய பக்திப் பாடல்களுக்கு உரை காணும் முயற்சி தொன்றியது. அக்காலத்தில் இருந்த வைணவப் பெரிசுவோர்கள் அம்முயற்சியை முதலில் வரவேற்கவில்லை. இருப்பினும், வைணவச் சான்றோர்கள் பொதுமக்களிடையே ஆற்றிய சமயச் சொற்பொழிவுகள் 'கால் கொம்பு சுழி ஏறாமல்' அடியவர்களால் எழுதி வைக்கப்பட்டன. இதனால், ஆழ்வார்களின் பாடல்களுக்கு உரைகள் வரவந்துவிட்டன.

சைவ சமய நூல்களுக்கொ பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை இத்தகைய முயற்சி மேற்கொள்ளப்படவில்லை. கற்றறிந்த சைவ வித்தகர்களும் 'அருட்பாடல்களுக்குச் சின்னாள் பல்பிணிக் சிற்றறிவினராகிய நாமா உரை எழுதுவது' என்று தவங்கி உரை எழுதாமல் ஒதுங்கி விட்டனர். இருப்பினும், இருபதாம் நூற்றாண்டில் 'அருட்பாடல்களைப் பொருளறித்து அனைவரும் ஒதிப் பயன்பெற வேண்டும்' என்ற நல்லுணர்வு அறிஞரிடையே மேலொங்கியதால், சைவத் திருமுறைகள் பலவற்றிற்கு உரைகள் தொன்றின.

தொகுத்து தொக்குதல்

ஒரு நூலுக்குக் காலத்தொறும் தொன்றியுள்ள உரைகளை எல்லாம் தொகுத்து தொக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இந்நூற்றாண்டில் அறிஞரிடையே ஏற்பட்டுள்ளது. திருக்குறளுக்குக் கிடைத்துள்ள பழைய உரைகளைத் தொகுத்து ஆய்ந்ததன் பயனாக, 'திருக்குறள் - உரைக்கொத்து', 'திருக்குறள் - உரை வளம்', திருக்குறள் - உரை வேற்றுமை' என்னும் கிறித்த நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. நாலடிவாரின் பழைய உரைகளைத் தொகுத்து 'நாலடியார் - உரை வளம்' என்னும் பெயரில் இரு பாகங்களைத் தஞ்சை சரகவதி மகால் நூலகம் வெளிவிட்டுள்ளது. திருமுருகாற்றுப்படைக்குப் பழைய உரைகளின் தொகுப்பு ஒன்று வெளிவந்துள்ளது. தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் ஆகிய மூன்று பகுதிகளுக்கும் தனித்தனியே உரைத்தொகுப்பு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அண்மையில் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகப் பதிப்புத் துறை அறிஞர் மு. அருணாசலம் பிள்ளை (அசுத்திணையியல்), பொருளியர் க. வெள்ளையாரணன் (புறத்துணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல்,

உயமையியல், செய்வுளியல், மரபியல்) ஆகிய இருவரையும் கொண்டு தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரை வளம்' என்னும் பெயரில் ஆய்வுரையோடு கூடிய உரைத்தொகுப்பு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது.

தெளிவுரைகள்

அண்மைக் காலத்தில் உரைகளின் வரலாற்றில் பரட்டி ஏற்பட்டுள்ளது. பழம்பெரும் நூல்களுக்கு மிக எளிய முறையில் உரைகள் எழுதி அவற்றைப் பொதுமக்களிடையே பரப்பும் முயற்சி இன்று தமிழகத்தில் முனைப்போடு நடைபெற்று வருகிறது. இம் முயற்சிக்கு னீத்து இட்டவர் அறிஞர் மு. வரதராசன் ஆவார். அவரது 'திருக்குறள் தெளிவுரை' என்னும் நூல் இவ்வகையில் முன்னோடியாகக் கருதத்தக்கதாகும். 'திருக்குறள் தெளிவுரை'யின் 175 ஆவது பதிப்பு அண்மையில் (2003) வெளிவந்துள்ளது. அறிஞர் மு.வ.வை அடிப்படையில் இன்று தொல்காப்பியம் முதல் ஆத்திசூடி வரை உள்ள பழந்தமிழ் நூல்களுக்குத் தெளிவுரைகள் எழுதியுள்ளனர்.

உரைகளைப் பற்றிய ஆய்வு முயற்சிகள்

இக்காலத்தில் உரைகளைப் பற்றிய ஆய்வு முயற்சிகளும் பெருகிவருகின்றன. உரையாசிரியர்களுள் யாரேனும் ஒருவரைப் பற்றிய தனி ஆய்வும், ஒரு நூலுக்கு அமைந்த பல்வேறு உரைகளைப் பற்றிய பரத்துபட்ட ஆய்வும், குறிப்பிட்ட சில நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய உரைகளின் வளர்ச்சி பற்றிய பொதுவான ஆய்வும் இன்றைய அறிஞரால் மேற்கொள்ளப் பெற்றுள்ளன.¹²

உரைகளைப் பற்றிய ஆய்வு முயற்சிக்குக் கால்கோள் இட்ட பெருமை அறிஞர் மு.வை. அரவிந்தனையே சாரும். அவரது 'உரையாசிரியர்கள்' என்னும் நூல் இவ்வகையில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தமிழக அரசின் முதற்பரிசு பெற்ற அந்நூலை விசுவம் திருத்தமும் பெற்ற முன்றாம் பதிப்பு 1995-ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்துள்ளது.

'நம் உரையாசிரியர்கள் பல வகையிலும் சிறந்த ஆராய்ச்சி அறிஞர்களாகவும் (Reseachers), ஆராய்ச்சி வழிகாட்டிகளாகவும் (Research Guides) காட்சியளித்தனர்' என்னும் கருதுகோளின் அடிப்படையில் உருவான நூல் பெராசிரியர் தமிழண்ணலின் 'உரை விளக்கு' (1985) என்பது.

மு.வை. அரவிந்தனை அடிப்படையில் அறிஞர் பலர், உரைகளைப் பற்றிய ஆய்வு முயற்சிகளில் ஆர்வத்தோடும்

முனைப்போடும் ஈடுபட்டுள்ளனர். பெராசிரியர் மு. அண்ணாமலையின் 'நச்சினார்க்குணியார்' (1956), அறிஞர் ச.வே. சுப்பிரமணியனின் 'அடியார்க்குநல்லார் உரைத் திறன்' (1976), அறிஞர் மு. கோவிந்தசாமியின் 'பரிமேலழகர்' (1978), பெராசிரியர் மு. அருணாசலத்தின் 'இளம்புரணர்' (1981), அறிஞர் கோ. ந. கந்தசாமியின் 'தெய்வச்சிலையார் உரைத்திறம்' (1981), அறிஞர் இ. சுந்தரமூர்த்தியின் 'பரிமேலழகர் திருக்குறள் உரைத்திறன்' (1985), முனைவர் மு. சந்திரனத்தின் 'பெராசிரியர் உரைத் திறன்' (1991), முனைவர் சா. திருட்டிவாழர் ததியின் 'இளம்புரணர் உரை' (2002) ஆகிய நூல்கள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவைவாயும்.

அறிஞர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர், பண்டிதமணி மு. கதிர்சனார், பெராசிரியர் அ.மு. பரமசிவானந்தம், அறிஞர் வி. செல்வநாயகம், பெராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம் முதலானோர் தத்தம் நூல்களில் பொதுநிலையில் பண்டைய உரையாசிரியர்களைப் பற்றிய அரிய பல கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளனர்.

மொழியியல், இலக்கியத் திறனாய்வு என்னும் இரு துறைகளும் இன்று தேவையான அளவுக்கு உரைகளைப் பயன்படுத்தி வருகின்றன. ஒப்பியல் ஆய்வுக்கும் உரைகள் துணைபுகின்றன. தமிழக கலை, பண்பாடு, சமயம், வரலாறு ஆகியவை பற்றிய கல்விக்கும் உரைகள் ஒளியூட்டுகின்றன. பெராசிரியர் மு.வை. அரவிந்தன் கூறுவது போல், "உரையாசிரியர்களின் மொழியியல் சிந்தனைகள், இலக்கியக் கொள்கைகள், திறனாய்வு முறைகள் ஆகியவற்றில் வருங்கால ஆய்வுகைம் ஈடுபட்டுச் சாதனைகள் பல செய்யக் காத்திருக்கின்றது"¹³ எனலாம்.

II. உரையாசிரியர்கள் காலமும் கருத்தும்

'தமிழர் பொற்காலம்' எனச் சிறப்பிக்கப்படும் பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் - கி.பி. 11 முதல் 14 வரைவிவான காலகட்டத்தில் - தமிழகத்தின் பல்வேறு இடங்களில் - பல்வேறு பகுதிகளில் - தொன்றியவர்கள் உரையாசிரியர்கள். நூலாசிரியர்தம் உள்ளப் பாங்கினை உற்று அறிந்து, அவரவர் பாடிய பாடல்களுக்கும் நூற்பாக்களுக்கும் ஏற்ற பெற்றி அறிந்து உரை கண்டு நின்று இவ்வரையாசிரியர்களுக்குத் தமிழ் உலகம் என்றென்றும் கடமைப் பட்டதாகும். இவ்வரையாசிரியர்கள் இலரேல் தமிழ் உரைநடை இலக்கியம் இன்று இருக்கும் நிலை நிலையில் இருந்திராது

என்பதை வரலாற்றாளர் நன்கு அறிவர். "இத்தமிழ் கூறு நல்லுலகத்தில் உரையாசிரியர்களின் தொண்டு இந்நிய விடுதலைத் தொண்டர்களில் புகழ் போலப் பரந்து விளங்கும்"¹⁴ என்பது அறிஞர் வசிய மானிக்கத்தின் எதிர்பார்ப்பு ஆகும்.

பழந்தமிழ் மீட்சி இயக்கம்

உரையாசிரியர்கள் தமிழ் மொழிக்குச் செய்துள்ள தொண்டு மலையிலும் மாணப் பெரிதாகும். அன்னோரது தமிழ்த் தொண்டு, நூல்களுக்கு உரை எழுதுவது என்ற அளவில் முடிந்து விட்டவிலை; அன்னோர் தம் செவ்விய உரைகளின் வாலிலாகப் பழந்தமிழ் மீட்சி இயக்கத்தை (Return to Classics) தொற்றுவித்தனர்; பழந்தமிழ் நூல்களின்மீது பற்றுக் கொண்டு கற்றுமாறு பொதுமக்களைத் தூண்டினர். உரையாசிரியர்களின் இத் தலையாய தமிழ்த் தொண்டினைக் குறித்துப் பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பின்னை, 'பரிமேலழகர்' பற்றிய தம் ஆய்வுக் கட்டுரையில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார் :

"சங்க காலத் தமிழ் வழக்கு நின்ற போய் வெகுகாலமாகி விட்டது. அதன் சிறப்பியல்புகளான இனிமை, தெளிவு, சுருக்கம், நேர்மை முதலிய பண்புகள் யாவும் பெரும்பான்மை இயக்கியல்களினின்றும் நீங்கிப் பல நூற்றாண்டுகள் வழிந்துவிட்டன. இடைக்காலத் தமிழ் பிறந்து வடமொழிச் சொற்களும் வடமொழிக் காவிய மரபுகளும் தமிழிற் குடியிருந்தன. பல்வேறு நல்லியல்புகளும் தமிழில் வந்து அமைந்தன. ஆனால் அவற்றோடு சில சில தன்மைகளும் புத்தவீட்டின. சுருக்கம், நேர்மை என்ற இயல்புகள் இரண்டும் ஒழிந்து போயின; அங்ககாலங்களும் ஆடம்பரங்களும் தலைவோங்கி விட்டன. வடசொற்கள் பெருமபான்மை விரிவித் தமிழ்ச் சொற்கள் சிறுகி வரத் தொடங்கின. இதனால் தமிழுக்கு இயற்கையால் அமைந்திருந்த ஆற்றல் குறுகலாகிற்று. நூற்பொருள் பெருமபான்மை வடமொழிக் காவியவளால் குடிபுத்தன. இதனால் தமிழ்ச் கவிஞர்களின் புதுவது இயற்றும் ஆற்றல் மிடைந்தன. இதனால் தடைபட்டுப் போகின்ற அக்காலத்துக் கவிவியாளர் சினர் இத்தலையையெழு வகுத்தினர் தமிழில் பன்மையான நிலையை உண்டாக்கினர் அந்நிலையைத் திருப்ப எய்தாதல் கூடுமா என்று எய்தாதவர்கள் சங்கத் தமிழின் மீளும் அதன் நன்றிநன்றியைக் கையாற்றிய பெருமபான்மை மீளும் பொதுமக்கள் பற்றுக் கொண்டு கற்றுப்படி செயல் வேண்டுமென்று எண்ணினர். அயற்கால நல்லியல்புகள் தமிழில் மீண்டும் தரப்படும்

வேண்டுமென்று கருதினர். இத்தொக்கங்களாகக் கொண்டு சவ்வியில் தலைசிறந்ததொர் சிலர் உழைத்து வந்தனர். சங்கத் தமிழுக்கு மீட்சியியக்கம் நிகழ்வதாயிற்று. இம் மீட்சியியக்கத்திற்கு ஓர் அறிஞராயாக, சங்க இலக்கியங்களுக்கு அன்றொடொத்த பெருமைபெடைய சூழல் போன்ற பெருமபான்மைக்கும் செவ்விய உரைகள் எழுதப்பட்டன."¹⁵

இதுவளமாக மீட்சியியக்கத்தைத் தொற்றுவித்தவர்களுள் இளம்பூரணர், சேனாவரையர், பேராசிரியர், தச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர், அடியார்க்கு நல்லார் ஆகியோர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆவர். இவ் உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் சி. பி. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டிற்கும், பதினான்காம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் வாழ்ந்து அங்களைத் தமிழ் மொழிக்கு அருந்தொண்டாற்றினர். இக்காலப் பகுதி தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் 'உரையாசிரியர்கள் காலம்' என்ற அறிஞர்களால் பெருமைபொரு கட்டப்பெறுகின்றது. "பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னும் பதினாண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னும் உள்ள இடைக்காலமே இவ்வுரையாசிரியர்களுள் பெரும்பான்மையோர் - ஏன் - அனைவருமே வாழ்ந்த காலம் என்பவராம். அக்காலத்தே தமிழ்நாட்டில் பிற்காலச் சோழர் தம் பேரரசு நிலைத்து வளர்ந்து நெரிய முறையில் ஆட்சி செலுத்தி வாழ்ந்தது"¹⁶ எனப் பேராசிரியர் அழு. பரமசிவானந்தம் தம் 'தமிழ் உரைநடை' என்னும் நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். அறிஞர் வசிய. மானிக்கம் தம் 'சிந்தனைக் களங்கள்' என்ற நூலில், "இடைக்காலம் என்பது உரைக்காலம் அன்று; தொண்டர்களின் உரை என்னும் கவிற்றால் பிணித்த உயிர்க்காலம்"¹⁷ என்று உரையாசிரியர்களின் காலத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். அறிஞர் வி. செல்வநாயகம் தம் 'தமிழ் உரைநடை' வரலாறு' என்னும் நூலில் "தமிழ் உரைநடை மிகச் சிறப்பாக வளர்ச்சியுற்ற காலம்"¹⁸ என்று உரையாசிரியர்கள் காலத்து வளர்ச்சி நிலையைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

மூலக்க மூலநூல்கள்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இடைக்காலத்தில் தமிழ் வளர்ச்சிக்காக மூலக்கமான மூலநூல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன என்பதொர் அறிஞர் வசிய. மானிக்கம் 'கோவைத் திறன்' என்னும் தம் ஆய்வுக் கட்டுரையில் அவர் இம்மூலநூல்களைக் குறித்து விளக்கக் கூறுகின்றார் : "தொல்காப்பியத்தையும் சங்கத் தொண்டர்களையும் படிக்கவும் பரப்பவும் வேண்டும் என்ற

வேண்டிய இடைக்காலத்துத் தீக்கொழுந்து போலப் பற்றியது. தொன்னூல்களை நொடியாகக் கற்க முயன்றனர்; அம் முயற்சியினால் உரைகள் பெருகின தொல்காப்பியத்திற்குப் பல உரையெழுதினர். சங்கநிலக்கியங்களுக்குக் குறிப்புரைகளும் பெருகினும் இளைத்தன. இதனால் பழந்தமிழ் இலக்கியப் பற்றி இடைக்கால மக்களிடே எளிதாகக் கிடந்தது. தொல்காப்பியத்திற்கும் சங்கப் பழுவல்கட்டும் உரையாசிரியர்கள் பெரும்பாலும் நிற்காது நூல்களிலிருந்து மேற்கொள்கிறார்கள். குறவதில்லை பழந்தமிழ் நூல்களை அவற்றிற்குரிய பெருமையோடு பரப்ப விடுவதெனினார்கள் உரையாசிரியர்கள் என்ற தெரிய இன்னால் அறிவின்றோம். இறையனாரகப் பொருள், நம்பியகப் பொருள், புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, நன்னூல், யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை, தண்டியலங்காரம் முதலான எத்துணையோ இலக்கண நூல்கள் இடைக்காலத்து வெவ்வேறு யாப்பு வடிவில் தோன்றின. முன்னூல்களை நன்கு கற்பதற்கு இடைக்காலத்தோர் மேற்கொண்ட மற்றொரு முயற்சி இதுவாகும். காலத்திற்கேற்பச் சிறுசிறு இலக்கண நூல்கள் ஒவ்வொரு கூறு பற்றி எழுந்தனவாம். இவ்விலக்கண நூல்களில் பாறீரங்களைப் படித்துப் பாரும்புகள் முயற்கியின் நோக்கமும் தொல்காப்பியத்தைக் கற்பதற்கு இலக்கண நூல்கள் வாயில்களே என்ற கருத்தும் விளங்கிக் கிடக்கும் உரை வகை ஒரு முயற்சி; சங்கநிலக்கண நூல் வகை ஒரு முயற்சி; சிற்றிலக்கிய வகை ஒரு முயற்சி. இம் மூவகை முயற்கியாலும் தொன்னூல்கள் இடைக்காலத்துப் பரவின, படிக்கப் பெற்றன. சிற்றிலக்கிய முயற்கியே பல்வகைப் பிரபந்தங்களின் எழுச்சியாற்றிற்று.¹¹⁴

நூலாசிரியரும் உரையாசிரியரும்

தமிழ் வரலாற்றில் மூல வரலாறு, உரை வரலாறு என இரு கூறுகள் உள்ளன. மீளினது முன்னதற்கு நிகரானது; தாமதத்தன்று. மூல நூலாசிரியர்களுக்கு இணையாக உரையாசிரியர்களையும் போற்றுவது தமிழ் மரபு. இதனை, மகத்துயம் வாய்ந்த அகத்தியன், 'ஒல்காப் புலமைத் தொல்காப்பியன்', 'தெய்வப் புலவன் திருவள்ளுவன்', 'பல்கலைக் குளில் பவணந்தி' என்பது போல், 'உளங்குர் கேள்வி இளம்பூரணர்', 'ஆனாப் பெருமைச் சேனாவரையர்', 'உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர்' என வரும் சிறப்புப் பெயர்க் கிணைகளால் நன்கு உணரலாம்.

இளம்பூரணர், பெராசிரியர், சேனாவரையர், தெய்வச் சிவையயார், நச்சினார்க்கினியர், கல்லாடர் ஆகிய பண்டை

உரையாசிரியர்கள் தமிழ் நிலைப்பெற்றுக்கும் தமிழுக்கும் ஆற்றிய தொண்டு தமிழினம் உள்ளளவும் மறத்தற்கரியதாகும். முத்தமிழ் அறிவும் பிற கலைகளின் அறிவும் வாய்ந்த இப்பெருமைக்கள், பவணந்தியார், புத்தமிழ்திரவார், நுயனாரிதனார், நான்கணிராச நம்பி போலத் தாமே புது இலக்கண நூல் படைக்கவல்ல ஆற்றல் பெற்றவர்கள். 'உண்மை கூறப் புதிஸ், மீள் எழுந்த இலக்கண நூல்கட் கொல்லாம் கருத்து வழங்கியவைகள் இவ்வுரைகள். ஆதலின் இவற்றை உரை மூலங்கள் என மதிக்க வேண்டும்' என்பர் அறிஞர்.

உமாபதி சிவாசாரியர்,

'வன்னூவரீர் அன்பர்வொழி வாசகம்நொல் காப்பியமே
தெள்ளுபரி மேலவள் செய்துரை - ஒள்ளியசீர்த்
தொண்டர் புரணம் தொஞ்சித்தி ஓராரும்
தண்டமிழின் மேலாம் தரம்'

என்று மூலநூல்களின் நிரலில் பரிமேலழகர் உரையையும் சொத்துப் போற்றுகின்றார். 'தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவரோடு ஒருங்கு வலத்து எண்ணுவதற்கு உரிய பெருமை உடையவர் பரிமேலழகர்' என்பது அவரது கருத்து.

"நூலாசிரியர்களைக் காட்டிலும் உரையாசிரியர்கள் பாலைவில் மீக்க பயிற்சியுள்ளவர்களைப் பதும் மிக்க உபகாரிகளென்பதும் ஒரு சாரார் கொள்கை"¹¹⁵ என்று அறிஞர் உலவு சாமிநாத ஐயர் தம் 'சங்கத் தமிழும் நிற்காலத் தமிழும்' என்ற நூலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஆகையோர் பெயரை நூல்கள் பெற்றது போலவே, உரையாசிரியர்களின் பெயரால் உரைநூல்கள் பெயர் பெற்று வழங்கின. இளம்பூரணர் உரையை இளம்பூரணம் என்றும், சேனாவரையர் உரையைச் சேனாவரையம் என்றும், பெராசிரியர் உரையைப் பெராசிரியம் என்றும், நச்சினார்க்கினியர் உரையை நச்சினார்க்கினியம் என்றும் கட்டும் வழக்கம் இலக்கிய உலகில் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னரே ஏற்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியன், திருவள்ளுவன், நக்கீரன், கடிலன், இளங்கோ, சுப்பன், புதழேந்தி, பாரதி முதலான புலவர்களின் பெயர்களைத் தமிழ்ப்பற்று மிகுந்தோர் தம் மக்களுக்கு இட்டு மகிழ்தகைப் போலவே, உரையாசிரியர்களின் பெயர்களைத் தம் மக்களுக்கு இட்டு மகிழ்ந்த சான்றோர்களும் உண்டு. திருமணம் செல்லக்கேசவராய முதலியார் தம் மக்கள் மூலக்கும் முறையே 'பரிமேலழகன்', 'நச்சினார்க்கினியன்', 'சேனாவரையன்' என்று உரையாசிரியர்களின் பெயரை இட்டார் என்பார்¹¹⁶

இவை எல்லாம் நூலாசிரியருக்கு உள்வ நிற்புகள் யாரும் உரையாசிரியருக்கும் உண்டு என்பதற்குத் தக்க சான்றுகளாகும்.

உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட தடை வகைகள்

உரையாசிரியர்கள் சங்க நூல்களுக்கு மட்டுமன்றி, பல்லவர் காலத்தில் எழுத்த திருக்கோவையாருக்கும், சொழிய் பெருமன்றர் காலத்தில் எழுந்த சிவக திந்தாமணி, யாப்பருங்கலக் காரிகை, வீரசொழியம் முதலிய இலக்கண நூல்களுக்கும் உரைகள் வகுத்துள்ளனர். ஆழ்வார்கள் பாடியருளிய சூல்களுக்கு உரையாசிரியர்கள் காலத்திலே உரைகள் வகுக்கப்பட்டன என்றும், அவை யாரும் மணியீரவாள நடைமீல் உள்ளன, தமிழ் நடைமீல் உரை வகுத்த ஆசிரியர்களுள் இளம்பூரணர், பெராசிரியர், சேனாவரையர், பரிமேலழகர், அடியார்க்கு நல்லார், நச்சினார்க்கினியர் ஆகிய ஆறு உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட நடை வகைகளைச் சூறித்து இங்கே கருங்கக் காண்போம்.²³

ஒரு தல்வ உரைநடைமீல் காணப்படும் பண்புகளுள் மூக்கியமாத் திதலிய அது இளம்பூரணர் நடைமீலே திறப்பாக அவையத்துள்ளது. வடமொழி கலவாத வகைமீலே திறுதிரு வாக்சியங்களில் பொருளைத் தெளிவாக அவையத்துச் செல்லுதலை நாம் அவர் உரைமீல் எங்கும் காணலாம்.

பெராசிரியர், இளம்பூரணர் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றித் தமிழ் மரபு தழுவிப் பொருளதிகாரத்தின் இறுதி நான்கு இயல்களுக்கு உரை வகுத்துள்ளார். இளம்பூரணர் தடைமையப் பொயிலே அவர் தடைமையும் திறுதிரு வாக்சியங்களைக் கொண்ட ஒரு தெளித்த நடைமையாக உள்ளது. தமிழ் உரைநடை பெராசிரியர் காலத்தொட்டு ஒரு புது வழியில் வளர்ச்சி அடைத்து வந்ததுள்ளது. இலக்கண நூற்பாக்களை வினக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டு வழங்குவதே உரைநடை. இலக்கிய நயங்களை எடுத்துக்கூறும் சருவியாகவும் பெராசிரியர் காலத்தில் கையாணப்பட்டத் தொடக்கநூறு.

பெராசிரியர் காலத்திற்குப் பிறகு சேனாவரையர் காலத்திலே தமிழ் உரைநடை மீல்தொகு புதிய வழியில் வளர்ச்சியுறுதலைக் கவனமாய் கருக்க முறையிடி, மீறர் மதம் மறுத்தும் சும் மதம் திறவுதற்கு ஏற்ற கருவியாகத் தமிழ் நடை அவர் காலத்தில் வடிவு கொண்டே அவையத் தொடங்கிற்று. தொல்காப்பியர் சொல்லறிவார்த்திக்கு, உரை வகுத்தவர்களின் சேனாவரையர் முதலில் வடமொழி மரபைத் கருவி உரை வகுத்தவர் ஆவார்.

பரிமேலழகர் உரை செறிவுக்கும் தெளிவுக்கும் பெயர் பெற்றதாகும். அவர் வாக்சியங்களில் உள்ள சொற்களுள் ஒன்றை நீக்கவோ அல்லது ஒன்றை மாற்றி வேறொன்றை அமைக்கவோ அல்லது புதிதாக ஒரு சொல்லைப் புதுத்தவோ முடியாது ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வரும் குறட்பாக்களுக்கு இடையே உள்ள தொடர்பினை இயையினை எடுத்துக்காட்டுவதிலும், பிறர் கருத்தை மறுத்துத் தம் கருத்தை நிறுவும்பொது ஒரு கண்ணியமான முறையைத் தழுவிக்கூறுவதிலும் அவர் ஆற்றலையும் உளப் பாங்கிணையும் அறியலாம்.

அக்காலத்தில் வாழ்ந்த உரையாசிரியர்களுள் அடியார்க்கு நல்லார்க்கே இயல் இசை நாடகம் ஆகிய முத்தமிழிலும் நிரம்பிய அறிவு இருந்தது என்பதை அவர் உரை கொண்டு அறியலாம். அவர் உரை இன்றேல், சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தை நாம் கற்றுக் கலைத்தல் முடியாது. அவர் நடைமீலே ஒசைப் பண்பையும் உணர்ச்சிக் கலப்பையும் நாம் திறப்பாகக் காண முடியும். பாட்டு மட்டுமன்றி உரைநடையும் உணர்ச்சியைப் புலப்படுத்தவல்லது என்பதைக் காட்டுவதற்கு உரிய வகைமீல் அவைமீல்தது அடியார்க்கு நல்லாரின் உரைநடை.

அக்காலத்தில் வாழ்ந்த உரையாசிரியர்களுள் தமிழ்ப் பற்றிலும், நூல் ஆராய்ச்சிகளிலும் மிகச் சிறந்தவராகப் பிற்காலங்களில் பாராட்டப்பட்டவர் நச்சினார்க்கினியர். பிற உரையாசிரியர்கள் எடுத்துக்காட்டாத இலக்கண, இலக்கிய நூல்களுக்குக்களை எடுத்துக்காட்டும் பெராற்றல் படைத்தவர் அவர். தமிழ் இலக்கியப் பரம்பலே அவருக்கு திகரான புலமை உடையவராக வேறு எவரையும் கூற முடியாது. அவரை ஒரு சிறந்த இலக்கண உரையாசிரியர் என்று கூறுவதிலும் கவி நயங்களை நுண்ணியதாக ஆராய்ந்து கூறும் ஒரு சிறந்த இலக்கிய உரையாசிரியர் என்று கூறுதல் மிகப் பொருத்தமுடையதாகும். இலக்கண நூற்பாக்களுக்கு மாட்டேற்றிப் பொருள் கூறுவதில் ஆற்றல் மிகுந்தவர் அவர். கல்வி காரணமாக அவருக்கு உண்டான பெருமீதத்தை அவர் உரை எங்கும் காணலாம்.

உரையாசிரியர்களின் உதவி

நூலாசிரியர்கள் அரிய கருத்துக்களை எல்லாம் நூலினால் புலகத்து இடக்கும் நுண்ணிய நயங்களை எல்லாம் உரையாசிரியர்களின் உதவியாலேயே உலகம் ஒது உணர்ந்து இன்புறுகின்றது. உரையாசிரியர்களின் உதவி இல்லையாயின், பழம்பெரும் நூல்களாம் கருவூலங்களில் தொகுத்து

வைக்கப்பட்டுள்ள விவை மதிப்பில்லாத பொருள் மண்டி குவியல்களை நாம் பெற முடியாமலே போய் இருக்கும் பண்ட உயர் நூல்களின் உண்மைக் கருத்துக்களைத் தம் மதிநூட்டியத்தால் கண்டு உரை வரைந்த ஆசிரியர்களின் பெருமையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, "இவ்வெல்லாம், மிக விரைவாக ஓடிச் செல்லும் ஒரு பெரியாற்றை எதிர்க்கு நீர்த்தி அந்த்ரொட்டத்தின் வலியை இந்நென உரை முற்படுவார் போலத் தாம் உரையெழுத மேற்கொண்ட சான்றோர் செய்யுள்களிலுள்ள சொற்களில் சொல்லை எதிர்க்காராய்ந்து உண்மைப் பொருள் கண்டு உலகிற்குத் தலையாவார்"²⁴ எனக் கூறுகின்றார் பண்டிதமணி மு. சுந்தரேசச் செட்டியார். மேலும் அவர், "நூலாசிரியர் உள்ளக் கிடக்கையை நுணுகி ஆராய்ந்து தெளிவு பெற எடுத்தெழுதும் வண்மையானரே உண்மை உரையாசிரியராவார்"²⁵ என்றும், "ஒரு புவன் காலக் கவிவு தேக்காது தொகுதாய்ந்து சும் வானத்தில் ஒரு நூற்கு உண்மையரை எழுதி ஓடிப்பிழைப் போதியதே"²⁶ என்றும் உரையாசிரியர்களின் தமிழ்ப் பணியை ஒல்லும் இடங்களில் எல்லாம் விபத்து போற்றுகின்றார்.

"உரையாசிரியர்கள், 'யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இல்லவயகம்' என்று உலக மக்களை அறையுவி அழைத்துப் புலமை விடுத்தளித்த நல்லவர்கள்; அறிவுச் செல்வத்தை அவ்விச் சொரித்த வள்ளல்கள்; கல்விச் கொளியின் பெருவாயிலைத் திறந்துவிட்ட மேலோர்கள்"²⁷ எனப் பெராசிரியர் முவை. அரவித்தல் உரையாசிரியர்களின் சிறப்பினைப் பாராட்டிப் பேசுகின்றார்.

இனி, உரையாசிரியர்கள் காட்டும் அரிய நயங்களுக்குச் சில சான்றுகளைக் காண்போம்.

"வண்ணம் பசுந்து புலம்புறு காலை
உணர்ந்த போல உறுப்பினைக் கிழளி
புணர்ந்த வகையிற் புணர்க்கவும் பெறுமே"

என்பது தொல்காப்பியப் பொருளியலில் வரும் ஒரு நூற்பா (பொருள். 202). இந்நூற்பாவில் இடம்பெற்றுள்ள 'புணர்ந்த வகையில்' என்றும் தொடருக்கு நச்சினார்க்கினியர் கூறியுள்ள நயமான விளக்கம் வருமாறு: "காதும் ஒதியும் முதலியன கூறப்பெறா; கண்ணுத் தொனும் முலையும் பொல்வன புணர்க்கப்படுமென்றற்குப் 'புணர்ந்த வகை' யென்றார்." "தலைவனது பிரிவாற்றாமை காரணமாகத் தலைவியில் கண்,

தோள் போன்ற உறுப்புகள் வாடி, வருத்திவளாகப் பாடுவது மரபு; தலைவியின் காது, கூத்தல் முதலிய உறுப்புகள் துன்புற்றளவாக எத்தல் புலவனும் பாட மாட்டான்; அங்ஙனம் பாடுவது மரபுமன்று' என்றும் அரிய கருத்தினை - இலக்கிய நெறியினை - நச்சினார்க்கினியரின் உரை விளக்கத்தால் அறிநோர்.

"உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கீச
இடுக்கண் கைவதாம் நீயு"

என்பது 'நய்யு' அதிகாரத்தில் வரும் ஒரு குறட்பா (788). இதில் இடம்பெற்றுள்ள 'உடுக்கை இழந்தவன்' என்ற தொடருக்கு, மணக்குடவர் 'உடை தோரா நின்றானுக்கு' என்றும், பரிப்பெருமாள் 'உடை கிழந்தவன் கை' என்றும், காலிங்கர் 'உரை நழுவினவன்' என்றும், பரிதிவார் 'புடவை தோர்த்தால்' என்றும் நழுவினவன் என்றும், தந்துள்ளனர் ஆயின். பரிமேலழகர் உரை விளக்கம் தந்துள்ளனர் ஆயின். பரிமேலழகர் இவர்களினாலும் சற்று வேறுபட்டு நுட்பமாக ஒரு சொல்லைச் சொர்த்து, 'அவைகிழை ஆடை குலைத்தவனுக்கு அப்பொழுதே கை சென்று உதவி அவ்விவரம் களைபுமாயு போல, நீட்டவனுக்கு இடுக்கண் வந்துழி அப்பொழுதே சென்றுதன் அத்தை களைவதே நட்பாவது' என விளக்கம் தருகின்றார் (நடுக்குறள் - உரைக் கொத்து, பொருட்பால், பக். 468-69).

"முனிசீனை யிளக்கும் முன்புஇன் மையின்
யானை கைவதத்து உயலும்
கானமும் இனிமையும் நும்மொடு வரினை."

என்பது குறந்தொகைப் பாடல் ஒன்றில் (388) வரும் தொழியின் கூற்று. இக்கூற்றில் இடம்பெற்றுள்ள 'கானமும் இனியவாய் நும்மொடு வரினை' என்றும் வரிக்கு அறிஞர் உ.வே.சாமிநாத ஐயர் தம் உரையின் கூறியுள்ள இனிய விளக்கம் வருமாறு: "நும்மொடு வரின் கானமும் இனியவாமென்றதனால் நும்மொடு வாரானாயின் வீடும் இன்னாததானுமென்பதும் பெறப்படும். இதனால், 'தலைவியின் மெய்வய குறித்து அஞ்சாது உட்கண் கொண்டு செல்க' என்று அறிவுறுத்தினானாயிற்று" இத்தகைய உரைகள் புலவர்களுக்கு உரைகளே என்னும் நினைவை மறப்பித்து, தாமே பெரிவக்கியங்கனா என்னும் நினைவைப் பதிலிடுவார் உள்ளத்துள் உண்டாக்க வல்லவாவாம். "ஒரு சில இடங்களை நோக்கின் 'நூலாசிரியர் இத்தகைய நுண்ணுணர்வுடன் பாடினாரா? அவ்றி உரையாசிரியர் உலா வண்ணமும் உரைவண்ணமும் இத்தகைய ஏற்றத்தைத் தருகின்றவவா?" என்று

வியக்கத் தோன்றும் எனவே உரையாசிரியர்கள் ஆயத்தவையிற் கல்வி அறிவும் முடிவிலா ஆற்றலுடையையும் பெற்றவையே அவர்தம் சிறந்த உரைகளை உலகில் அன்று யட்டுமென்றி இவ்வுய் என்றும் வாழ்வைக்க உதவின - உதவுகின்றன - உதவும் என்பது பொருத்தும் எனலும் பேராசிரியர் அழு பரமசிவானந்தத்தில் கருத்து இங்கே மனங்கொளத்தக்கதாகும்.

உரையாசிரியர்களின் மதிப்பீட்டு முறைகள்

துவின் தரத்தையும் திறத்தையும் மதிப்பீடும் முறையை ஆங்கிலத்தில் 'Criticism' என்பர். இம் மதிப்பீட்டு முறை மேனலநாட்டில் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் தலை நிமிரத் தொடங்கிற்று நமது நாட்டில் அதனிலும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே அம்முறை தலைநாக்கி வளர்ந்திருந்தது. இஃ பதினொன்றாம் நூற்றாண்டிற்கும் பதினான்காம் நூற்றாண்டிற்கும் இடையிட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த பண்டை உரையாசிரியர்கள் மதிப்பீட்டு முறையில் மிக மேல்பாடுற்று வினங்கினர். அவ்வொர் பரமசிவானந்தத்துக் கத்தம் கருத்துக்களை அறிவியலாக வடிக்கி அளித்தும், பல்வேறு கருத்துக்களில் துணிவான கருத்துக்களைக் கூர்ந்தறியும் நெறிமுறைகளைச் சட்டிக்காட்டியும் மதிப்பீட்டுக் கோட்பாடுகளை Principles of Criticism உலகறிந்து விவக்கச் செய்தனர்.

"உரையாசிரியர்களின் மதிப்பீட்டு முறைகள் பலதிறப்பட்டன. ஆசிரியர் பேராசிரியர் அழகொழுக மதிப்புரைப்பர். பரிமேழைச் சாயம் நொக்கி நயக்கும் இகழ்த்தும் கூறுவர். செனாவரையர் பணியும் தருக்கமுறையும் காட்டுவர். சிலர் உரையாசிரியர்களின் பெயர் கூறாது மதிப்பீட்டனர். ஆசிரியர் சிவஞான முனிவர், நச்சினார்க்கிணியர் முதலிய சிலர், பெயர் கூறாமல் ஆசிரியர் கூற்றைச் சீர்தூக்கி உரைப்பது பெருவழக்கு. முற்கால உரையாசிரியர்களுள் கருத்துக்களைச் சீர்தூக்கும் மதிப்பாளரின் (Critics) நச்சினார்க்கிணியர் தலைசிறந்தவர். பிற்காலத்தவருள் அவருளைப் போக்கும் சிவஞான முனிவர் ஒருவரே மதிப்பாளர் உலகில் உச்சத்தை அடைந்தவராவர். இவர் ஏனையோர் கருத்தை மறுத்துத் தம் கருத்தையே நிலைநாட்டுவதில் வல்லவர். இவர் மதிப்புரைக்கும் தடைத் திறம் பாராட்டி நூறியதாயினும் அது பெரிதும் கடுமையானவையையது. கடுமையான உரை பெய்யச் சிவஞான முனிவருக்கு அடுத்த நிலையில் உள்ளவரும், உரையாசிரியர் புலவரும் முத்தல்வரும் பல்லா வரம் மன்றமெல்லையுள்ளார். நூலாசிரியர் உலகிலும், ஆராய்ச்சி

யுரையாசிரியர் உலகிலும், தாய் தனித்தமிழ் தடையின் கட்டுரைக்கும் புதுநாள் மறைமலையடி களார் ஒருவரேயாவர். அன்றின் விநா. மருதாசலக் கவுண்டர் தம் 'புலமை நூலின்' உரையாசிரியர்களின் மதிப்பீட்டு முறைகளைக் குறித்து விர்வாசுக் கூறுகின்றார். அவர், பண்டைய உரையாசிரியர்களைச் சிறந்த திறனாய்வாளர்களாக மதிக்கின்றார்; அவர்களது உரைகளில் திறனாய்வுக் கூறுகளைவும் கோட்பாடுகளைவும் கண்டு பொற்றுக்கின்றார்.

இனி, பண்டைய உரையாசிரியர்களின் திறனாய்வுத் திறத்திற்கு ஒர் எடுத்துக்காட்டினைக் காண்போம். சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தில் தலைவன் கோவலன்; தலைவி "கண்ணகி. இளங்கோவழகன் 'மங்கல வாழ்த்துப் பாடலில் பன்விரண்டு வயது உடைய கண்ணகியை முதலில் அறிமுகப்படுத்துகின்றார். வயது உடைய கோவலனைப் பிறகு அறிமுகப்படுத்துகின்றார். தலைவனான கோவலனை விடுத்து, தலைவியான கண்ணகியை இளங்கோவழகன் தம் காப்பியத்துள் முதலில் அறிமுகப்படுத்தியவதன் காரணம் யாது? "இவளை (கண்ணகியை) முன் கூற்றி: கதைக்கு நாயகியாதின்" என்கிறார் அரும்பதவுரையாசிரியர். அடியாளர்க்கு நல்லாரோ இன்னும் ஒரு படி மேலே சென்று "கண்ணகியை முற்கூறினார், பத்தினியை ஏததுதல் உட்கொள்கலான்" என்கிறார். இன்றைய திறனாய்வாளர்களின் போக்கில் பண்டைய உரையாசிரியர்களுள் சித்தித்துப் பார்த்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு இது ஒரு சான்றாகும்.

"வண்ணச் சிறடி மண்மகள் அறிந்திலன்" எனலும் "அடைக்கலக் காதை" வரிக்கு (138), "இவளையெய் பூமிதேவியும் கண்டறியானென்றது அகம் விட்டுப் புறப்பட்டறியானென்றவாறு. இனி மண்மகள் இவள் மென்மையைத் தானறிந்து நெகிழ்திவனென்றுமாம் இன்னும் கால் கொப்பளங் கொண்டு திலத்திற் பாவாமலிற் கூறினாளென்றும் அமையும்" என அடியாளர்க்கு நல்லார் யமுதிருள்ள இனிய உரை விளக்கமும் இவ்வகையில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

"உண்மையான திறனாய்வாளன் இலக்கியத்தை மறுகொண்டும் திரும்பும் அல்லலிக்கியத்தின் துட்பமொள பொருளை ஒர்ந்துணரும் பாண்மையும் உடையவன்" என்பர் தா. ஏ. ஞானமுனித்தலை சிறந்த திறனாய்வாளனின் இவ்விரு பண்புகளும் அடியாளர்க்கு நல்லார் சிடைம் காணப்படுவதை மெற்காட்டிய என்னுகளால் உரைலாம்.

பல்துறைப் புலமை

"ஒரு நூலின் சுருத்தையோ பாட்டின் பொருளைப்போ காண்பதற்குப் பல அறிவுக் கூறுகள் வேண்டும். இது இவ்வகாலத்துத் தொன்றிய நூல் என்ற காலவறிவும், இக்காலத்து இச்சொல்லுக்கு இப்பொருள் என்ற சொல்லறிவும், இவ்வகாலத்து இருந்த பழக்க வழக்கங்கள் இவை என்ற சமுதாய அறிவும், இத்தொடர் ஒடிக்கிடக்கும் முறை இது என்ற நடையறிவும், நாட்டின் வரலாற்றறிவும், இவ்வநிறையும் இருந்தால்தான், உரையெழுதும்பொது நினைவுக்கு வந்தால்தான் பொருளை முரணின்றிக் காண முடியும்"³¹ என்பர் அறிஞர்.

இத்தகைய பல்துறை அறிவுக் கூறுகளை எல்லா உரையாசிரியர்களிடமும் சிறப்பாகக் காண்கிறோம். அவர்கள்து பல்துறைப் புலமை, இலக்கியத் திறனாய்வாக - இலக்கண விளக்கமாக - மூல பாடத்தினைக் காணும் ஆய்வாக - சமயக் கருத்தாக - நாகரிகம், பண்பாடு, பழக்க வழக்கம் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தும் காலத்தின் குரலாக - வாய்மொழி இலக்கிய ஊற்றாக - நாட்டு வரலாறாக உரைகளின் இடையிடையே வெளிப்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம்.

இனி, உரையாசிரியர்களின் பல்துறைப் புலமையைப் பறைசாற்றும் சில நயமான காண்களைக் காண்போம். விடை கூறும் வகைகளை எண்ணும்போது வாய் வாளாதிருத்தும் அதாவது மறுமொழி ஒன்றும் சொல்லாதிருத்தலும் விடையாகும் என்று அருமையாக மொழிகின்றார் தெய்வச்சிலையார் (சொல். 13). இதனால் எல்லாவற்றுக்கும் மறுமொழியத்தான் வேண்டும் என்பதில்லை என்பது தெளிவாகின்றது. அரசியல் உலகில் செய்தியாளர்கள் செட்கும் சில சிக்கலான வினாக்களுக்கு அமைச்சர்கள் யாதும் உரையாது 'கம்'மென இருப்பதைக் காண்கின்றோம். வாதிடத்தே தொற்ற சமணர்களைப் பாண்டியர் கழுவேற்றியபோது திருஞானசம்பந்தர் வாளாதிருத்தனர் என்பது செக்கிழார், துணிந்து கூற வேண்டுமிடத்து விடையைத் துணிந்து கூற வேண்டும் எனவும், சும்மா இருப்பது நல்லது எனின் அப்படியே இருந்து விடுக எனவும், எவ்வகையான கேள்விக்கு எவ்வகையான விடை கூற வேண்டுமோ அங்ஙனம் கூறுவதே விடை நெறி எனவும் தெய்வச்சிலையார் வாழ்க்கை முறையைத் தெளிவு செய்கின்றார்.

தாய்க்கும் மகனுக்கும் இடையே இருக்கும் பூசலினை, 'மகன்றாய்க் கலாய்' என்னும் எடுத்துக்காட்டின் வாய்வாய் புலப்படுத்துகின்றார் இளம்புரணர். 'மகன் வினை கிளப்பீய் முகனிலை இயற்றே' என்னும் எழுத்ததிகார நூற்பாறின் எழுத்த-

360) உரை விளக்கத்தில் அவர், "மகன் வினை" என்றது, மகற்குத் தாயாற் பயன்படும் நிலைமையென்றி, அவனோடு பகைத்து நிலைமையை" எனக் குறிப்பிடுகின்றார். "மனை வினையக் காதலிக்கும், தாயை உலக்கும்" என இளம்புரணர் சொல்லுகார நூற்பா ஒன்றின் (சொல். 72) உரை விளக்கத்தில் குறிப்பிடுவதும் இங்கே நினைவுகூரத்தக்கதாகும். மகன் - தாய், கணவன் - மனைவி என்னும் மனித உறவுகளுக்கு இடையே நிலவும் நுண்ணிய உணர்வு நிலைகளை இளம்புரணர் தம் உரையின் எடுத்துக்காட்டி இருப்பது சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

முன்னைய புகழ் பெற்ற வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைத் தம் உரையில் இடையிடையே கட்டிக் காட்டுவது பரிமேலழகரின் சிறப்பியல்பாகும். 'இவ்வ உளவாக இன்னாத கூறல், கனி இருப்பக் காய் கவர்ந்தற்று' என்னும் குறளின் (190) உரையில், "இவ்வ கனிகள் என்றது ஒளவையுண்ட நெல்லிக் கனி போல அமிழ்தாவனவற்றை, இன்னாத காய்கள் என்றது காஞ்சிரங் காய் போல நஞ்சாவனவற்றை" என்றும், 'புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சிதான், நட்பாம் கிழமை தரும்' என்னும் குறளின் (785) உரையில் "புணர்ச்சி - ஒரு தேயத்தாராதல். பழகுதல் - பலகால் கண்டும் சொல்லாடிவும் மருவுதல். இவ்விரண்டும் இன்றிக் கொப்பெருஞ்சொழனுக்கும் பிரிராந்தையர்க்கும் போல உணர்ச்சி ஒப்பில், அதுவே உடனுயிர் நீங்கும் உரிமைத்தாய் நட்பினைப் பவக்கும் என்பதாம்" என்றும் அவர் எழுதியிருக்கும் விளக்கங்கள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

சண்டேகர நாயனார் புராணத்தில் ஓர் இடம். சிறிய பெருந்தகையாரான சண்டேகரர் சிலபூசை செய்து கொண்டிருக்கிறார். அவரது தந்தையான ஏச்சத்தன், சிவ பூசைக்கு இடையே செய்திருக்கிறார்; அஞ்சனைக்காக வைத்திருந்த திருமஞ்சைக் குடப்பாலினைக் காலினால் இடறிச் சிந்துகிறார். அக் குற்றத்திற்காகத் தந்தையைத் தண்டிக்க எண்ணிய சண்டேகரர் தம் பகைத்தில் கிடக்கும் கொலினை எடுக்க, அவர்க்கு முறையமைவினால் அதுவே மழுவாயிடை அதுகொண்டு அவனது தான்களை எறிகின்றார்; இரு தாள்களையும் இழந்த நிலையில் தந்தையும் மண்ணின் மேல் வீழ்கிறார். இக்காட்சியை,

"எறிந்த அதுவே அர்ச்சனைமீல் இடையூறு அகற்றும் பண்டயாக மறிந்த தாளை இருதானுத் துணிந்த மைந்தர்..."

சண்டேகர நாயனார் புராணம், பா. 52

எனப் பாடுவர் செக்கிழார். இவ் வரிகளுக்கு உரை விளக்கம் வரையுப்பொது சிவக்கவிமணி சிடுக கப்பிரமணிய முதலியார் 'ஒரு தாளே பாற்குடத்தை இடறவும் இருதானும் உ.3.

தலைத்தெண்ணை? எனின், 'ஊர்நி தீரந் தாளினது துணைகொண்டே மற்ற ஒரு தாளைத் தூக்கி இடநிளாநாதலிவ் குற்றஞ்செய்த தாளிலுக்குத் துணை செய்த குற்றத்தினுட்பட்டது ஊர்நி தீரந் காணாமல். எனவே நீதிநூல் விதிப்படி குற்றஞ்செய்தாலும் அதற்குத் துணை செய்தாலும் ஒருங்கே தண்டிக்கப்படுதல் முறையானமென்க' என துட்பமாக எழுதிச் செல்கின்றார். சிவக்கவிமணி இங்ஙனம் உரை எழுதுவதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்தது அவரது நீதிநூல் அறிவாகும்; ஒரு வகுக்கறிஞர் என்பதால் அவருக்கு இது முடிந்தது.

இவ்வரைய பாலியல் வல்லுநர்கள் விசித்தும் விளக்கியும் கூறியும் துட்பமான உருத்துக்களை எல்லாம் நன்கு அறிந்தவர்களாகப் பண்டைய உரையாசிரியர்கள் விளங்கினர். பதச் சொற்கள் ஒரு சான்று :

‘பூமியின் பூம்பூடு ஈரது நாளும்
நீத்தகன்று உரையார் என்மனார் பூவல்
பாத்தலுந் தீர்த்த காலை யான’

என்பது சுற்பியலில் தலைவனுக்கு உரியதொர் மரபினை உணர்த்தும் நூற்பா (பொருள். நூ. 185). தலைவன் பரத்தலுந் தீர்த்திருத்த காலத்துத் தலைவிக் குப் பூப்பு நேரலாம். இச்சொந்தியைக் கொண்டிப்பட்ட தலைவன் உடனே தன் வீட்டிற்கு வந்துவிட்ட வேண்டும்; தலைவியை விட்டுப் பிரியாமல் பன்வீரனடு நாளும் அவனுடன் உறைதல் வேண்டும். 'இதனால் என்னை பயன்? என்ற வினாவுக்கு இளம்பூரணரின் உரை விளக்கம் தக்க விவடலினைத் தருகின்றது. அவ் விளக்கம் வருமாறு : 'பரத்தலுந் சேரியானாலும் பூத் தொன்றி மூன்று நாள் சுழித்த பின்பு பன்வீரனடு நாளும் நீங்குதல் அறமன்று என்றவாறு. இதனால் பயன் என்னைவெனின் அது கருத்தோன்றும் காலம் என்க' இளம்பூரணருக்கு இருந்த பாலியல் அறிவை இப்பத்தியால் உரை முடிசென்றது. இளம்பூரணரை அடியொற்றி 'பூப்புப் பூம்பூட்ட ஓர்நிறம் மற்றை நாளும் கருத்தாங்கில் அது வறியல் அழித்தலும், மூன்றாம் நாள் தாங்கில் அது சிவ்வாழ்க்கைத்தாலும் பற்றி முத்தாளும் கட்டியின்று என்றார். கட்டியின்று நீங்காதிருத்தலிற் பரத்தலின்று பிரித்தான் எனத் தலைவி நெஞ்சத்துக் கொண்ட வகுத்தம் அகலும். அகல வாய்க்கூறு கரு மாட்டிசையப்படுவாயிற்று. இது மகப்பெற்றுக் காலத்திற்குரிய நிலைமை கூறிற்று' என நச்சினார்க்கெனியரும் பெற்றிருந்த நூற்பாவின் உரை விளக்கத்தில் எழுதியிருக்கும் கருத்துக்கள் இவண் மனங்கொளத்தக்கவை ஆகும்.

இவ்வரைய ஆய்வுலகம் ஒரு துறை அறிவை மட்டும் கொண்டு ஆய்வு மேற்கொள்வதைப் போன்றுவதில்லை; பல துறைகளை ஒருங்கிணைத்து மேற்கொள்ளப்படும் ஆய்வுகளையே Inter-disciplinary Research இவ்வரைய அறிஞர்கள் போற்றுகின்றனர். இக்கருத்தின் அடிப்படையில் பண்டைய உரையாசிரியர்களை அணுகும்போது, அவர்களிடம் மொழியியல், அறிவியல், உளவியல், சமூகவியல், வரலாற்றியல், சட்டவியல், நாட்டுப்பழுவியல் முதலான பல்துறைப் புலமையும் - பன்மொழி அறிவும் - காணப்படுவதை உரை முடிசென்றது.

மூலச் சொம்மை தெறி

உரையாசிரியர்களின் பணி, பழைய நூல்களுக்கு உரை கண்டதொடு தின்றுவிடவில்லை. அவ்வெனார் பழைய நூல்களில் பிற்காலத்தவர் எழுதிச் சேர்த்த இடைச்சொற்களை ஆராய்ந்து நீக்கினர்; ஏடு எழுதியவரால் நேர்ந்த பிழைகளைக் களைந்தனர்; ஒரு சாரார் திருத்திய பொருத்தராய் பாடங்களை ஆய்ந்து போக்கினர். இங்ஙனம் உரையாசிரியர்கள் தாம் உரை எழுதும் நூலின் மூலச் சொல்லுட்கள் பிழையின்றி அமையப் பெரிதும் முயல்பவரனர். கருங்கக் கூறின, இவ்வரைய மூல பாடத் திறனாய்வு Textual Criticism நெறியை நன்கு உணர்ந்தவராகப் பண்டைய உரையாசிரியர்கள் விளங்கினர் எனலாம்.

"பாடங்கள் மேலும் பெருகாமல், காலத்தொறும் புகாமல், உரையாசிரியர்கள் தடுத்திவிட்டனர். ஒரு பாடத்தை மூலத்தில் தழுவித் கொண்டு உரை வரைவர். மாறுபாடங்கள் இருக்குமெல் உரைவிடைக் காட்டுவர். நல்ல பாடங்களுக்கும் இது உரையென வரைவர். அல்ல பாடங்களாயின் இப்பாடம் சரியன்று என மறுத்து ஒதுக்குவர். இங்ஙனம் பாடம் கூறுவாரும் உரை என்னு சிற்சில இடங்களில் கட்டிச் செல்வர். உரையாசிரியர்கள் பண்டைத் தமிழ் நூல்களுக்குச் செய்த ஒரு பெருத்தொண்டு மூலச் சொம்மையாகும்" எனவர் அறிஞர் வ.க.ப. மானிக்கம்.

பரிமேலழகர் என்ற உரைவேந்தர் தொன்றிரா விட்டால் திருக்குறள் மூலம் பல மூலங்களாகி இருக்கும். அவந்தம் உரைச் சிறப்பால் இன்று எத்துணை வகைவகையான பதிப்புக்கள் வெளிவரின்மும் மூலம் ஒன்றாக இருக்கக் காண்கின்றோம். மூலவாரிசும் ஆண்டுப் பழமையுடைய தொல்காப்பியத்திற்குச் செய்யப்படு ஒன்று இருப்பதற்குக் காரணம் இளம்பூரணர் உரையாகும். அகத்திணை இயலில் தலைமகன், தொழி, நற்றாய், செவிலி, கண்டொர் ஆய்வொரது கூற்று நிகழும் இடங்களை

உணர்ச்சியும் நூற்பாக்கள் உள்ளன; ஆயின் தலைமக்கள் கூற்று திகழும் இடத்தினை உணர்ச்சியும் நூற்பா அதிசய இல்லை. இதன் காரணத்தினை எண்ணிப் பார்த்த இளம்புரணர், "தலைமக்கள் கூற்று உணர்ச்சியை குத்திரம் காலப் பழமைமயாந் பெயர்த்தெழுதுவார் விழ எழுதினார் போலும்" (பொருள். 45) என அகத்தினை இயல் நூற்பா ஒன்றின் உரை விளக்கத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். இவ் வகையில் பழந்தமிழ் நூல்களுக்கு உரையாசிரியர்கள் ஆற்றியுள்ள பணி மலையிலும் மாண்பு பெரிது ஆகும்.

உரையாசிரியர்களின் ஆசிரியப் பற்று

மூல நூலாசிரியர்களிடம் உரையாசிரியர்களுக்கு அளவற்ற மதிப்பு உண்டு. நூலாசிரியர்களை நன்கு மதித்துப் பற்றொடு உரை எழுதும் பாங்கினை உரையாசிரியர்களிடம் பரக்கக் காரணமாம். "அரங்கேறி அகத்திறன் பெற்றுச் சமுதாயம் ஒப்பிய நூல்களைப் பின்னர்க் குறை கூறுதல் என்பது மரபன்று. அந்நூல்களின் கிறப்புக்களை எடுத்துக் காட்டுவதே அடுத்துச் செய்யக் கூடியது. இச் செய்கையைத்தாள் உரையாசிரியர்கள் திறம்பட ஆற்றினர். நூல் குற்றம் உடையது போலத் தோன்றலும் உரையாசிரியர்கள் வீட்டுக் கொடுக்க மாட்டார்கள்; உரையாவற்றானும் அமைதி கூறவே முயல்வர்"³³ எனப் பண்டை எய்வாய்சிரியர்களின் ஆசிரியப் பற்றினைப் புலப்படுத்துகின்றார் உரையாசிரியர்களின் மேலும் அவர் "எவரும் திறனாய்வுக்கு அறிஞர் வகை மாணிக்கம். மேலும் அவர் "எவரும் திறனாய்வுக்கு உட்பட்டவர் என்பது பொதுவிதி. எனினும் இதற்கு ஒர் விலக்குண்டு எனத் தமிழ் நூல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. மூல நூலாசிரியனை அந்நூலுக்கு உரைசெய்யும் உரையாசிரியர்கள் நேர்திறம் செய்வார்களேயன்றி எதிர்திறம் செய்யார்கள். மூல நூலாசிரியன் கருத்தை விளக்கிக் காட்டுவதும், அது தவிர்ப்போல் ஒருகால் தமக்குப் பட்டாலும் அங்ஙனம் கூற முனையாது தக்கதாக இசைத்துப் போற்றுவதும் உரையாசிரியர்களின் பண்புகளாம்"³⁴ எனக் குறிப்பிடுவதும் காண்டு மனங்கொள்கத் தக்கதாகும்.

'எல்' என்பது இலங்குதல் என்ற பொருளுடைய உரிச் சொல்லாயினும், ஆசிரியர் இடைச் சொல்லாகக் கருதி இடையிலில் ஒதினமையின், இடைச் சொல் என்பது உரிச் சொல் கொள்வோம் என்பர் சேனாவரையர். "எல் என்பது உரிச் சொல் நீர்மைத்து ஆயினும், ஆசிரியர் இடைச் சொல்லாக ஒதினமையின் இடைச்சொல் என்று கொடும்" என்பது அவர் உரைக் குறிப்பு

(சொல். 269). சேனாவரையர் தொல்காப்பியர் மீது வைத்திருக்கும் பெருமதிப்பினை இக்குறிப்பு நன்கு உணர்ச்சியுடையது அன்றோ? நண்டிற்கு மூக்கு உண்டு எனலும் கருத்தில் 'நண்டும் தம்பியும் நாங்குறி வினமே' (பொருள். 586) என்பர் தொல்காப்பியர். ஆயின் இக்கருத்தில் பெராசிரியர்க்கு உடன்பாடு இல்லை. எனினும் அவர், தொல்காப்பியரை விட்டுக் கொடுக்காமல், "நண்டிற்கு மூக்குண்டோவெனின், அஃது ஆசிரியன் கூறலானு உண்டென்பது பெற்றாம்" என்று அமைதி கூறுவர். பெராசிரியர், தொல்காப்பியரை 'வினையின் நீங்கு வினங்கிய அறிவின் முனைவனாக' (பொருள். நூ. 69) மதிப்பதை இதனால் உணரலாம்.

'தெய்வப்புகழமைத் திருவள்ளுவர்' என்றும், 'எல்லா நூல்களிலும் நல்லன எடுத்து, எல்லார்க்கும் பொதுப்படக் கூறுதல் அவர்க்கு இயல்பு' என்றும் பரிமேலழகர் தம் ஆசிரியப் பற்றினைப் புலப்படுத்துவர்.

"இக் காப்பியஞ் செய்தவர் விழைவு வெறுப்பற்ற சேரமுனி" என்று உரையாசிரியர் அடியார்க்குநல்லார், இளங்கோவடி களைப் புகழ்த்து எழுதுவர்.

பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றான மலையடுகடாம் நன்னன் என்னும் மன்னன் மேல் பாடப்பட்டது. 'இஃ னன்ன ஒன்செங் காந்தன்' என்பது அப்பாட்டில் வரும் ஓடி. (145) நன்னன் என்னும் பெயர் தீயோடு சேர்ந்து வருதலின் ஆனந்தக் குற்றம் என்றும், அதனால் பாடினாரும் பாட்டுண்டாரும் இறந்தார் என்றும் ஆளவந்த பிள்ளை மலைபடுகடாத்துக்குக் குற்றம் கூறினாராம். இக் கருத்தை நச்சினார்க்கினியர் பல வகையால் மறுப்பர். "பிள்ளையுள்ளோர் ஆனந்தக் குற்றம் என்பது ஒரு குற்றம் என்று நூல் செய்ததன்றி, அகத்தியனாரும் தொல்காப்பியனாரும் இக்குற்றம் கூறாமையின் சான்றோர் செய்யுட்கு இக் குற்றமுண்டாயினும் கொள்ளார் என மறுக்க" என்று அறுதியிட்டு உரைத்து மூல நூலைப் போற்றுவர் நச்சினார்க்கினியர்.

இவ்வாறு உரையாசிரியர்களின் ஆசிரியப் பற்றுக்குச் சான்றுகள் பலவற்றைக் காட்டலாம்.

கருங்கக் கூறின், உரையாசிரியர்கள் "பருத்தும் நிழலும் போல நூற்குத் தக்க உரையினை அழகுடன் தந்தவர்கள் ஆவர். அவ்வோர் அஃதி அகன்ற அறிவுடையவர்; அரும்பயன் ஆயும் பண்புடையவர்; அரம் போலும் கூர்மையர்; அறிதொற்றியாமை காண்பவர்; இலங்கு நூல் வித்தகர்; பயனில் சொல்

பாராட்டாதவர்; பன்னூல் சுற்ற பேரறிவாளர்; சொல்லேவர் உழவர்; நுண்ணியர்; நுணங்கிய கேள்வியர்; நூலோடு மதிநூட்டும் உடையவர்; நூற்படு புலவர் சொன்ன நுண்பொருள் தெறியவர்; தாம் நுண்பொருள் கண்டு பிறர்க்கு எண் பொருளவாகச் சொல் சொல்பவர்; பிறர் உரைகளைக் குணம் நாடிச் சூற்றழம் தாடி அவற்றுள் மிகை நாடி மிக்க கொள்பவர்; சமன் செய்து சிந்தாக்கும் கொள் பொன்ற சான்றோர்.¹⁵

முத்தாய்ப்பாக, இலக்கியத் திறனாய்வு என்ற நோக்கில் உரையாசிரியர்களை அணுகும்போது ஒன்றை உணரமுடிகின்றது: "தமிழ் உரையாசிரியர்களைப் பொறுத்த வரையில் அனைவருமே மூல இலக்கியங்களைத் தொழுதற்குரிய உயர்பொருளாகவே கருதியிருந்தனர் எனலாம். அவர்கள் தம் உரைவில் நல்லனவற்றையே கண்டு சொல்கின்றனர்; ஆராய்கின்றனர். இலக்கிய ஆசிரியரிடம் அவர்கள் கொண்ட ஈடுபாடு மிகப் பெரியது. நூலாசிரியர்களுையோ அவர்களின் இலக்கியப் படைப்பையோ ஒருகாலும் குறைகூறிச் சொல்லிற்றிலர். உரையாசிரியர்கள் கண்டதெல்லாம் பகமையான கருத்துக்களே; பாராட்டும் திறனாய்வு (Appreciative Criticism), நடுநிலைத் திறனாய்வு (Judicial Criticism), பழிக்கும் திறனாய்வு (Destructive Criticism) என்ற மூன்று வகைத் திறனாய்வில் உரையாசிரியர்கள் பாராட்டும் திறனாய்வையே மேற்கொண்டனர்."¹⁶

இலக்கியக் கோட்பாட்டின் அடிப்படைகள்

பண்டைய உரையாசிரியர்களைத் தனியொரு இலக்கியக் கோட்பாட்டினை உருவாக்கியவர்களாகவோ - ஓர் இலக்கிய இயக்கத்தினைத் தொற்றுவித்தவர்களாகவோ - முற்ற முழுக்கக் கூற முடியாது; என்றாலும், இலக்கியக் கோட்பாட்டின் அடிப்படைகள் அவர்களது உரைகளில் காணப்படுவதை எவரும் மறுக்க முடியாது. 'உரையாசிரியர்கள் திறனாய்வாளர்களா' என்று கேட்டால், 'திறனாய்வாளர்களே' என்று ஒரே சொல்லில் அடித்துக் கூற முடியாது; ஆயின், திறனாய்வின் கூறுகள் பண்டைய உரையாசிரியர்களின் உரைகளில் காணப்படுவதை சிறந்த திறனாய்வாளர்களின் பண்புகள் உரையாசிரியர்களிடம் காணப்படுவதை - எடுத்துக்காட்ட முடியும். சரஸ்வாதி, 'மொழிபெயர்த்து அதங்கியடயாத் தல்' (பொருள். நூ. 652) என்ற தொடருக்குப் பேராசிரியர் எழுதியுள்ள உரை விளக்கத்தை இங்கே சுட்டிக் காட்டலாம். மொழிப்பெயர்ப்புக் கலையில் அடிப்படியை உணர்த்தவல்ல அழகிய அவ் விளக்கம் இதோ:

"மொழிபெயர்த்ததென்பது பிற பாடையாற் செய்யப்பட்ட பொருளினதை தமிழ் நூலாகச் செய்வது. அதர்ப்படவென்பது, தெரிப்படவென்றவாறு; தெரிப்படுதென்பது அவ்வாறு மொழி பெயர்த்துச் செய்யங்காது அது கிடந்தவாற்றானே செய்யப்படும்; தொகுத்தும் விசித்தும் தொகை விசிவாகவுள் செய்தனாற் பயவில்லைத் தமிழர்க்கும் ஆசிரியர்க்குமென்பது மொழிபெயர்த்ததெனவே, பொருள் பிறழாமையென்றாம்" பேராசிரியரின் இக்கருத்து விளக்கம். மொழிபெயர்ப்பு ஓர் அரிய கணவயாக வளர்த்துவரும் இந் நூற்றாண்டிலும் ஏற்றுப் பொற்றந்தக்க ஒன்றாகும்.

இதே போல், 'விருத்தே தானும் புதுவது புனைந்த யாப்பின் மேற்றே' (பொருள். நூ. 540) என்னும் செய்யுளியல் நூற்பாணில் வரும் 'புதுவது புனைதல்' என்ற தொடருக்கு இளம்பூரணர் எழுதியுள்ள கருத்து விளக்கமும் ஆழ்ந்த சிந்தனைக்கு உரியதாகும். 'புதிதாகப் புனைதவாவது ஒருவன் சொன்ன நிழல் வழியன்றித் தானே தோற்றுவித்தல்' என்பது அவரது உரைக்குறிப்பு. இன்றைய அறிவுலகம் 'தற்படைப்பாற்றல்' (Originality) என்று பொற்றுவதனை இளம்பூரணர் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே, 'ஒருவன் சொன்ன நிழல்வழியன்றித் தானே தோற்றுவித்தல்' என்னும் கருத்தின் வாயிலாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

இங்ஙனம் பல்வேறு இலக்கியக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படைகளை உரையாசிரியர்களிடம் பரக்கக் காணலாம். 'உரையாசிரியர்கள்' புகழ் பேராசிரியர் மு.வை. அரவிந்தனின் கருத்து இங்கே மனங்கொளத்தக்கது:

"உரையாசிரியர்கள் பற்றித் தமிழ் உலகில் விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டிருப்பது மகிழ்ச்சி கருகிறது. உரைகள் பற்றிய செய்திகள் திறைய திறைய உள்ளன பல புதிய பார்வைகள் - புதிய பக்கங்கள் - கோணங்கள் உள்ளன. அவை எல்லாம் வெளிப்பட்டு உரையாசிரியர்கள் பற்றிய சிந்தனை விசிவடைய வேண்டும். அப்போதுதான் தமிழர் இலக்கியக் கொள்கையும் திறனாய்வு முறையும் நல்ல முறையில் வெளிப்படும்; வடிவம் பெறும்;" (முவை அரவிந்தன், நூலாசிரியருக்கு 17-12-1993-இல் எழுதிய மடலிலிருந்து).

III. உரையின் வகைகள்

பல்வேறு இலக்கண நூலாசிரியர்களும் உரையாசிரியர்களும் உரையின் வகைகளைக் குறித்துக் கூறியுள்ள கருத்துக்களை இப்பகுதியில் கருங்கக் காண்போம்.

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியர் மரபியலில் காண்டுகை, உரை என்பன வகையான உரைகளைக் கட்டி அவற்றிற்கு இலக்கணம் கூறுகின்றார். 'உரை' என்ற சொல், விருத்தி என்ற பொருளில் அயரால் ஆளப்பட்டுள்ளது.

புழியில் குத்திரம் மட்ட பண்டிற்

சுரம்பின்று முடிவது காண்டுகை யாகும்"

(பொருள். 647)

"ஸ்டீடகல் வின்றி விரிவொடு பொருந்திச்

செய்ய குத்திர முடித்தற் பொருட்டா

எது நடைமீறும் எடுத்துக் காட்டிலும்

மேலாங்கு அமைந்த மெய்ந்நெறித் ததுவே"

(பொருள். 648)

என்னும் நூற்பாக்கள் இரண்டும் காண்டுகை உரையின் இலக்கணத்தை உணர்த்துகின்றன.

"குத்திரத்து உட்பொருள் அன்றியும் யாப்புற

இன்றி யமையாது இயையவை எல்லாம்

ஒன்ற உரைப்பது உரை எனப் படுமே"

(பொருள். 649)

"மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமும் உடைத்தாய்த்

தன்னா வானும் முடிந்த நூலானும்

ஐயமும் மருடகையும் செவ்விதிள் நீக்கித்

மெற்றொள ஒருபொருள் ஒற்றுமை கொள்இத்

துணிவொடு நின்றல் என்மனார் புலவர்"

(பொருள். 650)

என்னும் இரு நூற்பாக்களும் உரையின் (விருத்தியின்) இயல்பை எடுத்துரைக்கின்றன.

இந்த நூற்பாக்கள் நான்கிற்கும் பேராசிரியர் எழுதியுள்ள உரை விளக்கங்கள் பயின்று இன்புறத் தக்கனவாகும்.

இறையனார் அகப்பொருள்

இறையனார் அகப்பொருள் உரை, உரையின் நான்கு வகைகளை விளக்கிக் கூறுகின்றது :

"குத்திரம் உரைக்கின், அது நான்கு வகையான உரைக்கப்படும் கருத்துரைத்துக் கண்ணித்துப் பெரிப்பத் திரட்டி அகல்குறிய என"

கருத்துரைத்தகையும் பொழிப்புத் திரட்டலையும் முக்க நூற்பாவின அடிப்படையில் பொதுநிலையில் விளக்கி, சண்ணித்துக்கும் அகல்குறியுக்கும் சிறப்பு நிலையில் விளக்கம் கூறுகின்றது இறையனார் அகப்பொருள்.

நம்பியகப் பொருள்

நாற்கவிராசு நம்பியின் அகப்பொருள் விளக்கம், நான்கு வகை உரைகளின் இயல்புகளையும் பின்வருமாறு விளக்குகின்றது :

"பொருளுரை நான்கு வகையப்படும். கருத்துரைத்தலும்

கண்ணித்துரைத்தலும் பொழிப்புத் திரட்டலும் அகல்குறியும்

என அவற்றுள், கருத்துரைத்தலாவது, குத்திரத்து உட்கோள்

உரைத்தல். கண்ணித்துலாவது, குத்திரத்துச் சொற்றோறும்

சொற்றோறும் பொருளை யெல்லாம் தொகுத்துரைத்தல். அகல்கு

குத்திரத்துப் பொருளை யெல்லாம் தொகுத்துரைத்தல். அகல்கு

கறலாவது, குத்திரப் பொருளைத் தாய்மை செய்வதற்குக் கடாவுப்

பிடியும் உள்நுறுத்து விசித்துரைத்தல்."

நன்னூல்

பவணத்தி முனிவரின் நன்னூல் பொதுப் பாயிர நூற்பா ஒன்று (21) உரையின் பொது இலக்கணத்தை உணர்த்துகின்றது.

அந்நூற்பா வருமாறு :

"பாடம் கருத்தே சொல்வகை சொற்பொருள்

தொகுத்துரை உதாரணம் வினாவிய விசேடம்

விசிவுஅதி காழம் துணிவு பயனொடு

ஆசிரிய வசனமன்றி நரேழ் உரையே."

"பாடம் சொல்லலும், கருத்துரைத்தலும், சொல் வகுத்தலும், சொற்பொருள் உரைத்தலும், பொழிப்புரைத்தலும், உதாரணம் காட்டலும், வினாத்தொற்றலும், விடை கொடுத்தலும், விசேடம் காட்டலும், விசிவு காட்டலும், அதிகார வரவு காட்டலும், துணிவு கூறலும், பயனொடு படுத்தலும், ஆசிரிய வசனம் காட்டலும் என்னும் இப் பதினான்கு பகுதியானும் உரைக்கப்படும் குத்திரப் பொருள்" என்பது மயிலைநாதர் இந் நூற்பாவிற்கு எழுதிய உரை விளக்கம் ஆகும்.

இப் பதினான்கு வகைகளுள் சிலவற்றைச் சங்கர நமச்சிவாயர் தம் விருத்தியுரையில் விளக்கிக் கூறுகின்றார். "இவற்றுள் விசேடமாவது, குத்திரத்து உட்பொருளன்றி ஆண்டைக்கு வேண்டுவன தத்துரைத்தல். விசிவாவது, வேற்றுமை முதலிய தொகுதி நின்றவற்றை விசிக்க வேண்டுமென்று விசித்துரைத்தல். அதிகாரமாவது, எடுத்துக் கொண்ட அதிகாரம் இதுவாகுமென்று, இக்குத்திரத்து அதிசரித்த பொருள் இது என அவ்வதிகாரத்தொடு பொருத்த உரைக்க வேண்டுமென்று உரைத்தல். துணிவாவது, ஐயுறுக்

உட்கழி இதற்கு இதுவே பொருள் என உரைத்தல். எனைய பொருள் விளங்கிக் கிடந்தன."

'பாடம் கருத்தே' எனத் தொடங்கும் பவணந்தி முன்வரிக் நூற்பாவிற்கு மயிலைவாழி விளக்கம் தரும்போது உரைவிட வேற வகைகளையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். அவர் சுட்டிக்காட்டுவன வருமாறு :

1. "தொகுத்துக் கண்ணழித்தல், விசித்துக் கொணர்த்து உரைத்தல் என்னும் இரு கூறும்;
2. பொழிப்பு, அகலம், நுட்பம் என்னும் பூவகையும்;
3. எடுத்துக்கொடல், பதங்காட்டல், பதம் விசித்தல், பதப்பொருள் உரைத்தல், வினாதல், விடுத்தல் என்னும் அறுகூறும்;
4. பொழிப்பு, அகலம், நுட்பம், நூல் எச்சம், பதப்பொருள் உரைத்தல், ஏற்பழிக் கொடல், எண்ணல் என்னும் ஏழு;
5. சொல்லே, சொல் வகை, சொற்பொருள், சொந்தனை, மறைநிலை, இலேக, எச்சம், நொக்கே, துணியே, கருத்தே செலுத்தல் என்று கரைந்து கிளவியும் நெறிப்பட வருவது பனுவல் உரையே என்னும் இப் பத்தும்;
6. சூத்திரம் தொற்றல், சொல் வகுத்தல், சொற்பொருள் உரைத்தல், வினாதல், விடுத்தல், விசேடங்காட்டல், உதாரணங்காட்டல், ஆசிரிய வசனங்காட்டல், அதிகார வரவு காட்டல், தொகுத்து முடித்தல், விசித்துக் காட்டல், துணிவு கூறல், பயனொடு புணர்த்தல் என்னும் இப்பதிக முப்பத்தியுமான;

இம்மத விசுர்பம் எல்லாம் இப்பதினான்கினுள்ளே ('பாடம் கருத்தே' என்னும் நூற்பாவில் கூறப்பட்டுள்ளன) அடங்கும் எனக் கொள்க."

நன்னூலின் பொதுப் பாயிரத்தில் வரும் இரு நூற்பாக்கள் (22, 23) கண்டுகையகை, விசுத்தியகை என்னும் இரண்டனையும் விளக்குகின்றன.

"கருத்துப் பதப்பொருள் காட்டு முன்றிலும்
அபற்றொடு வினாவிடை ஆக்க லானும்
சூத்திரத்து உட்பொருள் நோற்றுவ காண்டுகை"

என்பது கண்டுகையகை இன்னது என்பதைக் கூறும் நூற்பா. 'மேற்கூறிய பதினான்கினுள் கருத்துரையும் பதப்பொருளும்

உதாரணமும் ஆகிய மூன்றனையும் உரைத்தலானும், அம் மூன்றுனொடு வினா, விடை என்னும் இரண்டனையும் சுட்டி உரைத்தலானும், சூத்திரத்துள் பொருளை விளக்குவன காண்டுகையகையுரையொன்று' என்பது இந்நூற்பாவின் பொருள்.

"சூத்திரத்து உட்பொருள் அன்றியும் ஆண்டவர்க்கு இன்றி யனவான யானையும் விளங்கத் தன்னுரை யானும் பிறநூ லானும் ளும் அகலஜல் ஷண்டுகை உட்பொரு ளும் வினா என எஞ்சாது இசைய்ப்பது விசுத்தி"

என்பது விசுத்தியுரையின் இலக்கணம் உணர்த்தும் நூற்பா. 'காண்டுகையகையுரை பொலம் சூத்திரத்துள் பொருள் விளக்குதல் மாதிரியின் தில்லாது அய்விடங்கட்கு இன்றியமைவாத பொருள்கள் யானையும் விளக்கத் தானுரைக்கும் உரையானும், ஆசிரிய வசனங்கனாலும், மேற்கூறிய காண்டுகை உறுப்பு ஐத்தினாலும் ஐயந்தீரச் சுருங்காது மெய்யம்மைப் பொருளை விசித்துரைப்பது விசுத்தியுரையாம்' என்பது இந்நூற்பாவின் பொருள். 'சூத்திரத்து உட்பொருள் அன்றியும்' என்றமையான், மேற்கூறிய பதினான்கு உறுப்பும் கொண்டது விசுத்தியுரை என்பது பெற்றாம்.

யாப்பருங்கல விசுத்தியுரை

"முத்திரத் தானும், மூலிகு விசுற்றியும்,
பத்து விசுத்தானும், பதின்கூறது திறத்தானும்,
எழுலகை யானும், இரண்டு கூற்றானும்,
வழுவுநனி நீங்க, மாண்டொடும், மறந்தொடும்
யாப்பருத்து உரைய்ப்பது சூத்திர ஷரையே"

என யாப்பருங்கல விசுத்தியுரை (பாயிர உரை) உரையின் வகைகளை விசித்துக் கூறுகின்றது. முத்திரம், மூலிகு விசுர்பம் முதலானவற்றை மயிலைவாழி விளக்கியது பொலம் விளக்கிச் செல்லும் யாப்பருங்கல விசுத்தியுரை, வழு என்பது குன்றக் கூறல் முதலான பத்துக் குற்றம் என்றும், மாண்பு என்பது சுருங்கச் சொல்லல் முதலான பத்து அழகு என்றும், மறம் என்பது உடன்படல், மறத்தல் முதலான ஏழு வகை என்றும் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றது. இதனால் நூல் மட்டுமின்றி, நூலின் உரையும் குற்றம் நீங்கி, அழகு மிளிர், உத்திகள் பலவற்றையும் கையாண்டு, ஆசிரியரை இனங்காட்டி, நிலை நிறுத்தும் வகையில் எழுதப்படுதல் வேண்டும் என்பது புலனாகின்றது.

வீரசோழிய உரை

மயிலைநாதர் கூறும் சூத்திரம் தோற்றல், சொல் வகுத்தல் முதலிய பதில்முற்றினோடு, சுருத்துரைத்தல் என்று ஒன்றைக் கூட்டி உரை பதினான்கு வகைப்படும் என்பர் வீரசோழிய உரையாசிரியர் (வீரசோழிய உரை, 1781).

பல்வேறு நூலாசிரியர்களும் உரையாசிரியர்களும் உரையின் வகைகளைப் பற்றிக் கூறியுள்ள விளக்கங்கள் இன்று நமக்கு மலையாளம் வியப்பையும் தரலாம்; மிகுதியானவை என்று எண்ணத் தண்டலாம். ஆனால், பேராசிரியர் முனை அரவிந்தன் கூறுவது போல், "உரை செய்யும் முயற்சியில் மிகுதியாக அப்பெயர் பெரிதும் உழைத்தவர்கள், நுணுதி நுணுதிச் செய்த ஒப்பற்ற கலைக் கருவியே உரை நூல்கள்"³⁷ என்று எண்ணத்தையும் அவை உண்டாக்காமல் இல்லை.

முடிவுரை

"தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாற்றில் உரைகளுக்கு மிக உன்னதமான ஸ்தானம் உண்டு. தமிழ் மொழிப் பரிந்துக்கும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் இவை பேருதவி செய்திருக்கின்றன. இடைக்காலத்தில் இவ்வித உரை நூல்கள் எழுதப்பெற்றது தமிழரின் பாக்கியம்"³⁸ என்னும் அறிஞர் ஏ.வி. சுப்பிரமணிய அய்யரின் கருத்து நூற்றுக்கு நூறு உண்மை; வெறும் புகழ்ச்சி இல்லை எனலாம்.

குறிப்புகள்

1. மு. கதிரேசச் செட்டியார், உரைநடைக் கோவை (இரண்டாம் பகுதி), ப. 26.
2. வ. சுப. மாணிக்கம், சிந்தனைக் களங்கள், ப. 313.
3. வி. நா. மருதாசலக் கவுண்டர், புலமை நூல், ப. 217.
4. அ. மு. பரமசிவானந்தம், தமிழ் உரைநடை, ப. 79.
5. வ. சுப. மாணிக்கம், தொல்காப்பியத் திறன், ப. 29.
6. மு. சண்முகம் பிள்ளை, அறிமுகவுரை, நுண்பொருள் மாலை, ப. VI.
7. இ. சுந்தரமூர்த்தி (பதிப்பு), நுண்பொருள் மாலை, ஆய்வுரை, ப. XXVIII.

8. மெற்கோள் : மு. வை அரவிந்தன், உரையாசிரியர்கள், ப. 15.
9. உ. வே. சாமிநாத ஐயர் (பதிப்பு), ஸ்ரீகுமரகுருபர சுவாமிகள் ரொப்பத்த திரட்டு, மு.கவுரை, ப. 10.
10. மு. வை. அரவிந்தன், 'தமிழில் - உரைகளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்', ஐந்தாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு - சுருத்தரங்கு - ஆய்வுக் கட்டுரைகள், தொகுதி 3, ப. 207.
11. அ. மு. பரமசிவானந்தம், தமிழ் உரைநடை, ப. 166.
12. இராம. பெரியகருப்பன் (தமிழ்ணணல்) & இ. முத்தையா, தமிழியல் ஆய்வு, பக். 319-324.
13. மு. வை. அரவிந்தன், 'தமிழில் - உரைகளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்', ப. 210.
14. வ. சுப. மாணிக்கம், தொல்காப்பியத் திறன், ப. 35.
15. எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, தமிழ்ச் சடர் மணிகள், பக். 197-198.
16. அ. மு. பரமசிவானந்தம், தமிழ் உரைநடை, ப. 100.
17. வ. சுப. மாணிக்கம், சிந்தனைக் களங்கள், ப. 6.
18. வி. செல்வநாயகம், தமிழ் உரைநடை, வரலாறு, ப. 40.
19. வ. சுப. மாணிக்கம், எந்தச் சிவம்பு, பக். 70-72.
20. வ. சுப. மாணிக்கம், ஒப்பியல் நொக்கு, ப. 109.
21. உ. வே. சாமிநாதையர், சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும், ப. 154.
22. மு. வை. அரவிந்தன், உரையாசிரியர்கள், ப. 40.
23. வி. செல்வநாயகம், தமிழ் உரைநடை வரலாறு, பக். 5658.
24. மு. கதிரேசச் செட்டியார், உரைநடைக் கோவை (இரண்டாம் பகுதி), ப. 13.
25. மு. கதிரேசச் செட்டியார், உரைநடைக் கோவை (இரண்டாம் பகுதி), ப. 26.
26. மு. கதிரேசச் செட்டியார், உரைநடைக் கோவை (இரண்டாம் பகுதி), ப. 27.
27. மு. வை. அரவிந்தன், உரையாசிரியர்கள், ப. 24.

28. அ. மு. பரமசிவானந்தம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சி, ப. 30
29. வி. நா. மனோசலக் கவுண்டர், புலமை நூல், பக். 215-216
30. தா. ஏ. ஞானமூர்த்தி, இலக்கியத் திறனாய்வியல், ப. 15
31. வ. சுப. மாணிக்கம், சிந்தனைக் களங்கள், ப. 313
32. வ. சுப. மாணிக்கம், கம்பர், ப. 19
33. வ. சுப. மாணிக்கம், எந்தச் சிலம்பு, பக். 101-102.
34. வ. சுப. மாணிக்கம், தொல்காப்பியக் கூடல், ப. 298.
35. இரா. குமரவேலன், 'இலக்கிய உரையாசிரியர்கள்', தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை - ஓர் அறிமுகம், தொகுதி 1, ப. 378.
36. ...., பக். 345-346.
37. மு. வை. அரவிந்தன், உரையாசிரியர்கள், ப. 49.
38. ஏ. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர், தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி, ப. 238.

உற்றுழி உதவிய நூல்களும் கட்டுரைகளும்

I. தமிழ்

1. அரவிந்தன், மு. வை. உரையாசிரியர்கள். சிதம்பரம் : மணிவாசகர் பதிப்பகம், திருத்திய பதிப்பு 1983. பக். 4-114
2. .... 'தமிழில் - உரைகளின் தொற்றமும் வளர்ச்சியும்.' ஐந்தாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு - கருத்தரங்கு ஆய்வுக் கட்டுரைகள், தொகுதி - 3. சென்னை : உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம், 1981. பக். 195-210.
3. ஆதிநாராயணம், டி. உரையாசிரியர்களும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும்' சென்னை : சித்திரா நிலையம், 1998.
4. கணபதி, வி. தமிழ் இலக்கண இலக்கிய அறிமுகம். சென்னை : சாரல் வெளியீடு, 1973. பக். 103-115.
5. சுதிசேச செட்டியார், பண்டிதமணி மு. உரைநடைக் கோவை (இரண்டாம் பகுதி), சென்னை : பழனிவய்யா பிரதர்ஸ், ஏழாம் பதிப்பு 1963.

உரையின் தொற்றமும் வளர்ச்சியும்

6. கலைக்களஞ்சியம். தொகுதி - 2 (ப. 317) & தொகுதி 5 (ப. 499).
7. சாமிநாதையர், உ. வெ. சங்கத் தமிழின் பிற்காலத் தமிழும். சென்னை : நியாகரா விவாகம், மறுபதிப்பு 1971, பக். 153-162.
8. சுப்பிரமணியன் ச. வெ. & நா. வெ. வீராசாமி. தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை - ஓர் அறிமுகம். தொகுதி - 1. சென்னை : உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 1975. பக். 321-404.
9. செல்வநாயகம், வி. தமிழ் உரைநடை - வரலாறு. பேராசன : இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், 1957. பக். 40-74.
10. சுப்பிரமணிய அய்யர், ஏ. வி. தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி; சென்னை : பாரி நிலையம், மூன்றாம் பதிப்பு 1977. பக். 237-325.
11. தமிழ்நாடல். உரை விளக்கு. மதுரை : அன்புச் செல்வி பதிப்பக வெளியீடு, 1985.
12. பரமசிவானந்தம், அ. மு. தமிழ் உரைநடை - சென்னை : தமிழ்க் கலைப் பதிப்பகம், மூன்றாம் பதிப்பு 1916. பக். 97-125; 165-184
13. பரமசிவானந்தம், அ. மு. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சி. சென்னை : தமிழ் எழுத்தாளர் கட்டுறவுச் சங்கம் விமலெட்டி, 1966.
14. பாலசுப்பிரமணியம், சி. இலக்கிய அணிகள். சென்னை : பாரி நிலையம், இரண்டாம் பதிப்பு 1977. பக். 236-249.
15. மனோசலக் கவுண்டர், வி. நா. புலமை நூல் கோவழகநூல் : கோவைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு, 1952.
16. மாணிக்கம், வ. சுப. எந்தச் சிலம்பு காரைக்குடி : பேசுபன் பதிப்பகம், இரண்டாம் பதிப்பு 1971. பக். 70-72; 93-104.
17. மாணிக்கம், வ. சுப. கம்பர். சிதம்பரம் : மணிவாசகர் நூலகம், மறுபதிப்பு 1981.
18. மாணிக்கம், வ. சுப. சிந்தனைக் களங்கள். சிதம்பரம் : மணிவாசகர் நூலகம், 1975. பக். 1-15; 313-319

19. மான்சீகாடு வகட சுவீடீயத் தொகுதி சிவியரம் : மான்சீகாடு நூலகம். 1978. பக்க 91-121.

20. மான்சீகாடு வகட தொல்காப்பியத் திழை சிவியரம் : மான்சீகாடு பதிப்பகம். 1984. பக்க 1-51.

21. மீனாட்சி கந்தாரம். கா. பன்மையில் ஒருமை தொல்காப்பியம் : தொல் பதிப்பகம். 1969. பக்க 62-68.

22. முகியாறு உரை, கு. அ. தமிழ் உரை நூல் உரைவாதினார் நூலகம். குயிலோணம் : அறிஞர் பதிப்பகம், 1988.

23. மலையாள நிகண்ட, எஸ். தமிழ்ச் சுட்டி மணிகன் தொண்ட : பாதி தீவலயம், நாட்காரச் பதிப்பகம் 1968. பக்க 190-201.

II. ஆங்கிலம்

1. Kamal Venu Zvelebil. A History of Indian Literature : Volume X. Tamil Literature. Wiesbaden : Otto Harrassowitz, 1974. pp. 231-234.

2. Meenakshisundaran, T.P. A History of Tamil Literature. Annamalai Nagar : Annamalai University Publication, 1965. pp. 173-177.

2

'உரை வழிகாட்டி' நக்கீரனார் : இறையனார் களவியலுரை

“முதல்முதல் உரைநடை நூல்களில் அமைந்தது இவ்விறையனார் களவியல் உரைவே எனலாம்... அதுவும் உரைநடை தற்காலக் கோயிலை அந்தக் காலத்தில் இத்தகைய அழகான திறப்பில் உரை எழுதி தாக்குப் பின்புறம் அளவையுக்கும் வழிகாட்டினார் - தமிழ் உரைநடைப் பாதையிலே ஒரு சிறந்த மாதம் கையாடல் - அமைந்த இவ்விறையனார் களவியலுரையை அறிந்து அறிந்து ஆய்ந்து அமைந்த பதில் நேரம் இன்று களவியல்களாகும்”

- அ. கு. பரமசிவானந்தம்

I. அறிமுகம்

வரலாறு

இறையனார் அகப்பொருள் என்னும் பெயரில் இத்தகைய 'இறையனார் களவியல்' என்றும் பெயரிட்டு அழைப்பர் - ஆன்றோர் இத்தகைய 80 நூற்பாக்கள் உள்ளன. இது காவிய அடியான இடுகிறையனார் களவியலுரையே இத்தகைய ஆசிரியர் இறையனார் ஆவார். விசயநகரப் பெருங்கடவுளாகிய ஆலயம் அழகனே மேற்கண்ட அறுபது நூற்பாக்கள் கொண்டு இறையனார் களவியலை இயற்றியுள்ளார் என்று இத்தகைய திறப்பிடுகிறது. இதனைப் பின்புறம் உரைப்பதே தொழில்நுட்பவியலாகும்.

"ஆகவேயோர் பெயர் எப்பது - நான் சொல்வது ஆகியவை பெயர் எவ்வாறு; இத்தகைய செய்தி யாரோ என்ன, மால்வரை யுரையும் மால்க்கடல் ஆய்வாதிற் பாடுபுரை பாக்கடற்கு குழைத்தகணைக் குழைக்கண்விவாகுமலர் அழலையர் சொல்லி அருமைக் கடவுள் எப்பது" (இறை. 1. உரை. ப. 31) 2. 4.

பொருளதிகாரம் இல்வையே என்று கவனவழற்று வருத்திய பரண்டியன் மஹி இறைவன் சொமகந்தரப் பெருமானே அருளியது என்ற செய்தியையும் இக்களவியலுரை கூறுகின்றது. இதனை, "அரசனும் புடைபடக் கவன்று என்னை எழுத்தும் சொல்லும் யாப்பும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்துங் பொருட்டெனே பொருளதிகாரம் பெறாமெயெனின், இவை பெற்றும் பெற்றிலைம் எனச் சொல்லா நிற்ப, மதுரை ஆலவாயில் அழல் நிறக்கடவுள் கிந்திப்பான்; என்னை பாவம்" அரசர்க்குக் கவந்தி பெரியதாஹிற்று; அது தானும் ஞானத்திடைய தரகலாள், யாம் அதனைத் தீர்க்கற்பாவம்" என்று. இவ்வறுபது சூத்திரத்தையுஞ் செய்து மூன்று செய்யித்தழகத்து எழுதிப் பீட்டத்தின் கீழிட்டான்" (இறை. 1, உரை, ப. 7) என வருகின்றதவால் அறிந்துணர முடிகின்றது.

இதன் உரைவந்த வரலாற்றையும் களவியலுரைகாரர் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். ஆலவாயில் அழல்நிறக் கடவுள் வழங்கிய களவியலுக்கு உரை வகுக்கும் வண்ணம் அரசன் சங்கப் புலவர்களை வேண்டினான். அப்புலவர்களோ ஒவ்வொருவரும் தாம் எழுதிய உரையே சிறந்தது என்று கூறினர். நல்ல உரையினைத் தேர்ந்தெடுக்கக் காரணிகள் ஒருவனைத் தரவேண்டும் என்று புலவர்கள் மன்னனை வேண்டி, அவனும் ஆலவாய் அண்ணலிடம் காரணிகளைத் தரல் வேண்டுமென்று வரங்கிடந்தான் இறைவனும் உப்புரி குடிசுழார் மகனானவான் உருத்திரசன்மனைக் கூறினார். அதன்பின் மெய்யுரை எது என்பது உறுதி செய்யப்பட்டது. இவ்வாறு உரைவந்த வரலாற்றைக் களவியல் உரைகாரர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார் :

"அரசனும் இது சொல்லினான், 'யாம் காரணிகளைப் பெறுமாறு என்னை கொல்?' என்று சித்திப்புழி, சூத்திரஞ் செய்தான் ஆலவாயில் அவிர்சடைக் கடவுளன்றே, அவனையே காரணிகளைபுந் தரல் வேண்டும் எனச் சென்று வரங்கிடத்தும் என்று வரங்கிடப்ப, இடையாமத்து, இவ்வூர் உப்புரி குடிசுழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மன் என்பான், பைங்கண்ணன், புன்பயிர்ன், ஐயாட்டைப் பிராயத்தான், ஒரு மூங்கைப் பிள்ளை உள்ளன்; அவனை அன்னனென்று இசுழாது கொண்டுபோந்து, ஆசனத்தின் மேல் இசுழிக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருள் உரைத்தாற் கண்ணிர் வார்த்து மெய்யம்மயிர் சினிர்க்கும், மெய்யானின் உரை கேட்டிடவிட்டது; மெய்யல்லா உரை கேட்டிடவிட்டது வாளா இருக்கும்; அவன் குமார தெய்வம், அங்கொர் சாபத்தினால் தோன்றினான்' என முக்கால் இசைத்த

குரல் எய்வார்த்தும் உடையாடாஹிற்று; ஆக, எழுத்திருந்து, தேவர குவத்தை வலங்கொண்டு போந்து, உப்புரி குடிசுழார் குழைச் சங்கமெல்லாருஞ் சென்ற இவ்வார்த்தைவெல்லாருஞ் சொல்லி, 'தவனாவான் உருத்திரசன்மனைத் தரல் வேண்டும்' என்று வேண்டிக் கொடுப்போந்து, வெளியது உடனூ, வெண்பூச் சூட்டி, வெண்சாந்து அணிந்து, கல்மாப் பலகையேற்றிக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருளுரைப்ப, எல்லாரும் முறையே பொருளுரைப்பக் கேட்டு வாளா இருந்து, மதுரை மருதனிளநாகனார் உரைத்தவிடத்து ஒரு ரோ விடத்துக் கண்ணிர் வார்த்து, மெய்யம்மயிர் நிறுத்தி, பின்னர்க் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் உரைத்த விடத்துப் பதந்தொழுவ கண்ணிர் வார்த்து, மெய்யம்மயிர் சினிப்ப இருத்தான் இருப்ப ஆர்ப்பெடுத்து 'மெய்யுரை பெற்றான் இத்தூற்று' என்றார்" (இறை. 1, உரை, ப. 8).

தெய்வத்தொடு தொடர்புடையதாகக் கூறப்படும் களவியலுரை வரலாறு போலும் வேறு எவ்வுரையும் கூறப் பெறவில்லை. இதன் ஆசிரியர் நக்கீரர் என்பதனை இவ் உரையினால் அறிகின்றோம். உப்புரி குடிசுழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மனை இவ்வுரையை மறுத்துரைக்கின்றார். "அதனால், உப்புரி குடிசுழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மனாவான் செய்தது இத்தூற்று உரை என்பாரும் உள்; அவர் உரை செய்திலர், மெய்யுரை கேட்டார் ஏக்க" (இறை. 1, உரை, ப. 8).

இன்று கிடைத்திருக்கும் உரை நக்கீரர் உரை என்று கூறப்பட்டாலும், நேரே அவர் எழுதியது அன்று அவர் உரையே வாய்மொழியாகப் பல தலைமுறைக்கு வழங்கி வந்து, பின் ஒன்பதாம் தலைமுறையைச் சார்ந்த நிலகண்டனாரால் ஏட்டில் எழுதி வைக்கப் பெற்றது. இக் கருத்தினைக் கூறுவது பின்வரும் இவ்வுரைப் பகுதி : "மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் தம்மகனார் கிரங்கொற்றனார்க்கு உரைத்தார், அவர் தேஜூர்க்கிழார்க்கு உரைத்தார்; அவர் பழயங்கொற்றனார்க்கு உரைத்தார். அவர் செல்வத்தாசிரியர் பெருஞ்கவனார்க்கு உரைத்தார். அவர் மணலூராசிரியர் புனியங்காய்ப் பெருஞ்சேத்தனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் கல்லூராசிரியர் ஆண்டைப் பெருங்குமரனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் திருக்குவந்தாசிரியர்க்கு உரைத்தார்; அவர் மாதவனார் இனநாகனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் முகிழியாசிரியர் நிலகண்டனார்க்கு உரைத்தார்" (இறை. 1, உரை, ப. 9)

மேற்கண்டவாறு பல தலைமுறைக்குப் பின் இவ்வுரை எழுதப்பட்டதனால் அவ்வக்காலத்து ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் இதற்கண் சொந்திருத்தல் இயல்பே. மேலும் சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவராய் மதுரைக் கணக்காயர் மகனார் நக்கீரர் அல்லர் என்று கருதுகின்றனர் ஆய்வாளர், வேறு ஒரு நக்கீரரே இதன் உரையாசிரியர் ஆவர் என்பது அவ்வளவு தம் கருத்தாகும். இதனைத் தவிர இக்காலவிலுரைகாரராகிய நக்கீரர் குறித்து வேறு ஏதும் இதுகாறும் கிடைத்திலது.

இறையனார் களவியல் உரையின் காலம்

சங்க காலத்தில் எழுந்த இறையனாரகப் பொருளுக்கச் சங்கப் புலவராகிய நக்கீரரே முதன்முதலாக உரை கூறினாரென்றும் அவ்வுரை பல ஆண்டுகளாகக் கர்ண பரம்பரையாக வந்த பின்னரே ஏட்டு வடிவத்தினால் அமைந்ததென்றும் தெரிகின்றது. நக்கீரனார் காவந்தொடங்கி நீலகண்டனார் காலம் வரையும் இவ்வாறு கர்ண பரம்பரையாக வந்த உரை கி.பி. 8-ஆம் அல்லது 9-ஆம் நூற்றாண்டளவில் ஏட்டு வடிவத்தில் அமையலாயிற்றெனக் கொள்ளத்தற்கு அவ்வுரையிலேயே ஆதாரம் காணப்படுகிறது.³ என்று பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் இவ்வுரையின் காலத்தினைக் கணிக்க முற்படுகின்றார். பாண்டிக்கோவை பாராட்டும் பாண்டியனின் காலம் கி.பி. 640-670 ஆகும். "அப்பாண்டிய மன்னமீது பாடப்பட்ட கோவை தோன்றியது கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு ஆயின், அந்நூலிலிருந்து பாடல்களை மேற்கோள் காட்டும் உரையின் காலம் அதற்குப் பிற்பட்டது என்பது விளங்கும்"⁴ என திருவ முனைகின்றார் பேராசிரியர் முனை. அரவித்தன் ஆனால் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை மிக விரிவாக எழுதியுள்ள மு. அருணாசலம், "சம்பந்தராகிய சைவ ஆசிரியர் காலத்துக்குப் பின், 11-ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் நம்பியாண்டார் நம்பி வழக்கில்லாமல் மறைந்து போயிருந்த தேவராங்கலை வெளிப்படுத்தித் திருமுறை வகுத்த காலம் வரையில் சமய விளக்கம் இவ்லாமல் இருந்தது. அக்காலத்தில் இறையனார் அப்பொருள் உரை தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது"⁵ என்று கூறுவதும் இவண் நினைக்கத்தம். அடியார்க்கு நல்லார், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகிய உரையாசிரியர்கள் இவ்வுரையினைக் குறித்துப் பேசியுள்ளனர். எனவே இவ்வுரையாசிரியர்களின் காலத்திற்கு முந்தியது இவ்வகப் பொருளுரை என்பதில் எவ்வகை மாறுபாடும் ஏற்பட வாய்ப்பு இல்லை.

உரையாசிரியர் சமயம்

இறையனார் களவியல் நூற்பாக்களை யாத்தவர் மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுள் என்பது இவ்வுரையாசிரியரின் கூற்றாகும். "மால்வரைபுரையும் மாடக்கூடல் ஆலவாயில் பாஸ்புரை பகங்கதிர்க் குழைத் திங்களைக் குழங் கண்ணியாகவுடைய அழலவிர் போதி அருமறைக் கடவுள்" (இறை 1, உரை. ப. 3) என்று கூறுவதால் இவ்வுரையாசிரியர் சைவ சமயத்தவர் என்பது தெளிவாகிவந்தது. வேறு எத்தெய்வத்தையும் இவர் கூறவில்லை என்பதும் இவண் கருதத்தகும்.

புகழ் மாலை

இறையனார் களவியல் உரையின் சிறப்பினை உணர்ந்த சான்றோர் பலர் இவ்வுரைக்குப் பாராட்டுரைகளை வழங்கியுள்ளனர். அப்புகழ் மாலைகள் அவ்வுரையின் சிறப்பிளையும் சீர்மையிளையும் நன்கு வெளிப்படுத்தும் சான்றுகள் ஆகும். அவற்றுள் சிலவற்றைக் காண்போம்:

"சுயமுறுகின் செப்புலா னென்றளித் தமிழிற்
செயிரும் ஐந்தாம் பனுலுங்கொப்புச் செப்புதற் கரிது"⁶

என்பது நம்பியின் திருவிளையாடற் புராணம். மேலும் அறிஞர் மு. வரதராசன், "ஏட்டாம் நூற்றாண்டில் களவியல் என்னும் நூலுக்கு நக்கீரர் என்னும் உரையாசிரியர் எழுதிய உரையே அவ்வகையில் பழமையானது. அது செறிவும் செழுமையும் உடையது. ஆயினும் செய்யுளில் சீர்கள் அமைப்பது போலவே சொற்கள் அளவுபட்டு அமைந்து எதுகையும் மொழையும் திரம்பிய அத்த நடை உரைநடையாக இல்லாமல், செய்யுள் நடை போன்றே உள்ளது"⁷ எனச் சிறப்பித்துரைப்பார்.

மூலநூலையும் அதன் உரையையும் இணைத்துப் புகழ் எண்ணிய மு. கோவிந்தசாமி, "தெளிந்த இனிய பிடுக்குடைய நடை முதலிரண்டு மூன்று நூற்றிற் உரைகள் இன்றுவரை உரைநடை நூல்களிலேயே இதனைச் சிறந்ததாகக் கிட்டின. மூலம் அப்பொருளைப் பேசுகிறது உரை வீடு பெற்றை அதனில் இணைக்கின்றது கடவுள், வீடுபெறு பற்றிய உணர்ச்சி வளர்ந்த காலம் பழைய அகத்தைமும் புதிய கடவுளியலையும் விட்டுவிடாமல் ஒன்றாகப் பிணைக்கிறது உரை" எனப் புகழாரம் சூட்டுகின்றார்.

"நக்கீரர் இயற்றிய இறையனாரகப் பொருள் உரையைப் படிக்கும்பொழுது இலக்கண நூல் ஒன்றைப் படிக்கின்றோம்

வன்ற உண்மை எழுவுதல்களை நல்வந்தொர் இலக்கியத்தையப்
படிப்பது போன்ற உணர்ச்சி தொன்றுதென்றது⁹ என்பது
விண்மை என்பார்க்குப் பாராட்டு மொழி.

உரையாசிரியர்களைக் குறித்து விசிவாக ஆராயத்தொள்ள
முன் அறிந்தல் மிகவுமாயது கூறுகின்றார்: "தென்றல் தவறும்
இவ்வழிச் சொல்லுட்புகுத்து வண்ண வண்ண மல்களையும்
பொரு சொற்களையும் கண்டு மகிழும் போது ஏற்படும் இவ்வ
உணர்வே, இவ்வுரையைக் கற்கும் போது ஏற்படுகின்றது"¹⁰

உரையாசிரியர்கள் பொற்றிய உரை

தொடக்கப்படியே உரையாசிரியர்களாகிய பெரரசிரியரும்
நச்சினார்க்கெனியரும், சிலப்பதிகார உரையாசிரியர் அடியார்க்கு
நல்லாரும் இக்களையில் உரையினைச் சுட்டிப் பொருக்
காண்டிறொம்.

"நீற்காலத்தில் பெருமானடிக்கள் களையில் செய்தாங்குச்
செல்லும். கடைச் சங்கத்தாருட் களையில் பொருள் கண்ட
கணக்காயனார் மகனார் நக்கிரர் இடைச் சங்கத்தாருக்கும்,
கடைச் சங்கத்தாருக்கும் நல்லா வீற்றதுத் தொல்லாரப்பியல்
என்றாராகலானும்"¹¹ என்பது பெரரசிரியர் கூற்று.

"இக்கருத்தானே நக்கிரரும் ஐந்திணையுள்ளும் களவு
நிகழ்மொழைக் கொண்டலாறுணர்¹² என்று சான்று காட்டுவர்
நச்சினார்க்கெனியர் "கணக்காயனார் மகனார் நக்கிரனார் உரைத்த
இறையனார் பொருளுரை"¹³ என்று அடியார்க்கு நல்லார்
எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

உரையாசிரியர்களும் பொற்றிய உரை இஃது என்பது
இவற்றால் பொருளும்.

II. உரை மரபு

இறையனார் களவியலுரையில் இவ்விடிகள் நம் தெய்வசைத்
கொள்ளை கொள்ளும் பாங்கில் அமைந்துள்ளன. இவ்வுரை
நடைமீள் சிறப்பியல்பும், பிறர் உரை மறுப்பும், பன்னூற்
பயிற்சியும் நாம் அறிந்து இவ்வுரையின் வண்ணம் உள்ளன. "நூல்
முடிவதும் நூலாசிரியர்கள் குரலையிட, உரையாசிரியரின் குரலை
மேலொங்கி நினைக்கிறது: உரையாசிரியர் கூறும் கருத்தும்
வினக்கமுமே சுற்பொர் தெய்வசைதில் ஆழப்பதிக்கின்றன.
உரையாசிரியர் நம் எந்நே நின்ற உரையாடுவது போன்ற மன
நிலையை உரையில் வாயிலாக உண்டாக்கி விடுகின்றார்"¹⁴

நடைச் சிறப்பியல்பு

ஏனைய இலக்கண, இலக்கிய நூல்களுக்கு இவ்வாற
சிறப்பியல்புகள் பல இக்களவியலுரைக்கு மிகவுண்டு. இச்
சிறப்பியல்புகள் ஒன்று இவ்வுரையில் தொடரமைப்பி சிறந்த
தொடராக அமைத்து அத்தொடரை முடித்து, முடிக்கும்
வினைமுற்றை, வினைமொழி அடுத்து வரும் தொடர்
தொடக்கச் சொல்லாக்குகின்ற நடைவழியை மிகுதியாக
இவ்வுரையில் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு மிகுதியாக எழுதிய
பொருள் அந்தாதிப் பொருக்களை வேறு உரையாசிரியர்களிடம்
காண்பது அரிது இப்பொருக்களை ஒன்று காண்பது வாயிலாகக்
காண்போம்.

"அக்காலத்துப் பாண்டி நாடு பன்வீரவாண்டு வறகடம்
சென்றது செல்வெல பங்கிடுகுதலும், அரசன் சிட்டரைவெல்லாங்கு
கனி, வம்பிள், பாள் உங்களைப் புறந்தரகில்லேன்..."
பன்வீரவாண்டு கழிந்தது கழிந்த மீனன், நாடு மலிய மழை
பெய்தது பெய்த மீனன், அரசன், 'இனி நாடு நட்டாயிற்றாகவின,
நூல் வல்லாரைக் கொணர்க' என்று எல்லாப் பக்கமும்
ஆட்டிப்போக்க, எழுத்தநிகராரமும் சொல்லநிகராரமும்
யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பிட்டுக் கொணர்ந்தது.
'பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குத் தலைப்பிட்டுவேன்' என்று
வந்தார்"¹⁵

(இறை 1, உரை, பக் 6-7)

"என்று சொல்லி, 'நூலாசிரியர் இவ்வகை மொத்தகன எறிந்த
பாலாய்' எனத், தன்மைகளும் அவ்விடம் நோக்கிச் செல்லும்.
சென்றவிடத்துத் தனியனாய் நின்ற தன்மைகளை எதிர்ப்பிடும்
எதிர்ப்பிடவே, தன்மைகள் காணும் காணவே, ஆற்றாமைவாய்
இறந்துபட்டான் கொல்லோ என்னும் அச்சம் நீங்கும். நீங்கத்
தன் தன்மையன் ஆகினார்"¹⁶

(இறை 1, உரை, ப. 55)

"என்னை, பிற்தொன்று சுட்டியுணர்ந்ததன்மையத்தன்று
இக்குலமாகலானும், அதுவே சொல்லுதற் பயத்தது
தங்குமமாகலானும், அறிவாறெழுத்து சொல்லுப, சொல்ல இவர்
தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்க்கும் செய்க்கத் தன்மைக்குக்
சுற்பியலும்"¹⁷

(இறை 1, உரை, ப. 95)

செய்யுளொசை சிறத்தல்

களவியலுரையில் செய்யுளொசை சிறந்து நிற்கின்றது.
அக்கால உரைநடைமீள் வணர்ச்சிப் படிநிலையை இவ்விவ்விபு
வலியுறுத்தும். இவ்விவ்வினை ஆராயும் இடத்து: "நக்கிரர்

உயர்விலை கமிட்டிப் புகள்முதலாகத் தொன்றிய உரைநடைவாகும் ஆகவே எட்டில் எழுதும்போது, செய்பவனவிலை எழுதிய பழகியவர்களுக்கு, செய்பவன்வாத மற்றொன்றை எப்படி அணவியது என்ற சிவையி இருக்கிறதில் இயல்பே, அதனாலும் தக்கரிதம் உரை தெடுக்காவது வாய்மொழியாகவே வழக்கு வந்தவையாலும், இதனால் செய்பவனாத அடிகம் பரிலக காணவாய் சிறப்பாக இவ் வருணனை சொல்லுமிடங்களில் செய்பவனாத அடிகம் பரிலக காணலாம்¹⁵ என்று ஒரு அருணாசலம் ஆய்வுரை வழக்குவார்.

எதுகை மொழிகள், அனயெடைகள், தனிச்சொற்கள், விழுமிய சொற்கள், எழுவார்த்த இயற்கை வருணனைகள் போன்ற செய்பவன் மரபுகளைக் கனவியலுதாரில் கண்டுணர் முடிபுகின்றது. "கரு வையத்த மாதகர்க்கு உருவையத்த வாயில் மரபும் போலவும் தகையமரபு நெடுஞ்சுவர்க்கு வகையமரபு மரபும் போலவும் என்பது" (இறை 1, உரை, ப. 2) என வருகின்ற உரைப்பகுதிகளில் எதுகை மொழிகளும் இயைபுத் தொடைகளும் திறந்த வந்தள்ளன்

கனவியலுதாரில் வருகின்ற ஒரு வருணனைப் பகுதியினை எடுத்துக்காட்டி, அதன்சுறை செய்பவன் வழுவம் பொருத்திக் கிடப்பதனை விளக்கிக் காட்டியுள்ளார், வி. சொல்வநாயகம் அப்பகுதி வருமாறு :

தூயன்) சந்தனமும் சண்டமும்
செவாயும் தீயமும்

தூயன்மும் அச்சொழிப்
சொல்லும் வேண்டகும் ஒருமும் விளிந்து,
ஒராமும் தீயமும் தரவும் தந்தியும்
மாதவியும் மல்லிகையும் வெளவென மணங்கயபுத்து,
மாதவியும் மணவ ஒராமும் மயங்கொன்றையும் மீளியவிழ்த்து
மொழியுக்கும் மன்னாமும் முருகமொடு முறைசிறந்து,
வண்டனாந்து தேனாந்து
வர்க்கும்கள் இவையாட, தண்டென்றல் இடைவிராய்த்
தளியவன முன்பொழியும் மொழியது நடுவண்,
ஒருமணக்கல் மெய்குன்றின்பேல்,
மீகம்ப மூலத்து, மய்யொன் பூத்து,
வண்டு மூலப்பத் தண்டென் தூயியெதொடு
மெய்யுற நடுவண் வேண்டக கண்டாள்.

(இறை 2, உரை, ப. 32)

"இவ்வுரைப் பகுதியின்கண் இடைவிடையே எதுகை மொழினை முதலிய ஒரையியல்புகள் வாய்த்த சொற்றொடர்கள் வந்துள்ளன. அவற்றையப் பொருளறிந்து படிக்கும்போது செய்பவனொன்றைப் படிக்கும் நேரத்தில் எம்மிடத்தில் உண்டாகும் உணர்ச்சி எத்தகையதோ அத்தகையதொர் உணர்ச்சி எம்மனத்தில் எழுதிக்கிறது. மேலே காட்டிய உரைநடைப்பகுதி, சொற்கள் தம்முள்ளே ஒரையும் தொடையும் ஒன்றுபட்டும் வேறுபட்டும் ஒலித்தும் பொருள்முடிவு பெற்றும் சொல்லுமார்த்துக்கு இயைய வேல்வேறு தொடர்களாகப் பிரித்து வாகிக்க அமைத்திருக்கின்றது"¹⁶

"ஆகவே இவர், மேற்பொருளறிந்தார் தலைமகனுந் தலைமகனும் என்றமையால், அவனும், கற்கத்தும் எற்பொத்தும் கடுங்கன் யானையும் தறுகட்ட பன்றியும் கருவரையும் இருதிலையும் பெருவிக்கும் அனைவார், ஆளி மொய்க்கினார், ஆரிமான் துப்பினர் பற்பலநூறாரீரவர் கூர்வெல் இளைவர் தற்குழ்ச்ச செய்வன் என்பது முடிந்தது" (இறை 1, உரை, ப. 31) எனவரும் உரைப்பகுதியினையும் மேற்கண்டவண்ணம் செய்பவன் நடையில் பிரித்துக்காட்ட ஒண்ணும், இவ்வமைப்புப் பெரும்பாலும் வருணனை உள்ள பகுதிகளிலேயே காணப்படுகின்றது. பெராசிரியர் முனைவ. ஆரணித்தன் கூறுவது போன்று, "செய்பவனுக்குரிய எல்லா இயல்புகளும் இவ்வுரைமீல் உள்ளன. விழுமிய ஒசை, வளமான சொற்கள், சுற்பனை நயம் வாய்ந்த பொருள், கற்கத்தொறும் இன்பமூட்டும் இலக்கியச் சுவை" ஆகியவை யாவும் இவ்வுரைமீல் இடம் பெற்றுள்ளன.¹⁷

பன்னூற் பயிற்சி பளிச்சிடல்

ஒரு மூல நூலின் கருத்தினை விளக்க வரும் உரையாசிரியர் அம்மொழியில் அமைந்துள்ள பிற நூற்சான்றுகளைக் காட்டி விளக்க முனைவர். இதே போன்று பிறமொழிப் பயிற்சி காரணமாக அம்மொழி நூல்களையும் மேற்கொள் காட்டுவர். இவ்வுரை மரபினைக் கனவியலுதாரகாரரிடமும் நாம் கண்டு தெனிய முடிபுகின்றது. சில விடங்களில் இவ்வுரையாசிரியரின் பிறநூறை அறிவும் வெளிப்பட்டிரு திறக்கின்றது.

தொல்பாப்பிய நூற்பாக்கள் பலவற்றை இவர் மேற்கொள்ளாத எடுக்காண்டுள்ளார். இது, "வினையின்கி விளங்கிய அறிவிை முனைவனாத செய்வப் பட்டதா கலான் வழிநூல் என்று சொல்லப்படாது, முதலூல் எனப்படும் என்பது" (இறை 1, உரை, ப. 3) என வரும் உரைப்பகுதியில்.

"வினாவின் தீவிர வினாவிய திறமையின்
முடிவைக் கண்டித்து முற்றான வரலும்." 19

என்ற தொட்காப்பிய நூற்பாவின் ஆட்சியைக் காண்கிறதோடு
பெரும் இவ் தொட்காப்பியனாரையும் காக்கை பாடிவினாரையும்
ஒக்க நூற்பாவின் கட்டிய பொருளினார். "வடவேங்கடம்
தொட்குமர்" என்ற பழம்பாரணாரின் பாவிருக்களும்
தொட்காப்பியர் கூறியதாக இவர் உணரப்படுகிறது இவ்வக் குத்தகதும்
தொட்காப்பிய நூற்பாக்கள் பலவற்றைச் (தொட்கு, தொட்கு,
இவ்வியல் 3, வினாவியல் 49; தொட்கு, அகத்திணை, 3-17, 20,
காவியல் 72, கற்பியல் 45, பொருளியல் 52, மரபியல் 91, 98)
கட்டிய கட்டிய இவர் தம் கருத்தினை நிறுவுகின்றார். இவர்,
"பெரும் வேள்வியார் பெருந்தாற் செய்தும்
என்ற முடிவு படும."

"எப்பொரு வெற்றெய்தத் தாழ்த்து ம்பொருள்
வெப்பொருள் காண்பு நிறிய."

"கிறைவரும் கப்பெயர் செய்தும் மகரின்
நிறைவரும் கப்பிய நனை."

பொன்ற பல குறட்பாக்களைப் பின்பு புகழ்படுக்கியுள்ளார்
அப்பொருள் நூற்பாக்களுக்கும் காண்புப்பாடல் கட்டிய வேள்வியும்
இடக்கவிதைகளும் இவர் சங்க இலக்கியப் பாடல்களை
பெற்றோர் கட்டியும் உணர்வனை மேல்வையுறச் செய்துகொள்வர்.

இவ்வுரைகாரர் உவமம் குறித்து விளக்கும்பொது,
"உரைக்குந் கவிவது குறிப்பினால் உவமையும் உவமிக்கப்படும்
பொருளாம்; உவமிக்கப்படும் பொருளை உவமமயமாகவும்
அமையும்." (இறை 2, உரை, ப 41) என்று உரை கூறி,
"கண்டோல் நெய்தல் போன்றிற் புகழும்" 20

"முனை உண்ட விவழும் யானை" 21

"நெய்த முனைவன் மையல் கூட" 22

என வரும் சங்கப் பாடல்களான பெருந்தோல் கட்டிடுகின்றார்
பாடல்கள் என்ற கருத்தை விளக்கும்படித்து
இவ்வுரைகாரர்.

"மேலை மலர் ஊர் பூமேலை
குழியில் எழக்கல் கண்டிப்பிற் குடுவ
மேலை ஆர்க்களில் மடுவ
பிறழும் ஆறு காய்க்களில் கண்டிப்பை." 23

என்ற குறித்தொடைய பாடலைக் காண்பு கட்டிடுகின்றார்
இவ்வாறு பல்வேறு இடங்களிலும் இவ்வரையாசிரியர் சங்கக்
செய்யுட்களையும் செய்துள்ளாரென்றும் (அகம் : 6, 16, 130; குறுந்
: 2, 58, 119, 179; நற் : 39, 149, 227; பாலைக்கல் : 8; திசு : 197,
199) பொருத்தமாய் இடங்களில் எடுத்துக்காட்டி விளக்கும்படி
தலைவன், தலைவியை வித்துரைத்தலைக் கூறுகின்றது
இவ்வுரைகாரர் சிலப்பதிகாரக் காவல்வரிப் பாடலை
"குறையெய் லம்புந் தொய்த்து மணலுழைத் தொற்றியாய்வய்")
எடுத்துக்காட்டுகின்றார். அந்நானூற்றை இவர், "குறித்தொடைய
பாட்டு" (இறை 4, உரை, ப 61) என்றே குறிப்பிடுகின்றார்.

நன்னூல் நூற்பாக்களும் இவர் உரைவிடக்கண் படுகின்ற வாக
காண்கின்றோம் (இறை 1, உரை, ப 14)
"ஆழ்வழி மரபெய்திந் தன்முனைப் பின்னர்
முடிவாய் எனத் தீர்க்கை."

என்று கூறிய நூலாடல்களும் சொல்லாராகக் கண்டிக்கும் என்பது
(இறை 1, உரை, ப 172-173) எனவும், "செய்யுட்கேள்வார் கற்பியல்"
(இறை 1, உரை, ப 199) எனவும் இவர் கூறுவன மேலே கண்டி
கருத்திற்குச் சான்றாகும்.

"புரியப் புறப்பட்ட குத்தானும் உவமிட்ட பன்மீடு நானும்
என்பது துண்புறங்கு குத்தானும் கூடி உறையப் படுங்குறறும்
என்னோ எனில், புரியப் புறப்பட்ட குறைய நின்ற கரு
வெற்றிலை அழியும்; இரண்டாம் நாளில் நின்ற கரு வெற்றிலை
சாய் மூன்றாம் நாள் நின்ற கரு குறு மரபுக்கைக்கதாம் மரபினும்
திருவின்றாம் அதனாற் கூடப்பொது என்ப.

"முடிவழன் குத்தல் புனாள் புனரின்
மரபுறு மரபின் முனிவரும் அனரும்
மரத்த காண மழிய வென்ப."

என்ப பிறரும் குறினாராகலால் அவையாது என்பது (இறை
44, உரை, ப 181) என வரும் இவர் உரைவிடும்படி இவ்வுடைய
உட்கூறிய நூலியை தெளிவாகப் புலனாக்கின்றது. பெருந்தோ
லாரும்புளால் இறைவனார் காவியல் உரைகாரர் சிலப் பாட்டு
புணையும் பிற துறை அறியும் நிரம்பப் பெற்ற புணையாரின்
என்பது உறுதிப்படுகின்றது.

ஆசிரியன் : இவ்வுய்யமென்பது இது கற்க இன்னது யுக்கும்.

மாணாக்கன் : இது கற்க இன்னது யுக்கு மென்பதறிவேன். யான் இது யொருள் அறிவன்.

ஆசிரியன் : சிவமெழுத்தினான் இயன்ற பயன் அறியாதாய், யுக்கெழுத்தினான் இயன்ற நூற்பொருள் எங்ஙனம் அறிதியென யெனாய்? இன்னது யுக்குமென்பது அறியல் வேண்டும்.

மாணாக்கன் : என் யுக்குமொ இது கற்க?

ஆசிரியன் : விடுபெறு யுக்கும்.

மாணாக்கன் : என்னை? இது கடைவிலகன்றே இது கற்க விடுபெறு யுக்குமா யென்னை? கரவு, கொலை, கரமம், இளை விவழக்க என்பனவன்றோ சமயத்தாளாரும் உலகத்தாளாரும் கடியப்பட்டன? அவற்றின் ஒன்றன்றாவோ இது?

ஆசிரியன் : அற்றன்று களவெனவே சொற்கெட்டுக் களவு தீதென்பது உட்கார மென்று சொற்கெட்டுக் காமத் தீதென்பது உட்கார மன்றவை நல்வாயாமாறுமுண்டு.

மேற்கண்டவாறு வினாவும விடையுமாக வருகின்ற பகுதிகளை இவ்வுரைக்கண் மிகுதியும் காணமுடிகின்றது. இவ்வாறு அமைபும் உரைநடையும் ஒரு வகையில் நயமுடையதாகவே அமைகின்றது எனலாம்.

"அஃதெயெனின், 'இந்தினை' என்பதன் முன்னர்க் 'களவு' என்னுஞ் சொல் எத்திரத்தான் வந்தது, ஒரு சொன் முன் ஒரு சொல் வருவதால் பயனிலை வகையானும், தொகைநிலை வகையானும், என்னுந்நிலை வகையானும் என முன்றினுள் ஒன்று பற்றியதன்றே வருவது; அவற்றுள், இஃது எவ்வகையான் வந்ததென எனின், தொகைநிலை வகையான் வந்தது என்பது." (இறை. 1, உரை, ப. 24)

"அஃதெயெனின், 'இரத்தல் கழுவொன் பெற்றே' என்னாது, 'குறையுறதல்' என்றது எற்றிற்கொ எனின், 'இரத்தல்' என்பது, குறையுடையார் செய்யுஞ் செய்கை செய்து ஒழுக்குவது; குறையுறதல் என்பது, இஃகுறை இன்றியமையான் என்பது யுட இசைத்து ஒழுக்குவது." (இறை. 1, உரை, ப. 64)

இவ்வாறு மிக நீண்ட உரைப்பகுதிகளையும் வினா விடையான முறையில் அமைத்துக் காட்ட ஒண்ணும். இஃது இவ்வுரையாசிரியரின் பண்பாக அமைந்துள்ளது.

சொற்பொருள் விளக்கம்

சில சொற்களின் பொருளை இறையனார் களவியல் உரையாசிரியர் மிக நுணுக்கமாக விளக்கிப் போகின்றார். பாரியும் என்ற சொல்லுக்கு இவ்வுரையாசிரியர் கூறுகின்ற விளக்கம் வருமாறு : "பாரிரம் என்ற சொற்குப் பொருள் யாதோ எனின் புறவுரை என்றவாறு" (இறை. 1, உரை, ப. 21). இஃனும் சில சொன்றுகளைக் காண்போம்.

"கண்ணாழித்தல் என்பது பதம்பொருள் சொல்லுதல்."

(இறை. 1, உரை, ப. 15)

"அன்பு என்பது, நான் வேண்டப்பட்ட பொருளின்கண் தோன்றும் உள்ள நிகழ்ச்சி." (இறை. 1, உரை, ப. 16)

"நிறை என்பது என்னோ எனின், காப்பன காத்தும் கடிவன கடிந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம்

ஓர்ப்பு என்பது ஒரு பொருளை ஆராய்ந்து உணர்நல் என்பது.

கூட்டியிடி என்பது கொண்ட பொருள் மறவாண்மை."

(இறை. 2, உரை, ப. 33)

"மொழியாற்றுதல் என்பது, செய்யுள் கூடந்தவாறு செய்யலாகாத வழிச் செய்வது." (இறை. 3, உரை, ப. 58)

இவ்வுரை கூறும் சொற்பொருளில் எல்லாம் தலை சிறிந்து விளங்கும் சொற்பொருள், தமிழ் என்ற சொல்லிற்குக் கூறும் பொருள் ஆகும். "இந்தூரல் என் நுதலின்றோ எனின், தமிழ் நுதலிற்று என்பது" (இறை. 1, உரை, ப. 5). இங்கே தமிழ் என்ற சொல்லிற்கு அசுப்பொருள் என்ற பொருளை இவ்வுரை குறிக்கின்றது.

கருத்து விளக்கம் கூறல்

களவியல் உரைகாரர் சில கருத்துகளை விளக்கும்போது மிக நயமாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கியுள்ளார். இதனைப் பின்வரும் சான்றுகளால் உணரமுடிகின்றது.

"கருத்தன் என்பது - தீச்சன் எடுத்த மாடம், கொல்லன் செய்த வான்;

எழுக் கருத்தன் என்பது - எவ்வாறானக் கருத்தாலாகச் செய்வது; அரசர் தொட்ட குளம்; அரசர் எடுத்த தேவகுலம் இத் தொடக்கத்தின.

இனிக்குருக்கக் கருத்தன் என்பது - லான் எறியும், கரிமை குற்றும், இம்மிடா நாற்கூறுணி அரிசிச்சோறு அடும் என இத்தொடக்கத்தினால்;

இனிக்குருக்கக் கருத்தன் என்பது - தின்னணை மெழுகிற்று. இனிக்குருக்கக் கருத்தன் என்பது சொல்லுவது. கலங்குவிற்று. மங்குணைந்தது என்று சொல்லுவது. (இறை. 19, உரை, பக். 112-113)

இந்த பொன்று அம்பல், அலர் குறித்த கருத்து விளக்கமும் நயமாக அமைகின்றது எனலாம்.

"அம்பல் என்பது சொல் நிகழாதே முகிழ் முகிழ்த்துச் சொல்லுவதாயிற்று; இன்னதின் கண்ணது என்பது அறியலாகாது என்பது.

அலர் என்பது இன்னானோடு இன்னானிடை இது போலும் பட்டதென விளங்கச் சொல்லி நிற்பது.

அம்பல் என்பது, பெரும்பொதாய்ச் சிறிது நிற்க அலரும் என நிற்பது.

அலர் என்பது, அப்பெரும்பொது தானும் அல்லியும் வெளிப்பட மலர்ந்தாற்போல நிற்கும் நிலையையென வேற்றுமை சொல்லப்பட்டதாம்." (இறை, 23, உரை, பக். 116-117)

இவ்வுரைகாரர் தம் கருத்து விளக்கத்திற்குப் பயன்படுமாறு அமைகின்ற இவ்விடத்தில் சான்றுகளையும் மேற்கொள்காட்டி, அவ்வாறு மேற்கொள் காட்டியுள்ள பகுதிகளும் நல்லதொரு விளக்கம் எழுதிச் செல்கின்றனர். இதனைப் பின்வரும் உரைப்பகுதிகளிலிருந்து தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

"அந்நவனமாலின், தோழி காலவொடு மாறுகொள்ளாதோ எனின், கொள்ளாது, தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்குமாகாவான், என்பது காலவொடு மாறு கொள்ளினும் காலவந்தற்றப்பட்டேன் என்று தோழி இறந்துபடாமையாக காலமும் விதி என்பது அத்தே எனின், திகழ்ந்த ஒழுக்கம் மறைத்துக் கண்கள்தது, படைத்து மொழிந்தமையாற் பொய்யுரைத்தவாறாய் பிற எனின், பொய்யுரைக்கப்பட்டதாகாது; எனனை, பழியும் பாவமும் அதனால் வாராமைமிகள்.

எனனை,

"பொய்யுரைக்க வாய்மை மீட்காத புலாநீர்ந்த நன்மை யடக்கு மொனின்."

"என்றாராகலின் குற்றமின்று என்பது." (இறை, 29, உரை, பக். 142)

நாடகப் பாங்கு

"உரையாசிரியர் சிக்கலில்லாமல் ஓர் நாடகப் பாங்கில் நெர்முகமாகவே பொருளைச் சொல்லிக் கொண்டு போகிறார். வருணனை பொய்றுதாய் நீண்டுபோகுமே ஒழிய ஏனைய பகுதிகள் யாவும் சிறுசொற்களால் புனைந்து சிறு சொற்களாகவே நிற்கும். இவ்வாறே இவரது உரையுள், கிளவிக் குரியாரைப் பாத்திரமாக வைத்துக் காட்டுமிடமெல்லாம், சில சொற்களோடு கொண்ட சிறு வாக்கியங்களால் அமைத்து எழுதுகிறார். அதனால், இவ்விடங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு நாடகக் கட்டிடம் போலவே நடைபெறும்."*

"இனித் தெருளானாயின், 'இரவுக்குறி வாரா வரைவல்' என்பதும். அது கேட்ட தோழி இரவுக்குறியது ஏதங்காட்டி மறுக்கும். பாங்குமை மறுக்குமோ எனின், 'அரவும் உருமும் புலையும் என்மும் வெண்கொட்டி யானையும் என்று இவற்றது ஏதமுடைத்து: ஏற்றழிவுடைத்தாய அருவரைவிடத்து ஒரு வேல் துணையாக நீர் ஆரினார் நடுநாள் வரவு ஆற்றுநீர்மையினோ?' என்னும். என்பது கேட்ட தலைமகன் ஆற்றுவானாயின், வரைத்து எய்தும்; ஆற்றானாயின் இறத்துபடும் எனக்கருது. இறத்துபாட்டு அச்சத்தினால் இரவுக்குறி தேரும்; நெர்ந்தாள் தலைமகற்கு, 'நீய்னாட்டார் என்வ புவினார்? என்வ சாந்தினார்? என்வமரத்தின் கீழ் வினையாரும்?' என்னும். அது கேட்டுத் தலைமகன், 'முன்னெல்லாம் எனக்கு மறுத்தாளன்றே, மறுத்தாள் இது சொல்லிற்று ஒரு காரணம் நோக்கி என உணர்ந்து, தானும், 'நீய்னாட்டார் என்வ புவினார்? என்வ சாந்தினார்? என்வ மரத்தின் கீழ் வினையாரும்?' என்னும். என்மக்கால் தோழி, காந்தலும் வேங்கையும் குடும், சந்தனைச் சாந்து பூசும் வேங்கை மரத்தின்கீழ் வினையாரும்' என்னும்"

(இறை, 18, உரை, பக். 110-111)

இவ்வாறு உரையாடற் பாங்கில் அவையுமும் தன்மையைப் பிற உரைகளில் இவ்வளவு சிறக்கக் காணவியலாது.

இலக்கண விளக்கம்

காலவியல் நூல் அகப்பொருள் சார்ந்தது. எனினும் இதன் உரையினுடே ஆசிரியர் பலவிடங்களில் இலக்கணச் செய்திகளை 2.5.

மிக தயமாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கிப் போகிறார். தொல்காப்பிய நற்பாக்களுக்குக் கடுக்கமான முறையில் மிகத் தெளிவாகக் கவனியல் உரைகாரர் விளக்குகின்றமை இவ்வ அநியத் தரும் செய்தியாகும்.

“இனி, என்மணர் என்பது ‘என்ப’ என்னும் முற்றுக் கொள்,

“குறைக்கும் வழிக் குறைத்தல்” (எச்செய்யல் : 7)

என்பதனாற் பகரம் குறைத்து.

“நிரிக்கும் வழி நிரித்தல்” (எச்செய்யல் : 7)

என்பதனாலும், ‘மன், ஆர்’ என்பன இரண்டு இடைச்சொற்பெய்து விரித்து, ‘என்பணர்’ என்று ‘ஆயிற்று’ (இறை 1 உரை, ப. 28) என்பது இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்க சான்றாகும்.

“அதுவே

நாளே அல்லே தூயர் காணக்

காழப் புணர்ச்சி இருவரின் ஒத்தல்”

என்ற இரண்டாம் நூற்பாவின் உரையில் ஆசிரியர் ஏகாரம் பற்றிப் பின்வருமாறு பேசுவார். அல்லரைப் பகுதி வருமாறு :

“நின்ற ஏகாரம் ஐந்து ஏகாரத்துள்ளும் என்ன ஏகாரமே எனின், ஆண் குழுவின இவனையே பிரித்து வாங்கினமையானும், பெண் குழுவின இவனையே பிரித்து வாங்கினமையானும் பிரிநிலை ஏகாரம் எனப்பட்டது; பலவற்றுள் ஒன்று பிரிப்பது பிரிநிலை ஏகாரம் எனப்படும் ஆகலான் என்பது”

(இறை 2, உரை, ப. 29)

“இனி, நூறுத்தகையையே என்பது, ஐந்து ஏகாரத்துள்ளும் இவ்வேகாரம் வினாவின் கண் வந்த ஏகாரம் எனக் கொள்க

“தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை பெண்ணே யீற்றவை மிவ்வைத் தேகா ரம்பே” (இடையியல் - 9)

என்பவாகலின்

(இறை 2, உரை, ப. 40)

56-ஆவது நூற்பாவின் விளக்கவுரையில் பொருள் கொள் குறித்து இவர் விசியாகச் சான்றுப்பாடல் கந்து விளக்குவது மனங்கொளத்தக்கது.

“கொள் என்பது, ஒரு பாட்டினக்கத்துப் பொருள் கொண்டு கிற்கும் நிலை; அங்கு ஐந்து வகைப்படும் - விற்றுட்டு, விதலை

யாப்பு, பாதி நீக்கு, கொண்டு கட்டு, ஒடுகிறாநிலை என்றவற்றுள் இன்னதொர் பொருள் கொண்டு நின்றது இப்பாட்டு என்று அறிவது -

விற்றுட்டு என்பது, தலையும் கடைபும் பொருள் கொள்வது.

விதலை யாப்பு என்பது, தலையும் இடையும் கடையும் பொருள் கொள்வது;

பாதி நீக்கம் என்பது, சொற்றொறும் அடிதொறும் பொருளெற்று நிற்பது;

கொண்டு கட்டு என்பது, சொற்களைக் கொண்டு கட்டியப் பொருள் கொள்ளுமாறு அறிந்து கொள்வது;

ஒரு நிறை நிலையென்பது ஒரு பாட்டினக்கத்துச் சொல்லப்பட்ட பொருள் ஒரு வழி நிற்பது”

(இறை 56, உரை, பக். 200-201)

நன்னூலார் இவை எட்டு வகை (நன். 411) என்று விசியுபடுத்தி விளக்குகின்றார்.

தொகைய் பொருள்களை விளக்குதல்

களையலுரைவாசிரியர் தம் உரையினக்கத்து ஆங்காங்கே தொகை கொடுத்துக் கூறியும் செய்துகளை - தொகைய்படுத்திய பெறும் குறியீடுகளை - விசியாக விளக்கிச் சென்றுள்ளார். அவற்றுள் ஒன்று எண்வகை மணம்.

“இனி, அத்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டினுள் என்பது; அத்தணர் என்பார் பாற்பார்; அருமறை என்பது வேதம்; மன்றல் என்பது மணம்; எட்டு என்பது அவற்றது தொகை கொடுத்துச் சொன்னவாறு அவை யாவையோ எனின் - பிரமம், பிரசாயத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், கரத்தர்வம், அகரம், இராக்ககம், யைசாசம் என இவை;” (இறை 1, உரை, பக். 25-27)

மேற்கூறிய எட்டினையும் இய்வுரைக்காரர் விசியாக விளக்கியுள்ளார். இதேபோன்று அமையவந்தே சூத்திரகதிடக்கை பற்றிய செய்தியும்.

“சூத்திரகதிடக்கை நான்கு வகையுடும்; ஆற்றொழுக்கு, அரிமா நொக்கு, தவனைய்பாய்த்து, பருந்து வீழ்க்காடு என.”

(இறை 4, உரை, 60)

இயையு கூறல்

திருக்குறளுக்கு உரை வகுத்த பரிமேலழகர் ஓரகாரத்திற்கும் அடுத்த அநிகாரத்திற்கும் இயையு கூறிய பொருத்தம் காட்டுவார். இறையனார் களவியலுரை ஆசிரியரும் ஒரு நூற்பாவிற்கும் அடுத்த நூற்பாவிற்கும் உரிய இயையினை எடுத்து விளக்கும் நுட்பத்தைக் கையாண்டுள்ளார்.

"இரந்து குறையுறாது..." எனத் தொடங்குகின்ற ஆறாவது நூற்பாவிற்கு இவ்வுரையாசிரியர் பின்வருமாறு இயையு காட்டுவார். "இரந்து குறையுறாது... உரிய வென்ப" என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், மதியுடம்படுக்குந் திறம் இஃது என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று. மேற்குத்திரத்தினோடு இயையு என்வையோ எனின், மேல் பணிந்த மொழியால் தொழியை இரந்து பின்விற்கும் எனப்பட்டது; அங்ஙனம் இரந்து பின்விற்கு இடத்து, 'எத்திறத்துக்கொல்லோ இவனுடைய குறை' என்று ஐயப்பட்டு நிற்பதல்லது. இன்னதென்று உணராளன்றே; உணராமையால், 'என் குறை இன்னது என்று அறிவித்து இரந்து பின்விற்பென்' என்னும் கருத்தினால் இது செய்யும் என்பது இயையு." (இறை. 6, உரை, ப. 65)

"இனி, ஒதற்குப் பிரியும் பிரியு முன் வைக்கப்பட்டது தலையான பிரிவாகலானும் உயர்ந்தோர்க்கு உரித்தாகலானும் என்பது. பரத்தையிற் பிரியு பின் வைக்கப்பட்டது. காமம் பின் வைத்து எண்ணப்படுமாகலான் என்பது." (இறை. 35, உரை, ப. 158)

இவ்வுரையிற் காட்டப்படும் இவ்வையு முறைக்கு அடிப்படையாக அமையும் நூற்பா,

"ஒதல் காவல் பகைதணி வினையே
வேந்தர்க் குற்றுழி பொருட்டினி பரத்தையென்
றாங்க ஆறே அஃவயிற் பிரிவே"

என்பதாகும்.

உவமை தயம்

கருத்தைத் தெளிவுபடுத்த வரவது உவமை. அவ்வகையில் இவ்வுரை நூலார் பற்பல நல்ல உவமைகளைக் கையாண்டு உரையில் நயத்தினைப் பெருக்கியுள்ளார். "இவ்வுரை முழுவதும் சிறந்த உவமைகள் பல இடம் பெற்றுள்ளன. வேறு எவ்வுரைகளும் இத்தனை உவமைகள் இல்லை என்பவராம்.

'உரை வழிநாட்டி' நக்கிரணர்

உவமைகளின் சிறப்பே, உரையாசிரியரின் புலமை மாண்பை வெளிப்படுத்தும் சிறந்த அளவு கோலாய் உள்ளது. இவ்வுரையில் இடம் பெற்றுள்ள பல உவமைகளைப் பிற்கால உரையாசிரியர்கள் எடுத்தாண்டுள்ளனர் என்பது பெராசிரியர் முனை அரவிற்தனின் கருத்து.

பாயிரத்துள் சிறப்புக் குறித்து இவ்வுரை கூறுகின்ற உவமை இலக்கிய நெஞ்சங்களை எல்லாம் பிணிக்கும் தகைமையதாக உள்ளது, அவ்வுவமை இதோ :

"பகுப்பொருட்டாகிய பாயிரங்கேட்டாற்கு நுண்பொருட்டாகிய நூல் இனிது விளங்கும்' என்பதாகலானும், பாயிரம் உரைத்து உரைக்க என்பது மரபு என் போலவோ எனின், 'கொழுச் சென்ற வழித் துள்ளாசி இனிது செல்லுமாறு போல' என்பது"

பாயிரத்தின் இன்றியமையாமையினை வலியுறுத்த வந்த உரைகாரர் மிகச்சிறப்பான - நயமான - அடுக்கான - உவமைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளமை அறிந்து இன்புறத் தக்கதாகும் :

"பாயிரம் என்ற சொற்குப் பொருள் யாதோ எனின் புறவுரை என்றவாறு. ஆயின், நூல் கேட்பாள் புருந்தே நூல் கேளாது புறவுரை கேட்டு என்பயன் எனின், நூற்குப் புறனாக வைத்தும் நூற்கு இன்றியமையாதது. ஆதனின் என்க. என் போலவோ எனின், கருவமைந்த மாநகர்க்கு உருவமைந்த வாயில் மாடம் போலவும், அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்காகாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலவும், தகைமாளன் நெடுஞ் கலர்க்கு வகை மாண்ட பாலை போலவும் என்பது." (இறை. 1, உரை, பக். 1-2)

"இனித் காட்சியும் தம் உணர்வினர் அஃவராகலும் உடன்திகழமே வெனின், காட்சி என்னுங் காரணத்தால் தம் உணர்வினர் அஃவராதற்றன்மை நிகழ்ப்பாற்றன்று. ஒரு காலத்து ஒரிடத்து ஒருங்கு தோற்றின பொருள் ஒன்றனை ஒன்று முடித்தன எனப்படாமையே காண்டும். ஆவிற்கு இரு கோடு போல என்பது." (இறை. 2, உரை, ப. 30)

தலையலும் தலையலியும் எதிர்ப்படுத்தலைக் குறிக்கவந்த இவ்வுரைக்காரர், "அஃவராகலானமோ எனின், வடகடலிட்ட ஒரு நுகம் ஒருதுளை, தென்கடலிட்ட ஒரு கழி சென்று செரிந்தார்போலவும், வெங்கதிர்க் கனலியும் தன்சுதிர் மதியமும் தம்

கடையெறித் தலையெய்வதாற் போலவும் தலையெய்யது. ஒருவர் ஒருவரைக் காண்டல் நிமித்தமாகத் தமியர் ஆவார் (இறை 2, உரை, ப. 23) என்று கூறுவார். தலைமகன் தன்னைப் புதுபுது தலைமகன் ஆற்றாளான நிலையினை விளக்குமிடத்து இயல்பாய்வு வரும் உவமை வருமாறு: "புலனாக, அதனைக் கண்டு நீருடை நிலத்து நிவந்த நீள்மரம் வெப்பத்தால் தெறப்பொத்து போல, யாக் உழையேனாக இவ்வெறுப்பாடு இவட்டி ஆகாதன்றே" (இறை 2, உரை, ப. 43)

உவமை அடுக்கி வகுத்தற்கு இன்னும் ஒரு சான்று காண்போம்: "பிரிவு என்பதும் ஒன்று உண்டு பொழுது கோட்டலைமையால் அது தம் காதுவரைக் காணாதும் கேளாமும்; கைவிட அகன்று மெய்நின் நீங்குவது எனக் கலங்கிக் காற் படுக்கில் மின்றுப் போலவும், நீர்மருங்கிற் கொடி போலவும், கனிகும் முறியும் தலைத்து, குனிக்கும் நனிகும் கவினி எழாநின்றதொடு கவின்பெறு கொடிப்பொழும் காரிகை, கண்ணாடி மண்டிலத்து ஊதுஆவி போலக் காணு ஒளி மழுங்கிக், கனல்முள் இட்டமெழுஞ் பாவை போல மமை உருகிப் பசுந்து காட்டினான்" (இறை 2, உரை, பக். 44-45)

கனவியல் உரையாசிரியர் சில நடைமுறை உவமைகளையும் எடுத்தாண்டு தம் உரைக்கு ஒர் ஏற்றம் தந்துள்ளார். இதனை, "வழிப் போகா தின்றுள் ஒருவன் பிழைத்துச் செறானும் காணாமானும் மிதித்தவிடத்துக் காலைக் கழிஇப் பாதுகாத்துத் தன் இல்லம் புகுக்கப்போல, அவனும் ஞானவொழுக்கக் குணங்களின் வழியே செல்லாநின்றான் இழுக்கினால்" (இறை 3, உரை, ப. 47) என்பது கொண்டும், "என்னை முடி வேவா தின்றதொர் கலத்தை முடி திறந்தவிடத்து அகத்துநின்ற வெப்பங்குறையும்; அது போல, இவட்டும் அயர்வுநிப்பாம், அச்சொற்கள் புறப்படுதலால் என்பது" (இறை 30, உரை, ப. 144) என்பது கொண்டும் அறியவாகும்.

முழந்தையின் அமுலைகவினை உவமைகாட்டி. இவர் விதைகுவிடம் நளி நயமாக உள்ளது அப்பகுதி வருமாறு: "தலைமகன் கோட்டின் இன்னதொன்றுமாம், தொழி கோட்டின் இன்னதொன்றாம், யாரும் கோட்டாரில்லை யயாறின் இன்னதொன்றாம் என்று ஒரு யயன் சிந்தித்துச் சொல்லியே எயிற், சொல்லாள்; ஆரவி அழுதாற்றொல வேட்கை மிகுதியாற் சொல்லினைவிடத்து அப்பயன் நிகழும். முழனி அழுதின்றது; எனக்குப்பால் தம்மின்: நீர் ஆட்டுவிள்' என்றழாது. துக்கம் வந்ததாக அடும்; அழ, அறியார் பயந் எய்துவிப்பார் என்பது" (இறை 30, உரை, ப. 144)

இன்னும் சிலவிடங்களில் இவ்வாசிரியர் நல்ல உவமைகளைக் காரணங்களாகக் கூறிக் கூறும்நினை நிறுவுகின்றார். "அல்பெயலின் 'ஐந்து நினை' என்னும், ஐந்து சாண் ஐந்து கணம் என்றதுபோல எவின் அறியாது கடாவினாய்; ஐந்து தல்லவுடைய நாகத்தை ஐந்தலை நாகமும் என்ப; ஐந்து தலை நாகமும் என்ப; இருமுடிபும் உடைத்து" (இறை 1, உரை, ப. 24)

"என்னை, இருட்டகத்து விளக்குக் கொடு புகாரல், விளக்கு வாராத முன்வரும் இருள் நீங்காது; விளக்கு வந்த பின்னரும் இருள் நீங்காது; விளக்கு வகுதலும் இருள் நீக்கமும் உடனே நிகழும். அதுபோல, காட்சியும் ஞானவொழுக்கக் குணங்களாறு தன்மையுழிவும் உடனே நிகழும்" (இறை 2, உரை, ப. 31)

இறையனார் அகப்பொருள் உரையாசிரியர் காட்டுகின்ற உவமைகள் யாவுமே இலக்கியச் செவ்வியும் தரமும் வாய்ந்த உவமைகளாக உள்ளன ஆங்கில இலக்கியத்தில் Miltonic Simile என்று கூறுவதற்கு இணையாகக் கனவியல் உரைகாரரின் உவமைகளைக் கூற ஒண்ணும்.

புறக்க வழக்கங்களைக் கூறல்

உரை விளக்கத்தின்போது உரையாசிரியர்கள் தம் கால நடைமுறை வழக்கங்களைக் கட்டிப் போலது இயல்பே. கனவியலுரைவிலும் இப்பண்பினைக் கண்டு தெனியமுடிவின்றது.

களவுக்குத் தண்டனையாகக் கை குறைப்பர்; கண்ணை ஆழப்படுத்துவர், கடுவேற்றுவர் இதனை, "மற்று உலகத்துக் களவாறின் எல்லாம், கைகுறைப்பவும் கண்ணுலவும் கடுவேற்றவும் பட்டிப் பழவும் பாலமும் ஆகதி, நரகத் தொடக்கத்துத் தீக்கதிகளில் உய்க்கும்" (இறை 1, உரை, ப. 25) என்பதனால் உணரலாகும்.

அக்காலத்து மக்கள் உறையுரையே சிறந்த ஊராகக் கருதினர் என்பதனை, "ஊர் எனப்படுவது உறையூர்" என்ற இடத்துப் பிறவும் ஊருண்மை சொல்லி, அவற்றுள்ளெல்லாம் உறையூர் சிறப்புடைமை சொல்லுபர்" (இறை 1, உரை, ப. 25) என வருகின்ற உரையப்பகுதி கொண்டு தெனிய முடிகின்றது.

இவ்வுரையாசிரியர் காலத்து விழக்களைப் பற்றி 16-ஆம் நூற்பாவின் விளக்கவுரையினால் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. "ஊர் துஞ்சாமை என்பது - ஊர் கொண்ட பெருவிழ நாளாய்க்

கடையடைவில்லையாமா, அதுவும் இடையீடாக எப்பது அல்ல. மதுரை ஆலையிலிட்டமே. உறையூர்ப் பங்குனிபுத்திரமே. கருஜர் உள்லி விழாவே என இவைபோல்வன"

(இறை. 16, உரை, ப. 101)

அகாலக் காவலர்களைப் பற்றி அறிய வேண்டுமா? இதோ!

"காவலர் எப்பார் காப்பாளர், ஊர் காத்தல் இடங்காத்தல் எவ் இவற்றைக் கடிது காத்தும் என்று, காவலாளர் ஏமஞ்சூழ்த்து கை விளக்கினொடு திரிதருவாரன்றே. அப்பெற்றியான பொழுதும் இடையீடாக எப்பது"

(இறை. 16, உரை, ப. 101)

மன்னர்கள் அரசியல் தலைவர்களுள் தகுதி மிகுதியும் வாய்த்தார்க்கு 'ஏனாது' என்ற பட்டம் அளித்ததொடு மொழி அணிவித்தும் சிறப்பித்தமையினை (இறை. 2, உரை, ப. 30) இவ்வுரைவிலிந்து நம்மால் உணர்ந்து கொள்ள முடிவென்றது.

இறையனார் களவியல் உரையில் தருக்க தெறி

இறையனார் களவியல் உரைகாரர் தொல்காப்பிய இலக்கண மரபைப் பின்பற்றியே உரைகூறிச் செல்கின்றார். அவ்வாறு இவர் உரைகூறும்பொது, காட்சி, கருதல், பிறக் கொட்குறல், பிறர் உடம்பட்டது தானுடம்படல், பொருட்பெறு அனவை (அருத்தாபத்தி), வந்தது கொண்டு வாரத்து முடித்தல் இனைய பல்வேறு உத்திகளையும் உள்வாங்கிக் கொண்டு விளக்கிப் போலின்றார்.

"காட்சி, கருதல் அளவைகள் பற்றித் தெள்ளிதின் உரை உலமை வழி விளக்குகின்றார் ஆசிரியர். 'அன்பு எனப் பட்டது தாள் வேண்டப்பட்ட பொருளின்கண் தொன்றும் உள் றெழிச்சி. அதனைக் காட்டிக் காண்க என்னான்றே தாள் அறிந்த பொருளாகலின் என்ன? மாணாக்கன் நீர் வேட்டாக, நீர் வேட்டையைக் காட்டுக என்னான், தானறிந்த பொருளாகலின்; காட்டுக என்னுமோவெனின் வஞ்சித் தானாம்; அதனை அறிவிக்கலுமோவெனின் பேதைவாயினானாம் என்பது காட்சி, கருதல் வேறுபாட்டை விளக்கும் என்று ஆய்வாளர் ஒருவர் கூறுவது தக்க சான்றாகும்."

"இரு பொருள்களுள் ஒன்றை மட்டும் காட்டி, ஏனையதைத் குறிப்பாற் பெற வைப்பது அருத்தாய்தி என்று தருக்க இயல் விளக்கம் எல்லாம் தூல் கூறும். களவியல் உரையில், 'சாறியுடம்பாடு' என்றவையால் முன்வையறிவு கவர்ந்து நின்றது என்பது பெற்றாம் (சூ. 7) என்றும், 'இரவிக்கட்டுறி இல் வரை

இகவாது எனப் பகற்குறி இல்வரை இக்கரும்' என்றும் அருத்தா பத்தி உத்தி விளக்கமுறுகிறது" என்பது மேற்கூறிய ஆய்வாளர் தம் ஆய்வுரை இவண் கருத்தக்கது.

பிற சிறப்புகள்

முன்று சங்கங்களில் பற்றிய குறிப்புகளை இவ்வுரைவிலிந்துத் முதற்கண் பெறுகின்றோம் (இறை. 1, உரை, பக் 5-6) மேலும் இத்தூலின் உரைவில் பாண்டிக்கொலையப் பாடல்கள் 327 எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. இதன் அடிப்படையை எண்ணும்பொது கொலை நூலின் தொடக்க காலக வளர்ச்சி பெறப்படும் இக்களவியலுரைகாரர் பரிபாடல், முதுநாரை, முதுகுக்கு, களரியாளிரை, அகத்தியம், கவி, குடுகு, வெண்டாளி, விளாழமலை அகவல், தொல்காப்பியம், மாபுராணம், இசைநுணுக்கம், புகழ்புராணம், நெடுந்தொகை நானூறு, குறுந்தொகை நானூறு, புறநானூறு, ஊங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, சிற்றிசை, பேரிசை போன்ற பற்பல நூல்களின் பெயர்களுக்கும் குறிப்பிடக் காண்கின்றோம்.

மேற்கண்ட பல்வேறு சிறப்பியல்புகளும் உரை நயங்களும் இறையனார் களவியல் உரைவில் நிறைந்து விடப்பதனால் தொட்ட இடமெல்லாம் இனிக்குன்ற பலாக்களை போல இது விளங்குதல் வெள்ளிடைமலை இத்தகைய சிறப்பினை கருதியே தலித்தமிழ் இயக்கத் தந்தையான மறைமலையடிகள், "பனப்பனப்பான பல நிறச் சுவையைக் கற்கள் அழுத்திப் பொன்மீனாகுப் பூசிப் பல பல அடுக்கு மாடங்கள் உடைத்தாய் வான்முகடு அளாய். காண்பார் கண்ணுங் கருத்துங்கவரும் நீமைத்தாய் உயர்ந்தொங்கி நிற்கும் எழுநிலை மாடம்பொல், ஆசிரியர் நக்கீரனாரது உரை நிவந்து நின்றனம், அம்மாடத்தின் அருகே புல்வெய்ந்த குடிலும், ஓடு ஓடியதொடு சிற்றிலும் ஏழைமைத் தொற்றமும் உடைவவாய்க் தாழ்த்து நிற்கல்போல் இளம்பரணர், பேராசிரியர் உரைகள் பீடு குறைந்து நின்றனம் பரிந்து இனிது விளக்கா நிற்கும்" என இத்துவினை இமயத்தின் உச்சியில் ஏற்றி வைத்துப் போற்றுகின்றார்.

செய்தகால விவரம்

1. பார்வையாக அடி நிலை உரைநடை, ப. 94
2. அடிநடை, ஓர் நிலை நிலை உரைநடை 10-ஆம் பக்கம் ப. 255
3. சமூகநீதியை விட நிலை உரைநடை உரைநடை, ப. 19-20
4. அடிநடை, ஓர் நிலை உரைநடை, ப. 75
5. அடிநடை, ஓர் நிலை, ப. 266
6. நிலைநடை, ஓர் நிலை, சமூக உரைநடை சமூகநீதியை ப. 13
7. உரைநடை, ஓர் நிலை நிலை உரைநடை, ப. 193
8. அடிநடை, ஓர் நிலை நிலை உரைநடை, ப. 99
9. உரைநடை, விட நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை, ப. 104
10. அடிநடை, ஓர் நிலை உரைநடை, ப. 69
11. அடிநடை, ஓர் நிலை, ப. 69
12. அடிநடை, ஓர் நிலை, ப. 69
13. நிலைநடை, 7 : 17, அடிநடை உரைநடை
14. அடிநடை, ஓர் நிலை, ப. 69
15. அடிநடை, ஓர் நிலை நிலை நிலை உரைநடை 10-ஆம் பக்கம் ப. 258
16. அடிநடை, விட நிலை உரைநடை உரைநடை, ப. 23-24
17. அடிநடை, ஓர் நிலை, ப. 78
18. அடிநடை, ப. 40
19. அடிநடை, 265, 355, 292.
20. அடிநடை
21. அடிநடை 156
22. அடிநடை 113
23. அடிநடை 17
24. அடிநடை, ஓர் நிலை, ப. 273

'உரைநடை' பக்கம்

25. அடிநடை, ஓர் நிலை உரைநடை, ப. 344
26. அடிநடை, ப. 25-28
27. அடிநடை, ஓர் நிலை, ப. 260-261
28. அடிநடை, ஓர் நிலை, ப. 79
29. அடிநடை, அடிநடை உரைநடை - நிலைநடை விவரம், ப. 10-ஆம் பக்கம் அடிநடை நிலைநடை - 2, ப. 309
30. அடிநடை, ப. 310
31. அடிநடை, ப. 678

பார்வையாளர் திட்டம்

1. அடிநடை, ஓர் நிலை நிலை நிலை நிலை, ப. 69
2. அடிநடை, ஓர் நிலை, ப. 67-83
3. அடிநடை, அடிநடை, ப. 78-96
4. அடிநடை, அடிநடை, ப. 19-30
5. அடிநடை, அடிநடை, ப. 104-105
6. அடிநடை, அடிநடை, ப. 1972, ப. 216-287
7. அடிநடை, அடிநடை, ப. 238-288
8. அடிநடை, அடிநடை, ப. 308-312

பொற்றிக் கூறுகின்றார். மேலும் அவர், "அறித்தற்கரியதாகிய தொல்காப்பியக் கடலைத் தம் மதிவனி கொண்டு கடைந்து முதல்முதல் இலக்கணவழிதம் அளித்த பெரியார்"³ என்று இளம்பூரணருக்குப் புகழாரம் சூட்டி மகிழ்கின்றார்.

தொல்காப்பிய இயக்கத்தின் தலைவர்

இ.நி. நால்காரம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றத்தால் தொல்காப்பியமாதலு பழில்வாரியற்கு கிடத்தது இவ் அவல நிலை கிடமி. பதினொராம் நூற்றாண்டு வரை நீடித்தது இத்தகைய சூழ்நிலையில் தொன்றிய இளம்பூரணர் தொல்காப்பியத்தைத் தாமாக ஆய்ந்து கற்றார்; 'யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வவையகம்' என்னும் உயர்ந்த தெறியைப் பின்பற்றித் தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் எளிமையாகவும் தெளிவாகவும் உரை எழுதினார்; தொல்காப்பியக் கல்வி பரவுவதற்கும், சிதர்காப்பிய இயக்கம் தொன்றுவதற்கும் உறுதுணையாக இருந்தார். "கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் தொல்காப்பிய இயக்கம் தொன்றியது. இவ்வியக்கத்தின் தலைவர் இளம்பூரணர். உரையாசிரியர் என்ற ஐந்திலையத் தமக்கே உரிமை கொண்டவர். நேராய் புகழ்ப்பைப் பெராசிரியரும், ஆனாப் பெருமை சேனாவரையரும், மெய்வுரை கண்ட தெய்வச்சிலையாரும், உச்சிமேற் புலவர் கொள் நச்சினார்க்கிவியரும், சொல்லுரை கண்ட கல்லாடனாரும் இவ்வியக்கத்தின் படைபாளிகள். இப்பேரியக்கம் மூன்று நான்கு நூற்றாண்டுகள் தொல்காப்பியக் கல்வியைக் கற்றாரிடைப் பரப்பியது"⁴ என்பர் அறிஞர் வ.கப. மாணிக்கம்.

பெயர்

"இவர் பெயர் பூரணர். முழுதுலகிறைஞ்ச முற்றொருங் குணர்ந்தொனாகிய அருகன் இயல்புகளுள் ஒன்றாகிய அளந்த ஞானம் என்ற பூரணத் தன்மையை உணர்த்தும் பெயர் இவருக்கு இடப்பெற்றது போலும்; இளமையில் துறவு பூண்டு மெய்நெறியை நாடி நின்றமையால் இளம்பூரண அடிகள் எனப்பட்டார் என்று கருதலாம். அருக சமயத்தில் வந்தமை பற்றி இவருக்கு இப்பெயர் இடப் பெற்றிருக்கலாம். அல்லது இவரது கருதி பற்றியும் காரணப்பெயராகவும் இப்பெயர் அமைந்திருக்கலாம்"⁵ என இளம்பூரணர் என்னும் பெயர் பற்றிய தம் கருதுக்களைக் கூறுகிறார் அறிஞர் மு. அருணாசலம். "தொல்காப்பியத்தின் மூன்று அதிகாரங்களுக்கும் பூரணமான் உரை எழுதி அவ்வுரை இன்று வரை நிலையமாறு வைத்த பெருமை

3

'உரை முதல்வர்' இளம்பூரணர்

"உரையாசிரியன் எத்தனையர் தொன்றும் பெயர் கட்டாது உரையாசிரியர் என்ற சொல் மாத்திரையில் அது இளம்பூரணரையே குறிக்கும். தமிழிலக்கிய வரலாறு இவருக்குத் தந்த தனிப் பெருமை இது"

- வ.கப.மாணிக்கம்

1. உரையாசிரியர் அறிமுகம்

தொன்றுவாய்

(இன்று கிடைக்கின்ற தமிழ் இலக்கண நூல்களுள் காலத்தால் முற்பட்டது தொல்காப்பியம்; தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதிய ஆசிரியர்களுள் காலத்தால் முற்பட்டவர் இளம்பூரணர். அவர் தொல்காப்பியத்திற்கு முதல்முதலில் உரை எழுதியவர்; தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் உரை எழுதியவர். இது பற்றியே, 'உரையாசிரியர்' என்ற பொதுப் பெயர் அவருக்கே உரிய சிறப்புப் பெயராகத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் வழங்குவதாயிற்று) "பிறர் உட்புகுந்து காண முடியாவண்ணம் இருண்டு கிடந்த தொல்காப்பியம் என்னும் சரக்கரையுள் தம்மறிவேண்டும் அறியா விளக்கைக் கொண்டு துணி, ஆங்கே குவிந்து கிடந்த அரதனக் குவியல்களை உலகிற்கு முதலில் விளக்கிக் காட்டிய பெருந்தகையார் இவரே. இவர்க்குப் பின்பு யந்த உரைகாரரது செய்கையெல்லாம், தொல்காப்பியச் சரக்கரையில் இவ்வடிகள் ஏற்றி வைத்திருந்த நந்தா விளக்கினுதலால், அங்கிருந்த அரதனக் குவியல்களைக் கண்டு வியத்ததும், அவ்வரும் பெற்ற பொருள்களை மாக நீக்கித் தூசி படியாவண்ணம் கத்தலு செய்து வைத்துமேயாரும்"¹ எனப் பெராசிரியர் மு. இராகவையங்கார், இளம்பூரணரின் பெருமையைப்

இவருக்கு உரியது இவர் பெயர் பூரணர் என்று இருக்கதனாலே இந்தப் பூரணமும் தோல்காரியின் உரையாசிரியர் மரபில் இவர் ஒருவருக்கே வாய்த்தது போலும்" என அவரே பிறிதொரு நூலில் குறிப்பிடும் கருத்தும் கண்டு நினைவுகூரத்தக்கதாகும்.

நாடு

இளம்பூரணர் சோழ நாட்டைச் சார்ந்தவர் என்று கருதுவதற்கு மிகுந்த இடம் உள்ளது அவர் சொல்லுகார உரையின் தரும் எடுத்துக்காட்டுக்கள் பலவும் பெரும்பாலும் சோழ நாட்டைச் சார்ந்தவராகவே உள்ளன.

'சாத்தா, உறையூர்க்குச் செல்லாயோ?' (சொல். 15)

சோழனாடு என்பதனைச் சேணாடு என்பது மருஉ வுத்கு' (சொல். 17)

சோழன் நலங்கின்ளி' (சொல். 41)

வடுகரர்க்குச் சிறந்தார் சோழிய வரசர்' (சொல். 74)

'கருபூரின் கிழக்கு, 'மருபூரின் மேற்கு' (சொல். 75)

'உறையூரின் பெரிது கருபூர்' (சொல். 106)

'அம்பர் கிழான், பெரூர்கிழான்' (சொல். 162)

'ஊரெனப்பெறு உறையூர், நாடு. எனப்பெறு சேணாடு' (சொல். 254)

'செத்தமிழ் நிலம் என்பது வைணவயாற்றின் வடக்கு, கருத்த யாற்றின் தெற்கு, கருபூரின் கிழக்கு, மருபூரின் மேற்கு' (சொல். 392)

"இளம்பூரணர் சோழ நாட்டினர் என்பதற்கு அவரது பொருளதிகார உரையில் இருந்தும் ஒரு சான்றிணைக் காட்டலாம் (பொருள். 1). கைக்கிளை என்ற பொருண்மை வாதோ எனின், கை என்பது சிறுமை பற்றி வரும் அது தத்தம் குறிப்பிற் பொருள் சொல்வதோர். இடைச்சொல்; தினை என்பது உறையூர் பெருமையிலவாத தலைமக்கள் உறையூர் என்றவாறு; கைக்குடை கையெடு, கைவரல், கை ஒலியல், கைவாய்க்காரல் எனப் பெருமையில்லாதவற்றை வழங்குபவராதலின்" என்பது கைக்கிளைக்கு அவர் தரும் விளக்கம் கைக்குடை கைவரல் என்ற தொடர்கள் எங்கும் வழங்குமாயினும், கைவாய்க்காரல் என்பது இன்றும் சோழ நாட்டில் மட்டுமே சிறுவாய்க்காரலைக் குறிப்பதற்கு வழங்கும் பெயராகும்.

சோழ நாட்டைச் சார்ந்தவராக இருப்பினும், சேர நாடு எங்கும் சோழநாடு, பாண்டியநாடு எங்கும் வேற்றுமை எங்கும் பாராட்டாமல் ஒருமையாய் இருக்கின்றன என்பது சோழனாரின் இணைத்தல் 'செத்தமிழ்' எனப் பார்க்கும் பரந்த உள்ளமும் இளம்பூரணரிடம் இருந்தது "நும் நாடு யாது" என்றால், தமிழ்நாடு என்பது (சொல். 13), "தமிழ்நாட்டு ஸ்ரீவேந்தரும் வந்தார்" (சொல். 33) எனச் சொல்லுகார உரையின் அவர் காட்டும் சான்றுகள் இவ்வகையில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன.

மரபு

இளம்பூரணர் வேளாள மரபினைச் சார்ந்தவர் என்பது, அவர் மிகுதியும் உணவு பற்றியும் உழவுத் தொழில் பற்றியும் எடுத்துக்காட்டுக்கள் தருவதால் அறியக் கிடக்கின்றது அத்தகைய எடுத்துக்காட்டுகளுள் சில வருமாறு :

'எடுப்பெய்து இளங்கணை வட்டு நீர்சைல் வாந்தனையாற்றி ஸைல்கூழ் தலை' (சொல். 22)

'நம்பி வந்தான், அஹற்குச் சேறடுகை; 'எருது லந்தது, அதற்குப் புல்லுக் கொடுக்க' (சொல். 38)

'நம்பி நூறு எருமையுடையன்; இன்று இவ்வூர்ப் பெற்றமெல்லாம் உழவொழிந்தன' (சொல். 50)

'கன்று நீருட்டுகை; ஆள் கன்றும், எருமைக் கன்றும், பூங்கன்றும் எனப் பலவும் ஆங்கு உளவாயின்...' (சொல். 55)

'என்னோடு ஹிரைய அரிசி' (சொல். 73)

'எப்பின் சென்றான்' (சொல். 77)

'எட்டுப்பை, தெற்றிப்பை' (சொல். 85)

'பகல் போல்காணைப் பக என்ப' (சொல். 114)

'உழுத்தின, பயிறை' (சொல். 285)

'உழுது வகுஞ் சாந்தன்' (சொல். 234)

'அடையால் பாடு பாரிற்றும் உண்ணான்' (சொல். 279)

'கடல் போலும் கல்லியான்' (சொல். 374)

'கூழைந்து உண்டான்' (சொல். 407)

'கூப்பி வேலி' (சொல். 435)

இளம்பூரணர் சோழ நாட்டு வேளாளர் என்பதை உறுதிப்படுத்தும் அரிய குறிப்பு ஒன்று அவரது சொல்லதிகார உரைபுள் காணப்படுகின்றது. சோழ நாட்டில் அன்றும் இன்றும் காளையக் கன்றுகளுக்குக் கொம்பு தீய்க்கும் வழக்கமும் காது அறுக்கும் வழக்கமும் நிலவி வருகின்றன. சோழ நாட்டு உழவு மாடுகள் கொம்பு இல்லது மொட்டை மாடுகளாகவும் காது அறுபட்டும் காட்சி தருவதை இளம்பூரணர் 'கொடின்று செவிலீன்று' (சொல் 216) என்னும் எடுத்துக்காட்டில் வாரீஸைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

சமயம்

இளம்பூரணர் சமண சமயத்தைச் சார்ந்த ஒரு துறவி என்பதை உறுதி செய்வதற்குச் சான்றுகள் பல கிடைக்கின்றன.

"பலவகை உலிர்க்கும் வரும் இன்பம் இருவகைப்படும். அவையாவன, போகம் நுகர்தலும் வீடு பெறுதலும் என. அவற்றுள் வீடுபெறு துறவுறத்தில் நின்றார்க்கல்லது எய்தல் அரிதாவீற்று. போக நுகர்தல் மனைபறத்தார்க்குக் கெய்துவது" என இளம்பூரணர் களவியலின் முதற்குத்திர விளக்கத்தில் (பொருள். 89) எழுதுகின்றார். இங்கே அவர் துறவுறத்தில் இருப்போரே முதலில் வீடுபெறு அடைவர் என்னும் சமண சமயக் கொட்பாட்டினை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

"எழுத்தெளப் படு
அகரமுதல் னகர இறுவாய்
முயல்ஈது என்பு"

என்பது எழுத்ததிகாரத்தின் தலைச்சுத்திரம் (எழுத்து. 1). இச்சுத்திர விளக்கத்தில் இளம்பூரணர், "அகரம் தானும் இயல்கித்தனி மெய்களை இயக்குதற் சிறப்பான், முன் வைக்கப்பட்டது. னகரம் வீடுபெற்றிருநீய ஆண்பாலை உணர்த்துதற் சிறப்பான் பின் வைக்கப்பட்டது" எனக் குறிப்பிடுகின்றார். திகம்பரச் சமண சமயக் கொட்பாட்டின்படி, பெண்களுக்கு வீடுபெறு இல்லை. பெண்கள் வீடுபெறு அவை ய விரும்பினால், முதலில் அவர்கள் ஆணாகப் பிறக்க வேண்டும். ஆணாகப் பிறந்தாலும் துறவு பூண்டு சமையாக நோன்பிருக்க வேண்டும்; அப்பொழுதுதான் அவர்கள் வீடுபெறு அடைய முடியும். இவ்வாறு, 'ஆண்பாலாக்கன்றிப் பெண்பாலாக்கூ வீடுபெறு கிடையாது' என்னும் சமயக் கொள்கையை இலக்கண நூலிலும் வற்புறுத்துகின்றார் இளம்பூரணர் அடிகவர்.

காமத்தால் பயன் இல்லை என்பது சமணம் வலியுறுத்தும் பிற்தொரு கொட்பாடு. அகத்திணை இயலின் தலைச்சுத்திர விளக்கத்தில் இளம்பூரணர் இக்கொட்பாட்டினைத் தொல்காப்பியரின் கொட்பாடாக ஏற்றிக் கூறுகின்றார். "இந்நூலுடையார் காமத்துப் பயனின்மை உய்த்து உரை வைத்தவாறு அறிந்து கொள்சு" (பொருள். 1) என்பது சமயச் சாலலுடன் கூடிய அவரது கருத்து.

இவை மூன்றும் இளம்பூரணரின் சமயத்தை அறிவதற்குப் பயன்படும் இயற்கையையாத அகச்சான்றுகள் ஆகும். இளம்பூரணர் பெயருடன் 'அடிகள்' என்ற சொல் சேர்ந்து அவர் 'இளம்பூரண அடிகள்' எனச் சுட்டப்படுவதும் இங்கே எண்ணத் தருவதாகும். இளம்பூரணரைக் குறிப்பிடும் இடத்து அடியார்க்குநல்லார் 'உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணவடிகள்' (சிலப்பதிகாரம், வெளிநகராத, வரி 1-2) என்று கூறுகிறார். நன்னூல் உரையாசிரியரான மலிஸைநாதர், 'உளங்கூர் கேள்வி இளம்பூரணர் எனும் ஏதமில் மாதவர்' என இளம்பூரணரைப் போற்றுகின்றார்.

சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவராக இருப்பினும், பிற சமயங்களை வெறுக்கும் பண்பு - பிற சமயக் கடவுளரைத் தாக்கும் இயல்பு - இளம்பூரணரிடம் சிறிதும் இல்லை. அவர் வாய்ப்பு நேரும்போதெல்லாம் பெருந்தன்மையோடு பிற சமயக் கடவுளரைச் சுட்டுகின்றார்; பரந்த மனப்பான்மையோடு பிற சமய இலக்கியங்களிலிருந்து பெறக்கொள் கருட்டுகின்றார். இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்க சில சான்றுகள் வருமாறு :

'அரசர் தாம் னாகாயவாறு வாகநேவனாள் உணர்க'
(பொருள். 28)

இதனுட் குறித்த பொருள் முருகவேள் காப்ப உலகங்
காறப்பட்டது என்னும் பொருள் (பொருள். 384)

'முயர் கோட்டம், முயர் கோட்டம், பிரம் கோட்டம், பிரமக்
கோட்டம் என இவைய றுறு வெட்டு வல்வெழுத்து உறழ்ந்து
முடிந்தன' (எழுத்து. 154)

பொருளியலின் முதல் நூற்பா விளக்கத்தில் (பொருள். 193)
இளம்பூரணர், 'காற்றி கொன்றை' எனத் தொடங்கும்
அகநானூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலை முழுமையாக
எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

இக் குறிப்புகள் இளம்பூரணர் சமயப் பிரசார உடையவர்
என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன.
2.6.

காலம்

வெப்பதிசார உரையாசிரியரான அடியார்க்கு நல்லார் வெளிற் காத்தெயிலு தொடக்க வரிகளுக்கு எழுதிய விளக்கத்தில் 'உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணவடிகள் முகவுரையானும்' என இளம்பூரணரைக் கட்டுகிறார். அடியார்க்கு நல்லாரின் காலம் கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டு. எனவே காலத்தால் அவருக்கு முற்பட்டவராகிறார் இளம்பூரணர்.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களான சேனாவரையரும் நச்சினார்க்கிளியரும் இளம்பூரணர் உரையைத் தழுவி யும் மறுத்தும் உரை எழுதுகின்றனர். சேனாவரையரின் காலம் கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டு; நச்சினார்க்கிளியரின் காலம் கி.பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டு. எனவே, இளம்பூரணர் கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டவர் என்பது தெளிவு.

'இளம்பூரணத்தின் குழந்தை' என அறிஞரால் கட்டப் பெறுவது நன்னூல். பலணத்தி முனிவர் இளம்பூரணத்தைப் பெரிதும் தழுவித் தமது நிலை இயற்றியுள்ளார். பலணத்தி முனிவரின் காலம் கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டு. ஆதலின் முனிவருக்கு முந்தியவராகிறார் இளம்பூரணர்.

கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த புறப்பொருள் வெண்பா மாலையின் கழிற் நெறி விளக்கம் என்னும் இரு நூல்களிலிருந்தும் இளம்பூரணர் மேற்கொள்ள காட்டியுள்ளார். எனவே, அவர் கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவர் ஆகிறார்.

இளம்பூரணர் தம் எழுத்ததிகார உரையுள் இரு இடங்களில் (எழுத்து. 125, 248) 'பரணியாற் கொண்டான்' என்னும் எடுத்துக்காட்டினைக் கையாண்டுள்ளார். வீரராசேத்திர சோழனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்ட கூடல சங்கமத்துப் பரணியை அவர் இங்கே கட்டுவதாகக் கருதலாம். வீரராசேத்திர சோழனின் காலம் கி.பி. 1063-70. எனவே, இளம்பூரணர் கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தக் கால எல்லையை அடுத்து வாழ்ந்தவராக இருக்கலாம்.

பொருளதிகாரக் களவியல் உரையில் மன்றல் எட்டினைப் பற்றி இளம்பூரணர் விளக்குவது, யாப்பருங்கல விருத்தியின் எதிரொலி போன்று உள்ளது. யாப்பருங்கல விருத்தியின் காலம் கி.பி. 1015-40 என்று முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இளம்பூரணர் காலம் இதற்குச் சிறிது பிற்பட்டு இருப்பது பொருத்தும்.

'உரை முதல்வர்' இளம்பூரணர்

முன்னரே அவர் காலம் வீரராசேத்திரன் காலத்திற்குப் பிற்பட்டதாக இருக்கலாம் என்று குறிப்பிட்டதை யும் பொருத்திய் பார்க்கும்போது, அவர் காலம் கி.பி. 1070-1095 ஆக இருத்தல் பொருத்தக் கூடியதே.⁹

இரு கருத்துக்கள்

இளம்பூரணரைக் குறித்து அறிஞருடைய வழங்கும் கருத்துக்களுள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன இரண்டு. அவை வருமாறு :

1. இளம்பூரணர் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதுவதற்கு முன்னரே, திருக்குறளுக்கு ஒர் உரையும், பெருங்கதைக்கு ஒரு குறிப்புரையும் எழுதியுள்ளார். திருக்குறளுக்கு இளம்பூரணர் எழுதிய உரை மணக்குடையார் உரையே ஆகும்; அஃது இக்காலத்தில் மணக்குடவர் உரை என்று வழங்குகின்றது; இளம்பூரணர் என்னும் இயற்பெயரும், மணக்குடையார் என்னும் குலப்பெயரும் ஒருவரையே குறிப்பினவாகும். இவை அறிஞர் தலை சதாசிவ பண்டாரத்தாரின் கருத்துக்கள் ஆகும்.⁹

2. இறையனார் களவியல் உரையைச் செய்தவர் இளம்பூரணராய் இருக்கலாமோ என்ற ஒர் ஐயத்தைப் பெராதிரியர் மு. இராகவையங்கார் 1906-ஆம் ஆண்டில் 'செந்தமிழ்' இதழில் எழுதிய 'இளம்பூரணவடிகள்' என்னும் கட்டுரையில் எழுப்பியுள்ளார். அக் கட்டுரையில் அவர் தமக்கு ஐயத்தை எழுப்புவதற்குக் காரணமாக இருந்த கருத்துக்களை விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்.¹⁰

அறிஞர் மு. அருணாசலம் தம் 'இளம்பூரணர்' என்னும் நூலில், 'மணக்குடவரே இளம்பூரணர்' என்பது போலிய்ப் பாடலின்மீது எழுந்த ஆய்வு என்னும், 'களவியல் உரைகாரரே இளம்பூரணர்' என்பது தவறான ஒர் ஊகம் என்றும் தக்க காரணங்களோடு நிறுவிப்புகின்றார்.¹¹

அறிஞர் க.ப. அறவாணன் கூறுவது போல், 'தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் என்று முன்று அதிகாரங்களுக்கும் அக்காவச் சூழலில் முதன்முதலாக ஒரு பேரரை சமைப்பதற்கு ஒரு பிறவியே போதாது. அதனை இளம்பூரணர் சாதித்துக் காட்டி இருக்கிறார்.'¹² இளம்பூரணரின் பெயரும் புகழும் வழிவழியாக நிலவி வருவதற்கு இந்த ஒரு சாதனையே அவருக்குப் போதுமானதாகும்.

புகழாரம்

"இளம்பூரணர் உரை ஆற்றொழுக்கானது, அளவானது ஒருவர் தாமே படித்துக் கொள்ளத்தரும் விளக்கமுடையது. பிறர் கருத்துக்களைப் பரவலாகக் கட்டிச் சொல்வதன்றி மறுத்துரைக்கும் எதிர்நோக்கில்லாதது. செந்விற்ற இனிய தடையது"¹³ என்பது அறிஞர் வ. சுப. மாணிக்கத்தின் மதிப்புரை.

"எளிமையானதாகவும், தெளிவானதாகவும் ஆகியிருக்கைய கருத்தை யட்டும் விளக்கக் கொண்டு சொல்வது இளம்பூரணர் உரையின் இயல்பு. தம்முடைய கல்விப் பெருக்கைக் காட்டி இவர் எண்ணவில்லை. விளிவாகவோ கேட்போர் வியக்கும்படியாகவோ சொல்லும் நோக்கத்தை இவர் கொள்ளவில்லை. பிறரை மதித்து எழுதுவதும் கருத்து வேறுபாடு வந்தபோது மறுப்புத் தெரிவிக்காமல் சொல்லிக் கொண்டு போவதும் இவருக்கு அமைந்த தன்மைகள். இவர் உரை கருக்கமான உரை"¹⁴ என்பது அறிஞர் மு. அருணாசலத்தின் பாராட்டுரை.

"இளம்பூரணர் உரை ஆழமான தெளிந்த நீரோடை போன்றது: பற்றற்ற துறவி தூய்மையான வாழ்வு நடத்தி மூத்து முதிர்ந்து காவி உடையுடன் அஞ்சப் பழுத்த நெஞ்சத்துடன் முகம் மலர்ந்து நம்மிடம் இன்சொல் பேசுவது போன்ற இன்ப உணர்வை இவர் உரை உண்டாக்குகிறது. ஆரவாரமும் பகட்டும் இவர் உரையில் எங்கும் காண்பது அரிது. பிறர் கருத்தை மதித்தலும், புலமை முதிர்ச்சியும், நடுநிலைமையும் உரை முழுதும் வெளிப்படுகின்றன"¹⁵ என்பது பேராசிரியர் முனை. அரவித்தனின் புகழுரை.

"உள்ளத் தெளிவு, அடக்கம், கட்டுரை வன்மை, கருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்குந் திறன் என்னும் சிறந்த குணங்களை உடையவர் இளம்பூரண அடிகள் என்பதை அவர் உரை தெளிவாகக் காட்டி நிற்கின்றது. தாம் அறியாததொன்றை அறிந்தது போலக் காட்டும் போலிப் பண்பு அவருரைநீர் காண்டல் முடியாது. விளக்க வேண்டும் இடத்திலே மிகையாகக் கூறாது வேண்டியவிடத்தில், கருங்க வேண்டிய இடத்திலே மிகச் கூடுங்காது கருத்து விளக்கம் பெறச் சூடுக்குடும் அவருக்குரிய இயல்பாகும்"¹⁶ என்பது பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகத்தின் ஆய்வுரை.

"இளம்பூரணர் பெயர் கட்டாது உரைகூறும் தன்மையைத் தமது உரைநெறியாகவே கொண்டுள்ளார். அடக்கமாக உரை சொன்னும் முறை அவரது ஆழந்த புலமையைக் காட்டுகின்றது"¹⁷ என்பது முனைவர் சா. கருட்டினமூர்த்தியின் கருத்துரை.

II. உரை மரபுகள்

இளம்பூரணரை நாம் போற்றுவது, அவர் தொல்காப்பியத்திற்கு முதன்முதலாக உரை எழுதினார் என்பதற்காக மட்டுமன்று; செம்மையான, பின்புறவோர் பின்பற்றத் தகுந்த உரை மரபுகள் பலவற்றை அவர் தொற்றுவித்தார் என்பதற்காகவென நாம் அவரைப் பெரிதும் போற்றுகிறோம்; "உரை ஒன்றோடி" (Pioneer)¹⁸ எனப் பாராட்டுகிறோம். அறிஞர் மு. அருணாசலம் கூறுவது போல், "இளம்பூரணர் உரை செய்த முகூர்த்தம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு நல்ல முகூர்த்தம்"¹⁹ அவரைப் பின்பு தொட்டிந்து உரையாசிரியர் திருக்கூட்டம் ஒன்றே உருவாக்கிற்று. பேராசிரியர், செனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், கல்லாடர், தெய்வச்சிலையார் எனப் பலரும் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுத முற்பட்டனர். காலப்போக்கில் இத்துணை உரைகளுக்கும் உரையாசிரியர் களும் தொன்ம மரபுக்கு அடிப்படையான காரணராய் அமைத்தவர் இளம்பூரணர் ஆவார்.

மூல நூலாசிரியரிடத்துப் பெருமதிப்பு வைத்து எழுதுதல், பிற மொழிப் பதிர்க்கியோடு உரை எழுதுதல், வினாவிடைப் பாங்கு, சொற்பொருள் தகுதல், பலதுறையறிவோடு உரை வரைதல், பல்வேறு நூல்களிலிருந்து மேற்கொள் காட்டுதல், தம் காலத்து வாழ்வியல் புலப்படும் வகையில் எழுதுதல், பாட வேறுபாடுகளைத் தகுதல் முதலான உரை மரபுகள் பலவற்றைக் கையாண்டு உரை எழுதியுள்ளார் இளம்பூரணர். இனி, இவ் உரை மரபுகள் குறித்து ஒவ்வொன்றாகக் காண்போம்.

நூலாசிரியரின் கருத்தை வெளிப்படுத்துதல்

"நூலாசிரியரின் கருத்தை வெளிப்படுத்துவதே உரையின் ஒழுக்கம். தன் கருத்து எதுவாக இருந்தாலும் இன்னொருவன் எழுதிய நூலில் அதனை ஏற்றிக் கூறலாகாது. அப்படிச் செய்யது உரை வருவாகும்"²⁰ என்பர் அறிஞர் வ. சுப. மாணிக்கம். நூலுள் ஆழ்ந்திருக்கும் ஆசிரியரின் உள்ளத்தைக் காண்பதே - அவரது கருத்தை வெளிப்படுத்துவதே - உரை மரபுகளுள் அடிப்படையானதும் தலைமையானதும் ஆகும். இளம்பூரணர் மூல நூலாசிரியரான தொல்காப்பியரிடத்துப் பெருமதிப்பு வைத்து உரை எழுதியுள்ளார். மூல நூலைப் போற்றி எழுதும் பண்டினை அவரது உரையில் பரக்கக் காணலாம்.

தொல்காப்பியர் பிற நூலாசிரியரைப் போல் தம் நூலுள் அறமும் பொருளும் விளித்துக் கூறவில்லை; இன்பப் பகுதியும்

வீரப் பகுதியேமே விரித்துக் கூறியுள்ளார். இதற்கான காரணத்தை இளம்பூரணர் பொருளறி காரத்திற்கு எழுதிய முன்னுரைப் பகுதியில் நன்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். "பிற நூலாசிரியர் விரித்துக் கூறினார் போல, அறமும் பொருளும் விரித்துக் கூறாதது என்வையோவெனில், உலகத்தில் நூல் செய்வார் செய்கின்றது அறிவிலாதாரை அறிவு கொடுத்த வேண்டியவற்றே; யாதானும் ஒரு நூல் விரித்தோதிய பொருளைத் தாமும் விரித்து ஒதுவாரானில், ஒதுகின்றதனார் பயன் இன்றாமாதலால், முன்னுலாசிரியர் விரித்துக் கூறின பொருளைத் தொகுத்துக் கூறலும் தொகுத்துக் கூறின பொருளை விரித்துக் கூறலும் நூல் செய்வார் மரபு என்று உணர்க. அஃதே இந்நூலகத்து விரித்துக் கூறிய பொருள் யாதெனில், காமப் பகுதியும் வீரப் பகுதியும் என்சு இன்பம் காரணமாகப் பொருள் தேடும் ஆகலானும் பொருளானே அறஞ்செய்யும் ஆகலானும் இன்பமும் பொருளும் ஏற்றம் என ஒதுனார் என உணர்க" என்னும் அவரது கருத்து விளக்கம் தொல்காப்பியருக்கு ஏற்றம் தருவதாகும்; அவரது நோக்கத்தினைத் தென்விதிவ் புலப்படுத்துவதாகும்.

'என்றன் பாட்டுத் திறத்தாலே - இவ் வையத்தைப் பாவித்திட வேணும்' எனப் பராசக்திவிடம் வேண்டினார் கவியரசர் பாரதியார். இதுபோல், தொல்காப்பியரும் 'இலக்கியம் மலித வாழ்வின் மேம்பாட்டிற்குப் பயன்பட வேண்டும்' என்னும் கருத்தினைக் கொண்டுள்ளார். அவர் செய்யுள் உறுப்புக்களுள் ஒன்றாகப் 'பயன்' என்பதைக் கூறியுள்ளார். 'இது நனி பயக்கும் இதன்மூலு என்னும், தொகுதினைக் கிளவி பயன் எனப் படுமே' என்னும் செய்யுளியல் நூற்பாவின் (பொருள். 504) உரை விளக்கத்தில் இளம்பூரணர், "இவ்வகையினால் யாதானுமொரு செய்யுளானும் பயன்படக் கூறல் வேண்டுமென்பது கருதிய பயனை ஒரு பொருள் கூறினார்" என எழுதித் தொல்காப்பியரின் கொள்கையைத் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

'இந்நூல் உலக வழக்கே நோக்குதலானும்...' (பொருள். 90)

'உலகத்துள்ளார் இலக்கணமெய்வாய் உரைக்கின்றாராகலின், இவ்வாசிரியர் உரைக்கின்றவற்றான் நிகழ்தல் பெரும்பான்மை யாகவும்...' (பொருள். 98)

'இந்நூல் வழக்குச் செய்யுளும் பற்றி நிகழ்தலிடை...' (பொருள். 155)

'இஃது உலகமயின் பர்ப்பாடு என்பது இவ்வாசிரியர் கருத்த' (பொருள். 280)

'...பிற நூலாசிரியர் கூறிய இலக்கணமும் இவ்வாசிரியர்க்கு உடம்பாடென்று கொள்' (பொருள். 575)

'... எனவும் கூறிக் இவ்வாசிரியர் கருத்தென்று கொள்க.' (பொருள். 456)

இளம்பூரணரின் உரையில் இடையிடையே வரும் இவ்வாசிரியர், தொல்காப்பியரின் கருத்தை வெளிப்படுத்துவதில் அவர் எவ்வளவு கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கின்றார் என்பதைக் காட்டுவனவாகும்.

இளம்பூரணர் "அகத்தியரின் நூற்பாக்கள் சிலவற்றைத் தம் உரையின் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்; எனினும் அகத்தியரையும் தொல்காப்பியரையும் இணைத்து அவர் எந்தக் கதையை யும் புனைந்து கூறவில்லை. 'பன்னிரு படலத்தின் முதற் பாடமான வெட்சிப் படலத்தை இயற்றியவர் தொல்காப்பியர்' என்னும் கருத்தையும் அவர் மறுத்து எழுதியுள்ளார். 'பன்னிரு படலத்துள் வெட்சிப் படலம் தொல்காப்பியர் கூறினாரென்றல் பொருந்தாது' (பொருள். 60) என்பது அவரது ஆணித்தரமான கருத்தாகும்.

தமிழ் மரபிற்கு முதன்மை நல்கல்

18-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சிவஞான முனிவர் தம் தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியில் 'தமிழ் நூல் ஒன்றே வல்ல உரையாசிரியர்' என்று இளம்பூரணரைக் குறிப்பிடுகின்றார். இது நடுநிலைமையொடு கூடிய மதிப்புரை அன்று; ஒருபால் கொடி உரைக்கப்பட்ட கருத்துரை. இளம்பூரணரின் உரை அடி நுட்பமாகப் பயில்வார் இம்முடிவுக்கே வருவர்.

தமிழ் இலக்கணத்தைத் தமிழ் இயல்பைக் கொண்டு மட்டுமே விளக்க வேண்டும் என்பது இளம்பூரணரின் அழுத்தம் திருத்தமான கொள்கை. இதனை, 'மிசைப்படைக் கூறலாவது அதிகாரப் பொருளன்றிப் பிற பொருளுங் கூறுதல். அஃதாவது தமிழிலக்கணஞ் சொல்லுவானெடுத்துக் கொண்டான் வடமொழியிலக்கணமும் கூறல்' (பொருள். 654) என மரபியல் நூற்பா ஒன்றில் உரை விளக்கத்தில் அவர் எழுதுவதால் உணரலாம். ஆதலின், தமிழ் இலக்கண உரையில் வடமொழி இலக்கணக் கூறுகளை இணைத்து, 'வடநூலை விட்டுத் தனியே தமிழ் நூல் நடவாது' என்று காட்ட அவர் ஒருபோதும் முன்மைய மட்டார். இங்ஙனம் முன்மையமை மட்டுமே கருதி 'தமிழ் நூல் ஒன்றே வல்லவர், வடமொழி அறிவாதார்' என இளம்பூரணர் மெல்ல முத்திரை குத்துவது சரியான ஆய்வாகாது. ஓர் ஆய்வாளன் 'காமம்

செய்பாது கண்டது மொழிய வேண்டுமே ஒழிய கண்டதையெல்லாம் மனம்போன போக்கில் கூறிக்கொண்டிருக்கக்கூடாது.

இன்னொரு வகையாகவும் எண்ணிப் பார்க்கலாம். இளம்பூரணரின் வடமொழி அறிவைக் காட்டும் சான்றுகள் ஒன்றேனும் அவரது தொல்காப்பிய உரையில் இல்லையா? வடமொழிச் சான்றுக் காட்டும் சான்றுகள் இல்லையே தவிர, வடமொழி அறிவைக் காட்டும் சான்றுகள் அவரது உரையில் திறையவே காணப்படுகின்றன. காட்டாகச் சிலவற்றைக் காண்போம்.

1. புதழ்பெற்ற வடமொழி இலக்கண நூலான பாணியீயத்தை இரண்டு முறை இளம்பூரணர் தம் உரையின் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் பாணியீய ஆசிரியரைப் 'பாணியீயார்' (பொருள். 656) என மதிப்பொடு கட்டுவதும் கருத்தக்கத்தாகும்.

2. மனைவியின் இயல்பினைப் பற்றிக் கூறும் வடமொழிக் காம தந்திர நூலினை இளம்பூரணர் கற்பியல் உரையின் குறிப்பிட்டுள்ளார். 'அவை, மனையானைப் பற்றி வருதலிற் காம தந்திரத்துட் பாரிவாதிசாரமெனக் கூறப்பட்டன' (பொருள். 151) என்பது அவரது உரைக் குறிப்பு.

3. வடமொழிச் சொல்லுலகம் காட்டும் போக்கும் இளம்பூரணரிடம் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றது. சில சான்றுகள் வருமாறு :

"படிமை' என்பது 'ப்ரதிமா' என்னும் வடமொழித் திழிபு." (பொருள். 30)

"ஆணைவென்பது ஆக்கினை, வடமொழித் திழிபு." (பொருள். 495)

"உத்தியென்பது வடமொழிச் சிதைவு." (பொருள். 656)

"உயிர்த்தல் என்பது சுவாதம் எனினும் அமையும்." (பொருள். 109)

4. இளம்பூரணர் தம் சொல்லதிகார உரையின் பின்வரும் வடமொழி கலந்த கலோகம் ஒன்றை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் :

"திரிதிரி சுவாகா கன்று கொண்டு
கறவையும் ஸத்திக்க சுவாகா." (பொருள். 443)

இச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது, இளம்பூரணரின் வடமொழிப் பயிற்சி தெள்ளிதில் புலனாகின்றது. அவர் பிறமொழி மரபுகளை விலக்கித் தமிழ் மரபினை ஒட்டியே உரை எழுதிச் சென்றிருப்பதும் நன்கு விளக்கம் பெறுகின்றது.

வினா - விடை நெறி

வினா விடைப் பாங்கில் எழுதிச் செல்வது என்பது பண்டைய உரையாசிரியர்கள் கடைப்பிடித்த நெறிகளுள் ஒன்றாகும். கற்பவர்க்குத் தெளிவு செய்யும் நோக்குடன் அன்னொர் இடையிடையே வினாக்களைத் தொடுத்து, தக்க விடைகளையும் எழுதிச் சென்றனர். இளம்பூரணர் உரையிலும் இத் நெறியின் செல்வாக்கினை மிகுதியாகக் காண்கிறோம்.

தொல்காப்பியர் ஒத்த பிரிவு, பகைவயிற் பிரிவு, தாழ்ந் பிரிவு, பொருள்வயிற் பிரிவு காவற்பிரிவு, தேவர் காரணமாகப் பிரிவும் பிரிவு என்னும் அறுவகையான பிரிவுகளைப் பற்றிய கருத்துக்களை அகத்திணை இயலில் (பொருள். 27-37) கூறிவுள்ளார். அவர் பரத்தையிற் பிரிவு பற்றி அகத்திணை இயலில் பாலும் கூறவில்லை. "இத்துணையும் பிரிவு அறுவகையிடும் எவ்வாறாயிற்று அஃதேய் பரத்தையிற் பிரிவு என்பதோ எனின், அது நிலம் பெயர்ந்து உரையாமையானும், இவை போல் திறக்காமையானும், அறமுறைமை செய்யப் பிரிதலும் பொருள் காரணமாகப் பிரிதலுயின்று பிரிதலினானும், கற்பியலுள் கூறப்படும் என்சு" (பொருள். 30) எனத் தொல்காப்பியர் அகத்திணை இயலில் பரத்தையர் பிரிவு பற்றிக் கூறாமென்க்கான காரணங்களை வினா - விடை நெறி நின்று விளக்குகின்றார். இளம்பூரணர், இங்ஙனம் 'எனின்' என்ற சொல்லால் தொடுக்கப்பட்டு 'என்சு' என்ற சொல்லால் முடிக்கப்படும் வினா - விடைப் பாங்கினை இளம்பூரணர் நடைபயில் பரக்கக் காணலாம். பிற்தோர் எடுத்துக்காட்டு : "வாழ்த்தல் என்பது பிறனை வாழ்த்துதல். 'வாழியாதல் வாழி' (ஐங்குறு. 1) என்றும், 'எங்கொ வாழிய குடும்பு' (புறம். 9) என்றும் இவ்வாறு வருவழி ஆண்டு வரும் மன நிகழ்ச்சி மெய்ப்பாடாம்; அஃதேய் வைதலும் மெய்ப்பாடாதல் வேண்டும் எனின் அது வெருட்சினின் முதிர்வு இது அன்பில் முதிர்வாகாதோ எனின், அன்பின்றியும் அரசன் முதலாயினாரைச் சான்றோர் வாழ்த்துதலின் அடங்காதென்க" (பொருள். 256). மெய்ப்பாட்டியலில் வரும் இப்பகுதி படிப்பவர் கிந்தனைக்கு ஊடுததாக வல்லதாகும்.

'எனின்' என்ற சொல்லால் தொடுக்கப்பட்டு, 'என்சு' என்ற சொல்லின் முடியும் பாங்கினையும் இளம்பூரணரின் நடையில் காண முடிகின்றது. ஓர் எடுத்துக்காட்டு : "கன்னிசு கண்ணுத்தாருவர் வேட்டை மீகுதியாந் கூடி ஒழுகிய வழிக் கரணத்தின் அமையாது இல்லறம் நடத்தலாமோ எனின் அஃதாசாதென்றற்குக் 'கரணமொடு புணர்' என்றார்" (பொருள். 140)

அதிகாரத்தையும், இயலையும், தலைக்குத்திரத்தையும் விடா விடைய் பாங்கில் தொட்டி விளக்கம் கூறுவது இளம்பூரணரின் இயல்பாகும். எடுத்துக்காட்டுகள் வருமாறு :

"இவ்வதிகாரம் என்னை பெயர்த்தோ எனின், பொருளதிகாரம் என்னும் பெயர்த்து இது, பொருள் உணர்த்தினமையாற் பெற்ற பெயர்"

"இவ்வொத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், சுந்தியல் என்னும் பெயர்த்து சுற்றுக்கு இலக்கணம் உணர்த்தினமையாற் பெற்ற பெயர்"

"இவ்வொத்தினும் இத்தலைக்குத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின் இளமைய் பெயராமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று"

"சொல்லிய நுகர்ச்சி முதல் இருநாளுக்கு கிளை வரை இடத்தலைப்பாடும் சொத்து உணர்த்தினார். அந்நாறிய நுகர்ச்சியின் தெற்றமும் இயற்கைப் புணர்ச்சியன்றோ, இடத்தலைப்பாடாமாறு என்னைவெனின், நன்று கூடாதினார்" (பொருள் 99) என வரும் கனவியல் நூற்பா விளக்கத்தில் ஆசிரிய நிலையில் இக்கு, வினாத் தொடுக்கும் மாணவனைப் பாராட்டும் பாங்கில் எழுதிச் செவ்விறார் இளம்பூரணர். இப்பாங்கும் பண்டைய உரையாசிரியர் நடைநில் பரவலாகக் காணக்கூடிய ஒன்றாகும்.

சொற்பொருள் தருதல்

இளம்பூரணர் தம் உரையின் ஆங்காங்கே கனவியான நயமான சொற்பொருள் விளக்கங்களை எழுதிச் செவ்விறார். அவ்விளக்கங்கள் அருமையும் எளிமையும் அழகும் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. காண்டு அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்க சிலவற்றைக் காண்போம் :

"நாடக வகுக்கவது கனவியட வடுவனவெல்லாம் ஓரிடத்து வந்தனவாகத் தொகுத்துக் கூறுதல். உலகியல் வகுக்கவது, உலகத்தார் ஓரகலாந்நோடு ஒத்து வருவது" (பொருள் 56)

"பெருமையாவது பழியும் பாவமும் அஞ்சுதல், உரன் என்பது அநிய" (பொருள் 95)

"எதிர் என்பது அழகு அது மிகுதல் குறைத்தல் தீயார் பெருமையும் நோடு உயர்ந்தும் மெலிதாரியும் வலிதாரியும் உள்ள உடம்பும் அவ்வளவிற்கு குறைவாயல் அவைந்த வழி வருவதொர் அழகு" (பொருள் 243)

"ஆக்கம் என்பது ஒன்றல் பரிணாமம் உண்டு விவத்தல், அது தன்னைவிடநி நன்மலின் சார்பாகத் தோன்று மரமுதலவாயின ஆயவழி விவத்தலும், நல்குநித்தார் பாதொன்று மீலாதால் ஆக்கமுற்றானாயினால், அதற்குக் காரணமுணராதால் அது உண்டு விவத்தலும், இளையால் வீரங்கண்டு விவத்தலுமாம்" (பொருள் 251)

"அடக்கம் என்பது மனமொழி மெய்வெடங்குதல், அது பணிந்த மொழியும் தானை மடக்கலும் வாய் புதைத்தலும் பொல்லல்" (பொருள் 256)

"வியப்பென்பது தம்மைப் பெரிவாக நினைத்தல்" (பொருள் 270)

"ஆராய்ச்சி என்பது ஒரு பொருளைக் குறித்து அதன் இயல்பு எத்தன்மையென வாராய்தல், ஆராய்தல் எனினுந் தெரிதல் எனினுந் தெரிதலெனினும் நாடலெனினும் ஒக்கும்" (பொருள் 256)

"தருவினையைவாயது ஒரு மருங்கு ஒழுது திகழும் மன திகழ்ச்சி" (பொருள் 256)

"தொடர்பு பற்றாதே வகுத்தமுற்றார்மேல் செவ்வது அருள், தொடர்பு பற்றிச் செவ்வது அன்பு' என்னும் பரிமேலழகரின் விளக்கம் (குறள் 757) இன்று பலராலும் பாராட்டித் கூறப்படுகின்றது. ஆனின், பரிமேலழகருக்கு முன்பே, இளம்பூரணர் அருள் என்பதற்கும் அன்பு என்பதற்கும் இத்தகையதொரு விளக்கத்தினை அளித்திருக்கிறார் என்பதை அறியப்போது விவப்பிரமம் விவப்பாக உள்ளது. "அருளாவது எல்லாவுயிர்க்கும் அளி செய்தல், அன்பு என்பது பரிவிறார் மட்டுச் செல்லுங் காதல்" (பொருள் 256) என்பது இளம்பூரணர் மெய்ப்பாட்டியல் நூற்பா ஒன்றில் எழுதியுள்ள விளக்கம்.

இளமான சொற்களுக்கு இடையே விளங்கும் நுட்பமான பொருள் வேறுபாடுகளை எடுத்துக்காட்டுவதில் ஆர்வமும் ஆற்றலும் மிக்கவர் இளம்பூரணர் சில சான்றுகள் வருமாறு :

"அல்பல் என்பது முகிழ்த்தல் அன்று ஒருவரொருவர் முகக் குறிப்பினாற்றொற்றுவித்தல். அவரவது சொல்லுதல்" (பொருள் 137)

"புலவி அண்மைக் காலத்தது; ஊடல் அதனில் மிக்கது" (பொருள் 154)

"உடம் என்பதற்கும் சீபலததை என்பதற்கும் வேறுபாடு என்னையெனின், மடம் என்பது பொருண்மை யறியாது திரியக் கோடல்; யேதைமை யென்பது கேட்டதனை உய்த்துணராது மெய்யாகக் கோடல்." (பொருள். 248)

"கையாறு என்பது காதலர் பிரிந்தால் வருந்துவதும் அந்நிகரளவும் வருவது இடுக்கண என்பது துன்பமுறுதல். மேலதனொடு இதனை வேறுபாடு என்னையெனின், கையாறு என்பது இன்பம் பெறாமையாவ் வருந்துதல்; இடுக்கணாவது தன்பமாயின வந்துதல்" (பொருள். 256)

பலதுறையறிவு

"ஒரு நூல் இலக்கிய அறிவை மாத்திரம் தருவதில்லை. மக்கள் வாழ்வின் பல்வேறு கூறுகளும் அமையப் படைப்பதுதான் இலக்கியம். அத்தகைய இலக்கியக் கலைக்குப் பொருள் காண வேண்டும் எனின். பொருள் காண்பார்க்குப் பலதுறையறிவு வேண்டும் என்பது தானே விளங்கும்"²¹ என்பர் அறிஞர். இளம்பூரணரின் தொல்காப்பிய உரையினைப் பதில்வார்க்கு அவரது பலதுறையறிவு நன்கு விளங்கும்.

"பூப்பின் புறப்பாடு ஈற்று நானும்
நீற்றகன்று உறையார் என்மனார் புலவர்
பரத்தையிற் பிரிந்த காலையான" "

என்பது கற்பியலில் தலைவனுக்கு உரியதொர் 10ரபினை உணர்த்தும் நூற்பா (பொருள் 185). தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்திருந்த காலத்துத் தலைவிக்குப் பூப்பு நேரலாம்; இச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட தலைவன் உடனே தன் வீட்டிற்கு வந்துவிட்ட வேண்டும்; தலைவியை விட்டுப் பிரியாமல் பன்னிரண்டு நாளும் அவளுடன் உறைதல் வேண்டும். 'இதனாவ் என்ன பயன்?' என்று வினாவுக்கு இளம்பூரணரின் உரை விளக்கம் தக்க விடையினைத் தருகின்றது. அவ் விளக்கம் இதோ: "பரத்தையர் சேரியானாலினும் பூத்தொன்றி முன்று நாள் கழித்த பூப்பு பன்னிரண்டு நாளும் நீங்குதல் அறமன்று என்றவாறு. இதனாற் பயன் என்னையெனின் அது கருத் தொன்றுல் காலம் என்சு" இளம்பூரணருக்கு இருந்த பாலியல் அறிவை இப்பகுதியால் உணர் முடிபுகின்றது.

புறத்திணை இயலில் வாகைத் திணை பற்றிய நூற்பாவில் 'மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும் நெறியிங் ஆற்றிய அறிவன்' (பொருள். 74) எனக் குறிப்பிடுகிறார் தொல்காப்பியர். "அறிவன்

என்றது கணியனை. மூவகைக் காலமும் நெறியினால் ஆற்றுவதாவது பகலும் இரவும் இடைவிடாமல் ஆகாயத்தைப் பார்க்கு ஆண்டு நிகழும் வில்லும் மிசுலும் ஊர்கொணுந் தாமமும் மீசு விழவும் கொள்நிலையும் மழைநிலையும் பிறவும் பார்த்துப் பயன் கூறல். ஆதலால் 'மூவகைக் காலமும் நெறியின் ஆற்றிய அறிவன்' என்றார்" என இவ் வரிகளுக்கு இளம்பூரணர் எழுதியுள்ள உரை விளக்கம் அவரது வானியல் புலமைக்குக் கட்டியும் கூறுவதாகும்.

சாட்டுப்புறவியலிலும் இளம்பூரணருக்கு நல்ல தோய்வு உள்ளது. "உன்னம்" என்பது மரம். அது தன் நாட்டகத்துக் கேடு வருங்கால் உறியும், வாராத காலம் குழைந்தும் நிற்கும்" (பொருள். 63) என அவர் நாட்டிலே வழங்கும் நம்பிக்கையைப் புறத்திணை இயலில் சுந்ததைத் திணை பற்றிய நூற்பாவின் விளக்கத்தில் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். "அச்சப் போல பூப்புகும், அமலையென்னக் காய் காய்க்கும்" (பொருள். 478) என்பது செய்யுளியலில் வரும் பிசிக் கு இளம்பூரணர் தரும் எடுத்துக்காட்டு.

அகத்திணை இயலில் பிரிவின்கண் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும் இடங்களைத் தொகுத்துக் கூறும் நூற்பாவில் (பொருள். 44) 'வாழினும் கைலினும் வகுத்த பக்கமொடு' என வரும் தொடருக்கு உரை எழுதும்போது, "வாயாள் வகுத்த பக்கமாவது ஒதுதல். கையாள் வகுத்த பக்கமாவது படைக்கலை பறிற்றலும் சிற்பங் கூற்றலும்" எனக் குறிப்பிடுகின்றார் இளம்பூரணர். இப்பகுதி அவரது கலையுணர்வைத் தெள்ளிதின் காட்ட வல்லதாகும்.

நாகரிகமும் பண்பாடும்

இளம்பூரணர் உரையின் வாயிலாக அவர் காலத்திசில் கவிமுகத்தில் திலவிய நாகரிக, பண்பாட்டு நிலைகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும், அறக் கருத்துக்களையும், நம்பிக்கைகளையும், சடங்குகளையும், பேச்சு வழக்குகளையும் அறிந்து கொள்ளினோம். இவ் வகையில் குறிப்பிடத்தக்க சில கவையான செய்திகளை இங்கே காண்போம்.

'எனாந்', 'காவிந்', 'எட்டி' என்பன அக்காலத்து ஒருவரைப் பாராட்டுமொகக் கொடுக்கப்பட்ட திறப்புப் பெயர்கள் ஆகும். (சொல் 163)

'அறஞ்செய்தால் கவர்க்கம் புகும்; தாயைக் கொன்றால் நரயம் புகும்' (சொல். 237) எனவும், 'உயர்வுதரம் பல; குவத்தால்

உயர்தலும், தவத்தால் உயர்தலும், நிலையின் உயர்தலும், உயர்தலும், உயர்தலும் என (சொல். 87) எனவும் இளம்பூரணர் உயர்தலால் உயர்தலும் ஏறந்த நிலைகளாகவும் விளங்குகின்றன, காட்டும் உயர்தல்கள் ஏறந்த நிலைகளாகவும் விளங்குகின்றன.

வினாவிற்று விடையாக உறுவது கூறுதலும் வருவாகாது என்பதற்கு, "சாத்தா, உறையூர்க்குச் செல்லாயோ? எனின், உயர்தலால் உயர்தலும்; பகைவர் எறிவர் என்பது" (சொல். 15) எனவும் எடுத்துக்காட்டினதைத் தருகின்றார் இளம்பூரணர்.

'பவனக்கோட்டு நிலையான சாதவாகனக் கோயிலுள்ளும் இல்லை' (சொல். 34) என்பது மன்னாப் பொருளுக்கு - இல்லாப் பொருளுக்கு - இளம்பூரணர் கூறும் எடுத்துக்காட்டு ஆகும்.

'ஆக்கந்தாளே காரண முதற்றே' என்னும் இளவியாக்க நூற்பாவின் உரை விளக்கத்தில் (சொல். 21) 'கூறும் கையிழி யெண்ணெயும் பெற்றமையான் மயிர் நல்ல ஆயின்' என்னும் எடுத்துக்காட்டினதைத் தருகின்றார் இளம்பூரணர். அக்காலத்து மகனார் தம் கூந்தலைப் போற்றி வளர்த்த பாக்வினை இதனால் அறிகிறோம்.

'சாத்தல் கையெழுதுமாறு வல்லன், அதனால், தன் ஆதிரியன் உவக்கும், தந்தை யுவக்கும்' (சொல். 40) என்னும் எடுத்துக்காட்டு, சிறுவரின் அழகிய கையெழுத்தினைப் பார்ப்பும்போது பெரிவர்களுக்கு ஏற்படும் அக மகிழ்ச்சியைப் புலப்படுத்தும்.

'இன்று இவ்வூரெல்லாம் தைநீர் ஆடுப்' (சொல். 50) என்ற எடுத்துக்காட்டில் மகனாரின் தைநீரால் நோன்பினைச் சுட்டுகிறார் இளம்பூரணர். "புறத்துப் போய் விளையாடும் பேதைப் பருவத்துப் பெண்பாலாரைப் 'பெண்மகன்' என்று வழங்குப" (சொல். 161) என்னும் எடுத்துக்காட்டு அக்காலத்துப் பேச்சு வழக்கினைச் சுட்டுவதாகும்.

'உலகத்தார் பசித்தார்' (சொல். 60), 'கூழுக்குக் குற்றெவல் செய்யும்' (சொல். 74), 'பசித்தென் பழஞ்சொறு தா என நின்றான்' (சொல். 435) என்ற எடுத்துக்காட்டுக்கள் அக்காலத்து வாழ்ந்த ஏழை மக்களின் அவல நிலையினை உணர்த்துவனவாகும்.

'எறுப்பு முட்டை கொண்டு தெற்றி (மேட்டு நிலம்) யெழிற் மழை பெய்யும்' (சொல். 240) என்னும் எடுத்துக்காட்டால் அக்காலத்து வழங்கிய நம்பிக்கை ஒன்றினை உணர்த்துகின்றார் இளம்பூரணர்.

நிறுபர்களில் கொழிகளை வளர்த்து அவற்றைப் போரிட வைத்து, அவற்றின் வெற்றி தொல்வினைகளைக் கண்டு மக்கள் மகிழ்ந்தனர் என்பதை, "மேலைச்செரிக்க கொழி அலைத்தது என, 'கொழிச்செரிக்க கொழி அலைப்பெட்டமம்' கொல்லாமையே முடிந்ததாய்" (சொல். 6) என்னும் இளம்பூரணரின் சொல்லதிகார உரைக் குறிப்பால் அறிவலாம்.

குதிரையை மத்திகைக் கொல் (சாட்டை) கொண்டு அடித்து ஓட்டினர் என்ற செய்தியை, "விற்பற்றி நின்று, 'கொல் தா' என்றால், கணைக்கொலை மேல் நிற்கும், அதற்குச் சார்பு அதுவாகலாம். குதிரை மேலிருந்து, 'கொல் தா' என்றால், மத்திகைக் கொல்லும் ஆகலானும், சுள்ளற்கொலாம் ஆகலானும் செல்லும், அதற்குச் சார்பு அதுவாகலின்" (சொல். 53) என வரும் உரைப்பகுதியால் உணரலாம்.

மேற்கொள் காட்டுதல்

இளம்பூரணர் தொல்காப்பிய நூற்பாவுக்குத் தரும் உரை விளக்கம் ஒவ்வொன்றிற்கும் இவ்வாறு வரை தமக்கு முன்பு தொன்றிய நூல்களிலிருந்து மேற்கொள் காட்டிக் கொண்டே செல்கிறார். இஃது ஓர் அரிய இயல்பாகும். எல்லோருக்கும் நன்கு அறிமுகமான நூல்களிலிருந்து மேற்கொள் காட்டுவதுடன் நல்லாது, இன்று மறைந்துபோன அரிய பல நூல்களிலிருந்தும் மேற்கொள் காட்டியிருப்பது, இளம்பூரணர் தமிழ் உலகிற்கு ஆற்றியுள்ள பேருதவி ஆகும். இளம்பூரணரின் பொருளதிகார உரையினைப் பரில்வார் அவருக்கு இருந்த பரந்துபட்ட நூலறிவை எளிதில் உணரக்கூடும்.

எட்டுத் தொகை நூல்கள் எல்லாவற்றினிருந்தும் இளம்பூரணர் மேற்கொள் காட்டியுள்ளார். அவரது உரையினால் (பொருள். 428) 'ஆயிரம் விரித்த அணங்குடை அருந்தலை' எனத் தொடங்கும் பரிபாடலின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் நமக்கு முழுமையாகக் கிடைத்துள்ளது.

பத்துப்பாட்டுள் சிறுபாணாற்றுப் படை நீங்கலாகப் பிற பாட்டுக்கள் ஒன்பதையும் இளம்பூரணர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். திருமுருகாற்றுப் படையை அவர் 'புலவராற்றுப் படை' எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

பதினெண்கீழ்க்கலைக்கு நூல்களுள், திருக்குறள் நாலடியார், பழமொழி, திருக்குறள், காவழி நார்பது, கார் நார்பது, திணைமாலை நூற்றாம்பது, ஐந்திணை எழுபது, ஐந்திணை

ஐம்பது, திவணமொழி ஐம்பது, சைத்திலை என்னும் பதினொரு தூல்களிலிருந்தும் இளம்பூரணர் மேற்கொள் காட்டியுள்ளார். அவர் சைத்திலைப் பாடல்கள் பலவற்றைக் காட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

காப்பியங்களுள் சிலப்பதிகாரத்தை இளம்பூரணர் மிகுதியாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். காட்டாக, "சேரன் செங்குட்டுவனார் கண்ணகியைக் கடவுள் மங்கலம் செய்தற்குப் பிரித்த பிரிவு சிலப்பதிகாரத்திற் கண்டு கொள்" (பொருள். 30) என வரும் உரைப் பகுதியைச் சிட்டலாம். மணிமேகலை, சித்தாமணி, சூளாமணி ஆகியன இளம்பூரணர் எடுத்தாண்டுள்ள பிற காப்பியங்கள் ஆகும்.

புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, இறையனார் களவியல், பிற்கவி நிகண்டு, தமிழ் தெறி வினக்கம் ஆகியன இளம்பூரணர் மேற்கொள் காட்டியுள்ள இலக்கண நூல்கள் ஆகும்.

மறைந்து போன தமிழ் நூல்களான அகத்தியம், செயிற்றியம், காக்கையாடியியம், புரிமாணச் சூத்திரம், பல்விரு படலம் ஆகியவற்றையும் இளம்பூரணர் தம் உரையுள் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

இளம்பூரணர் மேற்கொள் காட்டியுள்ள பிற நூல்களுள் ஆசிரிய மாலை, சூணநாற்பது, சிற்றெட்டகம், தகடுர் யாத்திரை, பாண்டிக் கொலை, பெரும்பொருள் வினக்கம், மாரிக்கண்டேயனார் கால்கி, முத்தொள்ளாயிரம், வினக்கத்தனார் கூத்து என்பன குறிப்பிடத் தக்கன.

தொல்காப்பிய நூற்பாக்களை இயலும் இடங்களில் எல்லாம் மேற்கொள் காட்டும் போக்கு இளம்பூரணரிடம் காணப்படுகிறது. 'இரு வகைக் குறி பிழைப்பாகிய இடத்துப்' என்பது களவியலில் (பொருள். 105) பதினொருவதாக வரும் நூற்பாவில் தொடக்க வரி. இதற்கு விளக்கம் எழுதும்போது இளம்பூரணர், "இருவகைக் குறிபிழைப்பாகிய இடத்தும் என்பது பகற்குறியும் இரவிற்குறியும் பிழைப்பாகிய இடத்தும் என்றவாறு. பகற்குறி இரவிற்குறியென்பது எற்றாற் பெறுதுமெயின், குறியெனப் பெறு திரவியும் பகலினும், அறியக் தினந்த ஆற்றதென்ப (களவியல், 40) என்பதனைக் கொள்" என எழுதிச் செல்கின்றார். இங்கே அவர் களவியலில் பிழைப்பால் வரவிருக்கும் நூற்பா ஒன்றை மேற்கொள்கக் காட்டியுள்ளார். இங்ஙனம் இளம்பூரணர் மேற்கொள்கலாக எடுத்தானும் தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் பலவாகும்.

பாட வேறுபாடுகள்

இளம்பூரணர் தொல்காப்பியத்தின் முதல் உரையாசிரியர். ஆதலால், அவர் கொண்ட சில பாடல்கள் மிகப் பழமையானவை என்று கருத இடமுள்ளது. பிழ்வந்த உரையாசிரியர்கள் கூறும் பாடல்களை விட, இளம்பூரணர் கொண்டுள்ள பாடல்களை பெரும்பாலும் சிறப்பாகவும் பொருத்தமாகவும் உள்ள பாங்கினைக் காண முடிகிறது.

'இருவகைக் குறி பிழைப்பாகிய இடத்தும்...' எனத் தொடங்கும் களவியல் நூற்பா (பொருள். 105) தலைவனுக்கு உரிய கூற்றுக்களை உணர்த்துவதாகக் கொண்டு உரை விளக்கம் எழுதுகின்றார் இளம்பூரணர். ஆனால் நச்சினார்க்கினியர், அந் நூற்பாவின் இறுதியில் உள்ள 'கிழவொள்' என்ற சொல்லுக்குக் 'கிழவொள்' என்று வேறு பாடம் கொண்டு, அந்நூற்பா தலைவிக்கு உரிய கூற்றுக்களை உணர்த்துவதாக உரை விளக்கம் எழுதுகின்றார். இரு பாடல்களும், இளம்பூரணர் கொண்ட பாடமே பொருத்தமாக உள்ளது; நூற்பாவின் பொருள் அமைப்பு தலைவர் கூற்றுக்கே பொருத்துவதாக உள்ளது. களவொழுக்கத்துத் தலைவியின் இயல்புக்குச் சிறிதும் ஒத்துவாராத இந்நூற்பாவின் நச்சினார்க்கினியர் தலைவி கூற்றாகக் கொண்டிருப்பது விடப்பாக உள்ளது.

'அலரில் தொன்றுங் காமத்திற் சிறப்பே' என்னும் நச்சினார்க்கினியரின் பாடத்தினும், 'அலரில் தொன்றுங் காமத்து மிகுதி' (பொருள். 161) என்னும் இளம்பூரணரின் பாடமே சிறப்பாக உள்ளது.

'உன்னுத்து இதனோடு ஒத்துப் பொருள் முடிசென, உன்னுத்து உரைப்பதே உன்னுறை உவமம்' (பொருள். 57) என்பது இளம்பூரணர் கொண்ட பாடம். 'உன்னுத்து இதனோடு ஒத்துப்பொருள் முடிசென, உன்னுத்து இறுவதை உன்னுறை உவமம்' என்பது நச்சினார்க்கினியர் கொண்ட பாடம். இரண்டினும், இளம்பூரணரின் பாடமே இயல்பாக உள்ளது.

பொருளியலுள் நச்சினார்க்கினியர்,
"இறைச்சி ஞான வொருட் பறந்துவே"

என்று பாடம் கொண்டேனார். ஆனால் இளம்பூரணரோ, "இறைச்சி தானே உரிப்பறத் ததுவே" என்று பாடம் கொண்டுள்ளார். "உன்னுறை உவமம், இறைச்சி பற்றிய தொல்காப்பியர் கருத்துக்களை நிலைவில் கொண்டு பார்க்கால், 'உரிப்பறத்தது' என்ற பாடம் பொருத்தமாய் இருக்குமோ என்று என்னை வேண்டியுள்ளது" என்பது நச்சினார்க்கினியர் முனை. அரவிந்தன்.

பொருள் தாரத்தின் ஏழாவது இயலை இளம்பூரணர் 'உலம்பலியல்' எனக் கட்டி, 'பொருள்' என்ற 'உலம்பலியல்' எனக் குறிப்பிடுவார்.

'அடுத்தே தானும், புதுவது புனைந்த பாப்பின் மேற்றே' (பொருள் 540) என்பது இளம்பூரணர் கொண்டுள்ள பாடம். 'அடுத்தே தானும், புதுவது ஈனத்த பாப்பின் மேற்றே' என்பது பொருள் கொண்டுள்ள பாடம். பாப்பு என வருவதால் 'ஈனத்த' என்ற சொல்லை விட, 'புனைத்த' என்ற சொல் பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது.

ஒரு பொருள் குறித்து இரு கருத்துக்கள் இருக்கும்போது இரண்டையுமே கட்டுவதும், இரண்டில் வன்மை வேண்டுகளையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, ஏற்ற கருத்தை அறித்து கொள்ளுமாறு படிப்பவரையே துண்டுவதும் இளம்பூரணரிடம் காணப்படும் சிறப்பியல்புகள். "அடுத்தே ஒரு சாராசிரியர் வேண்டி ஆசிரியர் கவி வந்தி ஏன ஒதினார் பாத்தெனில், அவரும் ஒரு பரணாகக் கொடுத்தே, இவரும் (தொட்காப்பியலும்) ஒரு படி நோக்கி ஒதினார் என்" (பொருள் 410) எனவும், "இவ்வரை இரண்டிலும் ஏற்பது அறித்து கொள்" (பொருள் 21) எனவும் வரும் உரைப்பகுதிகள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவை. தொடக்காப்பியத்தில் காணலாகும் பாட வேறுபாடுகளை ஆராய முற்படுவோர், இளம்பூரணரின் இந்தநினைவுக் கடைப்பிடித்தால் நயமாக இருக்கும்.

III. உரை நயங்கள்

இலக்கணப் புகழ் கான்ற தொடக்காப்பியம் இலக்கிய நயமும் பொருத்திய ஊனமும் காப்பிய இலக்கியம், சிற்றிலக்கியம், நீதி இலக்கியம், புதின இலக்கியம் என்பன போல தொடக்காப்பியம் 'இலக்கண இலக்கியம்' என்ற புதுப்பெயரைப் பெறும் தகுதி படைத்து என்பது அறிஞர் கருத்து.²³

தொடக்காப்பியத்திலும் அதன் உரைகளிலும் நயங்காண்பது ஒரு தலைக்கலை. அத்தகைய நயக்கலைவரைய நாம் பார்க்கவும் வளர்க்கவும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். தொடக்காப்பிய உரையாசிரியர்களுக்கு அத்தகைய நயத்தன்மை உண்டு என்பதில் தயன்பாடு இல்லை. அவ்வளவு உரைகளில் நயக் குறிப்புகள் யவ்வகை கிடப்பது அந்நோக்கோடு தொகுத்துப் பார்ப்பார்க்கும் புலனாகும். இனி, இளம்பூரணர் தொடக்காப்பிய உரைகள் கட்டியுள்ள பல்வேறு நயங்களை நிரலே காண்போம்.

தொல் நயங்கள்

'வெல்லும் சொல் இவ்வை அறிந்து, நிறன் மிகுந்த சொற்களைக் கையாளுவது (குறள் : 645) பெரும்புலவரின் இயல்பு அவர் கையாண்டுள்ள சொற்களின் வன்மைமையையும் வளம்பையும் எடுத்துக்காட்டுவது தேர்ந்த உரையாசிரியரின் இயல்பு தொடக்காப்பியர் 'மாசற்ற சில சொல்லில் வல்லவர் (குறள் : 649); சொற்களை வலியுறிந்து, காலம் அறிந்து, இடம் அறிந்து, அவ்வறிந்து ஆயும் ஆற்றல் மிக்கவர். இளம்பூரணரோ தொடக்காப்பியரது சொற்களில் காணலாகும் நயங்களை எடுத்துக்காட்டுவதில் ஆற்றல் மிக்கவர். அவர் காட்டும் சொல் நயங்களுக்குச் சில சான்றுகளைக் காண்போம்.

'கொள்ளார் தேவந் குறித்த கொற்றமும்' (பொருள் 68) என்பது புறத்திணை இயலில் உழிஞைத் திணை குறித்து வரும் நூற்பாவிடை தொடக்க வரி, 'படைவரது தேயத்தைக் கொள்ளக் குறித்த கொற்றமும்' என்பது இவ் வரியின் பொருள். 'கொள்ளார்' என்பதற்குப் 'பகைவர்' என்பது சொற்பொருள்; ஆயின் இளம்பூரணரோ 'கொள்ளார்' - தன்னை இறையெனக் கொள்ளாரும் தன் ஆணையைக் கொள்ளாரும்' என நயமாகப் பொருள்விளக்கம் தருகின்றார்.

'முன்னிலை அறங்காணப் படுத்தல் என்று இருவகைய் புரைநீர் தினை தாழிடைப் புகுப்பினும்' (பொருள் 112) என்பது கனவொழுக்கத்தில் தொழிக்கு உரிய கூற்று வகைகளுள் ஒன்று. தொழி இவ்வய தலைமுறையைச் சார்ந்தவன்; செனினித் தாயோ முதிய தலைமுறையைச் சார்ந்தவன்; அவன் தொழியில் தாயும் கூட சொல்லுகின்ற செயல்தொழி நுட்பமானது; தலைமீயின் காதல் ஒழுக்கத்தைப் பற்றியது; இதனைப் பற்றித் தொழியும் தலைமீயும் மனம் நிறந்து நிரம்பப் பெரிக்கொள்ளலாம்; ஆனால் தொழி, தாழிடம் இதனைப் பற்றிப் பெரும்போது எப்படிப் பேசுவார்? தொடக்காப்பியர் 'தாழிடைப் புகுப்பினும்' என்ற நயமான சொல்லாட்சியைக் கையாளுகின்றார். 'புகுப்பினும்' என்ற தொடக்காப்பியரின் சொல்லுக்கு, 'முன்னிலை வகையானாதல் - அறத்தொடு நிலை வகையானாதல் இவ்விருவகையானாதல் தலைவற்றும் தலைமீய்க்கும் தனக்குங் குலத்திற்கும் குற்றத் தீர்த்த கிளவியைத் தாய்மொட்டுப் புகுத னிடுதல். புகுத விடுதலாவது நிரல்பச் சொல்லாது சொற்றவாய் செய்கல்' என இளம்பூரணர் நயவுரை வழங்குகின்றார்.

'மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி, உரைபடு நூல்தாம் இருவகை நிலைய, முதலும் வழியும் என நுகரிய நெறியின் (பொருள். 53) என்பது மரபியலில் வரும் ஒரு நூற்பா. முதலும், வழியும் என்பன நூலின் இரு வகைகள். இளம்பூரணர் இவ்விரு பெயர்களைச் சட்டுவதொடு இன்னும் இரு பெயர்களை எழும்பும் சட்டுகிறார். - 'சர்பு நூல்' என்பதும் ஒன்றுண்டாஸெனின், அத்து இருவர் ஆசிரியர் கூறியதற்கு உடம்பட்டு வருதலின் அதுவும் வழிநூலென அடங்கும். எதிர்நூல் என்பதும் ஒன்றுண்டு. அதுவும் ஒரு முனைவனாற் செய்யப்படிவன் முதலாலாம்; பிறர் செய்யின் வழங்காது' என்பது அவர் கருத்து.

ஒவ்வொரு இயலிலும் வரும் முதற்குத்திரத்தைத் 'தலைச் சத்திரம்' என்னும் நயமான சொல்லால் சட்டுவது இளம்பூரணர் சிறப்பியல்பு ஆகும்.

அடைமொழி நயங்கள்

பொருள் பொதிந்த அடைமொழித் தொடர்கள் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார நூற்பாக்களில் மண்டிக் கிடக்கின்றன. இவ் அடைமொழிகளின் நயங்களை இளம்பூரணர் தம் உரையின் ஆங்காங்கே எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

"செங்கடு மொழியால் சிதைவுடைத் தாயினும்
என்புநெகல் யிந்தோள் வழிச்சென்று கடைஇ
அன்புநலை அடுத்த வன்புறைக் கண்ணும்

என வரும் களவியல் நூற்பாப் பகுதியில் (பொருள். 112) தொழில் கூற்றுக்குச் செம்மை, கடுமை என்ற இரண்டு அடைமொழிகளைக் கையாளுவார் தொல்காப்பியர். கொடுங்கடுமொழி என்றால் மனத்திலும் சொல்லிலும் இரண்டிடத்தும் வெறுப்பு என்றாகும். செங்கடுமொழி என்றதனால் செம்மை மனத்தகத்து அன்பையும், இனிமையையும் கடுமை வாயளவில் - சச்ப்பையும் கொடுமையையும் குறிக்கும் என நயம் உரைப்பார் இளம்பூரணர். "செங்கடுமொழி என்றது - கொடிய கடுமொழியெய்ந் மனத்தினால் இனியளகிக் கூறும் கடுமொழி" என்பது அவரது அருவையான உரை விளக்கம்.

'எண்ணரும் பாசறைப் பெண்ணோடும் புணரார்' என்னும் கற்பியல் நூற்பாவில் (பொருள். 173) வரும் 'எண்ணரும் பாசறை' என்ற அடைமொழித் தொடருக்கு இளம்பூரணர் எழுதியுள்ள உரை விளக்கம் படிப்பவர் நெஞ்சை அள்ளுவதாகும். "நினைத்தற்கரிய பாசறைக்கண் தலைமகளிரோடும் புணரார் தலைமக்கள் என்றவாறு. நினைத்தற்கடுமை - மாற்றாரை

ஒவல்லுங் கருத்து மெற்கொட்கிற நலைமகளிரை நினைக்கலாகாதாயிற்று." 'மாற்றாரை வெல்லும் குறிக்கோள் கொண்ட தலைமக்கள் பாசறையில் இருக்கும்போது தலைமக்களை நினைக்க மாட்டார்கள்' என்னும் இளம்பூரணர் கருத்து விளக்கம் நயமும் துட்பமும் பொருத்தியதாகும்.

"தாய் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை
மாய் பரத்தை உள்ளிய வழியும்"

என வரும் கற்பியல் நூற்பாவில் (பொருள். 145) 'மாயப் பரத்தை' எனப் பரத்தையைச் சட்டுவர் தொல்காப்பியர். கண்டு அவர் 'மாயம்' என்ற அடைமையப் பயன்படுத்துவது என்? 'மாய மாக்', 'மாய மனிதன்' என்றபொது மாயமல்லாத மாண்புகளும் உள, மாயமல்லாத மனிதர்களும் உள் என்பது பெறப்படும். மாயம் எல்லா மாண்புகளும், எல்லா மனிதர்களும் இயல்பில்லை. ஆனால் 'மாயப் பரத்தை' என்னும் பொது மாயமல்லாத பரத்தைகளும் உண்டு எனப் பொருள்படுமா? எல்லாப் பரத்தையருமே மாயமுடையவர்கள் தாம் மாயம் பரத்தைக்கு இயல்பு. அது அவள் பண்பு பரத்தை என்றாலே மாயமுடையவள் என்பது தெளிவு. ஆகவே மாயம் என்பது அவள் பண்பு காட்டும் இயல்புடை அந்த அடைமொழி இல்லாவிட்டாலும் பரத்தை என்ற அளவிற்கு சொல்லாலும் மாயப் பரத்தையே என்பது கருத்து. எனவே, "மாயமென்பது பரத்தைக்குப் பண்பாகி இளங்குட்டாது வந்தது" என்று தொல்காப்பிய இலக்கண நெறி நின்று அடை நயம் கூறுகின்றார் இளம்பூரணர். பிறிதொரு கற்பியல் நூற்பாவின் (பொருள். 149) உரையில் அவர், "பரத்தையராவார் யாரெனின், அவர் ஆடலும் பாடலும் வல்லாராகி அழகுமிளமைபுங் காட்டி இன்பமும் பொருளும் லெஃகி ஒருவர் மாட்டுந் தங்காதார்" என விளக்கம் கந்திருப்பதும் இங்கே நினைவுகூரத்தக்கதாகும்.

தொடர் நயங்கள்

தொல்காப்பியத்தில் காணலாகும் அழகிய தொடர்களில் தம் நெஞ்சைப் பறி கொடுத்தவர் இளம்பூரணர். அவர் காட்டும் தொடர் நயங்கள் பல்முறை பயின்று இன்புறத் தக்களவாகும்.

"முதற்குரு உரிப்பொருள் என்ற முன்றே
நுவலும் ளாலை முறைநிறத் தனவே
பாடலுட் பயின்றவை நூடுங் காலை"

என்பது அகத்திணை இயலில் வரும் முன்றாம் நூற்பா (பொருள். 3). இந் நூற்பாவில் இடம் பெற்றுள்ள 'முறை சிறந்தன்' என்னும் தொடருக்கு இளம்பூரணர் எழுதியுள்ள இனிய உரை

வினாக்கள் வருமாறு : "முறைமையாற் சிறத்தலாவது : ஊராட்சிமன்றம் செய்ப்புட்கண் முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் வரிவ், முதற்பொருளால் திணையாகும் என்பதுமம். முதற்பொருள் ஒழிய ஏனைய இரண்டும் வரிவ் கருப்பொருளால் திணையாகும் என்பதுமம். உரிப்பொருள் தானே வரிவ் அதனால் திணையாகும் என்பதுமம் ஆம் அவை ஆமாறு முன்னர்க் காணப்படும். அல்தேவல், ஒரு பொருட்கு ஒரு காரணம் கூறாது முன்று காரணம் கூறியது என்னை எனில், உயர்ந்தோர் என்றவழிக் குலத்தினால் உயர்ந்தாரையும் காட்டும், கல்வியால் உயர்ந்தாரையும் காட்டும், சொல்வத்தால் உயர்ந்தாரையும் காட்டும். அதுபொலக் கொள்கு"

"உயிரும் நானும் மடனும் என்றிவை செவித்தீர் சிறப்பின் நாவ்வர்க்கும் உரிய"

என்பது பொருளியலில் வரும் ஒரு நூற்பா (பொருள். 198). தலைவி, தொழி, தற்றாய், செவிலி ஆகியோர் இந் நூற்பாவில் குறிப்பிடப்படும் 'நாவ்வர்' ஆவர். இவர்களுக்கு இடையே நிலவிய நட்பின் தெருக்கத்தையும் ஆழத்தையும் தொல்காப்பியர் 'செவித்தீர் சிறப்பின் நாவ்வர்' என்னும் தொடரால் புலப்படுத்தியுள்ளார். "செவித்தீர் சிறப்பின் என்றமையால் ஏனையோர் பொலாது இவர் நால்வரும் ஒரு தீர்மையர் என்று கொள்க. இதனாற் சொல்லியது என்மையெனின், இத்தால்வரும் ஆக்கமுங் கேடும் ஒருவர் மட்டு வந்துழித் தமக்குற்றது போல் திணைப்பரா தலாள் ஒருவரையொருவர் இன்றியமையாது ஒருவின் பொல்வர் எனவும், தானமும் மடனும் நாவ்வர்க்கும் ஒக்குமாகலாள் அவலமாயிவ வழியும் வருத்தம் ஒக்கும் எனவும் கூறியவாறு" என இத் தொடரின் நயத்தினை விளக்குவார் இளம்பூரணர்.

கனவியலில் 'மறைத்தவற் காண்டல்' எனத் தொடங்கும் நூற்பாவின் முடிவில், 'ஏமஞ் சான்ற உவகைக் கண்ணும், தன்வயின் உரியையும் அவன்வயிற் பரத்தைமையும்' (பொருள். 109) (தொன்றக் கூறுவான் தலைவி என்கிறார் தொல்காப்பியர். இந்நூற்பாவில் அவர் கையாண்டுள்ள 'ஏமஞ் சான்ற உவகை' என்னும் தொடர் பொருள் பொதிந்ததாகும். "ஏமஞ்சான்ற உவகைக் கண்ணும் என்பது - ஏமம் பொருந்திய மகிழ்ச்சி வந்துழித் தன்வயின் உரியையும் அவன்வயிற் பரத்தைமையும் தொன்றக் கூறும் என்றவாறு. அஃதாவது இவன் வரைந்தல்லது தங்கால் என்னும் உவகை" என இத்தொடருக்கு இளம்பூரணர் வரைந்துள்ள உரை விளக்கம் என்னை என்னை இன்புறத் தக்கதாகும்.

பொருள் நயங்கள்

நூற்பாவிற்கு உரை எழுதும்போது, அகரே தேரக்கோடு முன்னும் பின்னும் பார்த்து உரை எழுதுவது இளம்பூரணரின் இயல்பாகும். எனிய நூற்பா ஆயின், 'சுத்திரத்தாற் பொருள் விளங்கும்' என எழுதிச் செல்வதும் அவரது இயல்பாகும். தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் இரண்டினுக்குப் பொருள் எழுதும்போது இளம்பூரணர் காட்டியுள்ள நயங்களை நண்டுக் காண்போம்.

தொழி தானே செவிலி மகளே' (பொருள். 123), 'சுழ்தலும் உசாத்துணை நிலைமையிற் பொல்லே' (பொருள். 124) என்பன கனவியலில் அடுத்தடுத்து வரும் இரு நூற்பாக்கள். முன்னைய நூற்பா தொழிக்கு உரியதொரு சிறப்பினை உணர்த்துவது; பின்னைய நூற்பா தொழிக்கு உரியதொர் இயல்பினை உணர்த்துவது. "களவுக் காலத்தும் இன்றியமையானாகத் தலைவியால் வேண்டப் பட்டாள் செவிலி மகள் என்றவாறு. எனவே, பரிந்துறாரெல்லாருந் தொழியராகார். அருமறை கிளக்கப்படுதலால் உடல் முலைபுண்டு வளர்ந்த செவிலி மகளே தொழி எனப்படுவாள் என்றவாறு. அருமறை கிளத்தல் என்பதனை வீண்டு வருவிக்க" என்பது இளம்பூரணர் முன்மைய நூற்பாவுக்குத் தரும் விளக்கம். இந்நூற்பாவின் விளக்கத்தில் இதற்கு முத்திய 'ஆய்ப்பெருஞ் சிறப்பின் அருமறை கிளத்தலில், தாயெனப் பவொள் செவிலியாகும்' (பொருள். 122) என்னும் நூற்பாவையும் இணைத்துப் பொருள் உரைக்கின்றார் இளம்பூரணர். "மேற்சொல்லப்பட்ட தொழிதான் சூழ்த்தும் தலைவி சூழ்ச்சிக்கு உசாத்துணையாகியும் வரும் நிலைமையாற் பொலிவு பெறும் என்றவாறு எனவே, செவிலி மகள் என்னுந் துணையாற் பொலிவு பெறாள்; என்னும் தொழியாவாள் செவிலி மகளாதவேயன்றிச் சூழவும் உசாத்துணையாகவும் வல்லள் ஆதல் வேண்டும் என்றவாறு" என்பது அடுத்த நூற்பாவுக்கு இளம்பூரணர் எழுதிய விளக்கம். இவ்விரு விளக்கங்கள் அகத்திணை இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் தொழியின் பங்கினையும் பண்டிதையும் தெள்ளிதின் உணர்த்தவல்லவனவாகும்.

'சிறத்துழி ஈயம் சிறத்தது எவ்ப, இழித்துழி இழியே கட்டலான' என்ற கனவியல் நூற்பாவில் (பொருள். 97) தொல்காப்பியர், தலைமகன் தலைமகனைப் பார்த்து, 'இவள் அணங்குகொள்? ஆய்ப்பெருஞ்கொள்? களங்குறைய மாதர்கொள்' என ஈயம் கொன்றுவதைக் கட்டுவார். இந்த ஈயமானது

தலைவரவர்களிடமே நீசமும் தலைவரவர்களிடம் நீசமாதலு. இதற்கான காரணத்தை இளம்பூரணர் தம் உரையின் மிக நுட்பமாக எடுத்துக்காட்டுகிறார். "ஐயப்படுவான் தலைமகன் என்று சொல்க தலைமகன் ஐயப்படுவானது என்னையென்றி, அவர் ஐயப்படுவான் தெய்வமொன்று ஐயறல் வேண்டும். அவ்வாறு ஐயற்றால் அச்சம் வரும். அத்து ஏதுவாகக் காம நீசம்கொண்டாகாத" என்பது அவர் கருத்து. கனலியலில் கூறிய இக் கருத்தினைப் பின்னால் பொருள்பலிதும் (பொருள். 234) 'ஐயக் கனல் ஆகென்றே உரித்தே' எனக் கூறுவார் தொல்காப்பியர். ஆயின் இளம்பூரணரோ இங்கே கனலியல் உரை விளக்கத்தில் கூறாத பதிகொண்டு பொருள் தயத்தினைக் கூறுகின்றார். "தலைமகன் ஐயப்படுவான், தெய்வமென்று ஐயறுங்கால் அதனை குற்றியென்னையென்றி, தெய்வமென்று ஐயறுங்கால் அதனை மூன்று கண்டறிவானாதல் வேண்டும். காணாமையின் காரணம் என்பது பொருளியல் உரை விளக்கத்தில் இளம்பூரணர் எழுதும் கருத்து 'தலைமகன் தலைமகன் தெய்வத்தினை மூன்று ஐயறுகின்றானே, அங்குமாயின் அவர் தெய்வத்தினை மூன்று கண்டறிந்தவனோ' என்று இளம்பூரணர் கருத்துக்கு மாற்றுக் கருத்து வெளியிடுவதற்கு நீண்ட நேரம் ஆகாது. ஆனால் அதாவது இங்கே முக்கியம் கனலியலில் ஒரு காரணத்தை - தயத்தை - காட்டிய இளம்பூரணர், அத்துடன் அமைதி அவுடத்து விடாது பொருளியலில் பின்னும் எண்ணியபார்க்கு யாரும் இதுவரை சொல்லாத பதிகொண்டு காரணத்தைக் காட்டி மூன்றுகொண்டு, அந்த மூலையும்தலை முக்கியமாகக் கருதக் தக்கவை.

நிரல் நயங்கள்

தொல்காப்பியர் தம் கருத்துக்களை 'நிரந்து இனிது சொல்லுதலில் (குறள் : 648) வல்லவராக விளங்குகிறார். இளம்பூரணரோ 'வல்லவனுக்கு வல்லவன்' என்பது பொருள் தொல்காப்பியரின் கருத்து நிரலுக்கு - எனப்படுகிறது. தக்க காரணம் காண்பதிலே - காட்டுவதிலே - தனித்திரன் பெற்றவராகத் திகழுகிறார்.

இன்பமும் பொருளும் அறமும் என்று அன்பு, அன்பொடு புணர்ந்த ஐத்தினை மருங்கில் (பொருள். 89) எனக் கனலியலில் தலைமகன் தலைமகன் தொல்காப்பியர் சொல்லியவர். அவர் 'அறமும் பொருளும் இன்பமும்' என்று தொடங்குகாமல்,

'இன்பமும் பொருளும் அறமும்' என்று தொடங்குவதன் காரணம் என்ன? "அறமும் பொருளும் இன்பமும் என்னாது, இன்பமும் பொருளும் அறமும் என்று என்னை எனின், பவவகை உரிக்கட்கும் வரும் இன்பம் இரு வகையிலும் அவையாவன, பொருள் துக்கிலும் வீடு பெறுதலும் என அவற்றுள் வீடுபெறு துறவறத்தில் நின்றுக்கல்லது எய்தல் அரிதாவிற்று. பொருள் துக்கில் மனைபறத்தார்க்கெய்துவது அவரெய்தும் இன்பமும் அவ்வியத்திற்குக் காரணமாகிய பொருளும் அப்பொருட்டுக்குக் காரணமாகிய அறமும் எனக் காரிய காரணம் நோக்கி வைத்தார் என்பது" என இந்நிரலுக்கு நயமான காரணத்தினைக் கூறுகின்றார் இளம்பூரணர்.

'ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக்க கலியென, நாலியற்று என்பு பாவகை விளியே' (பொருள். 410) என்பது செய்யுளியலில் வரும் ஒரு நூற்பா. பாவினது வகையை விசித்துக் கூறும் இந்நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலி என்னும் வாய்ப்பு மூன்றினைக் கையாணுகின்றார்; பிறிதொரு சாரார் வெண்பா, ஆசிரியம், கலி, வஞ்சி என்னும் வாய்ப்பு மூன்றில் பாவினது வகையை விசித்துக் கூறுகின்றார். இவ்விரு வாய்ப்பு மூன்றகளுக்கான காரணங்களை இளம்பூரணர் தம் உரையின் இனிதே விளக்குகின்றார்: "அத்தேல் ஒருசாராகிரியர் வெண்பா ஆசிரியம் கலி வஞ்சி என ஒதினார் யாதெனின், அவரும் ஒரு பவனொக்கி யொதினார், இவரும் ஒரு பவன் தோக்கி ஒதினார் என்க. என்னை? வெண்பாவாவது பிற தளையொரு மயங்காமையானும் மிகுந்து குறைந்தும் வாராத அடியாவல் வருதலானும் அத்தனை நீர்மைத்தனை முற்குறினார். அதன்பின் அந்நிகர்த்தாகிப் பிற தளையும் வந்த இனிய மூலையெனையத்தாய்ப் பரந்து வருதலின் அரசுத் தன்மையது என்பதனால் ஆசிரியப்பாக்க கறினார். அதன்பின் அந்நிகர்த்தாகிச் சிறுபான்மை வேற்றுத் தனை விரவலின் வணிகர் நீர்மைத்தனைக் கலிப்பாக்க கறினார். அதன்பின் வஞ்சிப்பா அளவடியாவல் வருதலின் குறிக்க குறையுடைய வந்து பல தளையும் விரவுதலின் வெண்பாண்டாயத்திரிந்தென வஞ்சிப்பாக்க கறினார். இவ்வாசிரியமும் பதினேழ் நிலத்தினும் வருதலானும் இனிய மூலையெனைய அடியாய்ப்பானானும் ஆசிரியப்பா முற் கூறினார். அதன்பின் ஆசிரிய நடைத்தாது இறுதி யாசிரியத்தானும் இறுதலின் வஞ்சிப்பாக்க கறினார்; அதன்பின் மூலையெனைய வெண்பா அதன்பின் கூறினார்; அதன்பின் வருதலானும் கலிப்பாக்க கறினாரெனவறிக்"

"ஆதிசாரக் பரமம் போலப் போகவில்லை ஏதாவதோ முயற்சி செய்கிறாள், அதுபற்றி நமக்கெவ்வ கவலை ஏன்? அது கூறுவது அறிவில்லை வணமவர்களை வளர்த்து விடுவதே நான். நான் தலைவர்கள் வரலாற்றில் இருந்து இறங்கும்போது, முந்தைய கொடுப்பான் யார், அடுத்தவை கொடுப்பான் யார், நினைவுகள் யார் யார் கொடுப்பார் என்பது வரிசை முறையை நாம் காணவில்லை. அல்லவா? ஆதலால் வரிசை நிர்வாகத்தை கருத்துண்டு, கட்டுப்பாடு உண்டு, அமுலும் உண்டு" என்பதும் அறிஞர் வ. சுப். மாவாங்கத்தின் கருத்து இங்கே மனங்கொள்க நகர்தாரும்.

எடுத்துக்காட்டு நயங்கள்

எல்லகைய படைப்பும் பலருக்கு எளிதாக விளக்க வேண்டுமெனில், எடுத்துக்காட்டுக்கள் பலர் அறிந்த வழக்கினவாக இருத்தல் வேண்டும். மக்களின் நடைமுறைப் பேச்சுக்களினின்றும் வழக்க ஒழுக்கங்களுக்கிடையே இத்த எடுத்துக்காட்டுக்கள் அமைப்பெண்டும். 'விளக்கு உதாரணத்து ஆசீதல்' என்பது நூலுக்குச் சொல்லப்படும் பத்து அழகுக்கூட ஒன்றாகும் (நல்லால், நூ. 13) இளம்பூரணர் இவ்வகையில் எளிமையானவர்; படிப்பவர்க்கு எளிதில் புரியும் பொருட்டு நாமளான எடுத்துக்காட்டுக்களை ஆங்காங்கே கையாள்பவர்.

"துள்ளல் ஒசை கலிவென மொழிய" (பொருள். 388) என்ற சொல்லியல் நூற்பாவின் உரை விளக்கத்தில் இளம்பூரணர், "துள்ளவொசை கலிப்பாவிற்கும் என்றவாறு. துள்ளுதலாவது ஒழுக்கு தடைத்தன்றி இடைவிடையுயர்ந்து வருதல். கன்று துள்ளிற்றென்றாற் போலக் கொள்க" என்றும அழகிய உவமையைக் கையாண்டுள்ளார்.

"நயம் தீ நிர்வளி விசும்பொடு ஐத்தும், கலந்த மயக்கம் உலகம்" என்பது மரபியலில் வரும் ஒரு நூற்பாவின் (பொருள். 535) தொடக்கப் பகுதி. இதில் இடம்பெற்றுள்ள கலத்தல், மயக்கம் என்ற இரு சொற்களை விளக்கும்போது இளம்பூரணர், "கலத்தலாவது, முத்தும் பலனமும நீலமும மாணிக்கமும வீரவினாற் போறல் மயக்கமாவது, பொன்னும் வெள்ளியும் செம்பும் உருக்கியொன்றாதல் போறல்" என்றும இரு உவமையைக் கையாண்டுள்ளார்.

நாட்டியல் மரபின் நெடுக்கொளின் அல்லது, காட்டலாகப் பொருள்சொன்ன ஏர் என்பதையும், சாயல் என்பதையும் இளம்பூரணர் தக்க உவமைகளோடு விளக்கியுள்ளார்: "ஏர் என்பது தவிரிச்சுள் தொன்றுவென்ற பொலிவு போல எல்லா வறுப்பினும் ஒப்பக் கிடத்து கண்டார் கவன்புத்தைத் தருவதொர் நிற வேறுபாடு"

'காவல் என்பது வெண்கலம். அது நாயும் பசுவும் போலானது மலிவாக உள்ளது போலவே நயமும்' (பொருள். 243).

பாசரத்தின் சிறப்பையும் பாலையும் கந்தத்து எழுதும்போது இளம்பூரணர், "கந்தநயம் கவனவந்தி கற்புடையான் போல, 'நினைவமைந்த மாநகரத்திற்கு உருவமைந்த னாலில் மாடம் போல', 'குறிக்கி யுக்க மாடம் போல', 'அணிகளையு மகனிற்கு அவ்வணிக் கந்தை ஆன போல' என்றும் அழகிய உவமையைக் கையாண்டிருக்கிறார்.

'சந்தைக்கொல் குறுகினவிடத்துப் பிரியங்கொல் ஆகாது அழப்போல், இவ் உருக்கல் குறுகினவிடத்தும, அவை உயிர் ஆகற்பாலான' என்பது இளம்பூரணர் எழுத்தறிவுகாரத்தில் (எழுத்து. 2) கற்புள்ள ஒரு நாமளான உவமை ஆகும்.

கருத்து நயங்கள்

தொடக்கப்படுவ நெறியை அடிப்பொற்றி, நம் காலத்து வளர்ச்சியையும் நினைவில் இருத்தி இளம்பூரணர் கூறும் கிலை கருத்துக்கள் நயம் நிறைந்தவைவாரும்: பொருள் பொதிந்தவைவாரும்.

ஒதற் பிரிவு என்பது அகத்திணை கூறும் பிரிவு வகைகளுள் ஒன்று (பொருள். 27). தலைவன் படிப்பதற்காக மெற்கொள்ளும் பிரிவு தயிர்நாட்டிற்குள்ளேயே நிகழுமா? பிற நாட்டகத்தும் நிகழுமா? இவ் வினாவுக்கு இனியதொரு விடையினை அளிக்கின்றார் இளம்பூரணர். "ஒதற்குப் பிரிதவாவது, தமது நாட்டகத்து வழங்காது பிற நாட்டகத்து வழங்கும் நூல் உளவன்றே, அவற்றினைக் கற்றல் வேண்டிப் பிரிதல்" என்பது அவர் கருத்து இக் கருத்து இந்த நூற்றாண்டிற்கும் முழுதும் பொருத்துகின்றது உயர் கல்வி கற்பதற்கும் ஆய்வு செய்வதற்கும் நம்மவர் அயல்நாடுகளுக்குச் செல்லும் பயணத்தை இந்த அகலப் பிரிவு குறிக்கின்றது. திருமணமானவுடன் - பட்டம் பெற்றவுடன் - பதவியில் அமர்ந்தவுடன் - நம் நாட்டில் பலரது கல்விக்கு முற்றுப்பெள்ளி விழுந்து விடுகின்றது திருமணத்திற்குப் பின்னும் - ஆய்வுப் பட்டம் பெற்று உயர்பதவியில் அமர்ந்த பின்னும் - தலைவன் பிற மொழியில் வழங்கும் நூல்களைப் பவில வேற்று நாட்டுக்குப் போதல் வேண்டும் என்னும் தொட்காப்பியரின் கருத்தினை நம் மனங்கொள்ளும் வகையில் வெளிப்படுத்துகின்றார் இளம்பூரணர். நூற்கல்விவெயன்றிக் கையாற் பவிலும் தொழிற் கல்வியும், சிற்பக் கல்வியும், படைக்கலக் கல்வியும் வேண்டும் என்பது அவரது குறிப்பு ஆகும்.

“இதனாற் பயல் என்னை மதிப்பதொவெனில், புலவர் அல்லாதவர் புலனாதலும் அலங்காரமாகக் கவிட்டார்களுக்கும் பயத்தலும் ‘ஆய்’போலும் ‘ஆயா’ என வணங்கிய வழி, அதனைக் கவிட்டாகத்தக்க கண்டாள் முன் கவிட்ட ஒப்பினும் பற்றி இஃது ஆயாவென்று அறியும் ‘நாமரை போல் வால் முகத்துத் தையலி’ என்ற வழி அலங்காரமாகக் கவிட்டார்க்கு இப்படி பயக்கும்’ என உலகமறியலில் தொடக்கத்தில் உலகமறியல் பயங்களைத் தக்க எடுத்துக்காட்டுக்களொடு விளக்குகின்றார் இளம்பூரணர். இவ்வாறும் நூற்றாண்டில் உலகமறியல் பற்றி ஆராயும் அறிஞரும், பன்னூற்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த இளம்பூரணரின் உலகமறியல் பற்றிய இவ் அடிப்படை யான கருத்தினை மேற்கொள் கவிட்டாரும் இருக்க முடியாது.

‘விருத்தே தானும், புதுவது புனைந்த மாப்பிசை மேற்றே’ (பொருள். 540) என்னும் செய்யுளியல் நூற்பாணில் வரும் ‘புதுவது புனைந்தல்’ என்ற தொடருக்கு இளம்பூரணர் எழுதியுள்ள கருத்து விளக்கம் நித்தனைக்கு உரியதாகும். ‘புதிதாகப் புனைதலாவது ஒருவன் சொன்ன நிழல் வழியவற்றித் தானே தோற்றுவித்தல்’ என்பது அவரது உரைக்குறிப்பு. இன்றைய அறிவுலகம் ‘ஒப்படைப்பாற்றல்’ (Originality) என்று போற்றுவதனை இளம்பூரணர் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே ‘ஒருவன் சொன்ன நிழல்வழியவற்றித் தானே தோற்றுவித்தல்’ என்னும் விளக்கத்தில் வாயிலாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

பாஸ் நயங்கள்

தொல்காப்பியம் பெரும்பகுதி காதல் ஒழுக்கத்தினைக் கூறும் இலக்கணப் பாஸ்தால் ஆதலின், ஆண் பெண் நல்லுறவு பற்றிய நெறிகள் அதன் உரைகளிலும் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. இக் குறிப்புகள் பாஸ்தொழிபயிற்சி தான் உலகமறியல்; பாலறிவைத் தருபவை. இளம்பூரணர் உரைகளிலும் ஆண் பெண் நல்லுறவு பற்றிய இத்தகைய அரிய குறிப்புகள் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன.

இளைய நம்பியர் நங்கையர் எத்துணையோ பொற் தான் தோறும் திரையரங்குகளிலும் கல்விக்கூடங்களிலும் நூலகங்களிலும் தெருக்களிலும் பொது இடங்களிலும் தனி இடங்களிலும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துச் செல்கின்றனர். இந் நம்பியர் நங்கையரின் கவிட்டியெல்லாம் காதலாக அருமபுவதில்லை. அவை குறிப்பற்ற பொதுப் பாஸ்வைகள் அகத்தில் காதல் நோக்கு இல்லாத பொது எத்துணை முறை

கண்டனொடு கண்டிக்கும் அமை பொது நோக்கமெய்யாம் பொதுநோக்கு ஒழிந்த புலவர் மார்ட்டெட் (புறம் 121) என்னும் கவிஞரின் வாக்கு காதல் உடைந்தும் பொருத்தவதாலும் ஆணும் பெண்ணும் காதல் ஆக வேண்டும் எனில் அவர்களைப்போல பொதுநோக்கு ஒழிந்தல் வேண்டும்; ‘கண்டனொடு கண்டினை நோக்கு ஒத்தல் வேண்டும்’ என் கண்டனொடுவல்லாம் காதல் நோக்கமெய்யை எவ்று ஐயத்தை எடுத்துக்கொண்டு, ஒருவரை கொள்ளவில்லை என்ற ஐயத்தை புணர்ச்சி வேட்கை தோன்றாது ஒருவர் கண்டனொடுவல்லாம் புணர்ச்சி வேட்கை தோன்றாது எனவும், எவ்நொ ஒருவாட் பாஸ்வையில் ஊழலினை வயத்தால் காத்த குறிப்பு புதுத்து விடும் எனவும், அதன்பின் காத்த செயல்கள் வளரும் எனவும் அடிப்படை யான விளக்குகின்றார் இளம்பூரணர். ‘ஒன்று உயர்ந்த பாலது ஆணையின், ஒத்த நிறுவலும் கிழத்தியும், காண்பு’ (பொருள். 90) என்னும் கவிஞரின் நூற்பாணில் உரையில், ‘ஒருவரை பொருவர் கண்டுபிடிவெல்லாம் புணர்ச்சி வேட்கை தோற்றாமைவற்றி பாலதானையால் ஒருவரைப்பொருவர் புணர்ச்சி குறிப்பொடு காண்பு என்றவாறு’ எனக் காதலின் தோற்றத்திற்கு அரிய விளக்கத்தினைத் தருகின்றார் இளம்பூரணர். ‘ஆண் பெண் பாலங்களைச் சந்திக்கச் செய்வது விதியின் வேலையன்று அவர்கள் முதன்முறை சந்திக்கலாம்; பலமுறை சந்தித்தும் இருக்கலாம். இச்சத்திப்பெயல்வாரும் பாலதானையில்லை. முதல் தரன் முதற்பாஸ்வையெனவே, பின்னாள் பல பாஸ்வையெனவே, ஒரு பாஸ்வையைக் காத்தவொடு பார்க்கக் செய்வதே விதியின் ஆணை”24 என்று இவ்விளக்கத்தின் வாயிலாகத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றார் இளம்பூரணர்.

“வினைவழிந் தீர்த்தோன் மீண்டுவரு காலை
இடைச்சர மருங்கில் நவீந்தல் இல்லை”

என்பது கற்பியெனில் இறுதி நூற்பா (பொருள். 192). வினைமுற்றி மீளும் தலைவனுக்கு உரிய மரபினை உணர்த்தும் இந்நூற்பாணில் விளக்கத்தில் இளம்பூரணர் சுட்டியுள்ள நயம் வருமாறு : “இடைச்சர மருங்கிற் நவீந்தல் இல்லை’ என்பது வழியில் இடைவீழ் நங்கையர் இரவும் பகலுமாக வகுமென்பது கருத்து. தங்குவானாறின் மனையாள்மாட்டு விருப்பமின்றாம்” துறவற நெறியைச் சார்ந்து நின்ற இளம்பூரண அடிகள், இப்பகுதியில் இவ்வாறாம் நல்லுறத்தின் இவைய பக்கத்தை - சணவனுக்கு மனைவியின்மீது இருக்கும் பேரன்பை - எடுத்துக்காட்டி இருப்பது எண்ணி எண்ணி இன்புறத்தக்கதாகும்.

“எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது
தான் அயர்ந்து வருகும் மேயற்ற ஆடும்”

என்பது பொருள்வல்ல வரும் ஒர் அடியானவான அந்நியப் பொருள் 700 ஸ்வராகவரிக்கால் இசைப்பெண்புறமாக மனம் பொருத்தியடி மீளுப்காண்புறத்தது என்றவாறு எனவே மனம் பொருத்தியவயில் மரத்தையர் மரட்டும் இன்பமுள்ளதாகும் எனவும் பொருத்தியவயில் மனம்மீய் மரட்டும் இன்பமிக்காரும் எனவும் மனம்மீ என இந் நூற்பாவுக்கு இரம்ப்புரணர் எழுதியுள்ள உரை அன்கல் அலாது நுண்மான் துண்டியல்களைக் காட்டுவதாகும்.

அந்நிய நவங்ககம்

யிற் காண்டாந்தாஃவ இவையெ தயங்கனை இரம்ப்புரணர் தொலகாரியங்க்கில் கண்டெனார் 'காட்டுவித்தால்' ஆர் ஒருவர் கண்டாரார்' என்பது ஆற்கொர் கூறியிருப்பது போல, இவ் அந்நிய நவங்கனை, காட்டுவிக்கும் இரம்ப்புரணர்மீ துணைமீக்கந் நவங்கல் காண முடியாது.

'செறிவு நிறவும் செல்வையும் செய்யும்
அந்நிய அருமைப் பெண்புரணர்

என்பது பொருள்வல்ல வரும் ஒரு நூற்பா (பொருள். 206). பெண்புரணர் சிவப்பெருங்களை உணர்த்தும் இந்நூற்பாவுக்கு, 'செறிவு என்பது அடக்கம் நிறைவு என்பது அமைதி செய்வை என்பது மனங்கொடாமல் செய்ய செய்து சொல்லுதல்' அந்நிய என்பது நன்மை பயப்பனவுத் தீமை பயப்பனவும் அறிதல், அருமை என்பது உண்மை கருத்தறிதலுமே. இவை எல்லாம் 'பெண்புரணர்' என உரை வினக்கம் எழுதுகின்றார் இரம்ப்புரணர். இத்தகைய நில்வாது, இன்னும் ஒருபடி மேலே சொல்லி சித்திக்கின்றார் அவர். தொல்காப்பியர் இந் நூற்பாவுக்கு மூன்றே அறத்தொடு நிறநல் பற்றிய மூன்று நூற்பாக்களை (பொருள். 203 - 205) அவைக்கின்றார்; இந்நூற்பாவுக்கும் பின்னே வரைவு கடாவல் பற்றிய நூற்பாவினை (பொருள். 207) வைக்கின்றார். அறத்தொடு நிறநல், வரைவு கடாவல் இரண்டும் அகத்தினை ஒருக்கத்தில் இன்றியமையாத இடத்தினைப் பெறும் நன் ஆறாகள்; தவமை, தொழி, செவிலி, நற்றாய் ஆகிய பெண்கள் சிறப்பிடம் பெறும் அந்நிய துறைகள்; வளவளவேற்று பெரிக்கொண்டு இராமல் வெட்டு ஒன்று, துண்டு இரண்டு என்பது போல் நயத்தக்க நாகரித்தொடு குறிய்பாகக் சில சொல்ல வேண்டிய அறைகள்; தேட்டுப்பாராகிய தலைவன், தந்தை, தாய்மையார் முதலான அண்மைக்கள் மனங்கொள்ளும் வகையில் போ வேண்டிய துறைகள். இவ்வளவு உண்மைகளையும் எண்ணிய பார்த்த இரம்ப்புரணர், "மேற்சொல்லிய அறத்தொடு

தீமைமையும் இவர்க் கூறுகின்ற வரைவு கடாத்தொடுப் பகுதியும் உண்மை வகையாலும் புணர்த்துரை வகையாலும் கூறுப்கால் இவை பெறையாறிய வேண்டிக்கு இவையடியோ என இயற்றார்க்குக் கூறப்பட்டது' என அந்நிய வினக்கத்தில் முடிவில் முதலாய்ப்பு வைத்தாற்போல் எழுதி இருப்பது கற்றறித்தார் தெருமை அவர்வுவதாகும். "அந்நியப் பொருள்நிற பெரிதுவக்கும் தன்மைகள், காற்றொல் எனக் கட்ட தாய் என்ற குறில் (89) உரையில் பெண்புரணர்தால் தானாக அந்நியமையில் கட்ட தால் எனக் கூறினார் எனப் பரிபெயற்கர் எழுதி இருக்கும் வினக்கத்தினைவும், 'செறிவு நிறவும் துறைவும்' எனத் தொடங்கும் பொருள்மீயில் நூற்பாவுக்கு இரம்ப்புரணர் எழுதியுள்ள உரை வினக்கத்தினைவும் ஒப்புநொக்கிப் பரீல்வொர்க்கு, இரம்ப்புரணர் மூண்மைக்குத் தந்தைள் சிறப்பிடம் இனிதே விளக்கும்.

"உழப்பிறை முக்கொள் அலைகொவை என்றனை
வேறும் வந்த வெகுளி நூன்றே"

என்றும் மெய்ப்பாட்டியல் நூற்பாவில் (பொருள். 254) வெகுளி ஆகிய மெய்ப்பாடும் அதன் பொருளும் உணர்த்துகின்றார் தொல்காப்பியர். 'உழப்பிறை (அங்கமாலினைவற்றை அறுத்தல்), குடிக்கொள் (கீழ் வாழ்வாரை நலிதல்), அலை (வைதலும் புடைத்தலும்), கொலை (கொல்லுதற்கு ஒழுப்பதல்) என்னும் நான்கினாலும் வெகுளி நிறக்கும்' என்பது இந் நூற்பாவின் பொருள் எனினில் தலைவிக்கு வெகுளி நிறக்குமே, அதை ஏன் தொல்காப்பியர் வெகுளிப் பொருளில் சொக்கவில்லை? "எனக்கண்ணும் வெகுளி தொற்றுமால் எனின், அஃது இன்பத்திற்குக் காரணமாகலால் தலைமகள் புருவ நெரிவும் வாய்த் தடிப்புங் கண்ட தலைமகற்கு வேட்டுசி நிறவாது உவமை நிறக்கும். தலைமகள் வெகுளுவனாள் இன் அதற்பாற்படும்" என இவ் வினாவுக்கு அருமையான விடையினைக் கூறுவார் இரம்ப்புரணர். திருவள்ளுவர் காமத்துப்பாவின் இறுதி அடிகாரத்திற்கு 'ஊடலுடை' எனப் பெயர் சூட்டியிருப்பதும் இங்கே மனங்கொளத்தக்கதாகும்.

இறுவாய்

கருக்கக் கூறின, 'தொரித்தனர் ஷிப்பின் வரம்பில ஆகும்'
(பொருள். 407) என்னும் தொல்காப்பியர் கூற்று, இரம்ப்புரணர் உரைத் திறனுக்கும் முற்றிலும் பொருத்துவதாகும்.

குறிப்புகள்

1. வ. சுப. மாணிக்கம், தொல்காப்பியத் திறன், ப. 21
2. மு. இராகவையங்கார், ஆராய்ச்சித் தொகுதி, ப. 398.
3. _____, ப. 399.
4. வ. சுப. மாணிக்கம், ஒப்பியல் நோக்கு, ப. 107.
5. மு. அருணாசலம், இளம்பூரணர், ப. 7.
6. _____, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - II-ஆம் நூற்றாண்டு, ப. 205
7. மலையை சீனி வெங்கடசாமி, சமணமும் தமிழும் (முதற் பகுதி), ப. 186
8. மு. அருணாசலம், இளம்பூரணர், ப. 23.
9. இ. வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார், இலக்கியமும் கல்வெட்டுக்களும், பக். 56-62.
10. மு. இராகவையங்கார், ஆராய்ச்சித் தொகுதி, பக். 401-405.
11. மு. அருணாசலம், இளம்பூரணர், பக். 25-36.
12. சு.ப. அறவாணன், சைனரின் தமிழிலக்கண நன்கொடை, ப. 353.
13. வ. சுப. மாணிக்கம், தொல்காப்பியத் திறன், ப. 22.
14. மு. அருணாசலம், இளம்பூரணர், ப. 62.
15. மு. வை. அரவிந்தன், உரையாசிரியர்கள், ப. 146.
16. வி. செல்வநாயகம், தமிழ் உரைநடை வரலாறு, ப. 55.
17. சா. திருட்டிணையார், இளம்பூரணர் உரை, ப. 91.
18. மு. அருணாசலம், இளம்பூரணர், ப. 128.
19. மு. அருணாசலம், இளம்பூரணர், ப. 106.
20. வ. சுப. மாணிக்கம், சிந்தனைக் களங்கள், ப. 313.
21. _____, பக். 313-314.
22. மு. வை. அரவிந்தன், உரையாசிரியர்கள், ப. 156.
23. வ. சுப. மாணிக்கம், ஒப்பியல் நோக்கு, ப. 105.

24. வ. சுப. மாணிக்கம், ஒப்பியல் நோக்கு, பக். 110-111.
25. வ. சுப. மாணிக்கம், தமிழ்ச் காந்தல், ப. 44.
26. திருக்குறள் - உரைக்கொத்து, அறத்துப்பால், ப. 69.

உற்றுழி உதவிய நூல்களும் கட்டுரைகளும்

1. அரவிந்தன், மு. வை. 'இளம்பூரணர்', உரையாசிரியர்கள், சிதம்பரம் : மணிவாசகர் நூலகம், திருத்திய பதிப்பு 1983-பக். 144-170.
2. அருணாசலம், மு. 'இளம்பூரணர்', தமிழ் இலக்கிய வரலாறு : பதினொன்றாம் நூற்றாண்டு மாயூரம் : காந்தி வித்தியாலயம், 1971. பக். 203-238.
3. அருணாசலம், மு. இளம்பூரணர், அண்ணாமலை நகர் : அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு, 1981.
4. அறவாணன், சு.ப. 'இளம்பூரணர்', சைனரின் தமிழிலக்கண நன்கொடை சென்னை : கைன இணையர் மன்றம், 1974 பக். 347-368.
5. இராகவையங்கார், மு. 'இளம்பூரண வடிவங்கள்', ஆராய்ச்சித் தொகுதி, சென்னை: பாரி நிலையம், இரண்டாம் பதிப்பு 1964. பக். 398-405.
6. சதாசிவ பண்டாரத்தார், இ. வை. 'இளம்பூரண அடிகளும், மணக்குடவரும்', இலக்கியமும் கல்வெட்டுக்களும், சிதம்பரம்: மணிவாசகர் நூலகம், 1977. பக். 56-62.
7. நாகராசன், கரு. 'இளம்பூரணர்', தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை - 5, சென்னை : உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 1980. பக். 91-115.

நல்லாதி, மிழவையர்க்குற்றத்துப் புதுக்கோட்டி, ஆற்றூர்) பரிக்ஷி வராக
காண்டிகேரோட அயற்றுள் ஒன்று "ஆற்றூர்ச் சேனாவரையர்"
(Ms. 405 of 1929-30) எங்கிறது ஆற்றூர் என்னும் இயற்றி
தென்பாண்டி நாட்டுக் கொற்கைத் துறைமுகத்தை
அடுத்துள்ளதோர் ஊர். பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்கள்
படைத்தலைவர்களுக்குச் சிறப்புப் பெயராகச் சேனாவரையர்
என்பதனை வழங்கினவர் இச்சிறப்புப் பெயரே மிக்காவதெனில்
இயற்பெயராக வழங்கி விட்டது. "ஆகவே, தொல்பாப்பிடுவச்
சொல்லுகொத்திற்கு உரை கண்ட இவ்வாசிரியரது இயற்பெயரே
சேனாவரையர் என்று வழங்கியதாதல் வேண்டும்"
காலம்

ஆற்றூர்ச் சேனாவரையர் என்பார் ஆசிரியர் மாணாக்கர்
முறையில் தம் முன்னோரிடமிருந்து தமக்குக் கிடைத்த நிலம்,
மனைகளைத் தம்முள்ச் சொந்தாக கவாயி என்னும் பெயரில்
கிடைக்கொடுக்கு வழங்கிய செய்தி, ஒரு கல்வெட்டில் குறிக்கப்
பெறுகின்றது இக்கல்வெட்டில் காலம் மாறவாரும் குலசேகர
பாண்டியனின் ஏழாம் ஆட்சியாண்டு ஆகும். அது கி.பி. 1275
ஆகும். அல்லுரைவாசிரியர் வாழ்ந்த காலத்தையும் அவருடைய
இயற்பெயரையும் ஆராய்ந்து பின்புறமாய் கருத்துரைக்கின்றார்
பொற்கிரியர் மு. இராகவையங்கார் : "இஃது உண்மையானிஃ,
சேனாவரையரது முன்னோர் வாழ்ந்த ஊர் மிழவைக் கூற்றத்துப்
பராத்தகநல்லூர் என்பதும், தம் முன்னோர் கால முத்தல
கொற்கையைடுத்த ஆற்றூர் படைத்தலைவர் வழிவினராகவும்,
இடம் பொருள் ஏவல்களுடைய செல்வராகவும் அதனால்
ஆற்றூர்ச் சேனாவரையர் என்றே வழங்கப்பட்டவராகவும்,
அழகப்பிரான் இடைக்கரை யாழ்வான் என்ற இயற்
பெயரினராகவும், 13-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்
வாழ்ந்தவராகவும் கொள்ள இடமுண்டு"
வாழ்விடம்

சேனாவரையர் தென்பாண்டி நாட்டு மாறொகத்தைச்
சார்ந்தவராதல் வேண்டும். இதனை உறுதிப்படுத்தும் சான்றுகள்
பல உள. "எல்லாரும் என்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்" (164)
எனத் தொடங்குகின்ற நூற்பாவில் வரும், "பெண்ணை யடுத்த
மகனென் கிளவி" என்பதனை விளக்குமிடத்து அவர்,
"புறத்துப்பொய் வினையாரும் பெண்கப் பருவத்துப் பெண்மகளை
மாறொகக்கத்தார் இக்காலத்தும் பெண்மகனென்று வழங்குபர்"
என்கிறார். மாறொகை என்பது கொற்கை குழந்த நாடு. இதனை
மாறொகை எனவும் வழங்குவர். இதனை மேலும் விளக்க வந்த

4

'உரைச் சென்னை' சேனாவரையர்

"சேனாவரையர் உரை தொன்றிய பின், அதற்கு முன் வழங்கி
வந்த இயற்புரை உரை சென்னைக்கு இழந்தது பரிசீலனை இன்றிப்
பொய்ந்து ஆனால், சேனாவரையர் உரைக்குப் பின் தொன்றிய
உரைகள் யாவும், அவ்வரையரின் திரும்ப ஆற்றலினால் பிடு
குரைந்தன. சேனாவரையர் உரை பெற்ற பெருமையும் பொய்ந்துகூடும்
பெறாமல் தின்றன."
- மு. வை. அரவிந்தன்

I. அறிமுகம்

பழந்தமிழ் இலக்கண நூலாகத் தொல்காப்பியக்
சொல்லிகாரத்திற்கு உரை வகுத்தவர்கள் ஐவர் ஆவர்.
இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினர்க்கினியர், தெய்வச்
சுவாமியார், கல்லாடர் ஆகிய ஐவரும் இதற்கு உரை
வகுத்துள்ளனர். இவ் ஐவரின் உரையின் சேனாவரையர் உரையே
மிகச் சிறந்து விளங்குகின்றது.

வாழ்விடம்

சேனாவரையர் என்ற பெயர்க்குப் படைத்தலைவர் என்பது
பொருளாகும். அவற்றுள் கிளையெண் குழுஉ¹ என்னும்
நல்லூர் நூற்பாவின் உரையில் சிறப்பாகப் பெறுகின்ற பெயர்க்கு
'ஆசிரியன், படைத்தலைவன், சேனாவரையன்' என்பவற்றை
மேலவையாகக் குறிப்பிடுகின்றார். அவரையர் என்றால் தலைவர்.
சேனை + அரையர் என்று கொண்டால் படைத்தலைவர் என்று
பொருள் கொள்ள ஏதுவாகின்றது. சேனாவரையர் என்ற பெயர்
வழக்கு நான் ஒரு கல்வெட்டுக்களில் திருவள்ளூர், புலனேகத்தூர்

பெராளியர் நினைவு சதாசிவ பண்டாரத்தார், "நீற உரையாநிரியர்களாகிய இளம்பரண அடிசனும், தேய்வநிலையாரும் இவ்வாறு இதனையே இடக்காட்டி விளக்கவில்லை. எனவே இவர் மாறாகத்தைச் சார்ந்த நிலப்பரப்பில் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும் மாறாகம் என்பது கொற்கையைச் சூழ்ந்த நாடு என்று கூறுவர் (ஆறுமுக நாவலரின் சூழ்ச்சிப்படி). ஆனால், பாண்டியர்களின் கட்டியுறைப் பட்டினைய கொற்கையைச் சூழ்ந்த நாடு முற்காலத்தில் குடநாடு என்று வழங்கியது என்பது பாண்டியருக்கு கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது. பதினெண்சூழ்ச்சிக்கு ஸ்காண்டிநேவியைக் கத்திலியின் ஆசிரியர், மாறாகத்து முள்ளி நாட்டு நல்லூர்க்காணிதியார் மகனார் புல்லங்காடனார் என்பது பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளால் அறியக் கிடக்கின்றது. ஆகவே முள்ளி நாட்டைத் தன்னகத்துக் கொண்ட பெருநாட்டொன்று மாறாக நாடு என்ற பெயருடையதாயிருந்திருக்க வேண்டும். இவரது ஊர் மாறாக நாட்டிலுள்ள ஆற்றாராழித்தலும் இம்முடிபிணை ஆதரித்தல் காண்ட¹ என்று உறுதி செய்யும்.

மேலும், சேனாவரையர் எச்சரியலில் திசைச் சொல்லிற் கு (சொல். எச்ச. 400) மேற்கொள் கூறும்போது "தென்பாண்டி நாட்டார் ஆ, எருமை என்பவற்றைப் பெற்றம் என்றும், தம்மாமி என்பதனைத் தந்துவை என்றும் வழங்குப" என்கிறார். பிறநாட்டு வழக்குகளைச் சான்று காட்டாமல் தென்பாண்டி நாட்டு வழக்கு ஒன்றை மட்டும் கூறுவது இவண் கருத்தத்தும் எனவே அவர் மாறாக நாட்டு ஆற்றாரில் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும். ஆற்றாரச் சிவன் கோயிலுக்கு அவர் செய்துள்ள தானம் பற்றிய கல்வெட்டும் இக்கருத்தினையே வலியுறுத்தும்.

சமயம்

சேனாவரையரின் உரையை அடிப்படையாக வைத்து அவர் சமயத்தை உறுதிப்படுத்தச் சான்றுகள் ஏதுமில்லை. "அரையர் என்ற பெயர், திருவரங்கத்தில் பள்ளிகொண்ட பெருமாள் கோயிலின் கண், திருவாய்மொழியை அறிநயம் பிடித்துப் பாடுவோர்க்கு வழங்குவதால், ஒருசொல் சேனாவரையர் திருமயின் அடியவராய் இருந்தல் கூடுமோ என்று கருதுபவர் உண்டு"²

சொல்லதிகார உரைத் தொடக்கத்தில் சேனாவரையர் விநாயகர், சிவன் கலையகன், அகத்தியன் ஆகியவர்களை வாழ்த்தி வணங்குகின்றார். இளம்பூரணர் விநாயகர் குறித்த வாழ்த்தினைச் செய்யுளியலுள் மேற்கொள்கக் காட்டியுள்ளார். அதனையே சேனாவரையர் எடுத்தாண்டுள்ளார் என்ப. ஏனைய முன்று

வாழ்த்துக்களும் இவர் இயற்றியவையே என்பதில் கருத்துப்பாறுபாடு ஏதும் இல்லை. இவற்றை எண்ணுகின்றபோது சேனாவரையர் சைவ சமயத்தவர் என்பது உறுதியாகின்றது.

மேலும், ஆற்றார்க் கல்வெட்டு அவர் ஆங்கிருந்த சோழநாடுசாமி திருக்கொல்லிக் குத்தானம் அளித்தமையினைக் குறிப்பிடுவதைக் கருத்தில் கொள்கின்ற போது அவர் சைவசமயத்தவர் என்ற கருத்துத் தெளிவாகின்றது.

பணி

படைத்தலைவர் என்ற பொருள் கொண்டது சேனாவரையர் என்ற சொல். அவருடைய முன்னோர்க்கு வழங்கப் பெற்ற சிறப்புப் பெயர் தொங்காப்பிய உரைகாரருக்கு இயற்பெயராயிற்று. ஆனால் அவர் படைத்தலைவராகப் பணியாற்றவில்லை. மாறாக அவர் ஆசிரியப் பணியாற்றியவர் என்பது புலனாகின்றது.

ஆற்றாரச் சேனாவரையர் என்பார் தம் முன்னோரிடமிருந்து ஆசிரியர் மாணவர் முறையில் தாம் பெற்ற நிலம், மனை முதலியவற்றை அவ்வூர்ச் சிவன் கோவிலுக்குக் கிட. 1275-ல் அளித்தார் என்று ஒரு கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகிறது. இதனால் அவர் ஆசிரியராக இருந்தவர் என்பது புலனாகும்.

சேனாவரையர் ஆசிரியராயிருந்து தமிழ் நூற்களைக் கற்பித்தவர் என்பது அவருடைய உரைப் பகுதியிலிருந்தும் தெளிவாகின்றது. "மாணாக்கர்க்கு உரைவு பெருகல் வேண்டி வெளிப்படக் கூறாது, உய்த்துரை வைத்தல் அவர்க்கு இயல்பாகலான் செய்யல் முடிபென்பது கூறாராணினார்"³

(தொல். சொல். 1, உரை. ப. 4)

"ஆசிரியன் பேரூர்கிழான் செய்ந்நியன் இளங்கண்ணன் சாத்தன் வந்தான் என்னாது, ஆசிரியன் வந்தான், பேரூர் கிழான் உண்டான், செய்ந்நியன் சென்றான் என வேறு வேறு தொழில் விளிந்தவழி, வந்தானும் உண்டானுஞ் சென்றானும் ஒருவனாகாது வேறாய்த் தொன்நியவாறு கண்டு கொள்க"⁴

(தொல். சொல். 42, உரை. ப. 35)

நான்காம் வேற்றுமை குறித்து அவ்வுரையாசிரியர் விளக்கும்போது, "மாணாக்கற்கு நூற்பொருளுரைத்தான் எனக் கொண்டப் பொருளாகிய சொல்லானன்றிப் பிற வாய்பாட்டார் கூறப்படுவனவும், மாணாக்கற்கு அறிவு கொடுத்தானெனக் கொடுப்பான் பொருளாய்க் கொள்வான்"கட் செல்லாது ஆண்டுத்

தொழுவும் பொருளுமெல்லா இடங்குதற்கு எப்பொருளாலினும்
என்றார்" (தொல். சொல் 75, உரை, ப 64) எனக் கூறுவதும்
இக்கருத்தை நிலைநாட்டுகும்.

இவற்றையப் போன்று பல சான்றுகளை அவர் உரைப்பினுள்
நாம் காண முடிவென்றது ஆகவே அவர் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி
மாணாகக்கருக்கு அருந்தமிழ்க்கல்வி கற்பித்திருக்க வேண்டும்.

புகழ் மாலை

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்குச் சிறந்ததொர் உரை
வகுத்த சேனாவரையரைப் பற்றிய புகழாரைகள் பலவாகும்.
அவற்றுள் சில வருமாறு :

"இவர் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரை வரைந்த
பெரியார்களுள் ஒருவர். வடமொழியும் தமிழும் நங்கு பரிசுற்றவர்.
இவ்விருபெரிய மொழிகளும் இருவேறு தனி மொழிகள்
என்பதை மறந்து வடநூல் முடிபுகளையும் கொள்சைகளையும்
தமிழ்மொழிக்கூறிய இலக்கணங்களில் புகுத்தி அவற்றிற்கு அமையதி
கூறியவர். இவரது வடமொழிப் பற்றியொன்று பற்றியே இவர்
உரையாசிரியர்களுள் சிறந்தவர் என்று இக்காலத்தாரால்
பாராட்டப்பட்டு வருவது குறிப்பிடத்தக்கது" என்பது அறிஞர்
தி. வை. சதாசிவ பண்டாரத்தாரின் பாராட்டுரை.

"Cenavariyar (13th Cent.), another Commentator on
Tolkappiyam, is more elegant and more descriptive, his syntax is
more complicated, and he displays his Sanskritic education"⁹
என்று சேனாவரையரின் புலமைச் செழுமையை அறிஞர் கூறிய
கவலையில் தனி பாராட்டுவார்.

"சேனாவரையர் தொல்காப்பியத்தின் இரண்டாம் பகுதிக்கு
உரை எழுதினார். திட்டியுட்பம் செறிந்த தடை அவருடையது.
வடமொழிப் புலமையும் நிரம்பியவர் அவர்"⁹ என்கிறார் அறிஞர்
மு. வரதராசனார்.

"சேனாவரையர் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு
உரை எழுதியவர் அவர் வேறு எந்த நூற்கும் உரை எழுதினார்
என்பது திட்டமாகத் தெரியவில்லை. என்றாலும், இந்த ஓர்
உரையே அவரது உரைத் திறனை நங்கு விளக்கப் பொதிய
சான்றால் அமைத்து விட்டது"¹⁰ என்று பேராசிரியர்
அ. மு. பரமசிவானந்தம் கூறுவார்.

திரு வி. கணபதி என்பார், "சேனாவரையரது உரை உயர்ந்த
நடைடில் இவ்வரது சில இடங்களில் செய்யுள் நடைபோன்று

திகழ்வது துட்பமும் ஆமுமும் உடையது. சொற்காட்டுடை
விளக்குவது முன்மைய உரை மரபில் நல்ல பரிந்துறியவரர்
இதனைப் படித்தறிந்து கொள்ளுதற்கு அருமையாக உள்ளது"¹¹
என்று அவரின் உரைவின் நடைமையக் குறிப்பிட்டுப்
பாராட்டுவார்.

"இனம்புரனர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர்,
தெய்வச்சிலையார், கல்வாடர் என்ற ஐவர் உரை
சொல்லதிகாரத்திற்கு இருந்தாலும், சேனாவரையர் உரை ஒன்றே
இன்றளவும் சிறந்து கற்றொரால் போற்றப்படுவதாக உள்ளது"¹²
என்பது திரு க. முருகன் என்பாரின் திறனுரை.

"இவருடைய உரை திட்டிய துட்பது செறிந்தது. ஆராய்ச்சி
வன்மையும் கருத்துத் தெளிவும் புலமைச் சிறப்பும் கொண்டு
மீளர்வது நடுக்கநூல் முறை வருவாமல் தடைவிடாளான
தம் கருத்துக்களைச் சேனாவரையர் நிலைநாட்டியுள்ளார். ஆற்றல்
சான்ற சொற்களைக் கையாண்டு, ஆழமான பொருளை
உணர்த்திப் பன்முறை பயின்றார்க்கே பொருள் விளங்கும்
நிலையில் இவர் உரை அமைத்திருக்கக் காரணமாம்"¹³ என்பது
அறிஞர் சி. பாலகப்பிரமணியனின் பாராட்டுரை.

சேனாவரையரைப் பற்றிய புகழாரங்கள் எல்லாவற்றின்மீதும்
நனிசிறப்பாக விளக்குவது மாதவச் சிவஞான முனிவருடைய
வாழ்த்து மொழிகளே எனலாம். அவருரை வருமாறு :
"சேனாவரையர் எழுத்ததிகாரத்திற்கு உரை செய்தார் ஆயின்,
இன்னொருவன் பொருளனைத்தும் தொன்ற ஆசிரியர்
கருத்துணர்ந்து உரைப்பார். அவர் சொல்லதிகாரம் போலப்
பெரும் பயன்படாமையே கருதி எழுத்ததிகாரத்திற்கு உரை
செய்யானது ஒழிந்தமையின் ... நின்னுள்ளே நாமும்
மயங்குவோராவீனர்."¹⁴

"சேனாவரையர் சொல்லதிகாரம் ஒன்றிற்கே உரை
கண்டிருப்பினும், தொல்காப்பியம் பற்றி முழு நோக்கு உடையவர்.
எழுத்தையும் பொருளையும் அவர் சிங்க நோக்காகக் கண்டு
விளக்கம் எழுதுகின்றார். சொல்லதிகார அமைப்பையும்
முழுமையாக நோக்கி, இயல் அடைவிலும், சூத்திரங்களின்
அமைப்பும், பாட வேறுபாடு ஒசை ஆகியவற்றினும்
நடுபடுகின்றார்"¹⁵ என்ற பேராசிரியர் முனைவு அறிவித்தனின் கூற்று
சேனாவரையரின் உரை நலத்தை நம் மனக்கண் முன்
கொண்டேந்து நிறுத்துகின்றது என்பதில் ஐயமில்லை

II. உரை மரபு

“உரையாசிரியர்கள் நந்தமிழ் மொழிக்குச் செய்துள்ள தொண்டு அளப்பரிதாம். காலம் பல கடந்தும் கன்னித் தமிழ் புகழ் சூன்றாது பொலிந்திவங்குவதற்கு உரையாசிரியர்கள் ஆற்றிய பணி சொல்லுந்தரமன்று. இலக்கணக் கொள்கைகளை இனிது விளக்கி, மொழித்திறனை முட்டிலுத்து, இலக்கியச் செல்வங்களை இணைத்துக் காட்டி, தமிழ்ப் பண்பாட்டிணையும் மரபிணையும் விடாது குறிப்பிட்டு விளங்க உரைத்தவர்கள் உரையாசிரியர்களேயாவர். நூலாசிரியின் உள்ளக் கருத்தினை நுண்ணிதின் உணர்ந்து, தொகுத்தும் வகுத்தும் விரித்தும் முறைப்படுத்தியும் தெளிவுபெற ஏதெதெழுதும் புலமை சான்றவர்களாய் உரையாசிரியர்கள் விளங்கினர்...16 மெற்கண்டவாறு உரையாசிரியர்கள் பின்பற்றிய பொதுவான மரபுகளை - நெறிகளை - வரையறுத்துக் கூறுவார், அறிவுந் துயாலசப்பிரமணியன். இவ் அளவுகோலுக்கு ஏற்பச் சொளாவரையரின் உரையும் விளங்குகின்றது. சேனாவரையர் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்துள் பின்பற்றியுள்ள உரை மரபுகளை ஒவ்வொன்றாகக் காண்பது சிறப்புடைத்து.

நடைச் சிறப்பு

சேனாவரையர் தாம் உரை எழுதப்போவது ஒர் இலக்கண நூலுக்கு என்பதனை நன்கு நினைவிற் கொண்டு எழுதுகின்றார். இதனை அவர் உரை நமக்குத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. இவ்வெண்ணம் அவருக்கு இருந்தமையினாலேதான் சின்னஞ்சிறு தொடர்களைக் கொண்டு அவர் உரை எழுதிப் போகின்றார். சின்னஞ்சிறு தொடர்கள் கற்பவர் உள்ளத்தைக் களிப்பில் ஆழ்த்துகின்றன. இஃது அவருடைய நடையின் சிறப்பியல்பு என்று கூறலாம்.

வேற்றுமை மயங்கியல் பற்றி விளக்க வந்த சேனாவரையர் பின்வருமாறு எழுதக் காண்கின்றோம் : “மெற்குறப்பட்ட வேற்றுமை கம்புள் மயங்குமாறு னணர்க்கிய எடுத்துக் கொண்டார். அம்மயக்கம் இருவகையிடும், பொருள் மயக்கமும் உருபு மயக்கமுமேன. பொருள் மயக்கமாவது தன் பொருளில் திராது பிறிதொன்றன் பொருட்களைச் சேறல். உருபு மயக்கமாவது தன் பொருளில் தீர்ந்து சேறல். யாத னுருபிற் கூற்றாயினும் (சொல். 10) என்பதனான் உருபு மயக்கமுணர்த்தினார்; அல்லனவற்றானெல்லாம் பொருண்மயக்கமுணர்த்தினார். இவ்விருவகை மயக்கமுணர்த்துவதலான், இவ்வொத்து வேற்றுமை மயக்கமெல்லும் பெயர்க்கொன்று. மயக்கமெயன்றி வேற்றுமைக்

கொதிய இலக்கணத்திற் பிறழ்ந்து வழிஇ யமையனவும் பிறவும் இயையுடையனாண்டுணர்த்துதலான், இக்குறி பன்மை நோக்கிச் சொன்ற குறியெனவுணர்த்” (தொல். சொல். 84, உரை, ப. 73)

“அகரம் மூன்று காலமும் பற்றி வரும். ஆகாரம் எதிர்மறைவினையாய் மூன்று காலத்திற்கும் உரித்தாயினும், எதிர்காலத்துப் பயின்று வரும். அகரம், இறந்த காலம் பற்றி வருங்காலகடதறவென்று நான்கன்முன், அன்பெற்றும், பெறாதும் வரும். ஏனையெழுத்தின்முன் ரகார முகார மொழித்து இன்பெற்று வரும் யகரத்தின் முன் சிறுபான்மை இன்னேயன்றி அன்பெற்றும் பெறாதும் வரும் நிகழ்காலத்தின்கண் நில், கின்றென்பனவற்றோடு அன் பெற்றும் பெறாதும் வரும். எதிர்காலத்தின்கண் பகர வகரத்தோடு அன் பெற்றும் பெறாதும் வரும்” (தொல். சொல். 216, உரை, பக். 141)

மெற்கண்ட இரண்டு உரைப்பகுதிகளில் சேனாவரையரின் சின்னஞ்சிறு தொடர்களைக் காண்கின்றோம். இதனால் அவரது நடைச்சிறப்பு பளிச்சிடுகின்றது. “சேனாவரையரது உரைநடை தருக்க முறைப்படி பொருளைத் தெளிவுபடுத்திக் காட்டுதற்குரிய சிறந்த கருவியாக அமைந்துள்ளது. எது சரி, எது பிழையென ஆராய்ந்து தம்முடியினை ஆதாரங்காட்டி நிறுவும் இடங்கள்லே அவர் நடைப்போக்கிற் சிறப்பைக் காணலாம்”¹⁷ என்று திறனாய்வுரைக்கு ஏற்ப அவர் உரை விளங்குமாற்றைக் காண்போம்.

“சொறுங்கறியும் அறின்றார், யாழுங்குழலும் இயம்பினார் என வரும். சொறுங்கறியும் தின்றார். யாழுங் குழலும் ஊதினார் எனின் வருவாம். அஃதேல், ‘ஊன் துவை கறிசேர றுண்டு வந்துதொழில் அல்லது’ (புறம் 14) என்பழி உண்டென்பது ஒன்றற்கே உரிய வினையாகலின் வருவாம் பிறவெனின்; உண்டலென்பது உண்பன தின்பன எனப் பிளித்துக் கூறும் வழிச்சிறப்பு வினையாம். பசிப்பிணி தீர நுகரப்படும் பொருளெல்லாம் உணவெனப் படுமாகலின் பொதுவினையாயும், அதனானது வருவன்றென்பது. கறியொழித்து ஏனையவற்றிற் கெல்லாம் உண்டற்றொழில் உரித்தாகலின் பன்மை பற்றிக் கூறினார் எனிலும் அமையும்” (சொல். சொல். 47, உரை, ப. 39)

சேனாவரையர், தாம் எழுதப் புகுந்த உரையின் சிறப்பினைக் கருத்திற்கொண்டு கின்னஞ்சிறு தொடர்களை அமைந்து விளக்கிச் சொல்கின்றார். அத்தொடர்களும் செறிவும் சீர்மையும் உடையனவாய்த் திட்டிய நுட்பம் திறைந்தனவாய் அமைந்துள்ளன. இவ்வமைப்புள்ள தொடர்கள் கற்பவர் உள்ளத்தைக் களிப்பில் ஆழ்த்தும் தகைமையின.

வடமொழியிப் பயிற்சி

முன்னைய உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணர் கருத்துக்களை ஆங்காங்கு மறுத்துரைக்கும்போதும் பிறவிடத்தும் சேனாவரையர் வடநூற் கருத்துக்களைத் தகுந்தமுறையில் மேற்கொள்காத வடநூற் உரை எழுதிச் செல்வர். அவ்வாறு வடநூற் கையாண்டு உரை எழுதிக்கொள் காட்டி எழுதினமையினால் 'வடநூற் செய்திகளை சேனாவரையர்' என்று சிவஞான கடலை நிலைகண்டுணர்ந்த சேனாவரையர்' என்று சிவஞான முனிவர் அவரைப் பாராட்டுவார். சொல்லதிகார உரையில் ஏறத்தாழப் பதினைந்து இடங்களில் அவர் தம்முடைய வடமொழிப் புலமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

வடமொழியின் இலக்கணக் கோட்பாடுகளையும் விதிகளையும் சேனாவரையர் மிகத்தெளிவாக விளக்கிச் சொல்கின்றார். அதிகாரம் என்னும் சொல்லிற்கு அவர் சொல்லும் பொருளுக்குத் துணைச் சான்றாக வடமொழி இலக்கணத்தைக் கூறியுள்ளமை இவண் அறியத்தக்க ஒன்றாகும்.

"அதிகாரம் என்னும் சொற்குப் பொருள் பல உள்வெணும், ஈண்டு அதிகாரம் என்றது ஒரு பொருள் துதலி வரும் பல ஒத்தினது தொகுதியை என்பது. வடநூலாரும் ஒரிடத்து நின்ற சொல் பல குத்திரங்கடனாடு சென்றியைதலையும், ஒன்றளதிலக்கணம் பற்றி வரும் பல குத்திரத் தொகுதியையும் 'அதிகாரம்' என்பது" (தொல். சொல். 1, உரை, ப. 3)

சேனாவரையர் பூர்வ மீமாம்சை என்ற நூலறிவு நிரம்பப் பெற்றவர். மேற்கண்ட வடநூலின் இருகண்கள் போன்றன வாக்கியபேதம், நியமவிதி என்னும் இரண்டும் ஆகும். சேனாவரையர் இவற்றை நன்கு அறிந்திருந்தவர் என்பதனை அவருடைய உரைப்பகுதிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஒரு நூற்பா ஒரு முதன்மைக் கருத்தை உணர்த்துதல் வெண்டும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கருத்துக்களை உணர்த்தினால், அது சிறப்புடையதாகாது அவ்வாறு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட முதன்மைக் கருத்துக்களை உணர்த்தும் நூற்பாவை வாக்கியபேதம் என்னும் குற்றம் உடையது என்று கூறுவர். இதனை உணர்ந்திருந்த சேனாவரையர், "இவ்வாறு பொருள் துதலிற்றாக உரையாக்கால், குத்திரம், ஒன்றாமாறில்லை என்க" என்று கவனியாக்கத்தின் முதல் நூற்பாவின் இறுதியில் கூறியுள்ளார்.

நியமவிதி என்பது முன்னர் ஓராற்றால் - குறிப்பினால் - கிடைத்த பொருளைப் பின் எடுத்துக் கூறுவது ஆகும்.

இவ்விதியைப் பரிமேலழகர் கடவுள் வாழ்த்து அதிகாரத்தில் பயன்படுத்தியுள்ளார். "பிறவிப் பெருங்கடல்..." என்ற குறள் உரையில் இவர், "உலகியல்பை நிலையாது இறைவனடிமையே நினைப்பார்க்குப் பிறவியறுதலும், அவ்வாறன்றி மாநி நிலைப்பார்க்கு அஃது ஆறாமையுமாகிய இரண்டும் இதனால் நியமிக்கப்பட்டன"¹⁸ என்று கூறும் பகுதி இங்கு ஒப்பிடற்பாலது. சேனாவரையர் இந்நியமித்தல் விதியைப் பயன்படுத்தும் வகையினைக் காண்போம்.

வேற்றுமை மயங்கியதில் "முதற் சினைக் கிளவிக்கு..." (185) என்ற நூற்பாவின் உரையில் அவர், 'யானையது கோட்டைக் குறைந்தான்' என்ற சான்றினைக் காட்டிப் பின்னும், "சினை நிலைக் கிளவிக் கையங் கண்ணும்" (சொல் 85) என்றதனான் முதற்சினைக் கிளவிக்கும் இரண்டு வேற்றுமையு மெய்துவதனை நியமித்தவாறு" என்று கூறுகின்றார். இங்கு ஊ வேற்றுமைதான் வரும். இரண்டு வேற்றுமைகள் வர அவற்றுள் ஒன்றனை நியமித்தல் நியமவிதியின் பார்ப்பும். இந்நூற்பாவில் சினைக்கு ஐயம் வரும்; கண்ணும் வரும் எனக் கூறிய இரண்டு விதிகளில் முதலொரு சேர்ந்த சினைக்கு ஒன்றையே நியமிக்கின்றார் சேனாவரையர். அஃதாவது 'முதற்கு ஆறாம் வேற்றுமை (அது) உருபு வருமென்றால், சினைக்குக் கண்ணுருபு வாராது. ஐயுருபு மட்டுமே வரும்' என்றும், 'முதற் சொல்லின் கண் இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபு வந்தால் சினைச் சொல்லின் கண் ஏழாம் வேற்றுமை (கண்) உருபு மட்டுமே வரும்' என்றும் அவர் நியமிக்கின்றார். இதே நியமவிதியினை அவர் 260, 291, 455 அகிய நூற்பாக்களிலும் பயன்படுத்தித் தம்முடைய வடமொழிப் புலமையினை வெளிக்காட்டியுள்ளார்.

மேலும் சேனாவரையர் வடமொழி விதிக்களாகிய ஞாபகம், (தினைவுறுத்தல்) அதுவாதம் (வழிமொழிதல்), யோகவிபாகம் (கூட்டிப் பிரித்தல்), நேயம் என்று பல வடமொழி உத்திகளைக் குறிப்பிட்டுத் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களுக்கு விளக்கம் கூறியுள்ளார்.

"தம் மரபினவே என்பதனைப் பிரித்து வேறொர் தொடராக்கிச் சொற்கண் மரபு பிறழா தம் மரபினவே என மரபு வருக்காதததாக உரைக்க. இது யோவிபாகம் என்னும் நூற்புணர்ப்பு" என்பது சேனாவரையம் (தொல். சொல். 11, உரை, ப. 13). யோகம் = கூட்டம். விபாகம் = பிரித்தல். எனவே கூட்டிப் பிரித்தல் எனப் பொருள்பாடும் பொருள் பற்றி ஒரு நூற்பாவை இரண்டாகவது யோகவிபாகம் என்பர் சான்றோர்.

சேனாவரையர் காரகம். கருமகருத்தன், தானு போன்ற வடநூற் கருத்துக்களையும் தம் உரையுள் விளக்குகின்றார். மேலும் அவர் வேற்றுமைபெயர் வடநூலுள் கூறப்படும் வடநூற் பொருள் வேற்றுமை குறித்து விளிவாக விளக்கியுள்ளார். மற்றமோரிடத்தில் அவர், "குமரியென்பது, வடமொழிச் சிதைவாய் வடமொழிப் பொருளை உணர்த்தவில், வீரயுப் பெயரேயாம்" (தொல். சொல். 196, உரை. ப. 127) என மொழிக்கின்றார். வடசொல் பற்றிய அவருடைய விளக்கத்தினை எச்சவியலுள் காண்கின்றோம்.

"அத்தெல், கரிதாசிய குதிரை, வட்டமாதிய பலகை எப்பன அத்தொலைவின் விளிவாகலிற் பண்புத்தொகை பிரிக்கப்பட்டதென்ற தென்னைவேயின் :- அற்றன்று" தொகையிப்பொரு ளுணர்த்துதற்குப் பிறசொற் கொணர்த்து விரித்ததல்லது, தன் சொல்லாண் விளவாணயின் அவை விளியென்பபா வெல்க வடநூலாரும் பிரியாத தொகையும் பிறசொல்லான பிரிக்கப்படு மென்றார், என்று (தொல். சொல். 416, உரை. ப. 217) பண்புத் தொகை பற்றி விரித்துக் கூறும்போது வடமொழிப் புலமையை அவர் புலப்படுத்துகின்றார்.

"வினைவிக் தொகுதி காலத்தியலும்" (415) என்ற நூற்பாவிற்கு, வினக்கம் கூற வந்த சேனாவரையர், "எண்டு வினை என்றது எய்தறையெயின் :- வினைச்சொற்கும் வினைப் பெயர்க்கும் முதலிலையாய் உண், திண், சொல், கொல் என வினை யாத்திரம் உணர்த்தி நிற்பனவற்றையெய்து இவற்றை வடநூலார் தானு வெயர் (தொல். சொல். 415, உரை. ப. 216) என்று கூறுவார். அத்தாவது 'கொல்வாணை' என்பதிக் கொல் என்பது வினைவிக் வெர்ச்சொல் (பகுதி) ஆகுமன்றோ? அவ்வெர்ச் சொல்லும், வரு மொழியில் வரும் பெயரும் சொத்து ஒரு சொல் தீர்மையுடையதாய் நின்ற முதலு காலமும் உணர்த்துகின்றது.

இவ்வாறு சேனாவரையர் வடமொழி இலக்கண மரபுகளையும் நன்கு ஆய்ந்துணர்ந்து புலப்படுத்தியமை கருதியே, "வடமொழியும் தமிழும் நன்கு, பரிசுற்றவர் இவ்விரு பெரிய மொழிகளும் இருவேறு தனிமொழிகள் என்பதை மறந்து வடநூல் முடிபுகளையும் கொள்ளக்களையும் தமிழுக்குரிய இலக்கணங்களில் பகுத்தி அவற்றிற்கு அவைநி கூறியவர்"19 என்று அறிஞர் தியை. சதாசிவ பண்டாரத்தார் குறை கூறுவார். வடமொழிப் புலமை மிகுந்திருந்தமையினால் சேனாவரையர், தோட்காப்பியரை வடநூலோடு மாறுபடாமல் நூல் இயற்றியவர் என்று கூறுகின்றார். இதனை பெயர்மையப் படுத்துகின்ற அவரது உரையிபகுதி வருமாறு :

"ஒவெய் ஆனும் இரண்டு வேற்றுமை யாகற்பால வெயின் :- அற்றன்று. வேற்றுமை மயக்கமாவது ஒரு வேற்றுமையது ஒரு பொருட்கண்ணாக, சில பொருட்கண்ணாக ஏனை வேற்றுமையுள் சேறலன்றே அவ்வாறன்றிச் சிறிதொழித்து எல்லாப் பொருட்கண்ணும் இரண்டுபுள் சேரலானும் வடநூலுள் பொருள் வேற்றுமையல்லது உருபு வேற்றுமையான ஒரு வேற்றுமையாக வொதப்பட்டமையானும், ஈண்டெல்லா ஒரு சிறியரும் ஒரு வேற்றுமையாகவே யொதினாரென்க வடநூலோடு மாறு கொள்ளாமக் கூறல் ஆசிரியர்க்கு மெற்சொன்னாயின், விளிவேற்றமையை எழுவாய் வேற்றுமைக்கண் அடக்கல் ஆண்டு எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததன்று. ஆசிரியர் அவர் மதம் பற்றிக் கூறினாராகலின் அதனொடு மாறுகொள்ளாதென்பது" (தொல். சொல். 74, உரை. பக். 63-64)

மேற்கண்டவாறு சேனாவரையர் எடுத்துரைக்கின்ற கருத்துக்களை இன்றைய ஆய்வாளர் மறுத்துரைப்பதனை இவண் ஒப்புதொக்குதல் வேண்டும். வடசொல் பற்றிய தொல்காப்பிய நூற்பாக்களுக்கு (தொல். சொல். 401, 402) அவர் கூறும் விளக்கங்கள் ஆய்வாளர்களால் மறுக்கப்பட்டுள்ளன.

"சேனாவரையர் தாமே கூறியவாறு தமிழ்ச் சொற்கள் வடமொழியில் புக வாய்ப்பு இல்லாமையானும் ஆனால் அதே நிலையில் வடசொற்கள் எல்லா மொழிகளிலும் பொதுவாகவே புகும் என்று கூறுவதானும் இக்கருத்தே அவரது வடமொழி சர்ப்பைய மிகுதியாகக் காட்டும். இப்பற்று ஒன்றே அவரால் பலரும் வடமொழி ஆர்வம் மிக்கவராய்க் கருத இடந்தந்துள்ளது எனலாம்"20 என்று வி. பழனியப்பன் கூறுவது இவண் எண்ணத்தற்கும்.

"இளம்பூரணருக்கு அமைந்ததுபோலவே, எழுது பொருள்கள் வசதியற்ற காலப்பகுதியில் தோன்றியவர் சேனாவரையர். அவர் சொல்லனிகாரத்தின் தானுற்று அறுபத்து மூன்று நூற்பாக்களுக்கு உரை வகுக்குங்கால் முதலாற்று எழுபத்து மூன்று இடங்களில் இலக்கிய மேற்கொள்களைக் காட்டியுள்ளார். இலக்கணத்திற்கு இலக்கணமாக மேற்கொள் காட்டுவதை விட இலக்கணத்திற்கு இலக்கியச்சான்று காட்டுவது மட்டுமன்றிச் சில இடங்களில் இலக்கியக் கையெழுத்தும் உரை கூறியிருப்பது அவருடைய இலக்கணப் புலமையை மட்டுமன்றிப் பரந்தபுலம் இலக்கியப் பேரறிவையும் புலப்படுத்துவதாக அமைகிறது"21 என்று வி. பழனியப்பன் சேனாவரையரின் புலமையில் ஆழ அகலங்களைத் தக்கவாறு காட்டிக்காட்டுவார்.

பன்னூற் பயிற்சி

சேனாவரையர் தம் உரையில் சங்கப் பாடல்களை மேற்கொள்காட்டிச் செல்வதனைக் காண முடிகின்றது. இவக்களை விதிசளை விளக்குமிடத்து அவர் பன்னூற் கருத்துக்களையும் தவறாது எடுத்தாண்டுள்ளார்.

"வினைபெச்ச வகைகளை விளக்குமிடத்துப் "பின்புள் கால் கடை" என்று தொடங்கும் நூற்பாவில், அவர் "அன்ன மரபிற் காலங் கண்ணிய வெள்ள கிளவியு மென்ற தளாங், உண்பாக்கு, வெயாக்கு எனவரும் பாக்கிறும். கொள்க" (தொல். சொல். 229, உரை, ப. 151) என்று கூறுவார். இது பன்னூல் 343-ஆம் நூற்பாவை அடியொற்றி அமைந்துள்ளது.

"பழையன கழிதழும் புதியன புத்தழும்
வழுவல ஈரல வகையி னாளே"

(நன். 462)

என்ற பன்னூல் நூற்பாவை அடியொற்றி அவர், "கடிசொல் இல்லை காலத்துப் படிசே" என்ற நூற்பாவை விளக்கும்போது "இனி ஒன்றென முடித்தலாற் புதியன தொன்றினாற் பொலப் பழையன கெடுவனவும் உள்வெணக் கொள்க" (தொல். சொல். 452, உரை, ப. 241) என்று கூறுகின்றார். இவற்றால் பன்னூற் கருத்துக்களையும் வெண்டுமிடங்களில் அவர் பயன்படுத்தி உள்ளமை தெளிவாகின்றது.

இசைத்தமிழ்ப் புலமையும் சேனாவரையருக்கு இருந்தது என்பதனைப் பின்வரும் உரையின்பினால் உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

"இயற்பெயரெனினும் விரவுப் பெயரெனினு மொக்குமாய்க், அவற்றுள் ஒரு சாரணவற்றிற்கு அப்பெயர் கொடுத்த தென்னைபெய்க்கி : அவற்றது சிறப்பு நோக்கி அப்பெயர் கொடுத்தார், பாணியுந் தாளமும் ஒரு பொருளவாழினும் இசை நூலார் தாளத்துள் ஒரு சாரணவற்றிற்குப் பாணியென்னும் பெயர் கொடுத்தார் போல வென்பது"

(தொல். சொல். 174, உரை, ப. 117)

ஐத்திர நூற் கருத்தினையும் அவர் நன்கு அறிந்திருந்தவர் என்பதனை, "ஐத்திர நூலார் வினி வேற்றுமையை எட்டாம் வேற்றுமையாக நேர்ந்தாரென்பது பெறப்படும்:.. இக்கருத்து விளக்கியவனநே, பாயிரத்துள் 'ஐத்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்' எனக் கூழிற்றென்க" (தொல். சொல். 74, உரை, ப. 64) என்ற பகுதியினால் தெனிய முடிகின்றது.

தமிழ் நூல்களினிந்துது பல சான்றுகளை மேற்கொள்காட்டி அவர் விளக்கிச் செல்லும் பாங்கு சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. திருக்குறளைப் பல இடங்களில் அவர் மேற்கொள் கட்டுவார்.

"வானோக்கி வாழு முயிரிவீரலாம் மன்னலன்
கோளோக்கி வாழும் குடி" (குறள். 542)

என்புழி, வாளை நோக்கி வாழும் கோலை நோக்கி வாழும் என இரண்டாவது வகுதலையன்றி, வானோக்கி வாழும், வானினோக்கி வாழும், கோலானோக்கி வாழும், கோலினோக்கி வாழும் என முன்றாவதும் ஐந்தாவதும் வந்தவாறு கண்டு கொள்க" (தொல். சொல். 93, உரை, ப. 78) என்பார்.

குறிப்பும் வெளிப்படையும் குறித்து விளக்குமிடத்து அவர்,

"இளைதான முண்பாங் கொல்க கணையுநர்
நகைமொல்லங் காழ்த்த இடத்து" (குறள். 879)

என்னுந் தொடர்மொழியார், நிலைபெற்ற பின் கணையலுற்ற கணையலுற்றாரை அவர் தாங்குகொள்வர்" (தொல். சொல். 157, உரை, ப. 107) என்று கூறுகின்றார். குறிப்பெச்சமும் இசை எச்சமும் பற்றி வரும் நூற்பா விளக்கத்தில், "இளைதான முன்மரம் கொள்க" (குறள். 879), "அகர முதல எழுத்தெல்லாம்" (குறள். 1), "அளித்தஞ்சு வென்றவர் தீப்பின்" (குறள். 1154) ஆகிய மூன்று குறிப்பாக்களை அவர் சுட்டுவார். இவ்வாறு சேனாவரையர் திருவள்ளுவரைப் போற்றி அவரது குறிப்பாக்களை வெண்டும் இடங்களில் தவறாமற் கட்டுவதும் அறியத்தக்க ஒன்றாகும். இதற்குக் காரணம் அவர் திருவள்ளுவரைத் "தெய்வப்புலவன் திருவள்ளுவன்" (தொல். சொல். 41, உரை, ப. 34) என்று போற்றியமையே.

மேலும் அவர், விளிவேற்றுமை, இடைநியல், உரிநியல் ஆகிய இயல்களில் மிகுதியான இலக்கியச் சான்றுகளைக் காட்டியுள்ளார். மலைபடுகடா அத்தின் அடிகளை அவர் பல இடங்களில் எடுத்து ஆள்வதனால் அந்நூலில் அவருக்கு இருந்த தனிப்பற்று நன்கு புலனாகின்றது.

"வெயில்புறந் தனும் இன்ன வியக்கந்து" (மலைபடு. 374)

"பேரிசை நலிவு மேள உரையங்
காரி யுண்டி" (மலைபடு. 82)

"இலம்படு புலவ ரேற்றகை நிறைய" (மலைபடு. 576)

"நுழை நூற் கலிங்கம்" (மலைபடு. 561)

என்ற அடிகளை அவர் உரியவெல்ல பயன்படுத்தியுள்ளார்.

இடையியல், உரிமையல் ஆகிய இரண்டு இயல்களிலும் குறந்தொகை 14, 91, 138, அகநானூறு 1, 19, 22, 80, 118, 198, நற்றிணை 34, 108, 116, 223, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை திருமுருகாற்றுப்படை போன்றவற்றிலிருந்து பாடலடிகளை மெற்கோள் காட்டிப் போகின்றார். நாலடியார் (9, 11, 55) களவறி நார்பது, திணைமாலையை நூற்றைம்பது போன்ற நூல்களில் பாடலடிகளையும் அவர் எடுத்தாண்டுள்ளார். புறநானூற்று அடிகளையும் அவர் பல இடங்களில் காட்டியுள்ளார். இவ்வாறு பழந்தமிழ் நூல்களை நன்கு கற்று, அவற்றுள் பயின்று வருகின்ற சான்றுகளை எல்லாம் தேர்ந்து தெளிந்து உரையினூடே விளக்கிச் செல்வது சேனாவரையரின் இயல்பு. இதனால் அவருக்குத் தப் பன்னூற் பயிற்சி நன்கு விளங்கும்.

"உரைநடையில் அமையும் பல்வேறு அணிகளும் இடையிடையே மெற்கோள் காட்டுவதும் ஒன்று ஓர் உரைநடையிலேயும் தம் கருத்துக்கு அரண் செய்யும் வகையிலும், மெழுவ தெளிவு வேண்டும் நிலையிலும் மெற்கோள்களைக் கையாளுகின்றார் அவர் இன்றியமையாது தேவைப்படும் இடங்களில் மட்டும் வலியுறுத்தும் பொருட்டு மெற்கோள்களைப் பயன்படுத்தலாம்; வேண்டுமென்றே மிகுதியான மெற்கோள்களைக் கொட்டி எழுதுவது கூடாது. கருக்கக் கூறினால், உரைநடையில் மெற்கோள் ஆட்சி - இல்லற வாழ்க்கையில் ஊடலைப் போல் - உணவில் உய்வைப் போல் - அளவாக இருக்க வேண்டும்" எனது இரா மோகன் கூறுவது சேனாவரையரின் உரைக்கும் நணி பொருத்தம்.

கூறும் பெயர்கள்

சேனாவரையர் இலக்கண உரையிலும் கூடப் பண்டைத் தமிழ் அறிஞர்களின் பெயர்களையும், அரசர்களின் பெயர்களையும், சில இயற்பெயர்களையும், விஞ்சுப் பெயர்களையும் வேண்டிய இடங்களில் மெற்கோள்களாக எடுத்தாண்டு சிறப்பித்துள்ளார்.

இயற்பெயரும் சிறப்புப் பெயரும் அமையும் வகை குறித்த நூற்பாவினை விளக்கும்பொது சேனாவரையர், "உம்மையால் தவம், கல்வி, குடி, உறுப்பு முதலாயினவற்றானாகிய பெயரும் கோள் எப்படும் அவை முனிவனாகத்தியன் எனவும், தெய்வப்புவன் திருவள்ளுவன் எனவும், சேரமான் சேரலாதன் எனவும், குருடன் கொற்றன் எனவும் வரும்." (தொல், சொல், 41, உரை, ப, 34) என்று மொழிசுவார். இதே நூற்பாவுரையில் திருவிரவாசிரியன், மாந்தக்கொங்கைனாதி என்ற பெயர்களையும் அவர் காட்டுவார்.

ஏனாதி, காணிதி, எட்டி என்ப பண்டைய மன்னர்கள் வழங்கிய பட்டங்களையும் அவர் கையாண்டுள்ளார் (தொல், சொல் 41, 166 ஆகிய நூற்பாக்களின் உரை).

'ஆல்' உருபைக் கூறவந்த சேனாவரையர் "அகத்தியனாகல் தமிழரைக்கப்பட்டது" (தொல், சொல், 73, உரை, ப, 62) என்பதனையும், வேறொர் இடத்தில் அவர் "கடிலரது பாட்டு, பரணரது பாட்டியல்" (தொல், சொல், 80, உரை, ப, 69) என்பதனையும் சுட்டிக் கூறுகின்றார்.

தொல்காப்பியன், கடிலன் என்ற பெயர்களையும் (தொல், சொல், 114, உரை, ப, 30) சேரமான், மலையமான் (தொல், சொல், 132, உரை, ப, 98), அடுவாளன், சோழியன், அத்தி கொசத்தார், அம்பர் கிழான், பெருக்கிழான், பட்டியுத்திரர், கங்கைமாதிரர் (தொல், சொல், 165, உரை, ப, 111), சித்தலைச் சரத்தன், கொடும்புற மருதி (தொல், சொல், 174, உரை, ப, 117), பாநி (தொல், சொல், 259, உரை, ப, 169) பெருஞ்சேந்தனார், முடத்தாமக் கண்ணியார் (தொல், சொல், 270, உரை, ப, 172) போன்ற இயற்பெயர்களையும், குடிப்பெயர்களையும், சிறப்புப் பெயர்களையும் அவர் சான்று கூறி விளக்குகின்றார்.

"பா பண்ணிருவர் மாணாக்கருள் அகத்தியனார்க்கு" (தொல், சொல், 279, உரை, ப, 175) எனவும், "அகத்திய முதலாயின எல்லாவிடக்கணமுங் கூறலிற் பல்வேறு செய்திழினூலென்றார்" (தொல், சொல், 463, உரை, ப, 248) எனவும் கூறுவன கொண்டு சேனாவரையர்க்கு அகத்தியரிடம் இருந்த ஈடுபாடு புலனாகின்றது.

பிறர் உரையினை மறுத்தல்

சேனாவரையர் தம்முடைய உரையில் மிகுதியான இடங்களில் 'உரையாசிரியர்' என்று குறிப்பிடுகின்றார். இங்கு உரையாசிரியர் என்பது இளம்பூரணரையே குறிக்கின்றது. "இன் சாரியை வேற்றுமையுடைய பற்றாயும் நிற்கும் என்று உரையாசிரியர் இரண்டாவது னிரித்தாராவெனின்." (தொல், சொல், 1, உரை, ப, 4) என்றும், "அஞ்சுவன் யான் என இறுதிச்சிற் றற்றயற்சீர்வயிற் சென்று திரிந்ததென்று உதாரணங் காட்டினாரால் உரையாசிரியரெனின்." (தொல், சொல், 408, உரை, ப, 212) என்றும் குறிப்பிடும் இடங்களில் அச்சொல் இளம்பூரணரையே நேரடியாக உணர்த்தும். பிறர் உரையினை மறுத்து எழுதும் பொதும் அன்னவர் மனம் புண்படாத வண்ணம் மறுத்துரைக்கும் திறனும் மரபும் சேனாவரையர்பால் காணலாகும். உரையினை மறுத்துரைத்து முடிவு கூறுபிடத்து அவர், 'அவருரை 2.9.

பொலியரை வெங்க' (தொல். சொல். 1, 5, 13), 'அவர்க்குது கருத்தன்நெங்க' (தொல். சொல். 17, 26, 29), 'பிறர் மதமெற்கொண்டு கூறினார் எங்க' (தொல். சொல். 13, 17, 26), 'நூலாசிரியர்க்குக் கருத்தன்மையால் உரையாசிரியர்க்கும் அது கருத்தன்நெங்க' (தொல். சொல். 114, 415) என வாய்பாடமைத்து முடிக்கின்றார்.

'சேனாவரையர், தமக்கு முன் சொல்லுகாரத்திற்கு உரை எழுதிச் சென்ற இளம்பூரணர் கொள்கைகளை ஊம்பதிற்கு மெய்ப்பட்ட இடங்களில் மறுத்து வேறு உரை கூறுகின்றார். அவரிடம் பெருமதிப்பும் அச்சமும் கொண்டவரால் நயமாகத் தம் கருத்தை உரைக்கின்றார்; இளம்பூரணர் உரைப்போக்கினை நன்கு உணர்த்துள்ளார்; அவரது கருத்தையும் தொன்மைகளையும் கட்டறத் தெளித்துள்ளார்.'²¹ என்ற புகழரை உண்மையுரையே அவர் இளம்பூரணரை மறுத்துக் கூறியுள்ள இடங்கள் ஒன்றிரண்டைக் காண்போம்.

"உரையாசிரியர் பரிதிவை வென்றாராலெனின், பரிதிவையாவின ஆடு வந் சொற்கு இலக்கணங் கூறுதலால் பரிதித்து அதன் சிறப்புணர்த்துதலே கருத்தாமாகலின் அவ்வுரை போலியரை எங்க" (தொல். சொல். 5, உரை, ப. 8)

"ஒன்றுவினை மருங்கினொன்றித் தொன்றும்' என ஒரு குத்திரமாக உரையாசிரியர் பரித்தாராலெனின் : - அங்ஙனம் பரிப்பின் ஒன்றுவினை மருங்கி் னொன்றித் தொன்றும் வினைவேறுபடும் பல பொருளொரு சொற்கே இலக்கணமாய் மாறுகொடலானும் வினைவேறுபடுவன தாமே பொதுவினை கொண்ட வழி வினையேறுபடாதனவாமென்பது அதனாற் பெறப்பா ாலையானும், அது போலியரை வெங்க" (தொல். சொல். 54, உரை, ப. 44)

மரபியலின் வருகின்ற நூற்பாக்களைச் சொல்லுகார உரையில் மெற்கொள்கக் காட்டிக் சேனாவரையர் இளம்பூரணர் கொள்கையை மறுப்பார்

"பக, சூழ்வி போய்வை வெங்க இவற்றை உயர்தினைப் பெயரென்றாரால் உரையாசிரியரெனின் : - மரபேனும்."

பகவும் சீர்வையும் பறழும் பார்ப்பும் அவையும் ஒன்றே தாயா ளன'

(மரபியல். 14)

எனவும்,

'குஞ்சாய் பெறுவே சூழல் பெயர்க் கொடை' (மரபியல். 19) எனவும்.

'சூழலையும் மகவும் ஆயிரண் டல்வையை கிழவ அல்ல மக்கட் கண்ணே'

(மரபியல். 23)

என வுயர்தினைக்கு மொதிவைத்தாராகலின், அவை வீரவுப் பெயரெயாம்; அதனால் அது போலியரை வெங்க"

(தொல். சொல். 114, உரை, ப. 118)

"உயர்ந்தார் தம னொருவனைக் காட்டி இவர்க்குக் கொடுவென்னுமென்றாரால் உரையாசிரியரெனின் : - ஆண்டுப் படர்க்கைச் சொற் படர்க்கைச் சொல்வொடியையதவான் வருவின்றமையின் அவைக்கல் வேண்டாவாம்; அதனால் அது போலியரை வெங்க" (தொல். சொல். 447, உரை, ப. 236)

இவ்வாறு சேனாவரையர் பலவேறிடங்களில் இளம்பூரணரைத் தம்முடைய தருக்க நூலறிவால் மறுத்து உரை வழங்கக் காண்கின்றோம்.

ஏனைய இலக்கணங்களில் புலமை

சொல்லுகாரத்திற்கு உரை எழுத முனைந்தாரெனும் சேனாவரையர், எழுத்து, பொருள், அணி ஆகிய பிற இலக்கணங்களையும் நன்கு கற்றுத் துறை பொயவர் என்பது அவருடைய உரையினால் புலப்படுகின்றது.

"...ஆழிடு திணைக்கும் இசைக்கும் சொல்லே"

(1)

என்பதனை விளக்கும்போது அவர் 'சாரியை உள்வழிச் சாரியை கெடுத்தும், சாரியை உள்வழித் தன்னுருபு நிலையனும்' என வருகின்ற தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார நூற்பாவை (157) எடுத்துக்கூறி விளக்குகின்றார். வேற்றுமை மயங்கியுள்ளனும் அவர், "எழுத்தொத்திலும் புள்ளி விறுகிய முயிற்றுள்ளியும்" என்று எழுத்ததிகார நூற்பாவை (156) எடுத்துரைக்கின்றார். இவ்வாறு கூறுவது கொண்டு அவர் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரப் புலமையும் நிரம்பப் பெற்றவர் என்பது இனிது தெளிவுறும்.

பொருளதிகாரப் புலமையும் நன்கு கைவரப் பெற்ற புலமையானர் அவர் என்பதனைப் பெயர்ச்சொல்லின் இலக்கணம் கூறமிடத்து எழுதும் உரை விளக்கத்திலிருந்து உரை முடிகிறது.

'நன்கண்டான் சாய்' என்றால், நன்கண்ணுதல் சாதற்குக் காரணம் என்பதே கருத்து. உண்டாய் என்பதிலுள்ள ஆண்பால் விஞ்சியல் பொருள் நொக்கில்லை ஆகவே நன்கண்டல் சாதற்குக் காரணம் என்ற கருத்தில், ஒரு பால்மெல் வைத்து ஒருவன் 'நன்கண்டான் சாய்' என்பானேயன்றி, ஆண்டுத் தொன்றும்

ஆண்மையும் ஒருமையும் சாதற்குக் காரணம் என்னும் கருத்தில் 'நஞ்சண்டான் சாம்' எனக் கூறமாட்டான். அந்நொடிக் சொல்லுவாங்கு கருத்தொடு கடிய பொருளாற்றலால் சாதல் ஏனையபாற்குரியது எனச் சொல்லுதல் சொல்லிலக்கணத்திற்குப் பெறப்பட்டமையான் ஆகியவர்.

"ஒருபாற் கிளவி வெண்பாற் கண்ணும் வருவங்கு தானே வழங்கென வொழிய"

என்ப பொருளியலிற் கூறினார்; எனவே இந்நூற்பாவிற்கு இது உரையன்று என்றும் மறுப்புரைக்கின்றார் (தொல். சொல். 161, உரை ப. 109). இங்குப் பொருளியல் 28-ஆவது நூற்பாவைக் காட்டி விளக்குகின்றமையினால் சேனாவரையரிங் பொருளிலக்கணம் அறிவு நன்ரு வெளியப்படும்.

"இனாதாக முன்பரம் கொல்கு" (குறள். 879) என்ற குறளைச் சான்று காட்டுகின்ற சேனாவரையர், "அணியிலக்கணங் கூறுவார். இன்னோரன்ன வற்றைப் பிறிது யொழிதல் என்ஊதொர் அணி வென்பு" (தொல். சொல். 157, உரை, ப. 107) என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனால் அவருடைய அணியிலக்கணப் புலமை தெளிவுறுகின்றது மேலும் பொருளாதிகாரத்துள் வரும் உவமவியல் என்னும் இயலை அவர் அணியியல் என்றே பெயரிட்டு வழங்குகின்றார் (தொல். சொல். 440, உரை, ப. 223). இனைய கருத்துக்களை ஆய்ந்து பார்க்கும்போது சேனாவரையர்க்கு இருத்த பிற இலக்கணப் புலமைவளம் இனிதே புலனாகும்.

மூல நூலாசிரியரிடம் மதிப்புப் மாறுபாடும்

தொல்காப்பியரிடம் சேனாவரையர்க்கு அளவுகடந்த மதிப்பீடுத்தகு தாம் ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் அளவுகீடுக்கும் நூற்பாக்களில் அவர் நூலாசிரியரை மதித்துப் போற்றத் தவறவில்லை.

'தூணிவகட் சார்ந்தான்' எனக் கருவச் சார்ச்சிக்கண் ஏழாம் வேற்றுமை சென்றாற்படும் இருக்கு என்னவென்றால் அத்தகைய வழக்கு இல்லாமையே அன்றி வேறு காரணம் இல்லை. இக்காலத்து அவ்வாறு வழங்குவரேயெனின், கருமமல்லாத சார்ச்சிக்கண் வரும் உருவச் சார்ந்தவொப்புமையாங் கருமச் சார்ச்சிக்கண் கொடுத்து இன்னவிடத்து இன்னவுகுப்பு வரும் என்று இடத்தொரியாமல் வழங்குகின்றார் உலகத்தார் என்றே கூற வேண்டும் என்று கூறிவிட்டு, "ஆசிரியர் கருமமல்லாத சார்ச்சிக்கண் விளையென வித்தது கூறினமையா எனப்பது" (தொல். சொல். 84, உரை, ப. 73-74) என்று குறிப்பிடுவதனால் மூல நூலாசிரியர்பால் அவருக்குத்த பற்று நன்ரு விளங்கும்.

"மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தொன்றா" (394) என்னும் நூற்பாவின் உரை விளக்கத்தில் சேனாவரையர், "பொருளுளொடு சொற் கியையு இயற்கை கயாகலாண் அல்லியற்கையாகிய இயையாற் சொற்பொருளுணர்ந்து மென்ப ஒரு சாரார் ஒரு சாரார் பிற காரணத்தானுணர்ந்து மென்ப அவற்றுண் மெய்ம்மையாகிய காரணம் ஆசிரியர்க்குப் புலனாவதல்லது நம்மனொர்க்குப் புலனாகாமையின், யொழிப்பொருட் காரணமில்லையென்றானது விழிப்பத் தொன்றா வென்றார்" (தொல். சொல். 394, உரை, ப. 201) என்பாறு கூறுவதும் நூலாசிரியரிடம் அவருக்கிருந்த அளவற்ற மதிப்பைத் தெளிவுறுத்தும்.

"எல்லெ இலக்கம்" (269) என்ற நூற்பா இடைமீயமூன்று வரும் நூற்பா இதன் விளக்கவுரையில், "எல்லென்பது உரிச்சொல் தீர்மயத்து ஆயினும், ஆசிரியர் இடைச்சொல்லாக ஒதினமையான், இடைச்சொல்லென்று கொளும்" (தொல். சொல். 269, உரை, ப. 172) எங்கின்றார். ஆசிரியர் கருத்தை ஒரு வகையில் ஏற்றுக் கொள்ளாமலும் அவர், தம்முடைய கருத்தினையும் தவறாது கூறி விடுகின்றார். இவ்வாறு கூறுவது திறனாய்வு நெறியின் பாற்பட்ட உரைநெறி எனலாம்.

"அகரமுதலு" (குறள். 1) என்ற குறளில் "அதுபோல" என்ற உவம உருபு தொக்கி நிற்றின்றது இவ்வாறு தொக்கி வருவதனைத் தொல்காப்பியர் உவமவியலில் கட்டிக்கூறா உவமம் என்பார். ஆயின் சேனாவரையரே, "இனி அதுபோல வென்பது தொகுக்கும் வழித் தொகுத்தலென்பதனாற் தொக்கதாயின், அதனைச் கட்டிக்கூறாவுவமையென அணியியலுள் ஆசிரியர் ஒருவமை வேறுபாடாகக் கூறல் பொருத்தானது" (தொல். சொல். 440, உரை, ப. 233) என்று கூறுப இவ்வாறு தொல்காப்பியரை மறுத்துக் கூறுமிடங்களும் உண்டு என்பது புலனாகிறது.

'மூலமில் திரிபெயர்' (143) பற்றி அவர் கூறும் விளக்கம் மூல நூலாசிரியர் எண்ணத்தைய் போற்றுமாறு அமைந்துள்ளது. ஆசிரியர் கருத்தறிந்து பொருள் கூறும் அவர்தம் இயல்பினை வினைத்தொகை (415), பண்புத்தொகை முதலியவற்றிற்குப் பொருள் கூறி விளக்குகின்ற இடங்களில் தெளிவுபெறக் காணமுடிகின்றது.

பாட வேறுபாடு

சேனாவரையர் உரைவிளக்கத்து மிகுதியான பாட வேறுபாடுகளைக் காண இயலவில்லை; மிக அருதிய சான்றுகளைவே காணமுடிகின்றது.

"அதிர்வும் லிதிப்பும் நடுக்கம் செய்யும்" (136)

என்ற நூற்பாவிடத்து உரை கூறியதில் மற்றுமொரு பாடம்

இருப்பதனை அவர் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

"அதிழ்வென்ற பாடமொதி, 'அதிழ்க்கண் முரசும்' என்று தாரணக் காட்டுவாருமுள்ளார்" (தொல். சொல். 336, உரை, ப. 186)

என்று அவர் காட்டுவது சான்றாகும்.

தொடக்காப்பியர் கூறிய விதிகளுக்கு விளக்கம் கூறி வரும்போது அவரே விதிகளில் சிலவற்றை மாற்றியமைத்து இங்ஙனம் இந்நூற்பாவை அமைத்திருக்கலாமே என்று கூறிச் சொல்லுகின்றார்.

அன்றிணைப் பெயர்கள் விளியெற்கும் வகையினைக் கூறும் நூற்பா,

"புள்ளியு முறியும் இறுதி யாகிய..." (151)

எனத் தொடங்குகின்றது ஆனால் செனாவரையர், உயர்நிணைப் பெயர்கள் விளியெற்கும் வழி கூறுகின்ற,

"அவைவதாம்

இ உ ஐ ஓ வென்னு யிறுதி..." (120)

என்ற நூற்பாவின் விளக்கவுரையில்

"புள்ளி யிறுதி ஏயொடு வகுமே"

என்று படைத்துக் காட்டுவார். இதுவும் பர்டுவேறுபாட்டில் தன்மையில் அவைவது எனலாம்.

III. உரைத் திறன்

"செனாவரையர் உரை திட்டியும் நுட்பமும் வாய்த்தது அவருடைய புலமையிப் பெருமிகமும், ஆராய்ச்சி வன்மையும்கருத்துத் தெளிவும் உரைமுழுவதிலும் காணலாம். இவ்வுரை செறிவும், சுருங்கச் சொல்லி உய்த்துணரவைக்கும் இயல்பும் உடையது. ஆற்றல் வாய்ந்த சொற்களை ஆராய்ந்து எடுத்து ஆழமான பொருளைத் திணித்து ஆழந்து பலமுறை கந்தும் வகையில் அமைத்துள்ளார். தடுக்க நூல்முறை வழுவாமல் தடைவிடைகள் பல எழுப்பிப் பிற உரையினை மறுத்துத் தம் கருத்தை நிலை நாட்டியுள்ளார்" உ அவருடைய உரைத்திறன் நாம் புதிய புதிய உத்திகளைக் கண்டு இன்புறமுடிவிறது.

வினா - விடைப் போக்கு

உரையாசிரியர்கள் அனைவருமே வினா விடைப் போக்கின் உரை எழுதிப்போவர். என்றாலும் சொனாவரையர் இவ்வகையான

போக்கினைத் திறப்பாகக் கையாண்டு வெற்றி பெற்றுள்ளார். மாணவர்க்கு விளக்கம் கூறும் வகையில் அவர் உரை அமைப்பதே சாரணமாகலாம். "மாணாக்கர்க்கு உணர்வு பெருகல் வேண்டி வெளிப்படக் கூறாது உய்த்துணர் வைத்தல் அவர்க்கு இயல்பாகலான் முடிபெய்யது கூறாராயினார்" (தொல். சொல். 1, உரை, ப. 4) என்று அவர் கூறுவது நல்லதொரு சான்றாகும்.

ஆசிரியர் : "பொதுப்பிரி பார்த்தொல் எவ்றாரெனும், ஒருவன் ஒருத்தி என்பவனவற்றது பாலுணர்ந்து மீறே கொள்சப்பும்.

மாணவன் : எவ்வணர்?

ஆசிரியர் : என்னுமுறை நிலலா என்று விளக்கப்படுவன அவையெ யாகவினையது" (தொல். சொல். 44, உரை, ப. 36)

அவர், "எவ் சொல்லியவாறொ எனின்..." (43, உரை) என்றும், "உலீரும் உடம்பும் அவ்வாறு கூறப்பட்டனவென்று கொள்ளாமோ வெனின் - கொள்ளாம்..." (57, உரை) எனவும் கூறுவன வினாவிடைப் போக்கில் அமைந்துள்ளன.

"அஃதேல், மயக்கமாவது ஒரு வேற்றுமை பிறிதொன்றுள் பொருட்கட் செறலன்றே; ஏதுவீன்கண் வரும் முன்றாவதும் ஐந்தாவதும் தம் பொருளெயற்றி நிற்றனின் மயங்கின எனப்படாவெனின் : - நன்று சொன்னாய் ஏதுப் பொருண்மை தனக்குரியவாற்றான் அவற்றிற்குத் தன் பொருளாயினவாறு யொலப் பிறிதொன்று நன்றாய்வாற்றாந் பிறிதொன்று பொருளாதலுமுடையெனின், அம்முசுத்தான் மயங்கினவெனவே படுமென்பது" (தொல். சொல். 92, உரை, ப. 77) எனவரும் பகுதியினையும் வினாவிடையாகப் பின்வருமாறு அமைக்கலாம்.

மாணவன் : பன்மைக்கேயன்றி ஒருமைக்குரியவாய் வருவன வற்றைப் பன்மைப் பெயரென்றது எவ்வணர்?

ஆசிரியர் : எவ்வணர், நன்று சொன்னாய் பெண்மைப் பெயர் முதலாயினவும் பிறபெயரா ளுணர்ந்தப் படாத பெண்மை முதலாயினவற்றையும் உணர்ந்தலானன்றே அப்பெயரவாயின.

மாணவன் : எவ்வணர்?

ஆசிரியர் : பெண்மை முதலாயின பிறபெயரால் உணர்ந்தப் படுமாயின் அப்பெண்மை முதலாயினவற்றாய் அப்பெயர் வரைந்து கட்டலாகாமையின்..." (தொல். சொல். 182, உரை, ப. 121)

"வினையெய்ச்சத்திற்கு முடிபு வினையெய்யைக் கூறப்பட்டமையால் இச்சுத்திரம் வேண்டாவெயின் : - இதற்கு விடை ஆண்டே கூறினாம்" (தொல். சொல். 412, உரை, ப. 229) என்று சேனாவரையர் மொழிவதும் வினையெய்யைப் பார்ப்பதில் அமையக் கூடுகிறது.

தருக்க முறை

சேனாவரையரின் ஆழமான தருக்க நூற் புலமையில் இறத்தால் அவர் கூறுகின்ற உரை முடிபுகளும் கொள்மைகளும் நம் உள்ளத்தில் புக மரத்தாணிபோற் பதியக் காணுகின்றோம்.

"இந்நூல்கை முறையில் இந்நூல்கை கண் நல்ல எங்குத் தொடக்கத்தன மயக்கம் இன்மையில் இலக்கண வழக்காம் பிறவேயின், அந்நூலு : ஒத்த பண்பு பற்றியன்றே பொருளுவது; கண்ணொடு முறையுக்கு ஒத்த பண்பின்மையால் பொருளுதல் யானடையது. ஒத்த பண்பு பற்றிய பொருளுதல் கண்ணது இவ்வாராய்ச்சி என்பது" (தொல். 16, உரை, ப. 16)

"அவை மெய்ப்பொருள் குறிப்பனவும் பொய்ப்பொருள் குறிப்பனவுமென இருவகையுடும் அவற்றுள், பொய்ப்பொருள் குறிப்பனவும் பொருளுணர்த்துவனவேயாம். அல்லாக்கால், இவ்வொன்றைவனாக வகுத்தொடர்நிலைச் செய்யுள் பொருளுணர்த்தாமையில், அவை புலவராத் கொள்ளப் படாவென்பது" (தொல். சொல். 155, உரை, ப. 105)

"பண்பொடு இவற்றிடை வேற்றுமை வெள்ளை வெண்பு : இன்மை, பொருட்கு மறுதலையாகலின், பொருளின்கட் கிடக்கும் பண்பென்படாது. அன்மையும் உண்மையும் பண்பிற்கு மொத்தலிற் பண்பென்படா. என்னை? குணத்திற்குக் குணமின்மையில்" (தொல். சொல். 214, உரை, ப. 139)

இவ்வாறு தருக்க முறையில் விளக்கங்களை எழுதிச் செல்லும் நிறன் மிகச் சிறப்பாக இவரிடம் அமைந்துள்ளது.

சொற்பொருள் விளக்கம்

நூற்பாக்களுக்கு உரை எழுதும்போது சேனாவரையர், சில சொற்களுக்கு வரையறுத்துக் கூறுகின்ற பொருள் விளக்கம் தனி சிறப்பாக அமையந்து, அவருடைய உரைத்திறனை நன்கு வெளிப்படுத்தக் காணுகின்றோம்.

"வழுக்கவளந்து சொற்சளை ஆக்கிக் கொண்மையால்; இவ்வொந்துக் 'கிளையாக்கம்' ஆயிற்று." (தொல். சொல். 1, உரை, ப. 5)

"உறுப்பின் கிளவி குருடு, முடும் என்னுந் தொடக்கத்தன, காந்தசொல் பாவை யானவென ஒப்புமை கருதாது காந்தல் பற்றி வருவன" (தொல். சொல். 56, உரை, ப. 46)

"இவற்றிலாவது முன்னிலைவகை உண்டாகுதல். வேறுபடுத்தலாவது முன்னுள்ளதைத் தீர்த்தல்.

எவதப்படுதலாவது இயற்றுதலும் வேறுபடுத்தலுமென்பதே தொழிற் பயனுந் துணையால் தீற்றல்." (தொல். சொல். 71, உரை, ப. 59)

"குறைத்தல் கருக்குதலும் சிறிதும்க்கச் சிறுத்தலுமாம்

அறுத்தல் சிறிதுமவாமற் கிளைமையாயினும் முதலையா லீனும் இரு கூறு செய்தல்" (தொல். சொல். 72, உரை, ப. 60)

"இற்ப்பாவது தொழிலது கழிவு நிகழ்வாவது தொழில் தொடங்கப்பட்டு முற்றுப் பெறாத நிலைமை. எந்நிகழ்வது தொழில் நிறுவாமல்" (தொல். சொல். 200, உரை, ப. 129)

காலம், உலகம், வினை, சொல். (57) போன்றவற்றிற்குப் பொருள் கூற வந்த சேனாவரையர் அவற்றைத் தெய்வங்களுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறுவர். சொற்களுக்குப் பொருள் கூறுவதொடு இவர், சொற்களின் வேறுபாடுகளையும் புலப்படுத்துகிறார்:

1. "இனம் : ஒரு சாதிக்கணனைந்த இனம். சான்பு : அனைத்த சாதியன்றி ஒரு வார்ப்பாணி யையுடையது" (தொல். சொல். 54, உரை, ப. 44)
2. "முற்று : பிற்தொர் சொல்லொடியையவாது தாமே தொடராதற்கேற்கும் வினைச்சொல் முற்றாம். எச்சம் : பிற்தொர் சொற்பற்றியல்லது நின்றலாற்றா வினைச்சொல் எச்சமாம்." (தொல். சொல். 235, உரை, ப. 155)

இலக்கணக் குறிப்புகரைத்தல்

உரை விளக்கம் கூறிய போதும் பொருதே சேனாவரையர் இலக்கணக் குறிப்புகளையும் இடையிடையே எழுதிச் சொல்லுகின்றார். "இனைத்தென அறிந்த கிளைமுதற்கிளவிக் கு..." என்று நூற்பாவின் உரையில் அவர்,

"இருதொள் தொழிற் பற்றி' எனவும், 'ஒண்குழைவொன்று ஒன்று வெகுத்தலைப்ப' எனவும் உய்மையில் வந்தனவாவெனின்; ஆண்டும்மை செய்யுள் விசாரத்தால் தொக்கு நின்றனவென்பது" (தொல். சொல். 33, உரை, ப. 29)

என்று மொழிசுவார்.

"இன்ன பெயரே" (193) என்ற திற்பா விளக்கத்தில் அவர் 'ஏவரம்'தேற்றினாராம்" (மொல். சொல். 193, உரை, ப. 125) என்பார்.

"என்றிதினொர், கண்டுகினொர், என்ப முதலாழினை அவ்வாறு வந்த இறந்தகால முற்றுச்சொல்" (தொல். சொல். 1, உரை, ப. 3) என்பதும், "ஆங்கு என்பது உரையசை" (54, உரை) என்பதும், இவண் எண்ணி மகிழ்பாற்று.

மேலும் அவர், கிளையாக்கம் (1), இரட்டைக்கிளவி (48), ஆகுபெயர் (56), உரிச்சொல் (297) போன்றவற்றை விளக்குவதும் மிக நயமாக அமைந்துள்ளன.

மேலும் சேனாவரையர் தம் உரையப்பகுதிகளில் அணிகளையும் பெயர் குறிப்பிட்டு விளக்கக் காண்கின்றோம். மேற்கொள்ளக் வகுக்கின்ற பாடல்களில் பொருந்திவிடுக்கும் அலங்காரங்களையும் அவர் சுட்டியப் போகின்றார். 'ஊட்டியவன் ஓண்டளிர் செயலை' என்ற அகநானூற்றுக்கு விளக்கம் கூறும்போது 'பிறிதொரலங்காரம்' என்கிறார் (55, உரை). இது தற்குறிப்பெற்ற மாகும். 'இளைதாக முள்மரம் கொல்க' (குறள். 879) என்ற குறையில் அவர் பிறிதுமொழிதலணி அமைந்துள்ளமையினைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார் (157, உரை). இவ்வாறு சேனாவரையர் இலக்கணக் குறிப்புக்களையும், இலக்கண விளக்கங்களையும் கூறித் தம்முடைய இலக்கணப் புலமையை இயலும் இடங்களில் எல்லாம் புலப்படுத்துள்ளார்.

இயையு கிட்டல்

ஓர் இயலுக்கும் அடுத்த இயலுக்கும், ஒரு நூற்பாவிற்கும் அடுத்த நூற்பாவிற்கும் இயையு கிட்டிய் போகும் நயத்தினைவும் சேனாவரையர் உரையில் காணலாகும். வெற்றுமை இயல் முதல் நூற்பாவின் விளக்குதற்கு முன்பு அவர், "நான்கு செற்கும் பொதுவிலக்கணம் உணர்த்தினார். அதற்கிடையிடின்றி அவற்றது சிறப்பிலக்கணம் உணர்த்துதல் முறைமையாலும், வெற்றுமைவிலக்கணம் உணர்த்துதற்கு வெறிட மின்மையாலும், பொருவில்லக்கணமாதல் ஒப்புமையாலும், உருபேற்றல் பெயர்க்கிலக்கணமாதல் வெற்றுமையுணர்த்திய பெயருணர்த்தல் முறைமையாகலாலும், கிளையாக்கத்திற்கும் பெயரியற்குமையே வெற்றுமைவிலக்கணம் உணர்த்திய எடுத்துக் கொண்டார்" (தொல். சொல். 62, உரை, ப. 51) என்று கூறும் இயையுப் பொருத்தம் அறிந்திவ்வுபுறத்தக்கது.

பெயரின் இயல்பு கூறும் நூற்பாவின் (70) கீழ் அவர், "பயவிலை கோடலும் உருபேற்றலுமாகிய பெயரிலக்கணம் சுண்டுப் பெறப்படுதலின், அவற்றொடியையாக் காலத் தொன்றுமையாகிய பெயரிலக்கணமும் ஈண்டே கூறினார்" (தொல். சொல். 70, உரை, ப. 58) என்கிறார். இதே போன்று பெயரிலின் தொடக்கத்திலும் (தொல். சொல். 155, உரை, ப. 105) சேனாவரையர் இயல்பு வைப்பு முறைக்கு ஏற்றாற்போல இயையு கூறிய் போகின்றார்.

உவமையகல் சில

தாம் கூற வரும் கருத்தினைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டி, உரையாசிரியர்கள் நல்ல உவமையகளைக் கையாண்டு தம் உரைக்கு மொடுகெற்றுவர். அவ்வகையில் சேனாவரையரும் பொருத்தமான உவமையகளைக் கூறி உரை நயத்தைக் கூட்டுகின்றார். வழக்கில் பழின்று வரும் செய்திகளையும், பிற இலக்கணக் கருத்துக்களையும் உவமையாகக் காட்டுவது அவருடைய உரையில் காணப்படும் தன்மையாகும்.

"கிளையாக்கம்' என்பதனை விளக்கும்போது "தொடியும் நூல்கும் களைத்து அரிசி அமைத்தாரை, அரிசியாக்கினார் என்பவர்களின்" (தொல். சொல். 1, உரை, ப. 3) எனவும், "திங்கள் கரிது என்பதுபோலப் பிறழ் உணர்ந்தார் வழக்காய் ஆராய்ப்படாதென்க" (தொல். சொல். 19, உரை, ப. 18) எனவும், "எண்டிரட்டைக் கிளையென்றது, மக்களிரட்டை விலங்கிரட்டை போல வெற்றுமை உடையவற்றையன்றி இவையிரட்டையும் பூவிரட்டையும் போல ஒற்றுமையும் வெற்றுமையும் உடையவற்றையென்று உணர்க" (தொல். சொல். 48, உரை, ப. 39) எனவும் அவர் கூறுவன சில சான்றுகளும்.

"ஆ தீண்டு குற்றி போல" (52, உரை) எனவும்,

"இல்லாடையும் அந்நூலா னியன்ற மூன்றுது போல" (76, உரை)

எனவும் அவர் கூறும் உவமையகல் நம் நெஞ்சைத் தொடுகின்றன. "வழிப்பொயினாரெல்லாங் கூறை கோட்டிட்டார் என்ற வரிக் கூறை கோட்படுதல் கடவுளரை ஒழித்து ஏனையோர்க்கேயாணவாறு போல" (கடவுள் - துறவியர்) என்ற உவமையினைச் சேனாவரையர் பின்புறம் நூற்பாக்களில் உரை விளக்கத்தில் பயன்படுத்தியுள்ளார் : 101, 172, 245, 395.

புலமை விடுந்து

"தொல்காப்பிய நூற்பாக்களில் ஆங்காங்கே காணப் பெறுகின்ற புலமை நயங்களைச் சேனாவரையர் நன்கு துய்த்து அவற்றை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அவர் "கட்டுரைச் சுவை பிடநின்றது" என்ற தொடரினைப் பல இடங்களில் (நூற்பாக்கள் : 10, 398) எடுத்துரைக்கின்றார்.

செய்யுளின் பத்தில் நடுபாடு யிக் வுடையவர் அவர் என்பதனை 108, 210, 220 ஆகிய நூற்பாக்களின் உரைவிளரால் நன்கு அறிய முடிகின்றது.

"யா ஆர் என்னும் வினாவின் கிளவி" (210) என்பதன் உரையில் அவர், "செய்யுளின் நோக்கி அன்பெழுந்து நின்றது" என்பார். அவரே, மிற்தொரிடத்தில், "இசைப் பொருளாவது செய்யுளின் பம்" (424, உரை) என்பார்.

"இயற் சொல்லுள் ஒரு சாரவற்றை இயற்பெயரென்றாற் போல வென்பது. இதுவுமொர் நயம்" (தொல். சொல். 454, உரை, ப. 242) என்று அவர் கூறுவது அவருடைய புலமை நயத்திற்கு ஒரு சான்று.

வழக்குச் சான்று கூறல்

சேனாவரையர் தம் காலத்து நடைமுறைகளை யும், வழக்குகளையும் தம் உரையில் ஆங்காங்கே சுட்டிக்காட்டியுப் போகின்றார். இதனால் மக்களுடன் மிகவும் நெருங்கிய பழகியவர் அவர் என்பது தெளிவு.

"ஆ தீண்டு குற்றி (மரக்கட்டை)" (52, உரை) பற்றி அவர் கூறுவது கொண்டு அக்கால நடைமுறை தெரிய வருகின்றது.

"பெண்மகன் வந்தாள்" (195, உரை)

என்றும்,

"ஊசியொடு குயின்ற தூசம் பட்டும்" (73, உரை)

என்றும் அவர் கூறுவனவும் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

"மருந்து தின்றென்ப யிணி நீங்கிற்று" (228, உரை) என்றும்,

"இதனை இக்காலத்து ஓசாரமாக வழங்குப" (281, உரை)

என்றும் அவர் வழங்குவன இவண் நினைபத்தாம்.

வினாவுப் பொருளில் காலம் மயங்கி வருதலை உணர்த்தும் நூற்பாவின் உரை விளக்கத்தில் சேனாவரையர் மக்கள் பெச்ச வழக்கினை எடுத்துரைக்கின்றார்.

சொறு பாணித்தவழி உண்ணாதிருந்தானைப் போகல் வேண்டுங் குறையுடையானொருவன் இன்னும் உண்டுகையொ என்றவழி உண்டேன் போந்தேன் என்னும்; உண்ணா நின்றானும் உண்டேன் போந்தேன் என்னும்" (தொல். சொல். 24, உரை, ப. 159) என்ற சான்று எண்ணி மகிழ்ந்திருந்தது.

சேனாவரையர் காலத்தில் வழங்கி வந்த நாட்டார் வழக்காற்றுக் கதை ஒன்று குறிப்பாக அவரால் காட்டப் படுகின்றது.

"தொள்ளெறி வெழியின் ஆஅகு நலம்" (419)

என்பதனை விளக்குகிறது அவர், "முது சொல்லாகிய செய்யுள் வேறுபாட்டின்கண் இயைபில்லன இயைந்தன வாய் வருவனவும் என்றவாறு. அவை யாற்றுட் செத்த வெருமை வீர்த்தலுர்க் குயவர்க்குக் கடன் என்பது முதலாயின" (தொல். சொல். 449, உரை, ப. 237) என்று கூறுவர். அக்கதை வருமாறு :

"வணிகன் ஒருவன் பல எருமைகளுடன் ஒரு காட்டு ஆற்றினைக் கடக்க முற்பட்டான். அப்போது ஆற்றில் வெள்ளம் வந்தது. அவ்வெள்ளத்தால் அடித்துச் செல்லப்பட்ட எருமைகள் யாவும் ஓர் ஊர்ப்புறத்தே இறந்து போன நிலையில் துங்கியிருந்தன. அதனை அறிந்த அவ்வூரார் அவற்றை அகற்றியாறு பலரை வேண்டியும் ஒருவரும் உடன்படவில்லை. இதனை உணர்ந்த பெரியவர் ஒருவர், 'இத்தகைய செயல் நெரிபுடின் இதனை யார் செய்வது என்பது பற்றி நம் ஊர் அடங்கலில் இருக்கும் அதனைக் கணக்கனை அழைத்துக் கேட்க வேண்டும்,' என்று கூறினார். அவ்வாரே கணக்கனை அழைத்துக் கேட்க, அவர்களிடம் அடங்கலைக் கொண்டு வருவதாக அவன் கூறிச் சென்று, தனக்கு ஆண்டுதொறும் கையூட்டாகக் கொடுக்கும் பொருளை அவ்வாண்டில் கொடாத அவ்வூர்க் குயவரை ஒலுத்தற்குச் சமயம் இதுவே எனக் கருதி.

"காட்டு ஒரு முட்டை பொறுக்கி

மட்கலஞ் கட்ட புறையான்

மேற்கே மேகந் தோன்றி

மின்னி மிடித்து மறை பொழிந்து

யாற்றில் நீந்தம் பெருகி

அடித்துக் கொள்ளும் எருமைகளை

நாந்துக் கொணர்ந்து கரையேற்றல்

இவ்வூர்க் குயவர்க் கொன்றுங் கடனே"

என்று ஒரு பழைய ஓலையில் வரைந்து அடங்கலொடு செர்த்துக் கட்டி அவ்வூரவரிடம் கொண்டு வந்து காட்டினான். உரராசம்

அவ்வொலையில் உள்வொற்றை அய்யூர்க் குயவர்களுக்கு அய்யூர்க் கரையெற்றுமாறு பணித்தனர்" இக்கதைமேலையே சோனாவரையர் மிகச் சுருக்கமாக கூறியுள்ளார்.

காட்டு வழியில் செல்வொரைக் கள்வர்கள் அடித்துத் துன்புறுத்திய பொருளையும் ஆண்டகனையும் பறித்துக் கொள்வர். இதனைத் தம் வாழ்நாளில் சோனாவரையர் நெறிற் கண்டிருக்க வேண்டும் ஆகியே அய்யூர்க்குச் செல்லும் துறவியரை (கடவுளரை) அக்கள்வர்கள் துன்புறுத்துவதில்லை ஆகவே இத்திருத்தியைச் சோனாவரையர் நான்கு இடங்களில் (தூற்பா : 101, 172, 245, 395) பேசுவதனைக் காண்கிறோம்.

"உறை கேட்டிடுநால் கடவுளர்க்கு எய்நூறொறு போல" (395)

என்பது அப்பகுதியாகும்.

நாகரிகமும் பண்பாடும்

சோனாவரையர் தம்முடைய உரைவில் தம் காலப் பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் தகுந்த இடங்களில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார் வணிகர்களின் வாழ்வியல் நிகழ்ச்சியினை அவர் பின்புறம் விளக்கத்தில் கூறுகின்றார் :

"பயறுளவொ வணிகர் என்று வினாயவழி உழுத்தல்லை தில்லை; கொள்ளல்லை தில்லை என அல்லதில் எப்போற் பிழிபொருள் கூறியவாறு கண்டு கொள்" (தொல். சொல். 35, உரை, ப. 30)

காட்டு வழியே செல்லும் யானை நூல் வல்லவன் ஒருவனை அவர் கூறுகின்றார் (தொல். சொல். 37, உரை, ப. 31) எனாதி, காணிற் போன்ற விருதுகளைச் சான்று காட்டுவதன்மூலம் அவருடைய அரசியல் அறிவு பெறப்படும். கடிஞ்சுதிரம் எனப்படும் பெரும்பொருள் செய்யப்பட்ட அரைநூறு பத்தியும் (76, உரை), நிலத்தொற்றிகலம் (80, உரை) பற்றியும் அவர் குறிப்பிடுவன அக்காலப் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துகின்றன.

அக்கால அளவுப் பெயர்களுக்கும் கூடச் சோனாவரையர் காட்டியுள்ளார். பதக்குத் தூணி, தொடிதூலம் (தொல். சொல். 116, உரை, ப. 92), கலவெ தூணிப்பதக்கு, தொடியே கச்சரை (தொல். சொல். 417, உரை, ப. 219) போன்ற அளவுப் பெயர்களை அவர் கட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

அவர் தம் காலத்துச் சாதிப் பிரிவுகளையும் கூறியுள்ளார். பார்ப்பவர்க்கே (49), நாகமறை முதல்வர் (33), ஓதும் பார்ப்பார் (234), ஓதாப் பார்ப்பார் (236) போன்றன அவர் காலச் சமுதாயப் பிரிவுகளை நமக்கு இன்று வரை உணர்த்துகின்ற சான்றுகள்.

யானையைக் குறித்து அவர் மிகுதியான இடங்களில் (87, 95, 96, 98 - பல தூற்பாக்களில்) மெற்கொள் காட்டிக் சென்றுள்ளார். வாழ் (117, 173), குழல் (117), போன்ற இசைக் கருவிகளையும் அவர் கூறியுள்ளார்.

சோனாவரையர் குறிப்பிடுகின்ற ஊர்களின் பெயர்கள் பலமாகும். கருஜரை அவர் பல இடங்களில் மெற்கொள் காட்டுதல் நம் நெடுமில் நினைவத்தக்க செய்தியாகும்.

"கருஜர்க்குச் செல்லாவொ சாத்தா" (68) என்றும் "கருஜரின் கிழக்கு" (77, 110) என்றும் அவர் கூறுவன அறியத்தக்க உறையூர், சிராப்பள்ளி, வடவேங்கடம், தென்குமரி போன்ற ஊர்களைச் சோனாவரையர் பின்புறமாறு கூறுவர் :

"உறையூர்க் கவல்கின்ற சிராப்பள்ளிக் குன்றை உறையூர்க்கட்குன்று எல்லும் - வடபால் வேங்கடம் தென்பாற் குமரி - எப்பனவற்றை வடக்கண் வேங்கடம் தெற்கட்குமரி என்றும் - வந்தவாறு கண்டு கொள்" (தொல். சொல். 82, உரை, ப. 70).

"குழிப்பாடி வெள்ளுமிடப்பெயர் இடத்தின் வெறாய ஆடைமேனிற்றல் ஒப்பில் வழியாற் பிழிது பொருள் கட்டலாம்" (தொல். சொல். 115, உரை, ப. 91)

'மாறொக்கம்' என்பது கொற்கை குழந்த நாடு. இதனைச் சோனாவரையர், "புறத்துப் போய் வினையாடும் பேதைப் பருவத்துப் பெண்மகளை மாறொக்கத்தார் இக் காலத்துப் பெண்மகளை வறுங்குப்" (தொல். சொல். 164, உரை, ப. 110) என்று கூறும் விளக்கத்தினாலே நாட்டின் பெயரும் இழையோடி நிர்க்கக் காண்கின்றோம்.

"செந்தமிழ் நிலமா வன வையை யாற்றின் வடக்கும் மருதயாற்றின் நெற்கும் கருஜரின் கிழக்கும் மருஜரின் மெற்குமாம்" (தொல். சொல். 398, உரை, ப. 205) என்று அவர் ஆறுகளையும் ஊர்களையும் எல்லையாகக் கட்டிக் கூறுகின்றார். மேலும் அவர், பல்விரு நிலங்கள் குறித்தும் பேசுகின்றார்.

இவ்வாறு சோனாவரையர் தொல்காப்பியைச் சொல்லுகின்ற உரைமீனை வரையும்போது புலமை துட்டம் பொருந்தவும், பண்பாடும் நாகரிகமும் இணைந்துவரவும், உரை மரபுகளையும் உரை நயங்களையும் சிறப்புறப் பின்பற்றியும் கற்பவரைக் கவர்கின்றார் எனலாம்.

சேனாவரையம் தோன்றின நாளமுதல், வெகு சமீபகாலம் வரை, எல்லாத் தமிழ்ப் புலவர்களாலும் பல்லிப் பெற்றும் பாராட்டப் பெற்றும் வந்திருக்கிறது. ஆசிரியர் சிறந்த வடமொழிப் பயிற்சி பெற்றிருந்ததால், அதைப் பயன்படுத்தித் தொல்காப்பியத்தின் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரை எழுதி, அதன் நுட்பங்களை விளக்கியிருக்கிறார். அவர் பொருள் கூறி வாசம் செய்யும் திறனும் போற்றத்தக்கது என்று திருவி. சுப்பிரமணிய ஐயரின் கருத்துரை மிகவும் பொருத்தம்.

மேற்கோள் விளக்கம்

1. அரவிந்தன், மு.வை. உரையாசிரியர்கள், ப. 112.
2. நன். பெயரியல், 19 உரை.
3. சதாசிவ பண்டாரத்தார், தி.வை. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (13, 14, 15-ஆம் நூற்றாண்டுகள்), ப. 41.
4. இராகவையங்கார், மு. சாசனத் தமிழ்க்கவி சரிதம், ப. 117.
5. சதாசிவ பண்டாரத்தார், தி.வை. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (13, 14, 15-ஆம் நூற்றாண்டுகள்) பக். 41-43.
6. அரவிந்தன், மு.வை. உரையாசிரியர்கள், ப. 115.
7. சதாசிவ பண்டாரத்தார், தி.வை. மேலது, ப. 40.
8. Kannil Zvelebil. A History of Indian Literature Tamil Literature Vol. X, Part 1, p. 233.
9. வரதராசன், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப. 193.
10. பரமசிவானந்தம், அ.மு. தமிழ் உரைநடை, ப. 112.
11. கணபதி, வி. தமிழ் இலக்கண இலக்கிய அறிமுகம், ப. 114.
12. முருகன், சு. 'சேனாவரையர் உரைத்திறன்', இ.ப.க. தமிழாசிரியர் மன்ற 4-ஆவது கருத்தரங்கு மலர், ப. 475.
13. பாலகப்பிரமணியன், சி. இலக்கிய அணிகள், ப. 241.
14. மாதவச் சிவஞான முனிவர், தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி.
15. அரவிந்தன், மு.வை. மேலது, ப. 119.
16. பாலகப்பிரமணியன், சி. மேலது, பக். 238-239.
17. செல்வநாயகம், வி. தமிழ் உரைநடை வரலாறு, ப. 60.

18. இருக்குநர், 10, பரிமேலழகர் உரை.
19. சதாசிவ பண்டாரத்தார், தி.வை. மேலது, ப. 4.
20. பழனிப்பயல், வி. புலமை மிகு சேனாவரையர், ப. 126.
21. மேலது, ப. 26.
22. மோசன், இரா. பண்டிதமணியின் நடை நயம் ப. 44.
23. அரவிந்தன், மு.வை. உரையாசிரியர்கள், ப. 476.
24. முருகன், சு. சேனாவரையர் உரைத்திறன், இ.ப.க. தமிழ் மன்ற 4-ஆவது கருத்தரங்கு மலர், பக். 126-127.
25. சுப்பிரமணிய ஐயர், ஏ.வி. தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி, ப. 309.

பார்க்க வேண்டிய நூல்கள்

1. தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - சேனாவரையம், சிறுசுவேனியீடு, சென்னை, 1959.
2. உரையாசிரியர்கள், மு.வை. அரவிந்தன், மணிவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம், 1968, பக். 112-136.
3. தமிழ் உரைநடை - அ.மு. பரமசிவானந்தம், தமிழ்க் கலைப் பதிப்பகம், சென்னை. 30, 1976, பக். 112-114.
4. தமிழ் இலக்கண இலக்கிய அறிமுகம், வி. கணபதி, சாரல் நூல் வெளியீடு, செலம், 1976, பக். 113-115.
5. தொல்காப்பிய வழிகாட்டி, கு.மா. திருநாவுக்கரசு, அங்கயற்குணணி புலவர் கல்லூரி, மதுரை-1, 1970.
6. தமிழ் உரைநடை வரலாறு, வி. செல்வநாயகம், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பேராசன, 1957, ப. 59-60.
7. தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி, ஏ.வி. சுப்பிரமணிய ஐயர், பரிமேலழகர், சென்னை - 1, 1977, ப. 309-310.

5

'உரை முனைவர்' பேராசிரியர்

"உலகை இலக்கியம் பற்றி முறையாகவும், மிகுந்த நுட்பமாகவும் தகுந்த மேற்கோள்களுடனும் வேறு எந்த உரையாசிரியரும் பேராசிரியரைப் போல் ஆராய்ச்சி வன்மையுடன் வரையவில்லை. இவர் உரை எழுதிய தொல்காப்பியத்தின் பகுதிக்கு இவருடைய உரையே மிகச் சிறந்தது என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது!"
- ஏ. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர்

I. உரையாசிரியர் அறிமுகம்

பேராசிரியர் பல்

தமிழ் இலக்கிய உலகில் 'பேராசிரியர்' என்ற பெயருடன் அறுவர் காணப்படுகின்றனர். இவ் அறுவரையும் பற்றிய செய்திகளை முதற்கண் சுருங்கக் காண்போம்.

1. தொல்காப்பியப் பொதுப்பாயிரம் செய்த பேராசிரியர்

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்திற்கு உரை வகுத்த பேராசிரியர், மரபியல் நூற்பா ஒன்றின் (பொருள். 653) விளக்கத்தில், "வடவேங்கடந் தென்குயரி" என்னுஞ் சிறப்புப் பாயிரஞ் செய்தார் பனம்பாரவாரெனவும், 'வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பு' என்னும் பொதுப்பாயிரஞ் செய்தான் ஆத்திரையன் பேராசிரியனெனவும் பாயிரஞ் செய்தான் பெயர் கூறியவாறு" எனக் குறிப்பிடுகின்றார். அவர் தம் பெயரையே 'ஆத்திரையன் பேராசிரியன்' எனப் பட்டக்கையில் வைத்துச் சுட்டார் ஆதலின், 'ஆத்திரையன் பேராசிரியன்' என்பவர் வேறு ஒருவர் என்பதையும், அவர் காலத்தால் முற்பட்டவர் என்பதையும் உணரலாம். அவர் 33 வரிகளால் ஆன தொல்காப்பியப் பொதுப்பாயிரமும் அதன் உரையும் செய்தவர் என்று அறிய முடிகிறது.

2. யாப்பருங்கல விருத்தியுரை கட்டும் பேராசிரியர்

யாப்பருங்கல விருத்தி உரைவாசிரியர், யாப்பிலக்கண நூல் ஒன்று இயற்றிய மயேச்சுரரைப் பேராசிரியர் என்னும் பெயரால் பல இடங்களில் சுட்டுகின்றார். 'பிழைநெடுமுடி'க் கறை மிடற்றரனார் பெயர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர், நீர் மலிந்த வார்சடையோன் பெர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர், காமவேளைக் கறுத்த புத்தேள் நாமத்தாங்கிய நல்லாசிரியர், வெண்ணொரு பாகன் பெயர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர்' என்பன போன்ற பல தொடர்களால் அவ்வுரையாசிரியர் மயேச்சுரரைக் குறிப்பிடுகின்றார். சிவபெருமான் பெயரைத் தாங்கிய அய்யர் 70-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவராக இருக்கலாம்.

3. தொல்காப்பிய உரை செய்த பேராசிரியர்

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தின் இறுதி நான்கு இயல்களுக்கு உரை எழுதிய பேராசிரியர் 13-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் ஆவார். அவர் பொருளதிகாரம் முடிவடைக்கும் விழுமிய உரை இயற்றியுள்ளார் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. இன்று மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியல் என்னும் நான்கு இயல்களுக்கு மட்டுமே அவரது உரை கிடைக்கின்றது.

4. திருக்கோவையாருக்கு உரை கண்ட பேராசிரியர்

திருக்கோவையாருக்கு உரை எழுதியவர் பேராசிரியர் என்னும் பெயரால் வழங்கப்படுகின்றார். தொல்காப்பிய உரை செய்த பேராசிரியரே திருக்கோவையாருக்கு உரை எழுதிய பேராசிரியர் என்று தமிழ் உலகம் இதுகாறும் நம்பி வந்திருக்கிறது எனினும், இரண்டு நூல்களையும் நன்கு ஆராய்ந்த அறிஞர், இவ்விருவரும் வெவ்வேறானவர் என்று முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். இவ்வகையில் பேராசிரியர் மு. அருணாசலம் குறிப்பிடும் கருத்துக்கள் வருமாறு :

அ. தொல்காப்பிய உரை செய்த பேராசிரியர், எவ்விடத்திலும் திருக்கோவையாரினிந்து ஒரு பாடலைக் கூட மேற்கொள் காட்டவில்லை.

ஆ. தொல்காப்பிய உரைகாரர், நூலாசிரியரை எப்போதும் பட்டர்க்கை ஒருமையிலேயே குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் திருக்கோவை உரைகாரர், எப்போதும் நூலாசிரியரைப் பன்மையிலேயே குறிப்பிடுவார்.

இவற்றால், தொல்காப்பிய உரைசெய்த பெராசிரியர் திருக்கோவையாருக்கு உரை செய்யவில்லை என்றும், அவ்வுரை செய்த பெராசிரியர் பித்தொருவர் என்றும், அவர் 13-ஆம் நூற்றாண்டில் பிழ்ப்புதியைச் சார்ந்தவராக இருக்கலாம் என்றும் முடிவுக்கு வருகிறார் அறிஞர் மு. அருணாசலம்.²

5. தமீழ் நாவலர் சரிதை குறிப்பிடும் பெராசிரியர்

தமீழ் நாவலர் சரிதையில், "ஒட்டக்கூத்தர் உலாப் பாடியபோது பெராசிரியர் நெய்நாதர் பட்டினாலை பிடிக்கப் பாடியது" என்னும் தவையுடன் ஒரு பாடல் காணப்படுகின்றது. தமீழ் நாவலர் சரிதைத் தொடரானது, குழப்பத்திற்கு இடம் தந்து நிற்கிறது. பெராசிரியர் வேறு நெய்நாதர் வேறா அல்லது இருவரும் ஒருவரேயா என்றெல்லாம் முடிவாகச் சொல்ல முடியவில்லை மேலும் 13-ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் வாழ்ந்த பெராசிரியர், 12-ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் வாழ்ந்த ஒட்டக்கூத்தரைப் புகழ்ந்து பாடி, அவருடன் இருத்திருக்க முடியாது எனவே, இப்பெராசிரியர் வேறாவர் ஆவார்.

6. குறுந்தொகைக்கு உரை வரைந்த பெராசிரியர்

குறுந்தொகையின் 380 பாடல்களுக்கு உரை எழுதிய பெராசிரியர் ஒருவர் உண்டு. அவர் உரை எழுதாது ஒழிந்த 20 பாடல்களுக்கு நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதினார். இதனை,

"நல்வழி வடைய தொல்பே ரானன்
கவ்வியும் காட்சியும் காசினி அறிவிய்
பொருள்நெளி குறுந்தொகை இருபது பாட்டிற்கு
இஹொருள் என்று அவன் எழுதாது ஒழிய
இஹொருள் என்று அதற்கு ஏற்ப உரைந்தும்"

என்னும் நச்சினார்க்கினியர் இயற்றிய சுவைசிந்தாமணி உரையில் சிறப்புப் பாசிரித்தான் அறியலாம். எனினும், பெராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் செய்து முற்றுவித்த குறுந்தொகை உரை இன்று கிடைக்கவில்லை.

"பொருளறிவாரத்திற்கு உரை இயற்றிய பெராசிரியரே குறுந்தொகைக்கும் உரை இயற்றினார் என்பதற்குத் தக்க சான்றுகள் இல்லை" என்பார் பெராசிரியர் மு. வை. அறிவித்தல். ஆயின், அறிஞர் மு. அருணாசலமே, "உரையாசிரியர்களில் சிலர் இலக்கணம், இலக்கியம் இரண்டு துறைகளிலும் சிறப்பான உரை

செய்திருக்கிறார்கள். அவ்வாறு செய்தோருள் தலையாயவர் நச்சினார்க்கினியர். பிற்காலத்தில் இவ்வாறு உரை செய்தவர் தவறான கவாயிகள். பெராசிரியரும் இந்த மரபில் நச்சினார்க்கினியருக்கு முன் வாழ்ந்து, குறுந்தொகை, தொல்காப்பியம் ஆகிய இலக்கிய, இலக்கணங்களுக்கு உரை, செய்திருத்தல் கூடியதே"³ என்பார். மேலும் அவர், "இப்பெராசிரியர் மிகச் சிறந்த தமீழ் நூல் உரையாசிரியர்களாகிய அடியார்க்கு நல்லார், பரிமேலழகர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகியோரோடு உடன் வைத்து எண்ணத்தக்கவர் என்று கூறலாம். இம் மூவருடைய இலக்கியவுரைகள் நமக்குக் கிடைத்திருக்க, இவருடைய குறுந்தொகை உரை கிடைக்காமற் போனது நம் தலக்குறைவே" என வருத்தி உரையார்.

பெயர்

பெராசிரியர் என்ற பெயர் அவருக்குப் புலமைச் சிறப்பால் அமைத்ததாகும். அவரது இயற்பெயர் இன்னதென்று அறிய முடியவில்லை. நச்சினார்க்கினியர் போன்றோர் இவரைப் 'பெராசிரியர்' என்றே குறிப்பிடுகின்றனர். "இது வெள்ளடி முழுதும் வந்ததென்று பெராசிரியர் காட்டினார், 'பெராசிரியர்' தாமே மறுத்தவாறு காண்க", 'புகழுகம் புரிதல்' என்னும் வெப்பாட்டியற் குத்திரத்தான் உணர்க; அதற்குப் பெராசிரியர் கூறிய உரையாலும் உணர்க' என நச்சினார்க்கினியர் தம் செய்வுகளில் உரையில் இடையிடையே பெராசிரியரைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். நச்சினார்க்கினியரின் செய்வுகளில் உரை பெரும்பாலும் பெராசிரியர் உரையையே தழுவிச் செல்கின்றது. அவர், பெராசிரியர் சில இடங்களில் விளக்கமாக எழுதியுள்ள பகுதிகளைச் சுருக்கியும், சில இடங்களில் சுருக்கமாக எழுதியுள்ள பகுதிகளை விசித்தும் எழுதியுள்ளார். நூற்பா அமைப்பிலும் அவர் பெராசிரியரையே பெரும்பாலும் தழுவி யுள்ளார்.

சமயம்

பெராசிரியர் வைதிக தெய்வியப் பின்பற்றுவவர் என்பதற்கு அவர் உரையின் பல சான்றுகள் உள்ளன, காட்டாக "வாழ்த்தப்படும் பொருளாவன : கடவுளும் முனிவரும் பகவும் பாசியாரும் அரசரும் மழையும் நாடு மென்பன" எனச் செய்யுளியலில் (பொருள், 421) வரும் உரையினைக் கட்டலாம். இங்கே வைதிகச் சமயச் சாயலைக் காணலாம்.

என்பதை உறுதிப்படுத்தும் சான்றுகள் ஆகும். இன்று பெராசிரியரின் பொருளை திகார உரை முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லையென எப்படித் தெரிந்துக் கவலைப்பட்டும் நாம், இந்த அளவுக்காவது - இறுதி நான்கு இயல்களுக்காவது - இடைத்தெளிவு என்பதை எண்ணி மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். ஏனெனில், இன்று நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பொருளை திகாரத்தில் பின்னைய நான்கு இயல்களுக்கான உரைப்பகுதிகளை, பெராசிரியர் உரையே மிகச் சிறந்ததாக விளங்குகின்றது. "தொல்காப்பிய யெய்ப்பாட்டியலுக்கும் உலமையலுக்கும் இவர் (பெராசிரியர்) எழுதிய உரையும் காட்டிய மேற்கோள்களும் அவற்றை விளக்கிய பகுதிகளும் அறிந்து மிக இன்புற்றபாலான - அவர் காட்டியிருக்கும் உரை நயங்கள் மிகப் பாராட்டத்தக்கவை" என்று அறிஞர் உ. வெ. சாமநாதையர் 'பண்டை உரையாசிரியர்கள்' என்னும் தம் கட்டுரையில் பெராசிரியரை மிகவும் பாராட்டிக் கூறுகின்றார்.

இளம்பூரணரும் பெராசிரியரும்

அறிஞர் ஏ. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் இளம்பூரணரின் உரை இயல்பு பற்றிக் குறிப்பிடும்தொழுது, "இளம்பூரணர் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களின் சொற்களுக்கு நேரான பொருளை எளிய முறையில் கருக்கமமாகச் சொல்லக் கூடியவர்; பொருளை விளக்குவதற்குத் தேவையான அளவுக்கு மாத்திரம் விவரங்களையும் குறிப்பிக்கணவும் எழுதிப் போவார்; மேற்கோள்களை அதிகமாகக் காட்டமாட்டார்; சுடுமான வரையிலும் பழைய தமிழ்ப் பண்டையும் மரையும் தழுவினே சூத்திரங்களுக்கு உரை கூறுவார். அவர் சூத்திரங்களுக்கு எளிய முறையில் பொருள் கூறுவதையே முக்கியமாகக் கருதினார். ஆதலால், இலக்கியச் சிறப்புகள் வாய்ந்த தமிழ் உரைநடையைக் கையாள் அவர் முயலவில்லை என்று சொல்லலாம்" என்பார். ஆதலால், பெராசிரியரோ இலக்கண நூற்பாக்களை விளக்குவதற்கு மட்டுமன்றி, இலக்கிய நயங்களை எடுத்துக்கூறும் கருவியாகவும் தமிழ் உரைநடையைக் கையாண்டுள்ளார். பெராசிரியரின் உரைநடையைக் கூர்மையாக ஆராய்வோர், இலக்கியத் திறனாய்வு நோக்கும் போக்கும் அவருடைய உரையில் ஆங்காங்கே பளிச்சிடுவதை எளிதில் உணரலாம். இக்கருத்திற்கு இது சான்றுகளைக் காண்போம்.

"புலன் அண்மைக் காலத்தது; ஊடல் அதனின் மிக்கது" (பொருள். 154) என்பது இளம்பூரணர் புலன்க்கும் ஊடலுக்கும் தரும் விளக்கம். பெராசிரியரோ இன்னும் ஒரு படி மேலே சென்று, "புலன்யென்பது புணர்ச்சியால் வந்த மகிழ்ச்சி முறையடையத் தரவல்லது. கொண்டுப்படுதொர் உள்ன திகழ்ச்சி, ஊடல்வென்பது உள்னத்து நிகழ்ததனைக் குறிப்பி யொழியானன்றிக் கூற்று மொழியானுரைப்பது. அங்ஙனம்

ஊடல்கழந்த வழி அதற்கேதுவாடிய பொருளின்மை புணர்வித்தல் உணர்வேன்படுமென இவ்வுது கடுத்த மயக்கத் தீர உணர்ந்துதலால் உணர்ந்துதலெனவும் அதனை உணர்ந்தலால் உணர்வேனவும் படும்; புலன்க்காலின் உணர்ந்தல் வேண்டா, அது குறிப்பிக் கூறலுந் தனிப்ப முயங்கலும் முதலாயவற்றால் தங்குதலின்" (பொருள். 499) எனப் புலன்க்கும் ஊடலுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டினை விடயமாக - வாழ்வியலுக்கும் பொருத்தும் வகையில் - எடுத்துக்காட்டுவார்.

"பொருள் மரபில்லாப் பொய்ப்பொழி" என்பது உரை வகைகளுள் ஒன்று (பொருள். 475). "பொருளியல்பில்லாப் பொய்ப்பொழி" என இத்தகுக் கருக்கமாக விளக்கம் கூறுவார் இளம்பூரணர். பொருளைப் புணர்ப்பொய்ப்பொழி எனப் பாடம் கொள்ளும் பெராசிரியர், அதற்குத் தரும் விளக்கம் அருமையும் எளிமையும் அழகும் பொருத்தியதானும் அவ்விளக்கப் பகுதி வருமாறு : "பொருளைப் புணர்ப்பொய்ப்பொழி யானும்" என்பது, ஒரு பொருளின்மற்றிப் பொய்ப்பொழித் தொடர்ந்து சொல்வன. அவை ஒர் யானைக்கு நீரிலுந் தம்முள் நீர்யாடி இன்னுழிச் சென்று இன்னவாறு செய்தனவென்று அவற்றுக்கிடையையாப் பொருள் படத் தொடர்நிலையால் ஒருவனுமு ஒருவன் கற்று வரலாற்று முறையால் வருகின்றன"

இளம்பூரணர் மிகச் கருக்கமாக எழுதிச் சொல்லுள்ள இடங்களை எல்லாம் பெராசிரியர் நன்கு விளக்கமாக எழுதியுள்ள பாங்குகளையும் காண்கிறோம். மெய்ப்பாட்டியலின் முதல் நூற்பாடில் (பொருள். 249) வரும் 'புணர்வைத் தொன்றிய' என்னும் தொடருக்கு 'விளையாட்டாயத்தின்கண் தொன்றிய' என்று இளம்பூரணர் கருக்கமாக விளக்கம் தருகின்றார். பெராசிரியரோ, 'முடிவுடை வெந்தலுந் குறுநில மன்னரு முதலானவனொர் நாடக மகளிர் ஆடலும் பாடலும் கண்டுந் கேட்டுந் எம் மறுக்கும் இன்ப விளையாட்டினுள் தொன்றிய' என இத்தொடருக்கு விளக்கமாகப் பொருள் எழுதிச் செல்கின்றார்.

பெராசிரியர், இளம்பூரணருடன் மாறுபட்டு உரை எழுதும் இடங்களும் உண்டு.

புகழாரம்

"தமிழ் உலகநடை பெராசிரியர் காலத் தொடக்கமாக ஒரு புதுவழியில் விடுத்தியடைந்து வந்துள்ளது. இலக்கணச் சூத்திரங்களை விளக்குதல் நோக்கமாகத் தொடங்கி வழங்கி வரப்பட்ட உரைநடை, இலக்கிய நயங்களை எடுத்துக் கூறும்

கருவியாகவும் பொருளியாக காலத்திற் மகாயாசனப்படை
தொடக்கத்தின் எனத் தமீழ் உரைநடை வளர்ச்சிகளும்
பொருளியாக ஆற்றிய நோன்புகளையும் பொருளிக் கூறுகின்றார்
அறிஞர் வி. சேஷையாசனம்

“யு ஆற்றியுட்கு வாய்வான துணைவிய பொருள் சொல்லும்
நிந்தன இவன்புற் பொருளியினால் கண்ணால் பிறவுரைகளை
மறக்கும் பொருள் இவ்வாறியும் பிறகால இவக்கண
வளர்ச்சிகளைத் தாக்கும் பொருளுடையவ் இவ் பிறக்கம்
உரைநடைகளும் இவ் தம் உரைநடை சாலப் சிறந்தது இவ்
நோன்பியல் குடிமைக்கும் உரை மருத்தியுடைய அல்லையுடைய
நிடுக்குகையும் பரிமேலாய் உரை பொருள் தலைமைப்பெற்ற
நிடுக்கும் எனல் பொருளியின் உரைநடைகளையும் பெரிதும்
பாராட்டுகின்றார் அறிஞர் வ. ச. மணிசங்கம்

“தொடக்கப்பெற்ற உரைகளைப் பற்றிப் பழைய வழக்கு ஒன்று
உண்டு. எழுத்துக்கள் இவ்வழகத்தில், சொல்லுக்கள் சேராவனவல்லும்,
பொருளுக்கு தனிவளர்ச்சியென்பும் என்பதுதான் இந்த வழக்கு
அந்தக் காலத்தில் பொருளியினால் பற்றிப் புலவர்கள் நன்றாகத்
தெரிந்து சொன்னவில்கலை என்று நோன்றுகிறது. பொருளுக்கு
பொருளியல்ல, ஒக்கனாக்கியவற்றை என்று ஒரு சிறு திருத்தத்துடன்
பழைய வாக்கை இவ்வழகம் நான் ஏற்றுக் கொள்ளலாம்”¹⁰ என்பது
அறிஞர் ஏ. வி. கவிராமனின் அபிப்பிராயம் புகழுவார்.

“பொருளியாக உரை விளக்கம், சிறந்த இவக்கணத் திறனாய்வு
தெற்கலைக் கொண்டுள்ளது. முற்காலத்து இவக்கணம்
கொண்டகலையும் திறனாய்வு முறைகளையும் அறிந்து கொள்ள
இவ் உரை பல்பகுதிகளற்றது”¹¹ என்பது பொருளியாக குறித்தது
உரைவளர்ச்சியாகப் புகழ் மு. சை அறிந்தவர் வழங்கி இருக்கும்
பதிலுவார்.

II. உரை மரபுகள்

சொற்பொருள் உரைத்தல்

உரைவளர்ச்சியாக விசயத்தும் அடியியல், கால மரபுகளும்
ஒன்று சொற்பொருள் உரைத்தல் ஆகும். இவ்வழகத்தைப்
விசயத்தையொழி சொற்களுக்கு வேறும் அனாதியப் பொருளை
யுட்கும் தானும், நாய்பொருளையும் துன்பொருளையும் தருவது
உரைவளர்ச்சியாக இவ்வழகம் இவ்வகையில் பொருளியாக
காட்டியுள்ள சொற்பொருள் துணைப் பல்பகுதிகளும் அவற்றின்
துணை விவரத்தை நிறை காண்போம் :

“மறுமை வென்பது பொருள் துணைப் பெறாத பற்றுக்களும்”
(பொருள் 253)

“கொடை வென்பது உட்கும் உட்கும் உட்கும் உட்கும் முறையியல்
என்பால் பொருளுக்க கொடுத்தல்”
(பொருள் 257)

“தன்னை வென்பது, காந்தி தன்மை. அமைவாய்வளர்
பாற்பொருள்தே குத்தி மீதித்துக் குறைவை. கொண்டு வந்து
தொன்றலும், அரசராகிய எடுத்த கழுத்தொருமும் அடுத்த
மாற்பொருள் நடந்து சேறலும், இடைவாராத் கொற்களையும்
கொடுமையுடையும் விசீத்த விளையும் வென்பல்லுமொரு
தொன்றலுமென்று இவ்வொருவன் வழக்கு நோக்கிக் கொள்க”
(பொருள் 260)

“அன்பென்பது, அருட்கு முறையாக மாத்திரமே நேயம்;
அன்புடைவார்த்தும் பிறர்கட்கும்பங்க கண்டவழிக் கண்ணிர்
விழுமுகளின் அல்லவொன்றே அன்புடைமை விசயக்குடென்பது”
(பொருள் 260)

“உவமை என்பது ஒரு பொருளொடு ஒரு பொருளினை
ஒப்பிமை கூறுதல்” (பொருள் 276)

“மெய்ப்பு வென்பது சொற் கேட்டார்க்கும் பொருள்
கண்டவர்க்கும்” (பொருள் 313)

“உரைப்பென்பது பெருமையினையும் பல உறுப்புத் திரண்ட
வழிப் பெறுவதொர் அழகாகிய அல்லவாறு கொள்க”
(பொருள் 547)

“பு என்பது, செட்டியுத்திடுத்த காலத்தும் ஒருவன்
எழுத்துக்கு செல்லத் தெரியாமற் பாடமொதுங்கால், அவன்
சொல்லுகியற் செட்டியை விசயத்து இவ்வ செட்டியென்பது
உரைத்தற்கெதுவாகிய பரிந்துபட்டுச் செல்லவொர் ஒமை”
(பொருள் 313)

முல துணைவியொடு பொற்றல்

“எல்லும் திரைவாக்கு உட்கும் உட்கும் என்பது பொறுத்தி.
எல்லும் இத்தகு ஓர் விவக்குண்டு எனத் தமீழ் துணைவர்
புலப்படுத்துகின்றன முல துணைவியை அத்துவக்கு உரை
செட்டியும் உரைவளர்ச்சியாகத் தேத்திறம் செவ்வார்க்கெனவய்நி
எழுத்தும் செவ்வார்க்கும், முல துணைவியாக் கருத்தை விளக்கிக்
காட்டுவதும், அது தகாதது பொருள் ஒருவன் தமக்குப் பட்டாளும்
அவ்வளம் கூற முறையாய்து தக்கதாக இசைத்துப் பொற்றுமையும்
உரைவளர்ச்சியாகிய பல்பகுதிகளும்”¹² என்பார் அறிஞர் வ. ச. ம.
மாணிக்கம் இப்பென்புத் திறனைப் பொருளியாக உரைப்பில்
சிறப்பாகக் காண்கின்றோம்.

"பிற்காலத்து நூல் செய்வார் நூலைக்கணம் பிறழாமற் செய்கிலும் முற்காலத்து நூலொடு பொருண் மாறுபடச் செய்கின் அது மரபன்று" (பொருள் 660)

"எண்டுத் தனிச்சொல் வேண்டுமென்று பிற்காலத்து நூல்செய்தாரும் உள். அது சான்றோர் செய்யுள் எல்லாவற்றோடும் பொருந்தாமையானும், பிற்காலத்தில் செய்த நூல் பற்றி முற்காலத்துச் செய்யுட்கெல்லாம் இலக்கணஞ் சொத்துதல் பயலின்றுதலானும் அஃதமையாதென்பது" (பொருள் 383)

உரைப்பதில் மட்டுமன்றி, மறுப்பதிலும் நயத்தைப் போற்றுவது - நிகழ்பற்றுவது - தமிழ் மரபு. பேராசிரியர் இம் மரபில் சிறந்து விளங்குகின்றார். இந் சான்றுகள் இதோ :

"இனிப், பரிபாடலுங் கலிப்பாணியுள் அடங்குமென்பாரும் உள். கலிபும் பரிபாடலுமென எட்டுத்தொகையுள் இரண்டு தொகை தம்மின் வேறாதலின் அவ்வாறு கூறுவார் செய்யுள் அறியாதாரென்பது; அல்லதூஉம், அராகவுறுப்பில்லாத முடுகியவடியங் கொச்சகக் கலியல்லாத கலிப்பாணியுள் உண்டாவதாகலுங் கொச்சகக் கலிபுறந்து வருதலும் உடையவாம், அவ்வாறு கூறினால் என மறுக்க" (பொருள். 442)

"மற்றிதனை (செய்யுளியல்) யாப்பதிகாரமென வேறாரதிகாரமாக்கு உரைப்பாருமுள்; அங்ஙனங் கூறின் வழக்கதிகாரமெனவும் வேறு வேண்டுமென மறுக்க அல்லதுஉம் எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமென மூன்றற்கும் மூன்றதிகாரமாக்கு அதிகாரமொன்றற்கு ஒப்பதொத்தாகத் தந்திரஞ் செய்ததனொடு மாறு கொளலாம் இதனை வேறதிகாரமென்பார்க்கென்பது" (பொருள். 313)

இங்ஙனம் மறுத்து எழுதும்போது பெயர் கட்டாமல் எழுதிச் சொல்லும் பாங்கிணை! பேராசிரியரிடம் காண்கிறோம்

கடல் அறிவொடும் உணர்வொடும் உரை எழுதிச் சொல்லும் பாங்கிணையும் பேராசிரியரிடம் ஆங்காங்கே காண்கின்றோம். "வாயென்ற பலனம்" எனவும், "வாய் பலனமாக" எனவும், "வாய் பலனம்" எனவும் வந்த பலனக் குறிப்புலமைகளை இக்காலத்தார் உருவகமென்றே வழங்குப" (பொருள். 278) என்றும், "அப்பெய்யது இக்காலத்து வீழ்த்தது போலும்" (பொருள். 602) என்றும், "நளிய, நந்த என்பன இக்காலத்து அரிய போலும்; அவை வந்தவழிக் கண்டுக்கொள்" (பொருள். 291) என்றும் வரும் உரைப் பகுதிகள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவை ஆகும்.

பன்னூற் பயிற்சி

உரையாசிரியர்க்குத் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய அறிவொடு, வரலாற்று அறிவும் வடமொழி அறிவும் இன்றியமையாதனவாகும். அவ்வோர் கலைநூல் அறிவு கைவரப் பெற்றவராக விளங்குதல் வேண்டும்; அறிவில்லாதவரெல்லாம் ஓரளவு பயிற்சி உடையவராதல் வேண்டும்; சொதிட நூல், உரை நூல், மருத்து நூல், அடிசில் நூல், குதிரை நூல் முதலானவற்றையும் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். அவை மட்டுமா? உளவியல், அளவையியல், வானியல், பெய்வுணர்வியல், சமூகவியல், பாலியல், பொருளியல், அரசியல், சமயவியல், அறவியல் முதலானவற்றிலும் புலமை பெற்றிருத்தல் வேண்டும். எனவே, தொன்னூல் உணர்வொடு பன்னூற் கல்வியும் ஒரங்கே பெற்றவரே இலக்கிய உலகில் 'உரையாசிரியர்' என்ற சிறப்புடன் திகழ முடியும். நம் உரையாசிரியர் அவைவரும் அத்தன்மையரே என நாம் பெருமிதம் கொள்ளலாம்.

"உரையெழுதும் பணி நிக்ச் சிக்கலானது; அதற்குப் பல நூற் கல்வி இன்றியமையாதது"¹⁴ என்பார் அறிஞர். பேராசிரியரோ பழுத்த தமிழ்ப் புலமை மட்டுமன்றி, பன்னூற் புலமையும் ஒரங்கே வாய்ந்தவராக விளங்குகிறார். அவர் முத்தமிழிலும் வல்லவர் என்பதை உரைக்கண் வரும் குறிப்புகள் உணர்த்துகின்றன. "வழக்கியலும் வழக்கியலார் செயல்பட்ட சொல்புளியலும் பற்றி எழுந்த இலக்கணம் இயற்றமிழென்பபுடும் அச் செய்யுளியற் அமையாத இசைவிலக்கணம் இசைத் தமிழென்ப பெயரெய்தி அவ்வியற்றமிழ்ப் பின்னர் வைக்கப்பட்டதென்பபுடும்; இவ்விரண்டின் வழி நிகழ்த்துங் கூத்திலக்கணங் கூறிய நாடகத் தமிழ் அவற்றுப் பின்னர் தாமென முறைமை கூறுதலும்" (பொருள். 665) என்பது இயல் இசை நாடகம் என்னும் வைப்பு முறைக்குப் பேராசிரியர் தரும் விளக்கம். இசை நூல், கூத்த நூல், யாழ் நூல், சுந்திருவ நூல், நியாய நூல் ஆகியவற்றை அவர் தம் உரைகள் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் தம் காலத்தின் இயல்பிற்கு ஏற்ப, வடமொழிப் பயிற்சியிலும் சிறந்து விளங்குகிறார். 'எவ்வாற்றானும் முற்ற உணர்ந்தொர் செய்த நூலான்மையின் அவை தெறப்படா; அல்லது உய் அவை தமிழ் நூல்' என்பதில் நான் ஆராய்ச்சிக்கென்பது' (பொருள். 659) என்னும் பகுதிகால் அவரது தமிழ் உள்சாந்த நகர உணர்லாம்.

"ஒருவனும் ஒருத்தரும் எதிர்ப்பட்ட வழிக் கரந்தாரீழரும் உள்ள நிகழ்ச்சி பெண்பாலதாசுலாற் பெரும்பான்மையும் அவன் கண்ணே ஈண்டுக் கூறுகின்ற மெய்ப்பாடு (புதுமுகம் புரிதல்

முதலானவை) சிறந்ததென்பது" (பொருள். 261) என்றும், "பாண்டெட்பது ஒத்தலாறென்னையெனின், பன்வீர் பாண்டும் பதினாறி பாண்டமே பெண்மையும் ஆண்மையும் நிறக்கும் படுவமென்பது" (பொருள். 273) என்றும் பேராசிரியர் உரைவில் இடைவிடவே வரும் பகுதிகள் அவரது பாலியற் புலமையைத் தெள்ளிதீர் புலப்படுத்துவனவாகும்.

"பாம்பிநீஞ்சு செவியுங் கண்ணும் ஒன்றெயாங்கு கட்டுசெவி எனப்படும்..." (பொருள். 587) என்றும் குறிப்பினைப் பேராசிரியரது மரபியல் உரையில் காண்கிறோம்.

"அகவிடக் கூறுதலாள் அகவலெனக் கூறப்பட்டது அக்தாவது, கூற்றும் மாற்றமுமாகி ஒருவன் கெட்ப அலந்து ஒன்று செய்பதிக் கூறாது தாங்கருதியவாறெல்லாம் வரையாது சொல்லுவதொராலும் உண்டு. அதனை வழக்கினுள்ளார் அழைத்தலென்றுஞ் சொல்லுப, அங்ஙனஞ் சொல்லுவார் சொல்லிவகண் எல்லாந் தொடர்ந்து கிடந்த ஒசை அகவலெனப்படும். அவை தச்ச வினையாக்கர் கண்ணும், களம்பாரும் வினைஞர் கண்ணும், கட்டுங் கழங்குமிட்டு உரையார் கண்ணும், தம்மில் உறழ்ந்துரைப்பார் கண்ணும், பூசலிசையார் கண்ணுங் கேட்கப்படும்" (பொருள். 393) என்றும் செய்யுளியல் உரையப்பகுதி, பலவகை மக்களின் வாழ்வினைப் பற்றியும் பேராசிரியர் அறிந்திருந்த பாங்கினைப் புலப்படுத்தும் ஒரு நூலை மொழி பெயர்க்கும்போது மேற்கொள்ள வேண்டிய நெறிமுறைகளைக் குறித்தும் பேராசிரியர் மரபியல் நூற்பா ஒன்றின் (பொருள். 652) உரை விளக்கத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இலக்கிய வரலாற்றுச் செய்திகளும் உண்மைகளும்

பேராசிரியர் உரையால் உணரலாகும் இலக்கிய வரலாற்றுச் செய்திகளும் உண்மைகளும் மிகப் பலவாகும். அவற்றுள் இன்றியமையாதன பின்வருமாறு :

1. 'படர்ந்துபட்ட பொருண்மையவாகிய மாபுராணம், புகழாணம் என்ப சிவ்வாழ்நாட் சிற்றறிவிள் மாக்கட்டு உபகாரப்பாடாயெனின், தொகுத்துச் செய்யப்பட்டு வழக்கு நாலாகிய தொங்காப்பியம் இடைச்சங்கம் முதலாக இன்று காலும் உள்ளாழிற்று' (பொருள். 652). தொங்காப்பியத்தில் நிலைபெற்றுக்குப் பேராசிரியர் காட்டும் காரணம் ஆழ்ந்து சிந்திக்கத்தக்கதாகும்.

2. அகத்தியமே முற்காலத்து முதலால்; தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூல் (பொருள். 649). அகத்தியம் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத் தமிழ் என்னும் மூன்றினையும அடக்கி நிற்பது (பொருள். 484). அகத்தியனார் 'பாழ்நூல்' என்னும் ஒரு நூல் செய்தார் என்பது பேராசிரியர் கருத்து (பொருள். 363).

3. பன்வீரு படலம் : முதலாலாக ஐயனாரிதனார், வேண்பாமாலை என்னும் வழிநூல் செய்தார் (பொருள். 649).

4. தொல்காப்பியத்தின் வழித்தொன்றின நூல் பங்காப்பியம், பங்காப்பியர், பங்காயனார் முதலியோர் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் எல்லாம் செய்திவர்; செய்யுள் இலக்கணம் அகத்தியத்துப் பரந்து கிடந்ததைனத் தொல்காப்பியர் சுருங்கச் செய்தனின், அருமை நொக்கி அன்னொர் பகுத்துக் கூறினார் (பொருள். 650).

5. மறைக் கவி பாடுதல் மரபன்று; அவை சக்கரம் கழிஞ்சும், கோமுகத்தினைக, ஏகபாகம், எழுக்கூற்றிருக்கை, மாணலமாற்று என்றாற் போல்வன (பொருள். 645). இவை மந்திர வகையனன்றி, வானாழி மக்களைச் செய்யுள் செய்வார்க்கு உரிய அகனைத்தினைக்கு மரபன்று.

6. ஏனை உவமத்திலும் உள்ளுறை உவமமே செய்யுட்கும் பொருளிலக்கணத்திற்கும் சிறந்தது (பொருள். 300). வல்லார் செய்யின் அணியாகியும் அல்லார் செய்விண் அணியன்றாகியும் வரும் (பொருள். 312). பேராசிரியரின் கருத்தில் உவமவியல் பொருளைப் புலப்படுத்துவதற்கு எழுத்ததேயன்றி, அணியை உணர்த்துவதற்காக எழுத்தத்தன்று. பிற்காலத்தார் அணியிலக்கணத்தை அவர் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.

7. காலத்தொறும் வெறுபட வந்த அழிவழக்கும் இழிஞ்சார் வழக்கும் முதலானவற்றுக்கெல்லாம் நூல் செய்யின் இலக்கணமெல்லாம் எல்லைப்படாது இசுந்தோடும் (பொருள். 649).

8. உரையின்வழிச் சூத்திரத்தானே பொருள் நிகழ்ந்த காலமும் உண்டு (பொருள். 653). உதாரணம் காட்டில் வேண்டாமையை உணர்ந்து உரை நிடந்த காலமும் உடையலாகும் முற்காலத்து நூல்கள் (பொருள். 656).

உ. 11.

9. "சண்டு எனப்படு மென்பதே பற்றி நாலகைச் சிற் கொண்டாரும் உள். ஐயசைச் சிற் கொண்டாரைச் சண்டலமெனச்" (பொருள். 324) எனச் சொல்லியல் தூற்பா ஒன்றில் உரை விளக்கத்தில் பெராசிரியர் எழுதிவிய்யது நயமாணதாரும்

10. பெராதிரத்தைக் குறிக்கப் பெராசிரியர் "விரற்சொற்" (பொருள். 262) என்னும் அழகிய சொற்றொடரைக் கையாண்டுள்ளார். "அன்பொடு புணர்ந்த ஐத்திணையைய அவர் 'நற்காமம்' (பொருள். 266) எனச் சீட்டியுள்ளார்.

மேற்கோள் காட்டுதல்

'முன்னோர் மொழிப்பொருளை வய்றி அவர் மொழியும், பொன்னே போல் போற்றாதல்' (தன்னூல் : 9) என்னும் தெறிவய 'ஒல்லும் வணகவெல்லாம் ஓலாதே' பின்பற்றுபவர் பெராசிரியர். பண்டைத் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்களிலிருந்து அவர் எடுத்துக்காட்டியுள்ள மேற்கோள்கள் பலவும் அவருக்கு இருந்த பரந்த நூலறிவையும் நினைவாற்றலையும் தெள்ளிதில் காட்ட வல்லனவாகும்.

தொல்காப்பியத்துள் எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்று அதிகாரங்களிலிருந்தும் பெராசிரியர் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். "தொல்காப்பியமென்பது பிண்டம்; அதனூல், எழுத்ததிகாரஞ் சொல்லதிகாரம் பொருளதிகாரமென்பன படவம் எனப்படும்; அவற்றுள் ஒத்துஞ் சூத்திரமும் ஒழிந்த இரு கூறுமெனப்படும்" (பொருள். 484) என்பது அவர் கருத்து.

எட்டுத்தொகையுள் எட்டிலிருந்தும், பத்துப்பாட்டுள் குறிஞ்சிய் பாட்டு நீங்கலாக ஏனைவயற்றிலிருந்தும் பெராசிரியர் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். அவர் அகநானூற்றை 'நெடுந்தொகை' என்ற பெயராலும் சுட்டியுள்ளார் (பொருள் 548). 'மலைபடு சுடாத்திணை ஆனந்தக் குற்றமெனப் பிற்காலத்தானாராவல் ஒரு சூத்திரங் காட்டுதல்' அவர் 'தன்னான் ஒரு பொருள் கருதிக் கூற்றுக்குக்' (பொருள். 663) காட்டாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

துருக்குறள், நாலடியார், ஐந்திணை இய்யது, திணைமாலை நூற்றெய்யது, காற் நூற்பது, களவறி நூற்பது, பழமொழி நானூறு ஆகியன பெராசிரியர் காட்டியுள்ள பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் ஆகும். காப்பியங்களுள், சிவப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெருங்கதை ஆகியவற்றிலிருந்து அவர் மேற்கோள் தந்துள்ளார். முதல்தொள்ளாவிரத்திலிருந்தும் அவர் மிகுதியான பாடல்களை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

இறைவனார் களவியல், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, நன்னூல் ஆகியன பெராசிரியர் மேற்கோள் காட்டும் இலக்கண நூல்கள் ஆகும். காக்கைபாடினியம், பங்காப்பியம், பள்ளிக்கு படலம், செவ்வியம், அவிநயம், அகத்தியம் ஆகியன அவர் பெயர் குறிப்பிடும் இலக்கண நூல்கள் ஆகும்.

சிறுஞ்சீஇயரை, தந்திர வாக்கியம், பருப்பதம், தகடுர் யாத்திரை, பாலைப் பாட்டு, அம்மாணைப் பாட்டு, வஞ்சிய் பாட்டு, மொசிரப் பாட்டு, கடகண்டு, விளக்கத்தனார் கூத்து, சிற்றட்டகம், பரணிச் செய்வுள், கலம்பகம், பாரதம், பூகபுராணம், மாபுராணம் முதலான நூல்களின் பெயர்களையும் பெராசிரியர் தம் உரையுள் சுட்டிச் சென்றுள்ளார்.

பெராசிரியர் பழம்பெரும் நூல்களிலிருந்து பாடல்களை மேற்கோள் காட்டுவதுடன் நின்றுவிட மாட்டார்; அவர் தாம் மேற்கோள் காட்டும் பாடல்களிலே விளங்கும் நயப் பொருளை எடுத்துக்காட்டவும் தவற மாட்டார். இது அவரது சிறப்பியல்பு ஆகும். "இவர் (பெராசிரியர்) உதாரணமாகக் காட்டும் இலக்கியங்கட்கு நயப்பொருள் கூறுவதில் வியத்தகு திறத்தினர். 'முல்லை வைத்துணை' (செல். 104), 'வைவங் காவலர்' (உலா. 32) என்ற பாடல்களுக்கு 'இவர் வரைந்துள்ள உரைநயம் காண்க"¹⁵ என அறிஞர் செ. வேங்கடராமசு செட்டியாரும் தம் 'கலைக்களஞ்சியக் கட்டுரையில் பெராசிரியரின் இவ்வியல்பினைப் பாராட்டுவார். 'மூப்பே பிணியே வருத்தம் மென்மையொடு, யாப்புற வந்த இனிவரல் நான்செ' என்ற மெய்ப்பாட்டியல் நூற்பாவிள் (பொருள். 254) உரை விளக்கத்தில் பெராசிரியர் காட்டியுள்ள இரு இலக்கிய நயங்கள் வருமாறு :

"நொடித்தலை விழுந்தண்டு ஊன்றி நடுக்குற்று

இருமிடை மிடைந்த சிலசொல்

பெருமூ நாளமே ஆகிய எமக்கே"

(புறம். 243)

என்பது தங்கட் டொன்றிய மூப்புப் பொருளாக இனிவரல் பிறத்தது; என்னை? இளமைக் காலத்துச் செய்தனை செய்வமட்டாது இனிவந்தனம் இக்காலத்து என்றமைமரின்"

"இயழும் துளக்கும் பண்டிணை

துணைமலர் அளியர் பெண்டர் இஃது எவனோ" (குறும். 158)

என்பது தங்கட் டொன்றிய மிணி பற்றி இனிவரவு பிறந்தது; என்னை? மலையைத் துளக்கும் ஆற்றலையுடையாய் காமப் பிணி கூர்ந்தொரை அலைப்பது நினைக்குத் தருவதன்றென இனிவந்து வாடைக்குக் கூறினமைமரின்."

“கூடல் சொல்லிக் அலவநி கிளவி, தொழிக்கு ஆயிற் சில
வெய்து உலாய்த்” என்பது உலாவியில் வரும் ஒரு நூற்பா
யொருள் 281. “உட்குழைவுவமை கூறும்பொது தலைக்கொடுக்க
அலவநியும் கடுப்பொருளானே சொத்தக் வேண்டும்;
தொழிக்காரிக் அநிவிக்துள்ளவையெனச் சொல்லவும் பெறும்;
யிற நிலத்தினான அறிந்த சொல்லினொகச் செய்யச் செய்ய
வெறா” என இந் நூற்பாவுக்குப் பொருள் கூறும் பொருளியர்,
தம் கூற்றக்கு “தானாகக் குறித்தொவையிலிருத்தல் ஓங்குநூ
தாற்றிலிருத்தல் இரு பாட்கணை வெற்கொள் காட்டுகின்றார்
அல் வெற்கொள் பாட்களனுக்கு அவர் கூறும் தாங்கல் படியவா
நெடுவா அல்லும் பாட்களையினவாரும் அனை வருமாறு :

“ஓங்குநூ ஈர்க்கை ஓங்குவென்”

(இரும். 208)

எல்லும் பாட்டினுட் பொருகன்ற யித்தித் தொழிதாள் வெக்க
மரம் பாட்களையினுள் தானானுந் தன்னைப் புக்தொய்யப்படு
மாத்தலானும் அன்று அவ்வநி கிளவியெனப் பட்டிது

“தன்பாட்டித் திள்ளும் அன்பின் ஓங்கை” (இங்குது 4)
என்பது தொழி கூற்று. “என்னை? அவற்றின் செய்கைபெய்க்கும்
அறிவானவற்ற தலைமகன் பெரும் பெருதயாதலினென்பது”

வினா - விடைய பாங்கு

வினாவும் விடையுமாக எழுதிச் செல்லும் பாங்கினையப்
பண்டை உரையாளியர்களிடம் பாக்கக் காணவராமல் பொருளியர்
உரைவிலும் ஆங்காங்கே இப்பாங்கு வழங்கிடுக்கக் காண்கிறோம்.

பொருளியர் செய்யுளியல் தலைக்குத்திரத்திற்கு எழுதிவு
உரை வினக்கத்தில் “மற்றுச் செய்யுளுற்றுப் பண்டையினார்
செய்யுள் பாண்டொதுபவெனில், அறிவாது உடையினார்,
உறுப்பென்பை உறுப்புவைப் பொருளியர் வெறென்புடா;
பொருள் எனப்படுவன உறுப்பெ, அவற்றிட்டத்தினை முன்னெ
வழங்குபவாகலால் உறுப்பினையே சொல்லி யொழிந்தார்;
முதற்பொருள் திலக்கணமென உறுப்பிலக்கணத்தினையே
வேறுபடுத்துக் கூறலாவதின்மையானும் உறுப்புவையே
அவையுறுப்புடைய பொருள் வழக்கியலாற் பெறலாயாகாளாறு
மென்பது” (பொருள். 313) எனக் கூறுகின்றார். ஆகியார் பாடம்
கூற, அழைக்க கேட்டும் மாணாக்கன் ஐயத்தினை எழுப்ப, அதற்கு
ஆகியார் விடை கூறி வினக்கும் பாங்கும் இப்பங்குத்
அழைக்கிறுப்பது மாண்கொளத்தக்கதாகும்.

“கூடல் சொல்லிக் அலவநி கிளவி” என்பதும், தொழிக்கு
ஆயிற் சிலம்பெயரித்து உலாய்து” என்றும் தலைவியும்
தொழியும் உன்னுறை யுலைய கூறும்பொது பின்பற்ற வேண்டிய
தொழிமுறைவினை எடுத்துக் கூறும் தொழிக்காரியர், “கூடுவொற்கு
ஆயிற் இடம் வரையினெ” (பொருள். 305) என்பதும் நூற்பாவிற்
தலைவனுக்கு “எல்லா திலகும் கரியவாரம் எங்கின்று
இத்தூற்பாவுக்கு எழுதிய உரை கிளக்கத்தில் பொருளியர்,
“தலைமகற்கு இட வரையறை இன்னும் வரையறையில்லாதற்கு
வரையறை கூறாமென முடியாமெனவெனில், அக்கணமாயினுங்
கிழங்குகளும் தொழிக்கும் இடம் வரையறுத்ததனைக் கண்ட
மாணாக்கன் இவ்வாறே தலைமகற்கும் இடம் வரையறை
யுண்டுகொடுவன்று” (இந்திற். 4) குறித்தவென்றற்கு இது
கறினாடுவென்பது” எனத் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

இளம்பூரணர் தலைவியும் பொருளியும் பொருளியர் தலைவியும்
வினாவும் விடையுமாகக் கருதிரு வாக்கியங்களைக் கொண்டு
செய்திதின் வினக்குகின்றது ஒர் எடுத்துக்காட்டு வருமாறு :
“பிரிவாற்றாம வென்பது, கனவீற் பிரிவாற்றாதல் வேண்டுமாறு
பொலக் கற்பினுட் பிரிவாற்றாதல் வேண்டியபாடாயை; என்னை?
புறத்தார்த்துப் புலனாகாமமை மறைத்தல் கற்பிற்கு
வேண்டுவதன்றாகல் வென்பது” (பொருள். 272).

“இவிக் கூறுதும், ‘என்னை’, ‘என்னையெனினி’, ‘எனினி’,
‘என்ன பெயரித்தொவெனினி’, ‘முன்னிச் சொல்லுதும்’,
‘காட்டுதும்’, ‘அற்றன்று’, ‘யாங்குணம்’ என்றார் பொருள்
பொருளியரின் உரையில் பல்லின்று வரும் சொற்களும்
தொடர்களும் வினா-விடைய பாங்கில் அழைத்தலையுமாகும்.

பாட வேறுபாடுகளைச் சுட்டல்

பொருளியர் தம் உரைவில் பல இடங்களில் பாட
வேறுபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். தாம் கொண்டுள்ள
பாடத்தின் வலிமையையும் பொருத்தத்தையும் எடுத்துக்காட்டும்
அவர், பிற்தொரு சாரார் கொண்டுள்ள பாடத்தின்
பொருத்தமில்லாமையையும் முன்புபாட்டையும் விளக்கிக்
காட்டியுள்ளார். ஓவல் நூலாசிரியர் கருத்துக்கு இயைந்து வரும்
புறப்பாடத்தை அவர் பொற்றிக் கையாண்டுள்ளார். இனி, அவர்
தம் உரைவுள் சுட்டிக்காட்டியுள்ள சில பாட வேறுபாடுகளைக்
காண்போம்.

“புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமொடு

முதிமை சாலா முட்டிகை நாங்கே”

(பொருள். 255)

என்பது வெறுப்பாட்டியவரின் மருட்டிகை (விவப்பு) பற்றி வரும்
நூற்பா. இந் நூற்பாவின் உரை வினக்கத்தில் பொருளியர், “புதுமை”

என்பதற்கு மாறாக 'முதுமை' என ஒரு பாடம் வழங்குவதைக் கட்டிக்காட்டுகின்றார். மேலும் அவர், அப்பாடத்தில் பொருத்தமின்மையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். "புதுமைபய ஆச்சத்துடைகதி முதுமை வென்பது பாடமாகவும் உரைப்பது அன்னதொர் வழக்கின்மையானும் புதுமை ஒன்று ஒன்றாய்த் திரியுமெனப்பட்டு அவ்வாக்கத்துள் அடங்காமையானும் அஃசுமையா தென்பது' என்பது அவர் எழுதும் மறுப்புரை ஆகும்.

"திழுவோட்டு உவமம் ஈரிடத்து உரித்தே" (பொருள். 304) என்பது உவமவியலில் வரும் ஒரு நூற்பா. 'தலைமகள் இரண்டிடத்தல்வது உள்ளுறைபுவமை சொல்லப் பெறான். இரண்டிடமென்பன : மருதமும் நெய்தலும். அந்நிலத்துப் பிறந்த பொருள் பற்றியல்லது உள்ளுறைபுவமஞ் சொல்லுதல் கிழக்குரியதன்றென்பது கருத்து' என இந்நூற்பாவுக்குப் பொருள் எழுதுகின்றார். பேராசிரியர், மேலும் அவர், "இவிக், 'திழுவோட்டு உவமம் பீரிவிடத்து உரித்து' என்பது பாடமாக உரைப்பாருமுள்ளார். யாதானுமொரு நிலத்தாளினும் பீரித்திருந்தவிடத்து உள்ளுறைபுவமங் கூறப்பெறுங் கிழத்தியென்பது இதன் கருத்து. பெருந்தண்வாவைவின முத்து வந்தோனென்பது பீரிவன்றாகலின் சரிடமென்றவே வலித்தென்பது' என இந் நூற்பாவில் 'ஈரிடத்து' என்பதற்கு மாறாக வழங்கும் பிறிதொரு பாடத்தையும் கட்டிக்காட்டி, தாம் கொண்டிருக்கும் பாடமே சரியானது என்பதையும் நிறுவுகின்றார்.

"மெய்பெறு மரபின் தொண்டலகை தாமே

ஐயீ ராவிரத்து ஆறாருட் நூற்றொடு

தொண்டேலை மீட்ட பத்துக்குறை எழுநூற்று

ஒன்பத்து என்ப உணர்ந்திசி னொரே" (பொருள். 413)

என்பது செய்யுளியலில் தொடை விகற்பத்தினை உணர்த்தும் வகையில் வரும் நூற்பா. 'தொடைப் பகுதி பதினாறுவாயிரத்து எழுநூற்று எட்டு (13708) என்று சொல்லுப ஆசிரியர்' என்பது பேராசிரியர் இந்நூற்பாவிற்கு எழுதும் பொழிப்புரை. ஆயின் இளம்பூரணரோ, 'தொண்டு தலைமீட்ட பத்துக்குறை எழுநூற்று ஒன்றும் என்ப' எனப் பாடம் கொண்டு, 'தொடை விகற்பம் பதினாறுவாயிரத்து அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்று ஒன்பதாய்' (13699) எனப் பொருள் உரைப்பார். இளம்பூரணரின் பாடத்தை மறுக்கும் வகையில் பேராசிரியர் எழுதியுள்ள உரைப் பகுதி வருமாறு :

"இனி, இக் காலத்துள்ள ஆசிரியருள் ஒரு சாரார், 'தொண்டேலை மீட்ட பத்துக்குறை எழுநூற்று ஒன்றும்' எனப் பாடம் திரிப்பாரும், இங்னொரு சாரார் 'எழுநூற் றொன்றும்' எனப் பாடத்திரிப்பாரும் உள். ஒரு பகுதியார் ஒன்றுமென்பது

முற்றுவினை வென்ப. 'மெய்பெறு மரபின் தொடை வகை பத்துக்குறை எழுநூறு' என்னும் எண்ணினொடு ஒன்றுமெனக் கட்டுப பதினாறுவாயிரத்தறு நூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது என்பது அவர் கருத்து ஒன்றுமென்பதனை என்னுப்பெயர் முற்றுமையப்படுத்த தென்பாரும் அதுவே கூறுப; அவரறிவார், அவ்வாறு சூத்திரஞ் செய்வது ஆசிரியர் கருத்தன்று. அல்லதாமம், 'ஒன்பத்து என்ப உணர்ந்திசி னொரே' என்பது பழம்பாடமாகலானும் அஃதமையாதென்பது"

"கல்வி தறுகண் புகழ்மை கொடையெனச் சொல்லப் பட்ட பெருமிதம் நான்கே" (பொருள். 253)

என்பது இளம்பூரணர் பாடம்.

"கல்வி தறுகண் இசைமை கொடையெனச் சொல்லப் பட்ட பெருமிதம் நான்கே" (பொருள். 257)

என்பது பேராசிரியர் பாடம்.

"வண்பியல் தானே வகுக்குங் காலைச் சிங்மெல் மொழியால் தாய பழுவலினை அம்மை தானே அடிநிழிர் பின்னே" (பொருள். 5471)

என்பது பேராசிரியர் பாடம்.

நச்சினார்க்கினியர் உரையின் இந்நூற்பா' முதலடி இன்றி,

"சிங்மெல் மொழியால் தாய பழுவலிள் அம்மை தானே அடிநிழிர் பின்னே"

எனக் காணப்படுகின்றது.

இங்ஙனம் இளம்பூரணர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகிய மூவரது உரைகளிலும் காணலாகும் பாட வேறுபாடுகள் மிகப் பலவாகும்.

III. உரை முயல்கள்

நிரல் நயங்கள்

இறை வணக்கம், வரவேற்புரை, தலைமையுரை, வாழ்த்துரை, ஏற்புரை, தன்நிபுரை, தாட்டுப்பண் என நிகழ்ச்சிகளுக்கு நிரல் இருப்பது போல், உயர்ந்த நூலாசிரியர்களின் கருத்துக்களிலும் நிரல் உண்டு. முன்னையது நிகழ்ச்சி நிரல் எனப்படுவது போல், பின்னையது கருத்து நிரல் எனப்படும். நூலாசிரியர் அமைத்தும் தந்துள்ள கருத்து நிரலுக்குக் காரணம் காண்பது உரை நயங்களுள் ஒன்றாகும். பேராசிரியர் உரையின் காணலாகும் நிரல் நயங்களுக்கு இரு சான்றுகளைக் காண்போம்.

“நகையே அழகை இனிவரல் மருட்டினை
அச்சம் பெருமீழும் வெகுளி உவகை என்று
அப்பால் எட்டி மெய்ப்பாடு என்ப”

(பொருள். 251)

என்னும் மெய்ப்பாட்டியல் நூற்பாணில் எண் வகை மெய்ப்பாடுகள் நிரல்படுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளன. இந் நிரலுக்குக் காரணம் என்ன? ஆசிரியர் நகையை ஏன் முதலில் கூற வேண்டும்? அழகையை ஏன் அடுத்து வைக்க வேண்டும்? உவகையை ஏன் இறுதியில் அமைக்க வேண்டும்? பேராசிரியரின் உரை விளக்கம் இவ் வினாக்களுக்கு உரிய விடைகளைக் கூறுகின்றது; மெய்ப்பாட்டு நிரலுக்கான காரணத்தை நயமாக விளக்குகின்றது.

“மற்று நகை முன் வைத்ததென்பனை வெளிச், ‘பண்ணைத் தொன்றிய எண்ணாளுக்கு பொருட்டும்’ (249) இவையென்பனும் இயல்பில்லனவல்ல என்றதற்கு விளையாட்டுப் பொருட்டாகிய நகையை முன் வைத்தானென்பது. அதற்கு மறுதலையாகிய அழகையை அதன்பின் வைத்தான். இனிவரல் அதன்பின் வைத்தான், அழகையும் இனிவரலோடு இயைபுடையமெனத் தானின் வந்து பிறிதொர் பொருளை விசுக்குமாதலின் இனிவரலின் பின் விசுப்பு வைத்தான். விசுப்புப் பற்றியும் அச்சம் பிறத்தலின் அச்சத்தை அதன்பின் வைத்தான். அச்சத்திற்கு மறுதலையாகிய வீரத்தை அதன்பின் வைத்தான். அவ் வீரத்தின் பயனாகிய பிறர்க்கு வரும் வெகுளியை அதன் பின்னே வைத்தான். வெகுளிக்கு மறுதலை யாகலானும் எல்லாவற்றினும் நண்டு ஒதுதற்குச் சிறந்ததாகலானும் முதற்கணொதிய நகைக்கு இயைபுடையத்தாகலானும் உவகையை அவ்வீற்றுக்கண் வைத்தானென்பது” எனத் திட்டமும் நுட்பமும் விளங்க நிரல் நயம் காட்டுவார் பேராசிரியர்.

“பாப்பான் பாங்கள் தோழி செலிவி
சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிரவன் கிழத்தியோடு
கூளவியல் ஸரின் அறுவகை யோரும்
கூளவிளிற் கிளவிக்கு உரியர் என்ப”

(பொருள். 501)

எனச் செய்யுளியலில் வரும் ஒரு நூற்பாணில் களவொழுக்கத்தில் கூற்று நிகழ்த்துதற்கு உரியோரின் வரிசை காணப்படுகிறது. “பாப்பானென்பான், நன்றுந் தீயும் ஆராய்ந்து உறுதி கூறுவானென்பாரும். பாங்குனென்பான் அவ்வாறன்றித் தலைமக்கள் வழிகின்றொழுக்கி வருமாகலின் அவனை அவன்பின் வைத்தான். செலிவி மாற்றலு் சிறுவரவிற்பாணிகள் அவளை அவளின் பின் வைத்தான். அவளிற் சிறந்தமைவிற் சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவனையும் கிழத்தியையும் அவர் பின் வைத்தான்.

அவ்விருவருள்முத் தலைமகனது கூற்றே பெருவரலின் தாயகலின் அவனை நற்றுக்கண் வைத்தான்” என்பது இவ் அறிவுர் வரிசைக்குப் பேராசிரியர் கூறும் நயத்தகு காரணம் ஆகும்.

“வரிசை அறிதலோ அரிதே”

(புறம். 121)

என்பார் கடவிர். எனவே வரிசையறிவு வேண்டும் என்பது பெறப்படும். பேராசிரியர் இவ் வரிசையறிவு தீர்ப்பப் பெற்றவர் ஆவார். அவர் தம் உரையில் இடைவிடையே காட்டும் வைப்பு நயங்களால் இதனை உரைலாம்.

அடைமொழி நயங்கள்

சிறுசிறு அடைமொழிகளில் பெரும்பெரும் நயங்களுளையும் நுட்பங்களுளையும் பொதிந்து வைப்பது நல்விசைப் புலவர்களின் இயல்பாகும். தொல்காப்பியர் வாக்கில் இத்தகைய அடைமொழிகள் ‘அங்கிங்கெனாதபடி, எங்கும் நீக்கமற நிறைதிருக்கக் கரண்டிறோம்’ இவங்கைய் போர்க்குக் கலிங்கப் போர் ஒட்டிடி’ என்பது போல், நயம் செறிந்த தொல்காப்பிய அடைமொழிகளுக்கு இளம்பரணர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கிளவிவர் முதலான உரைவாசிரியர்கள் காட்டும் நயங்களும் இருமடங்கு நயம் சேர்ந்தனவாக விளங்குகின்றன.

‘உள்ளப்பட்ட நகை’ (பொருள். 252), ‘விளிவில் கொள்கை அழகை’ (253), ‘யாப்புற வந்த இனிவரல்’ (254), ‘மதிமை சாலா மருட்டை’ (225), ‘பிணங்கல் சாலா அச்சம்’ (256), ‘சொல்லப்பட்ட பெருமீதல்’ (257), ‘வெறுப்பின் வந்த வெகுளி’ (258), ‘அல்லல் நீத்த உவகை’ (259) என எண் வகை மெய்ப்பாடுகளைப் பற்றிய நூற்பாக்களில் வரும் அடைமொழிகளுக்கு பேராசிரியர் காட்டிவுள்ள நயங்கள் மிக நுட்பமானவை. இந் நயங்களைப் பதிலிலொர், இவ் அடைமொழிகளின் இலக்கிய வளப்பினை நக்கு உணர்வர்.

காட்டாக, ‘உள்ளப்பட்ட நகை’, ‘விளிவில் கொள்கை அழகை’, ‘அல்லல் நீத்த உவகை’ என்னும் அடைமொழிகளுக்குப் பேராசிரியர் எழுதிவுள்ள நயக் குறிப்புகளைக் காண்போம் :

“உள்ளப்பட்ட நகை நாங்கு என்றதனான் உள்ளத்தொடு பிறவாத நகையுமுள, அவை ‘வறிதகத் தெழுந்த வாயனை முறுவலன்’ (அசு. 5) என்றாற் போல வருவனவெனக் கொள்க.”

‘விளிவில் கொள்கை, வெடல் கொள்கை; அங்குள்ள கூறிய மிகையானே அழகைக் கண்ணர் போல் உவகைக் கண்ணர் வீழ்தலும் உண்டு. அமையவும் அழகைய்பாற் சார்ந்தி உணரப்படும்”

‘அல்லல் நீத்த ஷயகை’ வென்றதனாற் பிறர் துன்பங்கண்டு வரும் உவமைகளும் உவமைப்பெண்ப்படா தென்பது. இதுவுந் தங்கட் டொன்றிய பொருள் பற்றி வருமென்றார்க்குப் பிறன்கட் டொன்றிய இன்பம் பற்றியும் உவமை பிறக்கும். அஃதெப்பாற்படுமெனின், அதுவும் அல்லல் நீத்த ஷயகை வென்றனாள் உவமைப்பெண்ப்படும்.’

‘உன்னத்தொடு பிறவாத தனையும் உள்’, ‘அழுக்கக் கண்ணீர் போல உவமைக் கண்ணீர் வீழ்தலும் உண்டு’ பிறர் துன்பம் கண்டு வரும் உவமை, உவமை எனப்பட்டது. ‘பொராசிரியரின் முத்திரை ஆழமாகப் பதிந்துள்ள வரிகள் இவை. ‘பண் கமத்த பாடல்’ என்பது போல், ‘நயம் கமத்த வரிகள்’ இவை என்பதிலே என்னையும் ஐயமில்லை.

சேஷர் பெயர்க்கொண்ட சிறுகொடு சிவனும்
மறநீடுந் தூவீ மலிவென் ளையே’ (பொருள். 503)

என்பது மரபியலில் வரும் ஒரு நூற்பா. “பறப்பனவற்றுள் ஆண்பாற்கெல்லாம் சேவல் என்னும் பெயர் உரியது அவற்றுள் மல்லிக்கு ஆயின் அஃது ஆகாது” என்பது இதன் பொருள். இதில் இடம் பெற்றுள்ள ‘மாவீடுந் தூவிமலில்’ என்னும் அடைமொழித் தொடருக்குப் பொராசிரியர் எழுதியுள்ள உரை விளக்கம் படியியல் நெடுமை அன்னுவதற்கும் அவ் விளக்கம் வருமாறு : “மாவீடுந் தூவி மலில்’ என்றதனாள் அவை தொகையடைவவாங்குப் பெண்பால் போலுஞ் சாயலவாகலாள் ஆண்பாற்றன்மை இவ்வென்பது கொள்க எனவே, செவ்வென் ணாந்த மலிர்காவின் அதுவும் நேரவும் படுமென்பது”

நவ்வி, உழை, புல்வாய் மூன்றும் மானினங்களின் பெயர்கள் ஆகும் இவற்றுள் புல்வாய்க்கு மட்டும் ‘ஓமும் புல்வாய்’ (பொருள். 567) என்னும் அடைமொழியைக் கையாளுகின்றார் தொழ்கார்ப்பியர். ‘ஓமும் புல்வாய்’ வென்றதனானே மடனடைவன நவ்வி வெனவும் இடைநீகரண உழைவெனவும் கொள்க’ எனப் பொராசிரியர் அடைமொழி நயம் கட்டுவதொடு, மூன்றுக்கும் இடையே வினங்கும் நுண்ணிய வேறுபாட்டினை யும் உணர்த்துகின்றார்.

தொடர் நயங்கள்

இவக்கண உலகில் வழங்கும் கலைச்சொற்கள் Technical Terms) கணக்கற்றவை யாகும். இக் கலைச் சொற்களுள் சிலவற்றுக்குப் பொராசிரியர் தம் உரையில் இடையிடையே எழுதியுள்ள விளக்கங்கள் பதில்தொறும் பெரிசும்

பயப்பனவாகும் துண்ணறியும் தூவறியும் ஒருக்கே கைவரப்பெற்ற ஒருவரே இத்தகைய சிறந்த விளக்கங்களை எழுதுதல் இயலும்.

‘புருமகம் புரிதல்’, ‘பாராட்டெடுத்தல்’, ‘உடம்பு நனி கருங்கல்’, ‘கனவொடு மயங்கல்’ என்னும் தொடர்களுக்கு - இவக்கணக் கலைச்சொற்களுக்கு - பொராசிரியர் எழுதியுள்ள இனிய விளக்கவுரைகள் முறையே வருமாறு :

“புருமகம் புரிதல் என்பது ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிப்பட்டவழித் தன்னை அவன் தொக்குத்தற்கண் விரும்பும் உன்ன நிசுச்சி அதுவது, தலைமகன் காண்டலைத் தலைமகன் வெட்டல் என்வாறாய்; மற்றது தலைமகற்கு உரித்தன்றொவ்வெனின் அவன் தான் காண்டினல்வது தற்காண்டலை நயவான், அது தலைமயவன்றாகலின்’ (பொருள். 261).

“பாராட்டெடுத்தல் - புணர்ச்சி நிகழ்ந்த பின்னர் தலைமகனை இயற்பட நினைவுந் குறிப்பும்; இது பாராட்டெண்ணாது எடுத்துவென்றதனால் அதனை உள்ளமெடுத்தல் மேற்கொள்க இது தலைமகற்கும் ஒக்கும்” (பொருள். 264).

“உடம்புநனி கருங்க வென்பது, அவ்வுண்ணாமை உயிரிற் சேல்லாது உடம்பிற் காட்டுதல்” (பொருள் 270).

“கனவொடு மயங்க வென்பது, அரிதியில் துயிலெய்திய வழித் தலைமகனைக் கணவீற் கண்டு பின்னர் அவனன்மையின் மயங்கும் மயக்கம்” (பொருள். 270)

பொருள் நயங்கள்

தொடர்காப்பிய நூற்பாக்களில் நயங்காண்பது ஒரு தனிக்கலை. அக்களையில் தனித்திறனும் தெரிச்சியும் பெற்றவர் பொராசிரியர். அவர் இவக்கண நூற்பாவுக்கு இவக்கிய நயத்தொடு பொருள் சுறுவதில் வல்லவர். இக் கருத்திற்கு இரு சான்றுகளைக் காண்போம்.

‘மக்கள் தாமே ஆற்றி ஷயீரே
பிறவுல் உள்ளே அக்கிணைப் பிறப்பே’ (பொருள். 588)

என்பது ஆறறிவுநிர் பற்றிக் கூறும் மரபியல் நூற்பா. இந்நூற்பாவுக்குப் பொராசிரியர் வரைந்துள்ள உரைவிளக்கம் வருமாறு :

“மக்களெனப்படுவொர் ஊம்பொறியுணர்வெயன்றி மன மென்பதொர் அறிவும் உடையர். அக்கிணைப் பிறப்பு வேறும் உள. முப்பத்திரண்டு அவயவத்தான் அனவிற்பட்டு அறிவொடு

புணர்ந்த ஆடு உ மகடு உ மக்களெனப்படும். அவ்வாறு உணர்விலும் குறைவுபட்டாரைக் குறைந்த வகை அறித்து முற்கூறிய குத்திரங்கனாளே அவ்வய் நிறப்பினும் சொந்திக் கொள்ள வைத்தானென்பது அளவு. ஊழலுக்கு செவிடும் குருடும் போல்வன. கிளையெனப்படுவார் தேவருத்தானவரும் முதலாளினார் நிறப்பென்றநனார். குரக்கு முதலாகிய விவகிலுள் அறிவுடையனவெனப்படும், மனவுணர்வுடையன உளவாயின் அவ்வயும் நண்டு ஆற்றிவுறியாயடக்குமென்பது. 'தாமெ'யெனப் பிசித்துக் கூறுமையார் நல்லறிவுடை யாரென்றற்குச் சிறந்தாரென்பதுங் கொள்க'

கட்டிக் கூற உவம யானின்

பொருளெதிர் புணர்ந்தல் புணர்ந்தன கொளவே"

(பொருள். 282)

என்பது உவமையில் வரும் ஒரு நூற்பா. "உவமத்திற்கும் பொருளுக்கும் பொதுவாகிய ஒப்புமைக் குணம் நான்கினையும் விதத்துச் சொல்லி உரைவாதவழி, அவ்வீரணடினையும் எதிர்வெய்து கட்டி ஆண்டுப் பொருத்தியதொன்று பொருத்தியது பற்றி வினை, பயன், மெய், உரு என்னும் நான்கினுள் இன்னது என்று சொல்லப்படும்" என்பது இதன் பொருள். "பவளம் போற் செத்துவார்வா"யென்பது கட்டிக் கூறிய லுவமம்; ஏன்னை? இரண்டிற்கும் பொதுவாகிய செம்மைக் குணத்தினைச் சொல்லியே உவமஞ் சொல்லினமையின். அது 'பவள வா'யென்கின்ற வழிச் கட்டிக் கூறா லுவமமாம். ஆண்டுப் பவளத்தினையும் வாரினைபுங் கட்டியப் பார்த்துச் செம்மைக் குணம் பற்றி உவமஞ் செய்ததென்று அறியப்படும்; அல்லாக்கால், வல்லென்ற கல்லிற்கும் மெல்லென்ற இதழிற்கும் உள்ளதொர் ஒப்புமை ஆண்டில்லையென்பது" எனப் பொருத்திய ஓர் எடுத்துக்காட்டில் வாரிலாக இந்நூற்பானின் பொருளைச் செவ்வீதிந் தெளிவுறுத்துவார் பேராசிரியர்.

எடுத்துக்காட்டு நயங்கள்

"எவ்வகை இலக்கணமும் பலருக்கு எளிதாக விளங்க வேண்டுமெனின் உதாரணங்கள் பலர் அறிந்த வழக்காக இருத்தல் வேண்டும். மக்களின் தடைமுறைப் பேச்சுக்களினின்றும் வழக்கவொழுக்கங்களினின்றும் இந்த எடுத்துக்காட்டுக்கள் அமைய வேண்டும்" என்பர் அறிஞர். பேராசிரியர் இவ்வகையில் எளிமையானவராக விளங்குகிறார். அவர் தம் உரையகத்தே எல்லொருக்கும் எளிதில் விளங்கும் உதாரணங்கள் பலவற்றை எடுத்தாண்டுள்ளார்.

'உவமையும் பொருளும் ஒத்தல் வேண்டும்' என்பது உவமையில் வரும் ஒரு நூற்பா (பொருள். 283). "உவமாளும், பொருளும் தம்மீன் ஒத்தன என்று உலகத்தார் மகிழ்ச்சி செய்தல் வேண்டும்" என இந் நூற்பாவிற்குப் பொருளுரைப்பார் பேராசிரியர் மெலும், அவ்வீர உலகத்தார் மகிழும் மனையில் உவமை கூறுவது எப்படி என்பதற்கு இரு எடுத்துக்காட்டுக்களையும் தருவார். "மலிற்றோகை போலுங் கூத்தன்" என்பதற்குக் 'காக்கைச் சிறகன்ன கருமலிர்' என்று சொல்லின், அஃதொத்தத்தெனப் படாதென்றவாறு. 'புலி போலப் பாயத்தால்' என்பதன்மீய் பிழையாமல் பாயும் என்பதே பற்றிப் 'பூசை போலப் பாய்ந்தால்' எனின், அதுவும் ஒப்பென்று கொள்ளாது உலக மென்றவாறு' என்பது அவரது அரிய உரை விளக்கம் ஆகும்.

'கலங்கி மொழிதல்' (பொருள். 266) என்னும் மெய்ப்பாட்டுக்கு விளக்கம் எழுதும்போது, "சைவொடு பட்ட கள்வரைப் போலச் சொல்லுவனவற்றைத் தமொற்றத் தோன்றச் சொல்லுதல்" என வழக்குக் காட்டு ஒன்றைக் கையாண்டு தெளிவுபடுத்துவர் பேராசிரியர்.

'முனிதல்' என்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு 'முனிதலென்பது வெறுத்தல்; அஃது அருளுஞ் சினமுமின்றி இடை நிகர்த்தாதல்' என விளக்கம் எழுதும் பேராசிரியர், "...வாழ்க்கை முனிந்தானெனவும் 'உரையுண் முனியுமலன் செல்லுமுறே' எனவும் சொல்லுவார்களின்" (பொருள். 260) என்னும் வழக்குக் காட்டினையும் உடன் தருவார்.

'கழை விசித்தல்' என்னும் அகத்திணை மெய்ப்பாட்டினை விளக்கும் போதும் பேராசிரியர் உலக வழக்கினை எடுத்துக்காட்டுவார். "கழை விசித்தலென்பது மெய்யு மெய்யுந் தீண்டிய வழி மெல்லியன் மகனிற்கு வரும் வேறுபாடு நான்கினுண் (கழை விசித்தல், காதொன்று களைதல், ஊழலினை வைவரல், உடைபெயர்ந்து உடுத்தல்) முதற்கணனை தெனப்படும்; ஏன்னை? தன்னுள்ளத்தில் றிகழ்ந்த வேறுபாட்டினை அக்காலத்துத் தலைமகள் திறையுடையனாகலாற் அந்தொழுதுதற்பாளனல்லனே, அங்ஙனம் கரக்குங்கால் தன்வயத்தாகிய உடம்புபற்றி வரும் வேறுபாட்டினைத் தாங்கும்; அங்ஙனம் தாங்குங்கால் உடம்பொடு தொடர்புடையவாடி வேறுபட்ட தலைமலிர்ந்து முடி உள்ள நெகிழ்ச்சியானே தன்வயத்ததன்றி நெகிழும்; ஆகலின் இது முற்கூறப்பட்டது. பிற கலை பற்றியும் உலகினுண் மலிர்க்கு வந்த வேறுபாட்டினைக் கூறுப; ஏன்னை? ஒன்றன் மதுரச் கவைக்கு அசையங் கூறுவார் மலினைச் செவ்வனின்றனவென்பது போலக் கொள்க" (பொருள் 262) என்னும் அவரது உரை விளக்கம் இவ்வகையில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

"காயாப் பணையை ஆண்பணையென்றும் காய்ப்பலயற்றையப் பெண்பணையென்றும் வழங்குப. இவையெல்லாம் வழக்காற்றி செய்யுஞ் சூழ்மொறு அறிந்து கொள்ளப்படும்" என்னும் மரபியல் உரையின்படி (பொருள். 558) பொருளியர் வழக்குக் காட்டினைத் தந்துள்ளார்.

இலக்கண நயங்கள்

பொருளியரின் உரைநடைநிலை காணப்படும் சிறப்புப் பண்புகளைக் குறிப்பிடுமீடத்து, "சொற்களுக்கு உண்மைப் பொருள் கண்டு கூறுதல், பொருளைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளுதற்கு இன்றியமையாத இலக்கணக் குறிப்புக்களை விடாமற் கூட்டிச் சொல்லுதல் முதலிய பண்புகள் அவர் நலையைச் சிறப்பித்து நிற்கின்றன" என்பர் அறிஞர் வி. செல்வநாயகம் சண்டு, பொருளியர் உரையின் காணலாகும் இலக்கண நயங்களுக்கு இரு சான்றுகளைக் காண்போம்.

"வாயுறை வாழ்த்தே அவையடக் கியலே
செவியறி வறுஉளவ அலையும் அன்ன" (பொருள். 423)

என்பது செய்யுளியலில் வரும் ஒரு தூற்பா. இந்த தூற்பாவின் உரை விளக்கத்தில் பொருளியர் காட்டியுள்ள அரிய இலக்கண நயம் வருமாறு : "வாய் - வாய்மொழி, உறை - மருந்து. வாயுறையென்பது, சொன்மருந்தெனப் பண்புத் தொகையாம்; இனி வாய்க்கட்டிடொன்றிய மருந்தென வெற்றுமைத் தொகையுமாம். மருந்து பொறலின் மருந்தாயிற்று... அவையடக்கியல் - அவையை வாழ்த்துதல். அவையடக்குத் தொகுத்து இரண்டாம் வெற்றுமைத் தொகை; அடக்கியலென்பது வினைத்தொகை; தானடங்குதலாயின் அடங்கியலெனல் வேண்டும் அஃதாவது, அவையத்தாரடங்குமாற்றால் இனியவாகச் சொல்லி அவரைப் புகழ்தல்" நுண்மான் நுழையுலம் வாய்த்த ஒருவரே இத்தகைய நெஞ்சை அன்னும் இலக்கண நயங்களை எடுத்துக்காட்ட முடியும்.

தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில் வரும் புறநிலை வாழ்த்துப் புறநய தூற்பாவில்,

"வழிபடு தேய்வம் நிற்புறங் காப்பப்
புழிச் சொல்லெனடு வழிவழி சிறந்து
பொலியின்

(பொருள். 422)

என்கிறார், சண்டு அவர், 'நிற்புறங் காப்ப' என முதலில் ஒருமையில் கூறப் பிறகு 'பொலியின்' எனப் பன்மையில் கூறுவது ஏன்? 'நிற்புறங் காப்ப'வென ஒருமை கூறப் 'பொலியின்' எனப்

பன்மை கூறிய தென்னைவெனில், 'வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்ப'வென்றமையிற் புதல்வரொடுங் கூட்டிப் பாட அமைபுமென்றற்கு அவ்வாறு கூறினாளென்பது" என்பது பொருளியர் இவ்விடத்தில் காட்டும் இலக்கண நயம் ஆகும்.

சுருத்து நயங்கள்

"சிறுது வருந்து முயன்று நல்ல தமிழறிவு பெற வேண்டும் என்று கற்பார்க்குத் தொல்காப்பிய வரைகள் அருளுகவேண்டும்" என்பார் அறிஞர் வ. கப. மாணிக்கம். தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் அரிதின் முயன்று தம் உரைகளின் வாயிலாக வெளியிட்டுள்ள சுருத்துக்கள் பல, எல்லாம் வல்ல இழையப் பொல் பழமைக்கும் பழமையாய், பின்னைப் புதுமைக்கும் புதுமையாய் விளங்கும் பெற்றியினைக் காண்கிறோம். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு தொன்றியவையாக இருந்தாலும், அக்கருத்துக்கள் இன்றைய தலைமுறையினர்க்கும் அறிவிட்டும் வழிகாட்டவும் காண்கிறோம். இனி, பொருளியர் உரையின் காணலாகும் சுருத்து நயங்கள் சிலவற்றைக் காண்போம்.

"மரபே தானும்
நாற்சொல் இயலாள் யாபுழியப் பட்டன்" (பொருள். 392)

என்பது மரபினை விளக்கும் ஒரு செய்யுளியல் தூற்பா. இந்நூற்பாவின் விளக்கத்தில் பொருளியர், செய்யுள் செய்வொர் பின்பற்ற வேண்டிய அடிப்படையானதொரு மரபினை நெறியினை - வலியுறுத்துகின்றார். "சொல்லும் பொருளும் அவ்வக்காலத்தார் வழங்குமாற்றானே செய்யுள் செய்க" என்பது செய்யுள் செய்வொர்க்குப் பொருளியர் கூறும் அறிவுரை. "ஒரு காலத்து வழங்கப்பட்ட சொல் ஒரு காலத்து இலவாகலும் பொருள் வேறுபடுதலும் உடைய, அதோளி இதோளி உதோளி (கலி 116) எனவுங் குயின் எனவும் நின்று இவை ஒரு காலத்துளவாகி இக்காலத்திலவாயின. இவை முற்காலத்துளவென்பதே கொண்டு வீழ்த்த காலத்துஞ் செய்யுள் செய்யப்பட்டா. அவை ஆசிரியர் நூல் செய்த காலத்துளவாயினுங் கடைச்சங்கத்தார் காலத்து வீழ்த்தமையிற் பாட்டினுந் தொகையினும் அவற்றை நாட்டிக்கொண்டு செய்திலர்; செய்யுள் அவற்றுக்கு இது மரபிலக்கணமாகவினென்பது இனிப், பாட்டினுந் தொகையினும் உள்ள சொல்லெ மீட்டொரு காலத்துக்கு உரித்தன்றிப் பொயின் முற்காலத்துளவென்பதே கொண்டு பிற்காலத்து நாட்டிச் செய்யுள் செய்யப் பெறா என்பது. இனிப், பொருளும் இவ்வாரே காலத்தானும் இடத்தானும் வேறுபடுதலுடைய ஒரு காலத்து

அஸியத் கோவலும் ஒரு காலத்து வழங்காதவன. ஒரிடத்து நிகழும் பொருண் மற்றொரிடத்து நிசந்தானவுமுன. அய்வக் காலமும் இடமும் பற்றி ஏற்றாவற்றாற் செய்யுள் செய்ய வேண்டுமென்பது" என்னும் அவரது கருத்து. இன்றைய மொழிவியலார் கூறும் கருத்தொடு ஒப்புமையாக இப்படிது குறியிடத்தக்கதாகும் பன்மொழித் தொடர்பாலும், பல்முறை அறிவாலும் மொழிவியல், இலக்கியத் திறனாய்வு போன்ற அறிவுத் துறைகள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வளர்ந்து வரும் இந்நூற்றாண்டிலும் பதினாண்டுகள் நூற்றாண்டுப் பேராசிரியர் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் அசியனவாக . கொள்ளற்கு உரியனவாக . விளங்குகின்றன.

"நகைச்சுவைக்குப் பொருளாவன ஆசிரியர் கூறுந் தமிழ்க் குடும்பம் முடவகுஞ் செயலுஞ் செயலும், பித்தருஞ் கனியகுஞ் கற்றத்தாவர இகழ்த்தாருஞ் குழவி கூறும் மழலைபுறம் போல்வன" (பொருள். 249) என்றும், "நகைவென்பது கிரிய்பு; அது முறுவலித்து நகுதலும், அளவே கிரித்தலும், பெருகச் சிரித்தலுமென மூன்றென்ப" (பொருள். 251) என்றும் பேராசிரியர் மெய்ப்பாட்டியல் உரையில் நகைச்சுவை பற்றிக் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் ஏக்காலத்திற்கும் பொருத்தி வருவனவாகும் இங்ஙனம் பன குறியீடுகளுக்கு நயமாகவும் துட்பமமாகவும் பொருள் சொல்லும் திறத்தைப் பேராசிரியரிடம் சிறப்பாகக் காணலாம்.

தொல்காப்பியர் மொழிபெயர்ப்பை நூல் வகையுள் ஒன்றாகக் குறிப்பிடுகின்றார். 'மொழிபெயர்த்து அதர்ப்பட யாதத்தல்' (பொருள். 652) என்பது அவர் வழங்கும் தொடர். பேராசிரியர் இத் தொடருக்கு உரை விளக்கம் எழுதும்போது அடிப்படையான மொழிபெயர்ப்பு நெறிகளைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். 'மொழிபெயர்த்தென்பது பிற பாடையாற் செய்யப்பட்ட பொருளினதைத் தமிழ் நூலாகச் செய்வது. அதுவுத் தமிழ் நூலுள் வழிநூற்கு மரபாமென்றவாறு. அதர்ப்பட வென்பது, நெறிப்படவென்றவாறு. நெறிப்படுதலென்பது அய்வாறு மொழிபெயர்த்துச் செய்யுங்கால் அது கிடத்தவாற்றானே செய்யப்படும்; தொகுத்தும் விசித்துத் தொகைகிரியாகவுஞ் செய்ததனாற் பயனில்லைத் தமிழர்க்கும் ஆசிரியர்க்குமென்பது. மொழிபெயர்த்தெனவே, பொருள் பிறழாணை பெற்றார்' என்னும் அவரது கருத்து விளக்கம், மொழிபெயர்ப்பு ஒரு கலைத்துறையாக வளர்ந்து வரும் இந்நூற்றாண்டிலும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாகும்.

அசிய நயங்கள்

"உரையாசிரியர் என்ற நிலையில் பேராசிரியர் பெற்ற புகழ் இரேக்க, ரோம நாட்டுப் புகழினும் உயர்ந்தது"¹⁹ என்பார் அறிஞர் எம். எஸ். பூரணலிங்கம் பின்னை. பிறர் காண்டற்கரிய இலக்கிய நயங்களுளையும் உண்மைகளையும் காண்டு, அவற்றை நுண்ணுணர்வுடையோர் தெஞ்சை அன்றும் வகையில் சரிய சொல்லிய நடைமீல் வெளியீட்டிடுப்பய்தே பேராசிரியர் தமிழ் மொழிக்குச் செய்த பெருந்தொண்டாகும். பேராசிரியரின் உரை நயங்களுள் அவரது முத்திரை பதிந்துள்ள இரண்டுகளை காண்குக் காண்போம்.

"...புலியன் மறவ'னென்பது 'விளையுமம்'. அது பாயுமாதே பால்வென்னுந் தொழில் பற்றி ஒப்பித்தமையின்; அற்றல்நித் தொலும் வாலுங் காலும் முதலாகிய வடிவும் ஏனை வண்ணமும் பயனும் ஒவ்வாவென்பது; ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்" (பொருள். 276) என்பது உயமணியலின் முதல் நூற்பா உரையில் பேராசிரியர் காட்டும் அசிய நயம்.

"மரபென்ற பொருண்மை என்னைவெனின், கிள்வியாக்கத்து மரபென்று வரையறுத்து ஒதப்பட்டனவுஞ் செய்யுளியலுண் (செய்யுளியல் 1 - உரை) மரபென்று வரையறுத்து ஒதப்பட்டனவுமன்றி, இருதினைப் பொருட்டுணைனாகிய இளைமையும் ஆண்மையும் பெண்மையும் பற்றிய வரலாற்று முறைமையும், உயர்நினை நான்கு சாதியும் பற்றிய மரபும், அஃநினைப் புல்லும் மரபும் பற்றிய மரபும், அவை பற்றி வரும் உலகியல் மரபும், நூன்மரபுமென இவைவெயல்லாம் மரபெனப்படுமென்பது. மற்றுப் பொருள்களின் இளைமை பற்றி வரும் மரபு கூறினான் முப்புப் பற்றி வரும் மரபு கூறானாவெனின், அது வரையறையின்மையிற் கூறானென்பது" (பொருள். 556) என்பது மரபியலின் முதல் நூற்பா உரையில் பேராசிரியர் கூறும் அசிய நயம்.

முடிவுரை

"இன்று நடைபெற்று வரும் தமிழாராய்ச்சியில் உரையாசிரியர்கள் தகவிலம் பெறவில்லை. செய்யுட்களைப் பரிசீலிப்பது படிக்கக் கூட வல்லாத படி நற்றமிழரிடை தமிழ் என்ற ஒன்று வளர்ந்து வரும் இந்நாளில் உரையாசிரியர்கள் ஒதுக்கிடும் பெறுவது இறும்புதன்று. ஒழிவிடம் பெறவில்லை என்பது மகிழ்ச்சிக்கு உரியது"²⁰ என்னும் அறிஞர் கருத்தினை மனத்தில் இருத்திப் பண்டை உரையாசிரியர்களைப் பதில்வோம்; சிறந்த தமிழறிவும் சரிய நயமுணர்வும் பெறுவோம்.

குறிப்புகள்

1. ஏ. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர், தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கல்வியியல், பக்கம் 303.
2. மு. அருணாசலம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு: பதினாறாம் நூற்றாண்டு, பக்கம் 192-193.
3. மு. வை. அரவித்தல், உரையாசிரியர்கள், பக்கம் 199.
4. மு. அருணாசலம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு: பதினாறாம் நூற்றாண்டு, பக்கம் 193-194.
5. -----, பக்கம் 209.
6. உ. வே. சாமிநாதன், சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும், பக்கம் 158-159.
7. ஏ. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர், தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கல்வியியல், பக்கம் 298.
8. வி. செல்வநாயகம், தமிழ் உரைநடை வரலாறு, பக்கம் 56.
9. வ. சுப. மானிக்கம், தொல்காப்பியத் திறன், பக்கம் 22-23.
10. ஏ. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர், தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கல்வியியல், பக்கம் 298.
11. மு. வை. அரவித்தல், உரையாசிரியர்கள், பக்கம் 210.
12. வ. சுப. மானிக்கம், தொல்காப்பியத் திறன், பக்கம் 37.
13. இரா. குமரவேலம், 'இலக்கிய உரையாசிரியர்கள்', தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை - ஒர் அறிமுகம்: தொகுதி 1, பக்கம் 345-346.
14. -----, பக்கம் 370.
15. செ. வெங்கடராமத் செட்டியார், 'பொருளியல்', கலைக்களஞ்சியம்: தொகுதி 7, பக்கம் 631.
16. வ. சுப. மானிக்கம், ஒப்பியல் தொகுதி, பக்கம் 115.
17. வி. செல்வநாயகம், தமிழ் உரைநடை வரலாறு, பக்கம் 58.
18. வ. சுப. மானிக்கம், ஒப்பியல் தொகுதி, பக்கம் 117.
19. முத்தொகை, கே. பகவதி அம்மாள், 'பொருளியல்', தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை: தொகுதி 5, பக்கம் 120.
20. வ. சுப. மானிக்கம், சித்தனைக் களங்கள், பக்கம் 7-8.

உற்றுழி உதவிய நூல்களும் கட்டுரைகளும்

1. அரவித்தல், மு. வை. உரையாசிரியர்கள் சிதம்பரம்: மணியாசனப் பதிப்பகம், திருச்சியில் பதிப்பு 1983, பக்கம் 197-210.
2. அருணாசலம், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு: பதினாறாம் நூற்றாண்டு மாதிரி: காந்தி வித்தியாலயம், 1970, பக்கம் 188-210.
3. சந்தானம், மு. பொருளியல் உரைத் திறன், மதுரை: கல்வியியல் பதிப்பகம், 1991.
4. சுப்பிரமணிய அய்யர், ஏ. வி. தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கல்வியியல், வளர்ச்சி, சென்னை: பாரி நிலையம், ஓர்நாள் பதிப்பு 1977, பக்கம் 299-306.
5. செல்வநாயகம், வி. தமிழ் உரைநடை வரலாறு பொருளியல்: இலக்கியப் பக்கவகைகளும், 1957, பக்கம் 45-47; 56-59.
6. தொல்காப்பியம்: பொருளியல் காரம் பொருளியல் சென்னை: சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடு, மறுபதிப்பு 1975.
7. பகவதி அம்மாள், கே. பொருளியல், தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை: தொகுதி 5, சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 1980, பக்கம் 117-135.
8. வெங்கடராமத் செட்டியார், செ. 'பொருளியல்', கலைக்களஞ்சியம்: தொகுதி 7, பக்கம் 631.

என்பதனைப் பின்வரும் குறிப்பா உரைகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. 'நாமரைக் கண்ணாள் உலகு' (1103) என்ற குறன் தொடருக்கு அவர், 'செங்கண்மால் உலகம்' என்று உரை கூறுவர். மேலும் அவர் இறைமாட்சி அதிகாரத் தொழுவாய்ப் பகுதியில், நம்மாழ்வார் கூறியுள்ள 'திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமாவைக் கண்டேனென என்னும்' என்ற திருவாய்மொழித் தொடரினை (448) எடுத்துக் கையாண்டுள்ளார். இவ்வாறு அவர் கூறுவனவற்றைக் கருதும்போது, அவ்வடைய வைணவ சமயப்பற்று நன்கு துலங்கும்.

காலம்

பரிமேலழகர் வாழ்ந்த காலம் கி.பி. 1272 ஆகும் என்று கருதுகின்றார் பேராசிரியர் மு. இராகவையங்கார். அவர், 13-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆட்சி புரிந்த விசயகண்டகோபாலன் என்னும் தெலுங்குச் சோழனின் 22-ஆம் ஆட்சியாண்டில் (கி.பி. 1272) எழுந்த கல்வெட்டு ஒன்று, 'வண்ணொரப் பெருமானான பரிமேலழகிய பெருமாள் தாதன்' என்ற பெயரைக் குறிப்பிடுகின்றது. இப்பெயருடையாரிடமிருந்து திலம் ஒன்று வாங்கிய செய்தி கல்வெட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கல்வெட்டுக் குறிப்பிலும் 'பரிமேலழகிய பெருமாள் தாதன்' என்பவரே உரையாசிரியர் பரிமேலழகராக இருக்கலாம். 110 B.A.3.1: காமத்துப்பால் முகவுரையில் பரிமேலழகர் வடநூல் போசராசனைக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் பவணத்தி முனிவர் தம் நன்னூலில் குறிப்பிட்டுள்ள 'ஒரு பொருட் பண்வொழி' என்னும் குறிவிட்டுத் தொடரை இவர் 517, 863 - ஆகிய இரண்டு குறட்பாக்களின் உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். போசராசனின் காலம் கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி. நன்னூலார் காலம் கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி. எனவே, பரிமேலழகர் கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி என்பது தெளிவு என்று கூறுகின்றார் பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை. 'உமாபதி சிவாச்சாரியார், 'வன்னூல்கள்' - என்னும் வெண்பாவில், 'பரிமேலழகர் செய்தவுரை' - என்று இவர் உரையைக் குறிப்பிடுகின்றார். உமாபதி சிவனார், சங்கற்ப நிராகரணம் என்ற நூல் கி.பி. 1313-ஆம் ஆண்டில் இயற்றினார் என்று கூறுவர். ஆதலின் பரிமேலழகர் இக்காலத்திற்கு முற்பட்டவர் என்னலாம்.⁴ மேற்கண்ட பேரறிஞர்களின் ஆய்வுரைகளைக் கருதுகின்றபோது பரிமேலழகர் கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்ற முடிவிற்கு வரலாம்.

6

'உரை இளவரசர்' பரிமேலழகர்

"பரிமேலழகர் திருக்குறள் முழுமையும் பழுதான துண்டையாகக் கற்று ஆழந்து சிந்தித்து முன்பின் ஓரண்பாடின்றி மயக்கமில்லாதபடி ஒரு நோக்கில் வைத்து உரை எழுதுவது மிகவும் சிறப்பானது. பரிமேலழகரும் இவர் போன்ற ஆசிரியர்களும் அக்காலத்தில் எங்க இடிக்கியங்களின் பெருமையை மீண்டும் நினைவாட்ட முற்பட்டார்கள் என்று கருத வேண்டும்."¹

- அறிஞர் மு. அருணாசலம்

I. உரையாசிரியர் அறிமுகம் வாழ்வியல் கூறுகள்

அறிமுகம்

சராயிரம் ஆண்டுப் பழமை மிக்க சராடிக்குறள் நூலின் உலகளாவிய புகழைப் போன்று, அதற்கு ஒப்பான புகழும் பெருமையும் உடைய உரை பரிமேலழகரின் உரையாகும். திருக்குறள் என்று கூறிய அளவிலேயே பரிமேலழகரின் உரையும் நம் எண்ணத்தில் பளிச்சிடக் காண்கின்றோம். இத்தகைய ஈடும எடுப்பும் அற்ற உரையை இயற்றியுள்ள பரிமேலழகர் வரலாறு கருத்து வேற்றுமைக்கு இடமாக அமைந்துள்ளது.

சமயம்

பரிமேலழகர் என்று பலராலும் போற்றிப் புகழப்பெறும் இவரைப் பரிமேலழகியார், பரிமேலழகியன், பரிமேலழகரையன் என்று பலவாறு பெயரிட்டு வழங்கக் காண்கின்றோம். அவர் ஓர் அந்தணர்; காஞ்சி உலகமந்த பெருமாள் கோயில் அருச்சகர் மரபில் தொன்றியவர் என்று கூறுவர். அவர் வைணவ சமயத்தவர்

வாய்விடம்

பழம்பாடல் ஒன்று, 'கவல்தொர் ஒக்கக காவலினர்' (பெருத் 1347) என்று பரிமேலழகரைக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும், 'பொற்றழங்கிக் கூடப் பரிமேலழகிய வென்பார்' (பெருத் 1548) என்று வருவதும் இவரை கருத்தாகும் ஒக்கர் என்பது பாண்டி நாட்டைச் சார்ந்தவர். "இத்த இரண்டு சொல்லுகளின் ஆதாரமும் கொண்டு இவர் ஒக்கநிற் பிறந்து மதுரைக்கு வாழ்த்தவர் என்று எண்ண இடமுள்ளது" என்று மொழிகெளரார் பிராசுரிசியர் எல். வையாபுரிப்பிள்ளை.⁵ அவருடைய உரைநிலைகளும் வரும் 'வைத்து' (குறள் 605) என்ற சொல் தெய்வை மாயட்டத்தில் இம்மும் பெரிசு வழக்கில் பரிந்து வரும் ஒரு சொல். இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவர் பாண்டிநாட்டைச் சார்ந்தவர் என்று கூறுவர்.⁶ 'இருக்காஞ்சிவாழ் பரிமேலழகன் வன்னுவர் நூற்கு வழிகாட்டினார்' என்று தொண்டைமண்டல சதகம் (41) கூறுவது கொண்டு இவர் காஞ்சிபுரத்தில் வாழ்ந்தவர் என்ற முடிவிற்கு வருகின்றார். மு. இராகவையங்கார்,⁷ ஆயின் எல். வையாபுரிப்பிள்ளை, 'தொண்டைமண்டலச் சதகச் செய்யுள் அபிமானம் பற்றித் தொன்றிருத்தல் கூடும்' என்று கூறுவது இங்கு நினைபத் தரும்.

பிற சிறப்புகள்

கிட்டத்தட்ட 300 ஆண்டுகட்கு முன்பு வாழ்ந்த திருமேனி காரி இரத்தினக் கவிஞர் என்பார் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் செய்த அரிய உரைநிற் சில கருத்துக்களை நன்கு விளக்கி, 'நுண்பொருள் மானை' என்ற ஒரு சிறு நூலை இயற்றிச் சிறப்பித்த ஆன்மார்.⁸

புகழாரம்

பரிமேலழகருடைய உரைநிலை செறிவையும் சிர்மையையும் எண்ணிய அறிஞர் பலர் அவருக்குப் புகழ்மாரை சூட்டிய பெருமைப்படுத்தியுள்ளனர். அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கே காண்போம்.

"திருத்தொழிந் தெய்வத் திருவன் ஞவந்தும்
கருந்தலைநி னானே கருதி - விநித்யுணர்ந்தான்
பன்னு சங்கீர்த்தன் பரிமே ஞவனென ஞம்
மகனூ முயர்நாமல் வந்த." ⁹

பரிமேலழகருடைய உரைநிலை உள்சுத்தைப் பற்றிகொடுத்த உரையிடு சிவாச்சாரியர் உயர்ந்த தமிழ் நூல்களில் பட்டியலைத் தரும்போது திருக்குறளை ஒன்றாகவும் பரிமேலழகர் உரையை மற்றொன்றாகவும் சிறப்பித்துப் பின்வருமாறு மொழிகெளரார் :

"வன்னுவர்ச்சிர் அன்புநெழி வரகந்தொல் வாய்விடையே
தென்னுயி மெலுகல் செய்திவுரை - எண்ணியச்சிற்
தொண்டர் புரணை தொகுசித்தி வேளாரும்
தண்டமிழின் வேளைத் தாம்."¹⁰

'பரிமேலழக ரொருவரது உரையொன்றே வன்னுவர் நூலின் பெருமைக்குத் தக்கபடி அமைத்து அதன் புகழை வளர்க்கவல்லதாய் புன்வது' என்கிறார் பிராசுரிசியர் எல். வையாபுரிப்பிள்ளை.¹¹

"பரிமேலழகர் இரண்டு பழைய நூல்களுக்கு உரை எழுதியவர். பரிமேலழகல், திருக்குறள் என்பன அவருடைய உரை பெற்ற இரண்டு நூல்கள். திருக்குறளுக்கு எழுதிய உரையாவேயே அவர் புகழ் பெற்று விளங்குகிறார்" என்பது அறிஞர் மு. வரதராசனாரின் கூற்று.¹²

"தம் காலத்தில் விளங்கிய தமிழ் இலக்கியம் அனைத்தையும் நுணுகிக் கூற்று அவற்றின் கருத்துக்களை வடித்துக் கலைப்பண்பு கொழுமத் திருக்குறளை உரைவடிவில் அளித்துள்ள பரிமேலழகரது அருஞ்செயலின் பெருமை அளவிடற்கு அரியது" என்ற புகழாரமும் இங்கு எண்ணி மகிழ்கற்குரியது.¹³

உரையாசிரியர்களுக்குள் 'இளவரசர்' என்று பொற்றத் தக்க பெருமைக்கு உரியவர் பரிமேலழகர் என்கிறார் செக்கொசுவேதிய நாட்டுத் தமிழறிஞர் கமில் சவலியில். அவருடைய பாராட்டு மொழி இவ்வாறு :

"Partimelalakar (13th-14th cent), an Brahman from Kanchipuram or from Maturai is considered by many the 'Prince of Commentators... He is very much indebted to Sanskrit sources which enriched his vocabulary and style considerably. He has great power of argumentation, writing with forceful clarity, in terse, brief sentences."¹⁴

மேற்கண்டபுகழ் மொழிகளுக்கும் பெருமைகளுக்கும் உரியவராக விளங்குகின்ற பரிமேலழகரின் திருக்குறள் உரையில் பொதித்து விட்க்கும் உரைநெறிகளையும், உரை நயங்களையும் இவரை கண்டு தெளிவோம். அப்பொதுதான் முன்னைய புகழாரங்களின் நுட்பமும் உண்மையும் நமக்கு நன்கு புலனாகும்.

II. உரை நெறிகள்

பழந்தமிழ் நூல்களுக்கு உரை எழுதுவது என்பது ஒரு தனித்துறையாக இடைக்காலத்தில் செழித்து வளர்ந்து வந்துள்ளது. எனவே தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முல நூலாசிரியர்களுக்கு இணையான இடத்தினை உரையாசிரியர்கள் பெற்றுள்ளனர். இவ்வுரையாசிரியர்களின் உரைகளை அடிப்படையாக வைத்துக் காண்கின்றபோது அவர்கள் கடைப்பிடித்து வந்துள்ள உரைநெறிகள் சில நமக்குப் புலப்படக் காண்கின்றோம். உரைநெறிகள் குறித்து அறிஞர் வசிய மாணிக்கம் கூறுவது இங்கே காணத்தகுந்ததாகும்: "நூலாசிரியரின் கருத்தை வெளிப்படுத்துவதே உரையின் ஒழுக்கம். தன் கருத்து எதுவாக இருந்தாலும் இன்னொருவன் எழுதிய நூலில் அதனை ஏற்றிக் கூறலாகாது. அப்படிச் செய்வது உரை வழுவாகும். ஒரு நூலின் கருத்தையோ பாட்டின் பொருளையோ காண்பதற்குப் பல அறிவுக் கூறுகள் வேண்டும். இது இன்ன காலத்துத் தொன்றிய நூல் என்ற காலவற்றிலும், இக்காலத்து இச்சொல்லுக்கு இப்பொருள் என்ற சொல்லற்றிலும், இன்ன காலத்து இருந்த பழக்க வழக்கங்கள் இவை என்ற சமுதாய அறிவும், இத்தொடர் ஒடிக்கிடக்கும் முறை இது என்ற நடைவற்றிலும், நாட்டின் வரலாற்றற்றிலும் இன்ன பிறவும் இருந்தால்தான், உரையெழுதும்பொது நினைவுக்கு வந்தால்தான் பொருளை முரணீற்றிக் காணமுடியும்"¹⁵ என்பார் அவர். மேற்கண்ட உரைநெறிகளை ஒரே பெற்று விளங்கும் பான்மை மிக்கது பரிமேலழகரின் உரை என்றால் அது மிகையாகாது. பண்டைத் தமிழ் நூல்களின் ஆழ்ந்த விழுமிய பொருளை உணர்ந்தின்புற வைய்ப்பன உரையாசிரியர்தம் உரைகளே. உரையாசிரியர்களின் பொருள் புலப்படுத்தும் தெரியனை நன்கு உணர்ந்த குழந்தைக் கவிஞர் கவிமணி தென்கவிநாயகம் பிள்ளை,

"உண்ணைக் தெய்வீர் கவிநாயர் அக்கண்ணனை
எண்ணி உரைவாரர் ஈவாரே"¹⁶

என்று பாடிய பரவுதல் இவண் எண்ணி மதித்தக்கது.

கவிஞர்கள் தொகையாகக் கூறும் கருத்துக்களை விரித்து உரைகூறிய பொருள் விளக்கம் தருபவர்கள் உரையாசிரியர்களே. அவர்கள் 'கண்' என்ற உருபு தொக்குவருமாறு அமையும் பாடலுக்குக் 'கண்'னைக் கொடுத்து நமக்குத் தெனியை ஏற்படுத்தவர்.

உரைநெறி என்னும்பொது உரையாசிரியரின் சொல்லாட்சி, நிறமொழிப் பயிற்சி, பன்னூற் பயிற்சி, பிறர் உரைகளை மறுத்தல், முல நூலாசிரியர்களிடம் காட்டுகின்ற மதிப்பு, பாட வேறுபாடுகள் காட்டல், உரையாசிரியர்கள் வாழ்ந்த காலத்தின் தாக்கம் போன்ற இயல்புகளைக் காணமுடிகின்றது. இத்தகைய பண்புகள் பல பரிமேலழகரின் திருக்குறள் உரையில் நிறைந்து விளங்கக் காண்கின்றோம்.

சொல்லாட்சித் திறம்

திருக்குறளின் உரையாசிரியர் பரிமேலழகர் அதற்கு உரை வகுக்கும்பொது, பொருளுக்கு ஏற்ற சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளமை கண்கூடு. தேவையற்ற சொற்களை அவர் எங்கும் கையாளவில்லை. ஆற்றல் இல்லாத சொற்களை அவர் யாண்டும் எடுத்தாளவில்லை. மாறாகப் பொருள் சொல்லும் குழலுக்கு ஏற்பச் சொற்களைப் பெய்து பொருளைச் சிறக்க வைக்கின்றார். சான்றாக ஒரு குறளைக் காண்போம்:

"உடுக்கை இழந்தவன் கையோல ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதும் நட்பு"

(788)

இக்குறளின் உரையில் பரிமேலழகர், "அலைவிடை ஆடை குலைத்தவனுக்கு அப்பொழுதே கை சென்று உதவி அல்லீனீவரல் கையையுமாறு போல நட்பு வளக்கு இடுக்கண் வந்துழி அப்பொழுதே சென்றுதவி அதனைக் களைவதே நட்பாவது" என்கிறார். இதன் கண் வரும் "உடுக்கை இழந்தவன்" என்ற தொடருக்கு விளக்கமாக அவர், "அலைவிடை ஆடை குலைத்தவனுக்கு" என்று கூறினார். மணக்குடவர், "உடை சொரா நின்றானுக்கு" என்றார்; பரிமேலழகர், "உடைவிழந்தவன் கை என்றார்; பரிமேலழகர், "புடவை சொந்தால்" என்றுரைத்தார்; காலிங்கர், "உடை நழுவினவல்" எனக் கூறினார். இவ்வுரையாசிரியர்களின் விளக்கங்களைப் பரிமேலழகருடைய உரையுடன் ஒப்பிட்டுக் காலுவின்றிப்பாதுதான் பரிமேலழகரின் சொல்லாட்சித்திறம் இனிது புலனாகின்றது. வாரா 'ஆடை குலைத்தவனுக்கு' என்றால் சிறப்பில்லை ஏற்ற குழந்தைகளைச் சுட்டிக் காட்டும் பொருட்டு அவர், 'அலைவிடை' என்கின்ற சொல்லைப் பயன்படுத்திக் குறளின் பொருளை எளிதில் புலப்பட வைக்கின்றார். பரிமேலழகரின் இந்நூட்டம் கருதிய அறிஞர் மு. வரதராசனார் அவரைப் பின்வருமாறு பாராட்டியுள்ளார்: "வேண்டாத அடைமொழிகளுக்கு இடம் தராமல், நெரிய

முறையில் உரிய பொருளை விளக்குமளவிற்கே சொற்களை அளந்து பயன்படுத்துவார். செந்நீவு, நுட்பம், நேர்மை ஆகிய பண்புகள் அமையத் தமிழ் உரைநடைபயக் கையாண்டவர் அவர்¹⁷

வடமொழிப் புலமை

பரிமேலழகர் வாழ்ந்த காலம் பிற்காலச் சோழ வெந்தர்களின் ஆட்சிக்காலம்; வடமொழித் தாக்கம் ஏற்பட்டுவிட்ட காலம் எனவே காலச் சூழலுக்குக் கட்டுப்பட்டு அவர் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் அதன் விளைவு பரிமேலழகரையும் உத்தித் தன்மியது. அதனால் அவர் வடமொழியில் உள்ள இலக்கண இலக்கிய இயல்புகள் ஆகியவற்றை நன்குணர்ந்து திருக்குறள் உரையில் தக்க இடங்களில் அவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். வடநூற் கருத்துக்களை வாய்ப்பு நேரும்பொதெல்லாம் அவர் ஒப்பிட்டுக் காட்டியுப் போகின்றார்.

'அகர முதல எழுத்தெல்லாம்' (1) என்னும் முதற்குறளுக்கு உரை வகுக்கும்போது பரிமேலழகர், தம்முடைய வடமொழிப் புலமையை உணர்த்துவதோடு நேராகவே அதனைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். "தமிழெழுத்துக்கேயன்று வடவெழுத்திற்கும் முதலாதல் நொக்கி 'எழுத்தெல்லாம்' என்றார். 'ஆதிபகவல்' என்னும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை வடநூல் முடிபு"

'வீழ்நான் படா அமை...' (38) என்ற குறளின் விளக்கவுரையில், பரிமேலழகர் "குற்றங்கள் ஐந்தாவன: அவிச்சை, அகங்காரம், அவா, விழைவு, வெறுப்பு என்பன. இவற்றை வடநூலார் பஞ்சக்கவசம் என்பர்" என்கிறார். மெய்யுணர்ந்தல் அதிகாரத்தின் (36) தோற்றுவாயில் அவர் "அஃதாவது பிறப்பு வீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீத ஐயங்களானவற்றி உண்மையான உணர்தல். இதனை வடநூலார் 'தத்துவஞானமென்ப' என்கிறார். 'கொலையிற் கொடியாரை.' (550) என்ற குறளின் உரை விளக்கத்தில் அவர், "கொடியவர் என்றது நீக்கொளுவுவார், நஞ்சிடுவார், கருவியிற் கொல்வார், கள்வர், ஆறலைப்பார், குறை கொள்வார், பிறனில் விழைவார் என்றிவர் முதலானவாரை. இவரை வடநூலார் ஆத்தாளிகள் என்ப" என்கிறார். பெரும்பொருளால் பெட்டக்க தாகி. (732) என்ற குறளின் விளக்கவுரைகளில் பரிமேலழகர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்: "கேட்பவது: மிக்க பெயல், பெயலின்மை, எலி, வீட்டில், விளி, அரசன்மை என்றிவற்றால் வருவது: 'மிக்க

பெயலோடு பெயல் இன்மை எலி வீட்டில் விளி - அக்கரை சண்மையோ டாறு; இவற்றை வடநூலார் சதிகள் என்ப."

மேலும் அவர், புதுமைப்பாக்க தாம் செய்துள்ள உரைப்பாறீரத்திலும் தம்முடைய வடமொழிப் புலமையைப் புலப்படுத்தியுள்ளார். "அறமாவது மனு முதலிய நூல்களில் விதித்தன செய்தலும் விலக்கியன ஒழித்தலும் ஆம்" (அறத்துப்பால் உரைப் பாரிரம்) என்றும், "சண்டு இன்பம் என்றது ஒரு காலத்து ஒரு பொருளான் ஐம்புலனும் நுகர்ந்த நிறப்புடையதாய் சாமவியத்தினை. இச்சிறப்புப் பற்றி வடநூலுள் போசரசரனும் 'கவை பல என்று கூறுவார் கூறுக; யாம் கூறுவது இன்பக் கவை ஒன்றளவுமே' என இதனையே மிகுத்துக் கூறினான்" (காமத்துப்பால் உரைப்பாரிரம்) என்றும் மொழிவன அவர்தம் வடமொழிப் புலமையினைத் தெளிய அறிவிக்கும் சான்றுகள் ஆகும். அவர், 'வடநூற்றுறையும் விதிமுறை பரிந்து நெறியறி புலவர்' என்பது "பஞ்சக்கவசம் என்ப (38); தாற்பரியம் (139); பாகியம் (141); யுக்தி (242); தத்துவ ஞானம் (36-ஆம் அதிகாரத் தோற்றுவாய்); அங்கம் (381) பகைவர்க்கம் (44-ஆம் அதிகாரம்); ஆதனாயிகள் (550); மந்திரத்திற்குக்கங்கம் (631); மெளலம் (762); சதுகன் (732) என்றவற்றைக் கூறுதலானும், அறத்துப்பால், காமத்துப்பால் தோற்றுவாய் உரைகளானும், 359, 361, 467, 501, 961 இக்குறையுரைகளானும் அறியப்பெறும்¹⁸ என்ற கருத்துரையால் மேலும் வலிவுபெறுகின்றது.

பரிமேலழகரின் வடமொழிப் புலமை திருக்குறள் உரையில் பலவிடங்களில் பளிச்சிடக் காண்கின்றோம். இதனை ஏற்காதவர்கள் அவர் ஆரியக் கொள்கைகளைத் தமிழ் நூலின் உரையில் வரிசை வரிசையாக அடுக்கித் திணித்துள்ளார் என்று குற்றம் கூறுவர்.¹⁹ பரிமேலழகர், வள்ளுவர் உள்ளத்தை நாம் அறிந்துகொள்ள இயலாத வண்ணம் சில இடங்களில் தாம் அறிந்த கருத்துக்களை வலியக் கொண்டு வந்து புகுத்திக் குழப்பிவிடுகின்றார்.²⁰ "பரிமேலழகர் உரையினுள்ள அயற் கருத்துக்கள் முழுவதையும் ஆராயப்புகின், மனந் சொற்றிய கல்லாய் வதனோடொக்கும்"²¹ என்ற முடிபிற்கு வருகின்றார் புலவர் சூழத்தை இத்தகைய குற்றங்கள் கூறுவார்க்கு அமைதியுரை கூறுவது நம் பொறுப்பு. இன்றைக்கு வளர்ந்து வரும் ஒப்பிலக்கியப் புலமை நொக்கில் திருக்குறளுக்கு அவர் உரை வகுத்திட முனைந்திருக்க வேண்டும் மேலும் வடமொழிச் செல்வாக்கு நிறைந்திருக்க நாளில் பரிமேலழகர் உரை எழுத

முனைந்தமையினால் இயல்பான காலத்தின்ப தூக்கம் அவரிடத்தும் பதிந்தவிட்டது என்று அமைதி கூறலாம்.

பரிமேலழகரின் தமிழ்ப் பற்று

வடநூல் மரபுகளை உரை வகுக்கும்போது எடுத்துக்காட்டிய பரிமேலழகர், தெவ்வமிழ் மரபுகளுக்கு மதிப்பளித்துப் போற்றியுள்ளமையையும் அறிந்து கொள்வது சாலச் சிறந்தது.

"இன்றி யமையார் சிறப்பின வாயினும்
குன்ற வடுப ஷீடல்." (951)

என்ற குறளுக்கு உரை விளக்கம் எழுதும்போது அவர், "இறப்ப வருவழி இனிவந்தன செய்தாலினும் உய்க்' என்னும் வடநூல் முறைமையை மறுத்து உடம்பினது நிலையின்மையையும் மானத்தினது நிலையுடையமையுந் தூக்கி அவை செய்யற்க என்பதாம்' என்று கூறியுள்ளார். இதேபோன்று, "சுன்றார் பரி காண்பானாலினும்." (656) என்ற குறளின் உரை விளக்கத்தில் "இறந்த முப்பினராய இருமுதுகுரவரும் கற்புடை மனைவியும் குழவியும் பசியவாண் வருந்தும் எல்லைக்கண், தீயனபலவும் செய்தாலினும் புறந்தருக்' என்னும் அறநூற் பொதுவிதி, பொருள் நூல் வழி ஒழுக்குகலும் அரசர் தொழிற்குரியராதலும் நன்கு மதிக்கற்பாடும் உடைய அமைச்சர்க்கு எய்தாமையென்ற இவ்வாறு கூறினார்" என்று அவர் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு கூறியுள்ளமை கடுமியே "வடமொழிக் கருத்துக்களைத் தம் உரையில் அவ்வப்போது விளக்கும் பரிமேலழகர் அவைகளின் குறைகளையும் பொருத்தமில்லமையையும் தம் உரையில் சுட்டிக் காட்டியிருக்கின்றார். இம்மறுப்புரைகள் தமிழ்க் தொன்மைகளுக்கு ஏற்றம் அளிப்பதாக அமைந்துள்ளது" என்ற புரராட்டுரையும் எழுந்ததுள்ளது.

பன்னூற் பயிற்சி

உரையாசிரியர்க்கு வேண்டிய பண்புகளுள் ஒன்று பன்னூற் பயிற்சி. இப்பண்பு பரிமேலழகரிடம் திரம்ப இருந்தது. "இவர், தமதுபுறையில் அகநானூறு முதலிய இருபத்தாறு நூல்களிலிருந்து மேற்கொள் காட்டியுள்ளார் இந்நூலினுள்ளது என்று குறிப்பிடும் வழக்கம் இவர்பால் பெரும்பாலுமில்லை. மேற்கொள் எடுத்துக்காட்டுப்போது தாம் விளக்கக் கருதிய தொடருக்கு வேண்டிய சிறு பகுதியையே சிற நூல்களிலிருந்து எடுத்துக் காட்டுவர். அவ்விடத்திற்கு அவ்வெடுத்துக்காட்டு மிகப்

பொருத்தமாக விருக்கும். ஒரிடத்தில் எழுதிய கருத்தைப் பரிதொரிடத்து மீண்டும் எழுதுவது இவர் வழக்கமில்லை" என்ற 'கலைக்களஞ்சியத்தின் கருத்துரை இவண் கருத்தத்தும், விளக்கம் எழுத வேண்டிய இடத்துத் தக்க மேற்கொள்க காட்டுவதன் வாயிலாகப் பரிமேலழகருடைய பழமையைப் போற்றும் பாண்மையும் பன்னூற் புலமையும் பளிச்சிடுகின்றன. அவருக்குச் சங்க நூல்களிலும், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களிலும், காப்பியங்களிலும் மிகுந்த ஈடுபாடும் பரிநிதியும் திரம்பவுண்டு. இதற்குச் சில சான்றுகள் காண்போம்.

அறத்துப்பாலின் உரைப்பாலிரத்தில் பரிமேலழகர் 'தண்டமாவது அவ்வொழுக்க நெறியினும் வழக்கு நெறியினும் வழிஇயினாரை அந்நெறி நிறுத்தற் பொருட்டு ஒப்பநாடி அதற்குத்தக ஒறுத்தல்' எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இதற்கண் வரும் 'ஒப்ப நாடி அதற்குத்தக ஒறுத்தல்' என்ற தொடர்,

"நீயெய் கண்ட தீமை காணின்
ஒப்பநாடி அதற்கு ஒறுத்தி" (புறம். 10)

என்ற புறநானூற்றில் வந்துள்ளது.

நட்டினை வலியுறுத்தும் "புணர்ச்சி பழகுதல் வெண்டா" (785) என்ற குறட்பாவிற்கு விளக்கவுரை கூறுமிடத்து அவர்,

"இன்றே போல்களும் புணர்ச்சி" (புறம். 58)

என்ற புறநானூற்று அடியை மேற்கொள் காட்டுவர். மேலும் அவர், 'பழகுதல் - பலகாற் கண்டும் சொல்லாடியும் மருவுதல், இவ்விரண்டும் இவ்விடக் கோப்பெருஞ்சொழனுக்கும், பரிசிராந்தையார்க்கும் பொல உணர்ச்சி ஒப்பின், அதுவே உடனுயிர் நீங்கும் உரிமைத்தாய நட்டினைப் பயக்கும் என்பதாம்' (புறம், 217) என்று புறநானூற்று நிகழ்ச்சியினைக் சுட்டிக் காட்டி விளக்குவார்.

காப்பியத் தொடர்களையும், கருத்துக்களையும் பரிமேலழகர் கையாண்டு உரை விளக்கம் செய்யுவார். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, இராமாயணம், சிலகசித்தாமணி ஆகிய காப்பியங்களில் பரிந்து வரும் தொடர்களைவும், கருத்துக்களையும் பரிமேலழகர் பயன்படுத்தியுள்ளமைகளைக் காண்கின்றோம்.

'அன்புடைமை' (8) அதிகார முன்னுரையில் பரிமேலழகர் நெஞ்சையன்றும் சிலம்பில் காப்பியத் தலைவியின் கூற்றாகவரும்

பகுதிகளை எடுத்துக்காட்டி, தீராகவுரை செய்கின்றார். அது யதுமாறு : "யாழ்க்காசைத் துணையெல் அன்பில் வழி சென்றான் இவ்வாறு நான்மலை."

"அவ்வாறே ஊழ்த்தலும் அந்நனை நோய்மூலம்
துன்போடு செழிந்ததன் தொழிலைச் சிவப்பின
தெய்வோடு செட்டும் இத்த நெய்வை" (சீவ. 16, 71-73)

என்பதனால் அறிக."

"முந்நாட்டின் செல்வன் பெருந்தகைமை..." (1255)

என்ற குறையை விளக்குகிறபோது அவர், "நினைவ மறந்தாரை நானும் மறக்கற்போவம் என்றாட்குத் சொல்லியது" என்பார். என உரைக்கின்றார் இவ்வாறில் "நினைவ மறந்தாரை நான் மறக்க மாட்டேனாய்" (சீவ. 122) என்ற மாதிரியின் காரணவரிக் குறும் வேட்கின்றது.

"எனவனவனவன் தேழியக் கண்ணும் வினைவனவனவன்
வேறாது மாந்தர் மன்த்." (514)

என்ற குறையை விளக்குகிறபோது அவர், "அட்டிபயங்காரன் போல அரசு இன்பத்தினை வெட்டு வினாப்படுவதெனலது, அதனைக் குற்றமென்று ஒழித்துத் தம் இயல்பில் தீர்ப்பார் அரிவராகவில் வேறாது மாந்தர் மன்த்" என்றார் எனக் கூறுகின்றார் இக்கே சிவகந்தாமணிச் சொல்லி அவரால் அட்டி அட்டிப்பட்டுள்ளது

"நன்னா வினையுளும் நக்கவர்தும் ழாழ்க்கிவன்த்
செவ்வரும் செர்வது நானு." (731)

என்ற குறையை விளக்குகிறபோது பரிமேலழகர், சிவகந்தாமணிக் கார்ப்பியத்தில வரும்

"நற்றவரு செய்வார்க்கிடும் தவந்நெய்வார்க்கும் அந்நீடும்"
(சீவ. 134, 135)

என்ற அடியினை எடுத்ததானாகின்றார். இவ்வுரையாசிரியரின் மேற்கோள் விளக்கம் குறித்துப் பேசுகூட்டித்து அறிஞர் இ கந்தாமணித்தி, "கார்ப்பியங்களெனவே அவருடைய உள்சாத்தைக் கவர்ந்தது சிவகந்தாமணி போலும் பதினைந்திற்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் சிந்தாமணியின் இவக்கியச் சிறப்பு அவருடைய உரை விளக்கத்தில் இழையோடியிருப்பதைக் காணலாம்" என்று கூறிக் சிறப்பிப்பார்.

நாலடியார், நான்குமணிக்கடிபுகை போன்ற பதினைன் கீழ்க்கணக்கு துலகனின் குந்தும் ஒப்பமைய பகுதிசனை

மேற்கோள் காட்டியுள்ளார் பரிமேலழகர். அந்நுமாரிய நாலடியாரைப் பல இடங்களில் காட்டியுள்ளமை இவண் அநியத்தும் ஒன்றாகும்.

"நன்னாத்தான் வக்கிற் சிவப்பினக் கவ்வக்கவல்
நன்னையே செல்லுத் தினை" (305)

என்ற குறையின்கண் வருகின்ற 'கொல்லும்' என்ற சொல்வித்த அயர் அருமையானதொரு விளக்கம் எழுதுவர்: அவ்விடத்து நாலடியார் அடியையும் மேற்கோள் காட்டுவர். அது வருமாறு : "கொல்லக் கர்ப்பநாயம் சிற நாலடியார், 279) என்புழிப் போலக் கொலைச் சொல் ஈண்டுத் துன்ப மிகுதி உணர்ந்தி நின்று." (330)

"உமிலும்மீன்..."

எனத் தொட்டங்கும் குறையில் வரும் 'செவீருட்டிமீன்' என்ற சொல்வித்த விளக்கம் வரையும்போது பரிமேலழகர், "செவீருட்டிமீன் ஆதல், 'அக்கேபோல் அங்கை யொழிய விரலழுவித் துக்கத் தொழுநெய் எழுப்பவே' (நாலடியார், 123) என்பதனாலும் அறிக" என்று எழுதுவார்.

"என்னைவனவன் வெயில்போலக் கையுமே..." (77)

என்ற குறையின் விளக்கவுரையில், "அல்லவையே செய்தாற்கு அறங்கூற்றம்" என்ற நான்குமணிக்கடிபுகை (85) அடியையும், 'மல்லுதற்கு மல்லுதல்' (556) என்ற குறையில் விளக்கவுரையில் "இந்திவத்து மல்லுதல் வேண்டின் இசைநடுக" என்ற நான்குமணிக்கடிபுகை (15) அடியையும் மேற்கோள்காட்டிய பரிமேலழகர் விளக்கியுள்ளார்.

"அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு" என்பது திருவாய் மொழியில் (1, 2, 5) வரும் தொடர். இதனைப் பரிமேலழகர், "பற்றற்ற கண்ணே நிறப்பறுக்கும்" (1349) எனவரும் துறவு அதிகாரக் குறையில் விளக்கிக் காண்கின்றோம். இழையாட்டி அதிகாரத்திற்குத் தொற்றுவாய் செய்யும்போது அவர், "திருவுடை மண்னைக் காணில் திருமாயைக் கண்டேனே யென்றும்" என்ற திருவாய்மொழிய் பாடல் அடியினை (திருவாய். பதினம். 34, பா. 8) மேற்கோள் காட்டும்தொழுது நம் உள்ளமே மகிழ்ச்சியில் துய்ந்துகின்றது.

பரிமேலழகர் பன்னூற் புலமைவளம் வாய்க்கப் பெற்றவர் என்பதனைத் துலக்கிக் காட்டுகின்ற சான்றுகள் மிகப்பல உள்ளன. அவரிடம் ஒரு குறளுக்கு வேறு ஒரு குறையைப் மேற்கோள் காட்டும் இயல்பும் காணப்படுகின்றது.

"உரமொருவர் குள்ள வெறுக்கை..." (600) என்ற குறள் விளக்கத்தில் 'உரன் என்னும் தோட்டியான்' (24) என்ற குறள் அடியையும், "அழுக்காறுடையாள் கண்..." (135) என்ற குறள் விளக்கத்தில், "கொடுப்பது அழுக்கறுப்பான்" (166) என்ற குறள் அடியையும் பரிமேலழகர் எடுத்துக் கூறுகின்றார். "ஆற்றின் அளவறிந்து ஈக..." (477) என்ற குறளுக்கு விளக்கம் எழுதியுள்ளது அவர், "ஈயும் நெறி, மேல் இறைமாத்ரியன் வகுத்தலும் வல்லதாள் என்புழி உரைத்தாம்" என்ற அதிகாரப் பெயரையும் கூடக் கட்டிக் கூறக் காண்கின்றோம். இவ்வாறு பல குறட்டாக்களுக்கு அவர், குறையெ சான்று காட்டி விளக்கும் உரைநெறியை உவந்து பின்பற்றுகின்றார்.

பல்கலைப் புலமை

எடுத்துக் கொண்ட நூலுக்கு ஏற்ற உரை வகுக்கும் போது பல்வேறு கலை நுட்பங்களையும் அறிந்து ஆங்காங்கே கட்டிக் செல்வதும் பரிமேலழகரின் இயல்பாக விளங்குகின்றது. முல்லைநாடாசிரியரின் உள்ளத்தடை நுணுகி ஆய்ந்து புலப்படுத்துவது அவரின் தலையாய பணியாக அமைந்துள்ளது. அந்நூலுக்கு உரை எழுத வந்த பரிமேலழகர், அரசியல் அறிவு நிரம்ப வாய்க்கப் பெற்றவர் என்பதனைப் பின்வரும் சான்று துலக்குகின்றது.

"இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த வகுத்தலும் வல்ல தாக..." (385)

என்ற குறள் விளக்கத்தில் அவர், "ஈட்டல், காத்தல், வகுத்தல் என்றிவற்றிற்கு ஏற்ப இயற்றல் என்பதற்குச் செய்யப்படுபொருள் வகுவிக்கப்பட்டது. பொருள்களாவன : மணி, பொன், நெல் முதலாயின. அவை வரும் வழிகளாவன : பகைவரை அழித்தலும், திறைகொடலும், தன் நாடு தலையளித்தலும் முதலாயின. பிறர் என்றது பணகவர், கள்வர், சுற்றத்தார், வினைசெய்வார் முதலாயினார் கடவுள். அந்தணர், வறியோர் என்றிவர்க்கும் புகழிற்கும் கொடுத்தலை அறப்பொருட்டாகவும், யானை, குதிரை, படை, நாடு, அரண் என்றிவற்றிற்கும், பகையொடு கூடலின் பிரிக்கப்படுவார்க்கும், தன்னிற் பிரிதலின் கூட்டப்படுவார்க்கும் கொடுத்தலைப் பொருட் பொருட்டாகவும், மண்டபம், வானி, செய்யுன்று, இளமரக்கள் முதலிய செய்தற்கும், ஐய்புலன்களாள் துடர்வனவற்றிற்கும் கொடுத்தலை இன்பப் பொருட்டாகவும் கொள்" என மொழிந்துள்ளார்.

"உரை நூலாள்" பரிமேலழகர்

193

அறத்துப் பாடல் வகு "எழுதிநெய்ப்புள் தாவை..." (62) என்ற குறளுக்கு அவர் விளக்கம் எழுதியுள்ளார்.

"ஊர்வ பதினொன்றாம் ஒப்பது ஊர்வம் நீர்புறவைய நூற்றாவோர் பம்புதத் - சீவிய பந்தயாந் தேவச் பதினா ஊர்ப்படைத்த. அந்நாடில்சீர்த் ஊரவநா ஊர்த்..."

என்ற எழுதிநெய்ப்புப் பந்திய வெண்பாவை மேற்கொள் காட்டுவார்.

"பன்னாண்டம் பாடத்து..." (573) என்ற குறட்டாக்கிற்கு விளக்கம் எழுதியபோது பரிமேலழகர், தம்முடைய இசைப் புலமையினை நன்கு புலப்படுத்தக் காண்கின்றோம். அவ்விளக்கம் வருமாறு :

பன்னாண்டம் : பாலையாழ் முதலிய நூற்று முதலு பாடல் தொழில்களாவன : யாழிண்கண் வாந்தல் முதலிய எட்டும், பன்னாண்டம் முதலிய எட்டும், மீடத்திற்கண் எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல், கம்பிதம், குடிமை எல்லாம் ஊதும், பெருவண்ணம், இடைவண்ணம், வளப்பு வண்ணம் முதலிய வண்ணங்கள் எழுபத்தாறுமாம். இவற்றொடு இயையாதவழிப் பன்னாண்டம் பயனில்லாதவாறு பொருக் கண்ணொட்டத்து இயையாத வழிக் கண்ணாற் பயனில்லை."

பரிப்பெருமான், காலிங்கர் ஆகிய இஃ உரைகாரர்களும் பாடல் என்ற சொல்லிற்கு மட்டும் விளக்கம் தந்தாரே ஒழியப் பரிமேலழகர் போன்று பன்னாண்டம் விளக்கம் தந்தவர். இதனை ஒப்பிட்டுக் காணும்போது தாம் பரிமேலழகர் தம் இசைப்புலமை இனிது புலனாகின்றது.

திருக்குறளில் வரும் 'மகுத்து' அதிகாரத்தில் அமையும் குறட்டாக்களுக்கு உரை வகுக்கும்போது பரிமேலழகர் தம்முடைய மகுத்துவ நூற் புலமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

"மிகிலும் குறைவும் தோய் செய்யும் ஊரோர் வளிழுதனா எண்ணிய ஓர்..." (1941)

என்ற குறளுக்கு அவர், வரைத்துள்ள உரை, "உணவும் செயல்களும் ஒருவர் பகுதிக்கு ஒக்க அளவினவற்றி அதனில் மிகுமாளிலும் குறைமாளிலும் ஆய்வெவதம் உடைவாரால் வாதம் முதலாக எண்ணப்பட்ட ஓன்று தோவும் அவனுக்குத் துன்பம் செய்யும் என்றவாறு" என்பதாகும். இதன்வழி வரும் 'ஆய்வெவதம், வாதம் முதலாக எண்ணப்பட்ட ஓன்றுதோவர்' என்பன நம் நினைவிற் கொள்ளத்தக்கன. "தொய்தோடி 2-13.

மூல நூலாசிரியராகிய திருவள்ளுவர் பயன்படுத்திய சொற்களின் பொருத்தத்தினை நன்குணர்ந்து துலக்கிக் காட்டும் பொக்கிணையும் பரிமேலழகரின் பால் காணலாம். 'பேராண்மை' (148) என்ற சொல்லிற்கு அவர், "புறப்பகைகளை அடக்கும் ஆண்டையுடையார்க்கும் உட்பகையாகிய சாமம் அடக்குதற்கு அருமையின், அதனையடக்கிய ஆண்மையைப் 'பேராண்மை' என்றார்" என்பார். இவற்றால் திருவள்ளுவரிடத்துப் பரிமேலழகருக்கு இருந்த மதிப்பு நன்கு புலனாகின்றது.

மூல ஒழுங்கு செய்தல்

இதனைப் 'பாடவேறுபாடு' என்றும் குறிப்பிடுவர். பரிமேலழகர் தமக்கு முன்னே வாழ்ந்த உரையாசிரியர்கள் கொண்ட பாடவேறுபாடுகளைச் சிந்தாக்கிப் பார்த்து, அவற்றின் வன்மை மென்மைகளை ஆங்காக்கே சுட்டிப் போகின்றார். அவர் காட்டியுள்ள பாட வேறுபாடுகளைப் பேராசிரியர் மு. சண்முகம் பிள்ளை எண்ணிக்கைகீட்டுக் கூறும்போது 48 இடங்கள் என்கிறார்.⁷

"செய்யாமற் செய்த உதலீக்கு" (101) என்பது பரிமேலழகர் கொண்ட பாடம். மணக்குடவர், "செய்யாமைச் செய்த உதலீ" என்றார். "இலமென்று" (205) என்று மணக்குவர் கொண்ட பாடத்திலிருந்து வேறுபட்டு "இலனென்று" என்பாடம் கொண்டார் பரிமேலழகர்.

"செவியிற் கவையுணரா வாயுணர்விங்" (420) என்பது பரிமேலழகர் கொண்ட பாடம். விளக்கவுரையில் அவரே, "வாயுணர்வின்று பாடமோ துவாரு முளர்" என்று சுட்டியுள்ளார். மணக்குடவர் கொண்ட பாடத்தினை நேரடியாக மறுத்துரைப்பதனையும் அவரிடம் காணமுடிகிறது. இடனறிதல் அதிகாரத்துள் வரும் பத்தாவது குறளின் இரண்டாவது அடியில் பரிமேலழகர், கூறிய பாடம் "வேலாழ் முகத்த களிறு" (500) என்பதாகும். உரை விளக்கத்தில் அவர், "வேலாழ் முகத்த வென்று பாடமோ துவாருமுளர். வேற்படைகுனித்த முகத்தவாயின், அதுவும் நரியினதே துவாய் முடிதலில், அது பாட மண்மையறிக் என்று ஆணிக்காரமாக மறுத்துரைக்கின்றார்."

III. உரைத் திறன்

பரிமேலழகரின் திருக்குறள் உரை, 'தண்டமிழின் மெலாம் தர்த்தினுள் ஒன்றாக வைத்துப் புதுப் பெற்றது. பரிமேலழகரின்

உரைநடைப் பகுதியில் மிக நீண்ட தொடர்களையும் காண முடிகின்றது; மிகக் குறுகிய தொடர்களையும் காண முடிகின்றது. இவ்வாறு அமையும் அவரது உரையில் வினாவிடையாக எழுதிச் சொல்லும் போக்கும், மூல நூலின்கண் வரும் சொற்களுக்குப் பொருள் விளக்கம் கூறித் தெளிவுபடுத்தும் பாண்மையும் விளங்கக் காண்கின்றோம். மேலும் வேண்டிய இடங்களில் இலக்கணக் குறிப்புகளைக் கூறியும், அணி நலங்களைத் தெளிவுறுத்தியும் உலமைகளைப் பயன்படுத்தியும் நல்ல பல உத்திகளைப் புகுத்தியும் எழுதுவது உரையாசிரியரின் உரை வளத்தை நன்கு துலக்கிக் காட்டும் சான்றுகள் ஆகும்.

பரிமேலழகரின் உரைத்திறனை நமக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்ற வகையில் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகத்தின் ஆய்வுரை அமைகின்றது. அது வருமாறு: "செறிவுக்கும் தெளிவுக்கும் அவருரை போலப் பிறிது உரை காண்டல் அரிது. துருக்குறளின ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் வந்துள்ள குறட்பாக்கள் யாவற்றிலும் உள்ள கருத்துக்களைத் தழுவி அதிகாரத் தொடர்வாய் அவ்வவ்வதிகாரத்துக்கு எழுதும்போது அதிகார இயைபினையும் அழகாகக் காட்டிச் செல்வர். ஒவ்வொரு குறையும் பொழிப்புரையும் விசேடவுரையும் எழுதுதல் அவர் வழக்காறாகும். விசேடவுரையில் அணிகள், கவிநயங்கள் முதலியவற்றைக் கருக்கமாக எடுத்துக்காட்டுவர். அன்றியும், விளங்காதவற்றை விளக்கியும், வழப்பாடு தொடர்வது போலக் காண்ப்படுமிடங்களில் அவற்றைக் களைந்தும், பொருட்பொருத்தம் தொன்றாத இடங்களிலே பொருட்பொருத்தம் தொன்றுமாய் இலக்கண முடிபு காட்டியும் வள்ளுவர் கருத்தைத் தெளிவுபடுத்திச் செல்வதும் அவருக்கு இயல்பாகும். அங்ஙனம் தெளிவுப்படுத்திச் செல்லும் இடங்களில் வாக்கியங்கள் பெரும்பாலும் சிறுகிறு வாக்கியங்களாக அமைதலுண்டு. அத்தகைய இடங்களிலேதான் அவருரை நடைவிலுள்ள செறிவு, தெளிவு என்னும் பண்புகளைச் சிறப்பாகக் காணலாம்."⁸

எதுகை மொனை அமைப்பு

முதலெழுத்துக்கள் ஒன்றிலும் மொனை அமைப்பும், இரண்டாம் எழுத்துக்கள் ஒன்றிலும் எதுகை அமைப்பும் செய்யுள் வடிவங்களின் தாக்கத்தினால் உரைநடையில் வந்து பதில்வனயாகும். இத்தொடை வகைகளையும் பரிமேலழகரிடம்

நிறையக் காணமுடி தின்றது இவர் உரைநடை யில் பரிந்துறவுமும் சில மொனைகளைக் காண்போம்.

"இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்கனும் அந்தயில் இன்பத்து அழிவில் வீடும்..."

(அறத்துப்பால் உரைப்பாரிரம்)

"உலகென்றது ஈண்டு உயிர்கண் மேல்நின்றது" (1)

"சுவாரும் ஏற்பாரும்பிறி எல்லாரும் ஒரு தன்மை யராதலின் புத்தேனாகத் தரிதாயிற்று" (213)

"கண்ணுதலால் எஞ்ஞான்றும் அக் களவையே பயில்க்கு அத்தனாற் பாவமும் பழியும் பயத்தெவித்தெலின், 'வீய விழுமத்தடுமென்றார்'" (284)

இனி, பரிமேலழகர் உரையில் வரும் சில எதுகைத் தொடர்களைக் காண்போம்.

"ஆதியகவந்தத்தலைமை செயற்கை புணர்வானன்றி இயற்கை புணர்வான் முற்றும் உணர்தலானுங் கொள்க" (1)

"உள்வழிப்படுங் குணத்திலும் இவ்வழிப்படுங் குற்றம் பெரிதென்றவாறு" (133)

"இவன் பிற்படினும் அறக்கடவுள் முற்படுமென்பது பெறப்பட்டது" (204)

சூங்கச் சொல்லுறும் விளங்க வைத்தலும்

சுற்பவர் உள்ளத்தைக் கனிப்பில் ஆழ்த்துவன கருக்கமான் உரையும் அதில் இழைந்து கிடக்கும் தெளிவும் ஆகும். பரிமேலழகர் இவ்வகை உத்தியை நன்கு கையாண்டு வெற்றி கண்டுள்ளார் எனலாம்.

"கூறவென்பதனாற் சொற்களென்பது பெற்றாம் பொருளை விசேடித்து நின்ற பண்புகள் உவமைக்கண்ணுஞ் சொன்றன. 'இனிய கனிக' எனன்றது. ஓளவையுண்ட நெல்லிக் கனி போன்ற அமிழ்தானவற்றை 'இவ்வாத, காய்க'ளென்றது காலுதிரங்காய் போல நஞ்சாவனவற்றை. கடுஞ்சொற்சொல்லுதல் முடிவற்றனக்கே இவ்வாறாதென்பதாம். இவை இரண்டு பாட்டானும் இவ்வாறாத் கூறலின் குற்றம் கூறப்பட்டது" (100). இவ்வகைகளுக்கிடையில் உரையாசிரியர் சிறுசிறு தொடர்களைப்

பயன்படுத்தி, சங்க கால ஓளவையாரின் வாழ்வில் நடைபெற்ற அரிய நிகழ்ச்சி ஒன்றையும் கூறித் தெளிவுப்படுத்தியுள்ளார்.

சிலவஞ்சிறு தொடர்களால் நம் சிந்தையைக் கவர்ந்து விடுகின்றார் பரிமேலழகர். காமத்துப்பாலில் வரும் 'குறிப்பறிதல்' என்னும் அதிகாரத்துள் வரும் 1088-ஆவது குறளின் விளக்கவுரை இங்கு எண்ணிப் பார்க்கக்கூடும். "மாதிரென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது 'ரூட்டிலுள்' என்றதனாற் பண்கவிராதல் பெற்றாம். 'பீடு' என்ற பொதுமையால் மனவலியும் காய வலியும் கொள்க. 'ஓ'வெல்லும் வியப்பில்கூட் குறிப்பு அவ்வகைளது பெருமையும், தலையு சிறுமையுத் தொன்ற நின்றது. கழித்ததற்கிரங்கனில் தற்புகழ்தல் அன்றாயிற்று." இவ்வாறு பரிமேலழகர் சூங்கச் சொல்லித் தம் உரையினைச் சுவையுடையதாகக் குவார்.

சொற்பொருள் விளக்கம்

உரையாசிரியர்கள் மூலநூற்பகுதிகளுக்கு உரை வரையும்போது, சொற்களுக்கும், தொடர்களுக்கும் நயமான பொருள் எழுதிச் சொல்வர். பரிமேலழகர் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு தம் புலமையை நிலைநாட்டி வெற்றி பெற்றுள்ளனார். இதனை அடுத்து வரும் சான்றுகள் துலக்கிக் காட்டும்.

"நானம் தவம்இரண்டும் தங்கா வியனாகும் ளானம் வழங்கா தெளிள்." (19)

இக்குறட்பாடில் வரும் தானம், தவம் ஆகிய சொற்களுக்கு அவர் கூறுகின்ற பொருள் விளக்கங்கள் அறிவுத் தெளிவுடன் விளங்குகின்றன. "தானமாவது அறநெறியான் வந்த பொருள்களைத் தக்கார்க்கு உவகையொடுங் கொடுத்தல் தவமாவது மனம் பொறிவழிப் போகாது நின்றற்பொருட்டு விரதங்களால் உண்டி-கருக்கல் முதலாயின."

"குறிவெதிர்ப்பாவது (221) என்ற சொல்லிற்கு அவர் தரும் விளக்கம் வியந்து பாராட்டுமாறுள்ளது. அது வருமாறு: "குறிவெதிர்ப்பாவது அளவு குறித்து வாங்கி அவ்வாங்கியவாரே எதிர்கொடுப்பது."

'மானம்' என்ற அதிகாரத் (97) தொற்றுவாயில் 'மானம்' என்ற சொல்லிற்குப் பரிமேலழகர் கூறுகின்ற விளக்கம் நம் உள்ளத்தினைக் கவர்வதாக அமைகின்றது. "அஃதாவது எஞ்ஞான்றும் தந்தியையில் தாழ்மையும், தெய்வத்தால் தாழ்வு வந்தழி உயிர் வாழாமையும் ஆம்" என்பதே அஃது.

பரிமேலழகர் சொற்பொருள் விளக்கம் தருவதோடு அமைத்துவிடாமல், சொல்லாராய்ச்சியும் செய்து நம் நிகழ்ச்சியைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்றார். 'ஊழ்' அதிகாரத்தில் (138) தொழுவாயில் அவர் மிகவுமொறு அச்சொல்லிங் பொருளை ஆய்த்து வெளிப்படுத்துகின்றார். "அல்தாவது இருவினைப் பயம் செய்தவையே சொன்று அடைதற்கு ஏதுவாகிய நியதி. ஊழ். பாய். முறை, உண்மை, தெய்வம், விதி என்பன ஒரு பொருட்டினையே" என்பதே அவர் ஆராய்ச்சி.

காமத்துப்பாயில் 'நலம் புனைத்துரைத்தல்' என்னும் அதிகாரத்துள் (112) வரும் 'மையாத்தி' (112) என்ற சொல்லிற்கு, 'மையாத்தல்' என்று ஒவ்வாதவற்றை ஒக்கும் எனக் கோட்டி; இறுமாத்தல், செய்மாத்தல் என்பனபோல ஒருசொல்' என்று சொல்லாய்வு செய்து விளக்குவதும் அவர் புலமை வளத்தைக் காட்டும். "சொல்லுக்கு அமைய வேண்டிய குணங்கள் என்று இவர் கருதும் குணங்களாவன வழுவின்பமை, கருக்குதல், விளக்குதல், இனிதாதல், விழுப்பயன் தருதல் என்பனவெல்லாம் இவர் உரையில் நன்கு அமைந்துள்ளன"²⁹ என்று கூறும் திருவி கணபதி என்பாரின் கருத்து இவரை நினையத்தரும்.

இலக்கணக் குறிப்பு

மூல நூலில் வகுவின்ற பழைய மரபுகளை நன்கு அறித்து, இலக்கண இலக்கிய ஆட்சிகளை நன்கு உணர்ந்து உரை வகுக்க வேண்டிய கடப்பாடு உடையவர்கள் உரையாதிரியர்கள் ஆவார். 'பரிமேலழகரின் உரை நெற்குணம் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது அவர்தம் உரையில் காணப்பெறும் இலக்கணச் செய்திகளை ஆசும் பொருள் விளக்கத்திற்காக இன்றியமையாத இடங்களில் எல்லாம் இலக்கணக் குறிப்புக்களைத் தம் உரையில் காட்டும் இயல்புடையவர் அவர். எனவேதான் பரிமேலழகர் உரையை, 'இலக்கண உரை' என்றே பொற்றிப் பதிப்பித்தார்கள். 1613, 1885 ஆம் ஆண்டு திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரையைப் பதிப்பித்த திரு. முருகேச முதலியார், "திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகர் இலக்கண உரையும்" என்றே சுவைப்பிட்டுப் பதிப்பித்தமை சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது.

'அந்நெய் பட்டிதே' (49) என்பதற்க்கண் வருகின்ற காரம் குறித்து, "காரம் பரிமேலழகர்கள் வந்தது. 'அந்நெய்' என்பதைக் கட்டுப் பெயர் அதன் மேலின்று என்று, 'முறலின்று யாழ்விது' (66) என்ற குறள் விளக்கத்தில், "முறல், யாழ் என்பன ஆகுபெயர். கேட்டவர் அவற்றினும் மழலைச் சொல்

இனிதென்பார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கம். இனிமை மிகுதி பற்றி மழலைச் சொல்லைச் சிறப்பு வகையானும் கூறிவவாறு" என்றும், 'பொற்றுவாயில் ஐந்தணித்தால்' (6) என்ற குறளுக்கு விளக்கம் கூறும்போது, "ஒழுக்கநெறி ஐந்தணித்தானாற் சொல்லப் பட்டமையினி, ஆண்டை ஆற்றியுருபு செய்யுட்கிழமைக்கண் வந்தது; 'கூலரது பாட்டு' என்பது போல' என்றும் பரிமேலழகர் விளக்கம் கூறுவார்.

'நத்தம்பொற் கேடும்' (235) என்னும் குறளின் உரையில், "நத்து என்னும் தொழிற்பெயர் விசாரத்தால் 'நத்து' என்றாய், பிறர் அம் என்னும் பகுதியிற் பொருள் விஞ்சி பெற்று, 'நத்தம்' ஆயிற்று. போல என்பது எண்டு உரையாச' என அவர் இலக்கண விளக்கம் எழுதிச் செல்வார்.

பரிமேலழகர் ஏனைய உரையாதிரியர்களை மறுத்துரைக்கின்றபோதும் அவ்வுரைகளில் இடம்பெற்றுள்ள இலக்கணப் பிழைகளையும் சுட்டிக்காட்டுவர்.

'கேட்டாய் பிணிக் கும் தலைமையாய்க் கேளாரும் வேட்பு மொழிவதும் சொல்' (643)

என்ற குறளின் விளக்க உரையில் அவர், "அவராய் என்னும் செய்தெனச்சொல் மொழிவது என்னும் செய்யப்பட்டுவினை சொல்லது. இவிக் கேட்டார், கேளார் என்பதற்கு நூல் கேட்டார், கேளார் எனவும், விளையார் விளையார் எனவும் உரையப்பாரும் உள். "தகையவாய்" என்பதற்கு எல்லாரும் தகுதியையுடையவாய் என்று உரைத்தார்; அவர் அப்படிமை மொழிவது என்னும் ஒருமையோடு இயையாமை நோக்கிற்றிலர்" என்று கூறிவுள்ளார்.

அசைநிலை (36), சொல்லெச்சம் (171), திரிதல் (22), முதலினிலைத் தொழிற்பெயர் (177), உருபு மயக்கம் (167), முன்பின்னாகத் தொக்க ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை (350), அருத்தாயத்தி (256) எனப் பலவகையான இலக்கணக் குறிப்புகளை அவரிடம் காண முடிவென்று இவற்றை முழுக்க முழுக்க ஆய்த்து காணும்போது பரிமேலழகரின் இலக்கணக் கொள்கை நமக்கு நன்கு புலனாகும் அன்றோ!

அணிநலங்கள் கூறி அழகுபடுத்தல்

தொல்காப்பிய நூற்பாக்களை மேற்கோளாக எடுத்தாலும் பரிமேலழகர், அணிகளைக் கூறும்பொழுதும் புறப்பொருள் துறைகளைக் கூறும்பொழுதும் பிற்கால இலக்கண நூல்களையப்

பெய்த உரை யுட்கக் காள்நெய்தோம். அவர் காட்டுநெயர்
அணிகல் சில ஸ்யோறு :

"அவ் பூதல" எனும் பூதந்தொலைபு பரிமேலழகர்
எடுக்ககாட்டுவமை அணி என்ற கூறுகின்றார்

"நீலத்தியங்கான் நீர்திளிந் தந்தோரும் பாந்தர்ந்
காத்தியங்க னானும் ஆறியு

(452)

என்ற குறளை அவர் எடுத்துக்காட்டுவமை என்கிறார். "அறையுற
அத்தமை" (8). "பெருமையுக்கும் ஏனைச் சிறுமையுக்கும்" (505)
பொன்ற குட்டியாக்கல் ஏகநேச உருவத்யும்; "அன்பும் அறமும்
உடைத்தாயிவ்" (45) என்ற குறளில் திரைநிறமும், "சொல்லு
சொல்லையி நிறிதொர்செல்" (645) என்ற குறளில் சொற்பொழுட்
பிரயத்யமையும், "நீயெயல் சாகாரும் அச்சிறும்" (475) என்ற
குறளில் பிரதிபொழிதலும் ஆகிய அணிகள் பரிசுறு வரையாக
அவர் உரைக்கக் கருதுவார்.

"எலிநில் நிலையவான வல்லுருவம் பெற்றம்
யலிந்நேரல் போர்த்துவெய்த் தற்று

(273)

என்ற குறளில் பொருள், "மனத்தைத் தன்வழிப்படுத்தும்
வலிநிலைநாடி இயல்பெனையுடையால் வலியுடையார் வெட்கத்தைக்
கொண்டு தான் அதை வழிப்படுத்தல், பக, காவலர் கடியாமல்
புலிநில் தோலைப் போர்த்துப் பைங்குழை மேய்த்தார் போஜய்"
என்பதாம். இதில் இவ்வொருவமை பொருத்தநிலையுடையதாக
அவர் உரை கூறுவார். இவ்வாறு குறளுக்கு உரை விளக்கம்
எழுதும்பொது அவர், தவறாது அவ்வக குறட்பாக்களிலே
அடங்காத வேட்கின்ற பல்வேறு அணிகளையும் குறிப்பிட்டுக்
காட்டி, தம்முடைய அணிக் கவையி புலமைவிளை
வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

உரையிலே உவமை

"பொருள் புலப்பாட்டிற்கு உதவுவது உவமை"
அவர்களையாகக் கேட்டார்க்கு இவ்வம் பயக்குமாறு உவமைகள்
அவையும் இவ்வகையில் பரிமேலழகர், உரைநிலை... கருத்து
விளக்கம் கருதிப் பல நல்ல உவமைத் தொடிகளைக் கையாண்டு
கூறவர் உள்ளத்தில் தெளிவை ஏற்படுத்த முனைவார். ஆய் புலவர்
அவ்வாறான புலனாதல் என்னும் இளம்பூரணரின் விளக்கத்திற்
ஏற்பு அமைந்துள்ள பரிமேலழகரின் உவமைகள்" என்கிறார்
சேகரம் திரு. 5. சோகந்தியம் உவமைகள்" என்கிறார்
உரைக்கல் பரிமேலழகரின் உவமைகளைக் குறித்து அறிஞர் இ.

"உரை இளவலர்" பரிமேலழகர்

203

கந்தரவுந்தி நெய்வுமாறு கூறுகின்றார்; "படைப்புகையெத்திந்து
நீகராக உரையிலக்கியத்தை உருவாக்கிய பரிமேலழகரும் தம்
உரைநிலை அழகிய செறிவான உவமைகளை எடுத்தாண்டு
உரைக்கு எழுவையும் ஏற்றத்தையும் தந்துள்ளார் இவ்வகையில்
பரிமேலழகரின் உவமைகள் வன்னுவரின் கருத்துக்களை விளக்கும்
கவியுரை விளக்கங்களாகத் திகழ்கின்றன"⁵²

பரிமேலழகர் ஆங்காங்கே பழமொழிகளையும், முன்னைய
இலக்கியங்களில் பரிசுறு வந்துள்ள உவமைகளையும், புறானும்,
சமயம் ஆகியன தொடர்பான உவமைகளையும் பயன்படுத்திச்
சிறந்ததொர் உரை இயற்றியுள்ளார் எனலாம். நாட்டு
வழக்கினையும் அவர் நன்கு அறிந்திருந்தார் என்பதனை
அறிவிக்கும் சான்றாக விளங்குகின்றது நெய்வுமும் குறட்பாவுக்கு,
அவர் எழுதியுள்ள உரை விளக்கம் :

"நாநில புறவு துயகில் பறக்கண்டு
காழுறவர் கற்றறிந் தார்."

(399)

என்ற குறளை விளக்குமிடத்து அவர், "கருப்பு அறிந்தற்கு கூறி
பொலத் தாம் இன்புறுதற்கு உவகு இன்புறுதல்
பிறவாற்றானின்மையில் அதனையே "காழுறவர் எல்லும்
கறினார்" என்பார். இது 'நம் பேச்சு வழக்கில் வழங்குகின்ற 'கருப்பு
நிலைக் கூறி வெண்டுமா?' என்ற பழமொழியை
நனைவுபடுத்துகின்றது.

"எயம் பெருளி யக்கம் இல்லமுள்ளன்
நாமம் வெட்கமெனத் தோம்."

(350)

என்பது அறத்துப்பாலில் வெய்யுணர்நல் அறிகாரத்துள் வரும்
குறட்பா. "ஞானயோகங்களின் முதிர்ச்சிடைவார்க்கு விழைவு
வெறுப்பு அனிச்சை என்னும் இக்குற்றங்கள் மூன்றனுடை
பெயருங்கூடக் கொடுத்தலால் அவற்றின் காரியமாய
விளைப்பவர்கள் உளவாகா என்றவாறு" என்பது இதன்
பொருள். இதன் விளக்கவுரையில் பரிமேலழகர், "இடைபறாத
ஞான யோகங்களில் முன்பின் இக்குற்றங்கள் மூன்றும் 'காட்டுத்த
முன்பின்' பஞ்சத்துப்பொலும் ஆகலின், அப்பரிசுதி தோன்ற
'இவை மூன்றுள் நாமங்கொட' என்றார்." என எழுந்த செங்கிஷ்
காட்டுத்தற்கு முன்பின் பெரிய மரங்களை எரித்து
சாய்பலகுகிலும் இவ்வழக்கினை மக்கள் பெரிசில் 'காட்டுத்தல்
பொல' என்று இவ் வும் வழங்குகின்றனர். இவ்வாறு ஏற்ற
பழமொழிகளை இடமறித்து பயன்படுத்துப் பரிமேலழகர் உரை
விளக்கம் எழுதும் நிறம் விவத்து பாராட்டுரை உள்ளது

சென்ற இ-கந்தர் செவ்விய கந்தர்
நந்திநா ளும் கந்தர்

(422)

சென்ற குறளுக்குப் பரிமேலழகர், "மனத்தை அது சென்ற
புலத்தின்கட் செவ்வியலாது. அப்புலத்தின் நன்மை
நீயைமனையாடத்து நியதன்நீக்கி நன்மைக்கட் செலுத்தவது
அறிவு' என்று உரை வந்ததென்றார் இயல்புறவினை மெல்ல
வினக்க என்னவிய அவர், "குறிஞ்சை நியைந்தது செலுத்தும்
வாதுவல் யோவ வேறாகி மனத்தைப் புலையித்து செலுத்தவது
'அந் செவ்வார், அன்று உயிர்க்குணமாய்க்கவில்', என்று காரி
நன்மொர் உவமை கூறி வினக்கும் பெற்ற அறியத்தரும்

இரவு சென்ற அநிகாரத்தின் புகழ்தொல்

இக்க இரத்தக்களர் கானின் காரியின்
தம்பழி தம்பழி அகற்று

(425)

என்பதாரும் நன்மொர் இரத்தக்களையுடையாரைக் கானின்,
அவர் பாட்டியாக்கி இரத்தகால் அவர் காதலாரின் அவர்க்குப்
பழியாவதல்லது தமக்குப் பழியாகாமையார்' என்பது
இக்குறளுக்கு அவர் கூறும் பொருள். 'சயவந்' எதில்
குறையாட்டி அவர் கூறும் செலும் பழி எவ்வழை மெல்ல
வினக்கக் கருகிய பரிமேலழகர், 'அப்பழி துவெள்ளவழைக்கண்
யாகியோல் என்று இனிப்பினார் உவமை கூறி வினக்கியென்றார்.
இயல்புறமும் நம் நெஞ்சினை விட்டு நீங்காது என்பது காரி
அவையும

"சகலாதாள் ஓட்பு கழிய நன் நாயினும்." (404) என்ற
குறியானிரு வினக்கம் எழுதும்பொது அவர் ஓர் உவமை
கூறுவார் மனவில் வந்தது செல்லுகின்ற நகைநினைவர்
என்புக்கியுட்கின்ற துக்கம் எழுத்தல் யோன்று தொன்றும்
அப்படித் தொன்றினாறும் அவற்றை எழுத்து என்று யாரும்
கூறுவதில்லை. பரிமேலழகர் கூறுகின்ற உவமை வருமாறு :
'ஒன்றை அறிவுடைமை அது நன்றாகாது, ஆறிறாறியும்
எரலெழுத்துப்பொட்வென்ற விழுக்காடாகவில், நினைப்பெற்ற
நன்றிவுடையார் அதனை மதியாரென்பதாய்'

குறியாக்களில் வரும் கூற்று

பரிமேலழகர் வேறுமனை உரை மட்டும் எழுத வேண்டும்
என்று எண்ணினாரல்லர். உரைமையக் கவையுடல் எழுத
வேண்டும் என்று எண்ணினார். குறையை நம் உயிர்க்கில் பதிய
வைக்குவிட வேண்டும் என்ற பரிமேலழகரின் முயற்சி இதனால்

புலனாகின்றது காயத்தியாரின் தலைவி கூற்று. தலைவன் கூற்று
என்று பெரும் பரிமேலழகர், பொருட்டினாலும் பிறர் கூற்றாக
உரை வருவது என்னி மகிழ்த்துநீத்து அவ்வாறு வினக்குவது
குறளுக்குப் புதிய வினக்கம் தரும் வகையில் அமைந்ததுவது

"உரையு மென்ற அம்பெயில் மானை
மெழத்தின வேத்தல் இனிவு"

(712)

சென்ற குறளுக்கு அவர் வினக்கம் கூறியுட்கது. "இது, மாற்றாள்
படைபொடு பொருதாரென்ற வீரன் அது புறங்கொடுத்ததாக
நான்ப் பிங் அவற்றின்பெல் செவ்வனற்றானது கூற்று"
என்பென்றார் இதன்மூலம் ஒரு பொருக்ககக் காட்சியவியே நம்
மனக்கண்மூலமார் அவர் காட்டியுயிடுகென்றார்

இதே பொருது, "என்னைமூய் நில்வையின் தெவ்வின்"
(771) என்ற குறளுக்கு வினக்கம் தருமிடத்துப் பரிமேலழகர்,

"நும்புக் கிணையம் நுக்குங்கணை பிச்சிவ்வார்
அம்பெயில் முப்பூ ஊரகம் இடை." (766) காந்தருவ. 317)

என்பு பதுமுகம் கூறினார்பொல ஒரு வீரன் தன் மறம்
அரசர்மேல் வைத்துக் கூறியவாறு இப்பாட்டு நெடுமொழியின்று
எனக் கூறுவர் இவ்வாறு கூற்றுமையாகக் சொல்லி அவர்
வினக்குவது குறளுக்குப் புதுமையானதொரு பார்வையை
அளிக்கின்றது.

இயையு கட்டும் பாங்கு

ஒவ்வொரு அநிகாரத்தின் தொடக்கத்திலும் அநிகாரத்துள்
வருகின்ற ஒவ்வொரு குறியானிலும் இயையு கட்டியப்பொருள்
பாங்கினைப் பரிமேலழகரிடம் காண்கின்றோம். இன்று எளிதில்
பொருளுணர்ந்து கொள்வதற்கு உதவியாக அமைகின்றது. ஒரு
என்று காண்போம் 'இவ்வகை கூறல்' (10) என்ற அநிகாரத்தின்
தொற்றுமையாக வரும் குறியில் பரிமேலழகர் பின்வருமாறு
அநிகார இயையு கூறுகின்றார். "அந்தாவது, மனத்தின் கண்
உவமைகளை வெளிப்படுவனவாகிய இவிய சொற்களைச்
சொல்லுதல் இதுவும், விருத்தொம்புவார்க்கு இவ்வியமை
யாதாகவில், விருத்தொம்புலில் பிங் வைக்கப்பட்டது" என்பதே
அவ்வினையு. இதனால் விருத்தொம்புலுக்கும் இவ்வியவை
கூறலுக்கும் உள் இயையு துட்பயமாகக் கட்டப் பட்டது.

குறியாக்களின் வைப்பு முறை பற்றிய வினக்கத்திற்கு
ஒப்புவதில் அநிகாரத்தைக் காண்போம். முதல் மூன்று
குறியாக்களுக்கும் உரையும் வினக்கமும் எழுதிய பிங், 'இவை

மூன்று பாட்டானும் ஒப்புரவினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. எல்லாம் நான்காவது குறள் பற்றி, 'இதனால் உலக நடைவழு, வேதநடை வழுப்பொலத் தீர்திறன் உடைத்தன்று என்பது கூறப்பட்டது' என்றும், 5, 6, 7, ஆகியவற்றின் உரை கூறிவிட்டு, ஏழாவது குறள் விளக்கத்தின் முடிவில், 'இவை மூன்று பாட்டானும்கடப்பாட்டாளனுடைய பொருள் பயன்படுமாறு கூறப்பட்டது' என்றும், 8, 9, குறட்பாக்களுக்கு உரை கூறிவிட்டு ஒன்பதின் முடிவில் 'இவை இரண்டு பாட்டானும் வறுமையாள் ஒப்புரவு ஒழிதற்பாற்றன்றென்பது கூறப்பட்டது' என்றும், பத்தாவது குறள் குறித்து, 'இதனால் ஒப்புரவினாற் கெடுவது கேடன்றென்பது கூறப்பட்டது' என்றும் தொகுப்புரை கூறுவார் பரிமேலழகர். இது பரிமேலழகரிடம் காணப்பெறுகின்ற ஓர் உரைச் சிறப்புக்கூறு ஆகும்.

"வன்னுவர் கருத்துக்களையே எல்லாவிடங்களிலும் அவர் விளக்குகிறார் என்று நாம் கொள்வதற்கு இல்லை. ஆகவே, வன்னுவரது முறையைருவதற்குப் பரிமேலழகரைக் காட்டினும் பிற உரைகாரர்களே நாம் நம்பித் துணையாகக் கொள்வதற்கு உரியர். மணக்குடவர் நமக்கு உற்ற துணையாகலாம் எனத் தோன்றுகிறது. இவரது செய்யுள் வைப்பு முறை பெரும்பாலும் வன்னுவரது ஆகலாம்"³³ எனப் பேரா. எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை கூறுவார். இதனை அரசன் செய்வது போல் கதி. நியாகராசன் என்பாரின் கருத்தும் அமைதல் இங்கு எண்ணுதற்குரியது. அது வருமாறு :

"பரிமேலழகரின் செய்யுள் வைப்பு முறை பொருத்தமில்லை என்று அவர் கருதுவதற்குக் காரணம் யாது, வைப்பு முறைகளில் பரிமேலழகர் கைக் கொண்ட சில முண்பாடுகளே. இத்தகு முண்பாடுகள் கொண்டதாகக் 'குற்றங் கடிதல்' என்னும் அதிகாரம் காணக்கிடக்கிறது"³⁴

இவ்வாறு திட்டி நுட்பம் செறிந்த உரை எழுதியமைவினால் பரிமேலழகரின் புலமைமையப் புலவர் பெருமக்கள் உளமுவந்து பாராட்டித் தலைப்பட்டனர். அத்தகையை பாராட்டுரைகள் ஒன்றே.

"பாவெல்லாம் நல்லாவின பாலாவோ பாரியுள்ள
நாவெல்லாம் வன்னுவர்செய் நூலாவோ - நூலிற்
பரித்தலுரை வெல்லாம் பரிமே லழகன்
பெரித்தலுரை வாவோ தெளி."³⁵

என வருகின்ற பெருந்தொகை வெண்பாவாகும்.

மேற்கோள் விளக்கம்

1. அருணாச்சலம், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டு, ப. 84.
2. இராகவையங்கார், மு. சாசனத் தமிழ்க்கவி சரிதம், ப. 121-125.
3. வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ். தமிழ்ச் கடர்மணிகள், ப. 195.
4. அரவிந்தன், மு. வை. உரையாசிரியர்கள், ப. 318.
5. வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ். மேலது, ப. 193.
6. முருக தனுஷ்கோடி - மணிவிழா மலர், பக். 74-75.
7. இராகவையங்கார், மு. மேலது, ப. 123.
8. கந்தரமுர்த்தி, இ. (பதி), நுண்பொருள்மாலை, தேன்மொழி நூலகம், சென்னை, 1980.
9. பெருந்தொகை, 1541.
10. உமாபதி சிவாச்சாரியார்.
11. வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ். மேலது, ப. 192.
12. வரதராசன், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப. 194.
13. அரவிந்தன், மு. வை. மேலது, ப. 334.
14. Kamal Zuehlabil, A History of Tamil Literature. ப. 233.
15. மாணிக்கம், வ. சுப. 'உரைநெறிகள்', தமிழியல் - ஓர் ஆச நொக்கு, ப. 24.
16. கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை.
17. வரதராசன், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப. 195.
18. வேங்கடராமையா. கே. எம். திருக்குறள் உரையாசிரியர்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு, திருக்குறள் உரைக்கொத்து பொருட்பால், ப. 24.
19. இறையனார், திருக்குறள் ஆராய்ச்சி, பக். 87-100.
20. இராமச்சந்திரன், கோ. தமிழும் தமிழரும், பக். 75-90.
21. குழந்தை, புலவர், திருக்குறளும் பரிமேலழகரும், பக். 168.
22. இயேசுதாஸ், த. இலக்கியச் சிந்தனைகள், ப. 78.

23. காலகாலஞ்சிவம், தொகுதி 6, ப. 768.
24. கந்தர்வரத்தி, இ. சொல் மலைவேட்டுவன் வந்தனன், ப. 55.
25. சோழநரசரி, கு. பரிமேலழகர், ப. 15.
26. சாரங்கபாளி, இரா. திருக்குறள் உரை வெந்துமை (அந்தஸ்யபாஸி), நூல்முடி, ப. 1X.
27. சண்டமுடிமீதமை, கு. திருக்குறள் வாய்ப்புமைநிழல் பாடலேறுபாடு, ப. 188-189.
28. சேவ்வழியல், வி. தமிழ் உரைநடை - வரலாறு, ப. 61.
29. கையநி, வி. தமிழ் இலக்கண இலக்கிய அறிவுகள், ப. 112.
30. கந்தர்வரத்தி, இ. முன்புரை, நூல்பொருள் மானம், ப. xiii.
31. திருச்சி வானொலிகள் 24-8-1981 அன்று நடைமை 3 சொக்கலிங்கம் ஆற்றிய உரைப்பகுதி.
32. கந்தர்வரத்தி, இ. சொல்மலை வேட்டுவன், ப. 34.
33. கையாழிப்பித்தனை, எஸ். தமிழ்ச்சுவாமிநாதர், ப. 112.
34. சீவாகாரகம், கதி. பரிமேலழகரின் பகுப்பு முறை பொருத்தமளி, இலக்கியச் சிந்தனை, ப. 69.
35. பெருந்தொகை, 1545.

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. அரவித்தல், மு. மை உரைவாள்கிரியர்கள், மணிவாசகர் நூல்கள், சிதம்பரம், 1968, ப. 316-363.
2. அருணாசலம், கு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பதினாறாம் நூற்றாண்டு, கந்தர் வித்தியாயம், மாயூரம், 1970, ப. 63-95.
3. இலக்கணம், க. இலக்கியச் சிந்தனை, தெய்வத் திசை, சாஸ்திரம், 1964, ப. 64-95.
4. இலக்கணவழி, கு. சாசனக் தமிழ்க்கவி சரிதம், குமா. சாஸ்திரம், சாஸ்திரம் (பதி), மானாமதுரை, முன்பு பதிப்பு, 1958, ப. 171-175.
5. இலக்கணம், சே. தமிழ்முல் தமிழ்க். பரிமேலழகர், 1974, ப. 75-90.

6. இலக்கணம், திருக்குறள் ஆராய்ச்சி, தமிழ்நாடு தந்திரியக் கழகம், மானாமதுரை, 1969, ப. 95-100.
7. சாரங்கபாளி, தி. மை. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 113, 14, 15-ஆம் நூற்றாண்டுகள், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை, என்.என். பதிப்பு, 1977, ப. 44-47.
8. சாரங்கபாளி, இரா. பரிமேலழகர் உரை - ஒரு திறமையான ஆய்வுக் கோவை, இயக்கம் மன்றம், முன்புரைக் கருத்தாங்கு, 1971, ப. 184-189.
9. சாரங்கபாளி, இரா. திருக்குறள் உரை வெந்துமை (அந்தஸ்யபாஸி), சேவ்வழி பதிப்பகம், சாரங்கபாளி, இலக்கணம் பதிப்பு, 1963.
10. சாரங்கபாளி, இரா. திருக்குறள் உரை வெந்துமை (சாரங்கபாளி), சேவ்வழி பதிப்பகம், சாரங்கபாளி, 1964.
11. சீவாகாரகம், சே. பரிமேலழகர் வாய்ப்புக் கோவை, ஆய்வுக் கோவை, இ. ப. க. த. மன்றம், நான்காம் ஆண்டு, 1972, ப. 285-300.
12. சீவாகாரகம், சே. பரிமேலழகரின் அறிமுகக் கோத்துவாய், ஆய்வுக் கோவை, இ. ப. க. த. மன்றம், சீவாகாரகம் கருத்தாங்கு, 1973, ப. 74-179.
13. சீவாகாரகம், சே. பரிமேலழகரின் சொல்பாடு, ஆய்வுக் கோவை, இயக்கம் மன்றம், ஆறாம் ஆண்டு கருத்தாங்கு, 1974, ப. 289-294.
14. சீவாகாரகம் நூல், ஏ. வி. தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கழகம், மானாமதுரை, சேவ்வழி, 1977, ப. 318-322.
15. கந்தர்வரத்தி, இ. சொல்மலை வேட்டுவன், வெந்துமை பதிப்பகம், சாஸ்திரம், சாஸ்திரம் - 1, 1976.
16. கந்தர்வரத்தி, இ. (பதி) நூல்பொருள்மாமலை, சேவ்வழி வேட்டுவன், கோவை - II, 1980.

2.14.

17. செல்வராசம், வி தம்பி உரைநடை - அரண்மனை, இலக்கணப் பதிப்புக்கூறுகள், பெரம்பலம், 1957, பக்க 48-49, 61-64.
18. கணபதி, வி தம்பி இலக்கண இலக்கண அறிவுரைகள், எட்டு மூலம் வெளியீடு, சென்னை - 1, இரண்டாம் பதிப்பு, 1976, பக்க 112-113.
19. முயற்சி, புலவர், திருக்குறளின் பதிவேற்றங்கள், இரண்டாம் பதிப்பாக்கம், சென்னை, 1968.
20. கோவிந்தசாமி, மு. பதிவேற்றங்கள், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை, 1978.
21. திருக்குறள் மூலமும் பதிவேற்றங்கள் உரைமும், சமுதாயவியல், சென்னை, பத்தாம் பதிப்பு, 1956.
22. திருக்குறள் உரைக்கொத்து (பொருட்பாடும்), கோவை வெளியீடு - ராமையா (பதிப்பு), ஸ்ரீகாமியம், திருப்பாவை, 1959.
23. பரிமலிவாழ்த்தம், அ. மு. தம்பி உரைநடை, தமிழ்க்கலைப் பதிப்பகம், சென்னை - 10, மூன்றாம் பதிப்பு, 1976.
24. மாணிக்கம், வ. க. ப. 'உரை நெறிகள்', தமிழியல் - 97 அகநொக்கு, கலைக்கழி, கோவை - 18, 1973, பக்க 24-28.
25. வரலாற்று, மு. தம்பி இலக்கண வரலாறு, சாந்தியம் அகாடமி, புதுநிலை, நான்காம் பதிப்பு, 1980, பக்க 194-195.
26. மய்யாபுரிப்பெணை, எஸ். தமிழ்ச்சுடர் மணிகள், பாரி நிலையம், சென்னை - 1, நான்காம் பதிப்பு, 1958, பக்க 190 - 201.

7

'உரைநடை சென்னை' அடியார்க்கு நன்மை

"அடியார்க்கு நன்மை உரைநடை சிந்தனை - திரு. எழுவர்
மேளம் முத்தியவற்றை ஒரு இலக்கணப் பதிப்பு செய்யும்
நடைபாக அமைந்துள்ள ஒருவரை பகுதியாவும் தமிழ்நிலைய
பயிற்சாலைக்கு அம்மைய பகுதி ஆய்வகத்தின் உரைநடை
பகுப்பை வேண்டுகிறேன் இவ்வகையை உருவாக்கலாம்
முன்னெழுந்தியல்களையே முன்னெழுந்தியல்."

- அறிஞர் உ. வே. சாமிநாயக்கன்
1. அறிமுகம்

வரலாறு

இப்பகுதி காய்ச்சல்களால் ஏற்படும் நெருக்கியவற்றால்
செய்திருக்க வேண்டிய பழைய உரைகள் இரண்டாம் ஆம்
அவை அனுப்பதற்குள்ளும் அடியார்க்கு நன்மை உரைமும் - ஆனால்
விழாய்க் கவனம் கூறிக் கும் உரைமைத் தொகுப்புகளால்
அரும்பதவுரைகளால் எனவே அவருடைய காலம் ஒன்பதாம்
தூதரான பதிப்பு மக்களாகலாம் என்பது அறிஞர்
அல்லுரை யாசிரியரைப் பின்பற்றியே அடியார்க்கு நன்மை உரை
யருத்தித் தொகுப்பால் அவர் புறக்கணிக்கப்படும் காலம்
கணிச என்மை பகுதியிலுள்ள, மதுரைக் காலத்தின் பகுதியில்
வரிவரை உள்ள உரை வரைநடைகளால் வகுக்கக்கூடியிருக்கும்
முடிவையாக உரை இல்லை.

"ஒரு தம்பியை ஒரு முயற்சி முயற்சி
சென்னை நெருக்கிய காலத்தின் சென்னை
ஆடுத் தொகுப்பில் உள்ள அடியார்க்கு நன்மை
வகுத் தருவ மனைகள் நினைப்பில் காலமே."

என்பது சிறப்பிய பாயிரமாகும். இதனால் சிலப்பதிகாரத்திற்கு அடி உரை வரைந்தவன் என பெறப்படும். அடியார்க்கு நல்லார் உரையையும் அரும்பதவுரைவையும் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ள அறிஞர் உ. வே. சாமிநாதையர், தம்முடைய மூன்றாம் பதிப்பு முடிவுகளில், அவருடைய ஏனைய உரையப்பகுதி நிலைக்கவில்லை என்று வருந்திக் கூறிவுள்ளார் (சிலப். உ.வே.சா. மூன்றாம் பதிப்பு முடிவுரை, பக். X-XIII). ஆகவே அவர் மதுரைக் காண்டம் முழுமையும் உரையெழுதினார்க்கு வேண்டும் என்பது அவர் உரையப்பகுதிவரைப் புறப்படுகின்றது.

அரங்கேற்றுக்காதை 13-ஆம் அடியை விளக்குகிறது. "அவற்றின் பகுதியெல்லாம் காண்டவாரிசில் கூறுதும்". (ப. 88) எனவும், 26-ஆம் அடியை விளக்குகிறது. "காளம் வரிகில் குற்றம் நீங்கிய யாழ் என்பதங்கண் விரியக் கூறுதும்" (ப. 100) எனவும் அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் அவர் நான்கு பதங்களைக் (அடி. 106-107) குறித்து, "இப்புக நான்கின் உண்டிவும் அணியும் ஆடையும் மாலையும் சாந்தமும் பொழுதும் செயலும் முதலியவெல்லாம் அழற்புகொதைக் கண்ணை விரித்துக் கூறுதும்" (ப. 115) என எழுதுகின்றார். வேளிர் காந்தையில் (அடி. 45-77) அவர், "இவ்விழவில் முதலும் முடிவும் கடலாட்டும் புலவியும் புறப்பாடும் வழிச் சொல்லும் பொறையுயிர்த் திருப்பும் நிறைபதிப் புகழும் தீதுறு நானும் ஊர் திப்பாடும் முதலெழுதியாகக் கட்டுரை காந்தையின் விரியக் கூறுவாம்; அதனுட்கண்டு கொள்" (ப. 235) என்று கூறுகின்றார். இவ்வாறு அவர் எழுதிச் சொல்வதைக் கருத்தில் கொள்ளும்போது, அடியார்க்கு நல்லார் புகார், மதுரைக்காண்டங்கள் முழுமையும் உரை எழுதினார்க்கு வேண்டும் என்பது புலவாருற்று ஆனால் அவ்வுரைப் பகுதிகள் முழுமையாக இன்று நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. "எனினும், அடியார்க்கு நல்லார் காளவாரியையும் மதுரைக்காண்டத்துப் பகுதிகளையும் குறிப்பிடுவது போல, வகுசிக் காண்டத்துக்கு உரை செய்ததாக எங்கும் குறிப்பிடவில்லை. ஆதலால் அப்பகுதிக்கு இவர் உரை செய்தார் என்பது பெரிதும் ஐயத்துக்கு இடமானது."² அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் சிறப்பினை முழுவதும் உரைநீதியிப்பற ஏனைய காண்டங்களுக்கு அவர் எழுதிய உரையும் கிடைக்காதுமாயினால் இன்னும் பல நன்மைகள் விளைந்திருக்கும்.

பெயர்ச் சிறப்பு

"அடியார்க்கு நல்லார்" என்ற இவ்வ பெயரினைத் திருவானைப்பந்தர் கூறக் காண்கிறோம். அப்பாடல் திருக்கூறாரவியைப் பதிசுத்துள் வருகின்றது.

"விண்ணு லாமழி குடி வேறமே
பண்ணு லான்பர மாய பண்டினர்
வண்ணு லார்க்கு பூருள் ஆனிலை
அண்ண லார்க்கு யார்க்கு நல்லாரே."³

என்பது இவண் எண்ணத்தகும். பெற்றார் சாம்பாணுக்கு முதலியவர்க்குமொறு சிவபெருமான் உமாபதி சிவாகரியருக்கு எழுதியதாக வழங்கிய பாட்டில், "அடியார்க்கு கெளரியன் சிற்றம்பலவன்" என்று கையெழுத்திட்டுள்ளார். பின்னானில் வாழ்ந்த அருணகிரிநாதர் முகுகளைக் குறித்துப் பாடும்போது, "அடியார்க்கு நல்ல பெருமான்" என்று பாடுவார். இவ்வாறு சைவ சமயத்தவர் போன்றுகின்ற பெயரையே சிலப்பதிகார உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லாராகும் குடிவுள்ளார் என்பர் சாஷ்நோர்.

காலமும் வாழ்விடமும்

அடியார்க்கு நல்லாரின் வரலாற்றைச் சூக்கமரகக் கூறவந்த அறிஞர் உ. வே. சாமிநாதையர், "இவருடைய வருணம், சமயம், காலம் ஆகிய இவற்றின் ஒன்றும் புலப்படவில்லை. ஆனாலும் நச்சினார்க்கினியரால் மறுக்கப்படுவனவற்றுட் சில இவருடைய கொள்கையாக இருத்தல் பற்றி இவரது காலம் நச்சினார்க்கினியருடைய காலத்திற்கு முத்தியதாக இருக்கலாமென்று ஊகிக்கப்படுகின்றது."⁵ என்று கூறித் தொடங்குகின்றார்.

"இந்திரவிழுவூரெடுத்த காலை 88-ஆம் அடி முதலிய இடங்களில் பழையுட்டுகின்ற செயல்களைக் கூறும்போது அடியார்க்கு நல்லார் சில பரணிக்காழிசைகளை எடுத்துத் தருகிறார். இங்குக் காட்டப்பட்டுள்ள பாடல்களில் முன்று சலிங்கத்துப் பரணியின் கரணப்படுத்துதலை (97, 98, 165 தாழிசைகள்), வெறு இரு தாழிசைகள் கலிங்கத்துப்பரணியின் கரணப்படுதலை, கலிங்கத்துப் பரணி கொண்ட குலோத்தங்க சோழர் காலம் கி.பி. 1070-1120. கலிங்கப் போரின் காலம் 1112-க்குப் பின் என்று தெரிகிறது. ஆகவே கலிங்கத்துப் பரணியின் காலம் இதற்குப்பின். இத்தூலை மேற்கொள் காட்டும் அடியார்க்கு

நல்லார் இதற்குப் பின்பு உரை செய்துள்ளார் என்பது தெளிவு. பொய்யண்ணன் தமிழருக்கு ஆதரவளித்தது இயல்பே ஆகும். இவன் காலமாகிய பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டே அடியார்க்குநல்லார் காலம் என்பது உறுதியாகும்⁶ என்று முடிபுரைக்கின்றார் அறிஞர் மு. அருணாசலம்.

“உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர் காலத்தை உறுதிப்படுத்த எண்ணிய ஆசிரியர் மு. வை. அரவித்தன், “தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்பதனைக் காப்பியம் என்று வழங்கலாம் என்று அடியார்க்குநல்லார் கருத்தை (சிலப். பாயிரவுரை) நச்சினார்க்கினியர் சிவகசிந்தாமணிபுரையிற் தொடக்கத்தில் மறுப்பதால் அவருக்கு இவர் பிற்பட்டவர் என்பது விளங்கும்” என்கின்றார். இது உரையாசிரியர்களின் உரைப்பகுதிகளையும் கட்டிக்காட்டி, அறிஞர் ச.வே. சுப்பிரமணியன் பின்வருமாறு மறுத்துக் கூறுவார் : “இவ்விருவுரைப்பகுதி கொண்டு அடியார்க்குநல்லார் கருத்தை நச்சினார்க்கினியர் மறுக்கிறார் என்றோ, நச்சினார்க்கினியர் கருத்தை நல்லார் மறுக்கிறார் என்று முடியாது. இதனைச் சான்றாகக் கொண்டு நச்சினார்க்கினியர்க்கு நல்லார் முற்பட்டவர் எனக் கூறுவது பொருந்தாது.”⁸ இவருடைய கருத்தின்படி அடியார்க்குநல்லாரின் காலம் பதினான்காம் நூற்றாண்டு என்பதாகும். இஃது ஆய்விற்குரியது.

இளம்பூரணர், அரும்பதவுரையாசிரியர், கலிங்கத்துப் பரணி பாடிய சயங்கொண்டார் ஆகியோருக்குப் பிற்பட்டவர் அடியார்க்குநல்லார் என்று கொண்டால் அவருடைய காலம் 12-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி ஆகும்.

அடியார்க்குநல்லாரின் வாழ்விடம் குறித்து திரு. ந.சி. கந்தையா பிள்ளை, “இவர் பிற்பட்டம் திரம்பையூர், கங்கராசன் மகனாகிய பொப்பண்ணை காங்கேயன் இவரை ஆதரித்து வந்தான். திருவாரூருக்கு ஆண்மையில் உள்ன தீயங்குடியில் இவர் வாழ்ந்தார்”⁹ என்று பகர்கின்றார்.

மூன்று உரைச் சிறப்புப் பாயிரப் பாடல்கள் உள. முதற்பாடலில் அடியார்க்குநல்லாருடைய பெயர் வகுக்கிறது. இரண்டாவது பாடலில் ‘சிலப்பதிகாரம்’ என்ற பெயரும், ‘திரம்பையர் காவலன்’ என்ற பெயரும் கூறப்பட்டுள்ளன. மூன்றாவது பாடலில் ‘பொப்பண்ணை காங்கேயர்’ என்ற மன்னன் குறிப்பிடப்படுகின்றான். இவற்றில் அடியப்படைவில் அறிஞர் உ.வே. சாமிநாதையர் இவருக்கு திரம்பையர் காவலரென்றும்

பெயர் ஊரால் வந்ததென்றும், திரம்பையென்றும் ஊர் கொங்கு மண்டலத்திற் குறுப்பு நாட்டில், பெருங்குதையின் ஆசிரியராகிய கொங்கு வெளிர் பிறந்த விசயமங்கலத்தின்பக்கத்தில் உள்ளதென்றும் கொங்குமண்டல சதகம் தெரிவிக்கின்றது¹⁰ என்று அவர் பிறப்பிடத்தை வரையறுத்துரைக்கின்றார். “திரம்பைய என்னும் ஊர் இன்று, கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில் பெருந்துறைவை அடுத்து உள்ளது”¹¹ என்பதும் இவண் நினைபத்தகும்.

அடியார்க்குநல்லாருடைய காலத்தை வரையறுத்துக் கூறுமிடத்திலே ஆய்வறிஞர் மு. அருணாசலம் பின்வருமாறு உரைக்கின்றார் : “கண்ட நாட்டிலுள்ள சில சாசனங்கள் கூறுகின்ற செய்தி, தீபங்குடிக்கு அருகிலுள்ள திடும்பரைத் தீர்த்தத்தினின்றும் பல சைனர்களை, சைனர்களுடைய சிறப்பான கோத்திரமாகிய திரவணபெளஞளம் (வெள்ளைக்குளம்) என்னும் இடத்தில் பல காலங்களில் குடியேற்றினர் என்பது தீபங்குடி திருவாரூர் அருகில் முன்னொரு காலத்தில் சைனர் குடியிருப்பாறிருந்தது. அன்றி இன்றும் சைனர் அநிகமாய்க் குடியிருக்கின்ற திரதேசமாகிய திண்டிவனம் பக்கத்தில் தீபங்குடி உள்ளது. திடும்பரைத் தீர்த்தம் திரம்பைய என்று சிறப்புப் பாயிரப்பாடலில் மருவி வந்துருத்தல் கூடும்.”¹² “திரு. பொ. சொகத்தநாதன் அவர்கள் அடியார்க்குநல்லார் கொங்கு நாட்டிலுள்ள திரம்பையூரில் பிறந்தார் என்று ஏற்றுக் கொள்கிறார். எனினும், நல்லார் திரம்பையில் வாழ்ந்து அங்கேயே தம் உரையையும் இயற்றினார் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இலங்கையில் கி.பி. 1242-1450-க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இருந்த தலைநகரான சிங்கைவில் கி.பி. 1324-1377-க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த குணபுஷ்பை சிங்கையாரியன் என்னும் அரசன் காங்கேயன் என்னும் போர் வீரனைத் தொண்டை நாட்டிலிருந்து வரவழைத்துத் தன் சேனாதிபதியாக்கினான். அடியார்க்குநல்லார் என்னும் பண்டிதானி வாயிலாகக் கல்வி விருத்தி செய்தான். அவரைக் கொண்டு ஆரியங்குளம், அடியார்க்குநல்லார் குளம் என்னும் இருகுளங்களை வெட்டுவித்தான், என கூறப்பட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் வரலாற்றாளர் குறிப்பிடுகின்றார். இவங்கை வரலாற்று ஆசிரியர்களும் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றனர். எனவே, அமைச்சராய அடியார்க்குநல்லாரே உரையாசிரியர்; இவர் கொங்குமண்டலத்திலிருந்து கணபுஷ்பைனால் அழைக்கப் பட்டவர்; இவர் இலங்கைச் சிங்கை நகரில் அமைச்சராய இருந்த காலத்தில் உரை இயற்றினார்; இவரை ஆதரித்த பொப்பண்ணை காங்கேயர் குணபுஷ்பைனுக்குச் சேனாதிபதியாக இருந்த காலங்களே என நினைக்கின்றார்”¹³ என்பர் அறிஞர் ச.வே.

கவிராமலிங்கம் மேலும் அவர், "அடியார்க்கு நல்லார் சிங்கை வாயினால் வாழ்ந்த காலத்தில் உரை இவற்றினார் எனின் அல்லுரை இயங்கைய பகுதிகளினவெய மிகுதியான செல்வாக்குப் பெற்றிருக்க வேண்டும் மேலும், நல்லார் உரைய மீறதிகள் இயங்கைய பகுதிகளெவெய மிகுதியும் கிடைத்திருக்க வேண்டும். அந்நேரத்தில் நல்லார் சிங்கை நகரில் இருந்து உரை செல்தார் என்று கொள்ள முடியவில்லை"14 என்று தட்டையும் எழுப்புவார். எனவே, அடியார்க்கு நல்லாரின் வாழ்விடம் பற்றி முடிந்த முடியாவை கருத்து எற்படவில்லை.

சமயம்

அடியார்க்கு நல்லார் என்ற பெயர் சிவபெருமானின் பெயர் என்பதனை, 'அழ்வரைவர் அடியார்க்கு நல்லார்' (திருமுறை 1766) என மருள் திருநாடகப்பத்தி திருவாக்கால் அறியமுடிவதற்கு மேலும் 'நெலா யாக்கைய பெரிவோன்' (சிவப். 5-169) என்ற இடத்து அடியார்க்கு நல்லார், 'என்றும் பிறவாத யாக்கையெய இறைவன்' என்று எழுதுகின்றார். இறைவன் உறைகின்ற வெள்ளியம்பலம், இமயமும் இறைவனும், இறைவன் துதல் விழியால் இழந்த வெல், கங்கையைச் சடைமுடிவில் மீதணிந்த இறைவன் என மருள் இடத்தில் அவர் எழுதும் உரைப்பகுதிகள் அவர் சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதனையே உறுதிப்படுத்தும் மேலும் அவர் திருக்கோவையார்க்கு தொடர்புகளை வெறிக்காத தருவதொடு அவற்றை உரைநடையாக்கவும் செய்வாண்டினார். இறைய செய்திகளால் அவர் சமய சமயத்தினர் சார்ந்தவர் என்று அறிஞர் மு. அருணாசலம்15

மேற்கண்ட கருத்துக்களை அறிஞர் சிவ கப்பிரமணியன் பிள்ளையாறு மறுத்துரைக்கின்றார். "இறைவன் என்ற பெயர்/பெயர், எல்லாக் கடவுளாரையும் குறிக்கும். இறைவன் என்ற சொல்லைச் சிலனுக்கு மட்டுமன்றி, அருகதெவ்வாரையும் குறிக்க நல்லார் பயன்படுத்துகிறார். அருகையை முழுமுத்த கடவுளாகக் கொண்டு உரை எழுதுகின்றார். எனவே நல்லார் சிவபெருமானையும் அருகையையும் பற்றிப் பொற்றிப் பாராட்டுகிறார் என்று துணிந்து கூறலாம். எனவே நல்லாரைச் சமயச் சமயத்தைக் காட்டிலும், சமயச் சார்புடையவர் என்று கூறுவதே பொருத்தம்.

மேலும் பற்றி நல்லார் தரும் கருத்துக்களைச் சமய சமயக் கருத்துக்களாக நாம் ஏற்றுக் கொள்வோம். இவ்வொரிடத்து மட்டுமே சமய சமயக் கருத்துக்களை நல்லார் கூறி விட்டதால்

அவர் சைவந் எனக் கூறுவது பொருந்துமா? அவ்வாறானால் அவர் மிகுதியான இடங்களில் சைவ சமயக் கருத்துக்களை மிகத் தெளிவாக விளக்கிச் செய்திற்றார். பெருங்கதை வரிகளை ஒப்பிட்டு இடங்களிலும், குளாமணிய பாடல்களை நரிடங்களிலும், வளையாபதிச் செய்யுட்களை ஐந்திடங்களிலும், சிந்தாமணிய பாடல்களை 48 இடங்களிலும் மேற்கொள்க எடுக்காணுகின்றார். மேலும் நாலடியாரை நாய்கிடங்கனிலும், நான்மணிக்கடிகை, பழமொழி ஆகியவற்றை முறையே ஒவ்வொரிடத்தும், திரிகடுகத்தை நரிடங்களிலும் மேற்கொள் காட்டுகின்றார். இவையெல்லாம் நல்லாரின் சமண இயக்கியப் பிற்கிரையத் தெற்றெனக் காட்டுகின்றன."16 எனவே உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லாரின் சமயம் சைவம் என்ற முன்னைய கருத்து இதனால் மறுக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும் சைவராக விளங்கிய அடியார்க்கு நல்லார் சைவ, வைணவ சமய இலக்கியங்களை ஏன் மேற்கொள்காட்டி விடவில் என்று வினா வெழுப்புவார் அறிஞர் சிவசு. சைவர்களால் மிகுதியும் பொற்றியபுகின்ற பெரிய புராணத்தின் அங்குக்கு ஏன் பயிற்சி இல்லை? சைவனைக் காப்பியமான கம்பராமாயணத்தை அவர் ஒரிடத்தில் கூடச் சான்று காட்டவில்லையே ஏன்? இவற்றை எல்லாம் எண்ணியபொது இவர் சமண சமயத்தவரே என்பது உறுதியாகின்றது என்கிறார். அடியார்க்கு நல்லார் அத்துக்களை மேற்கொள்காட்டி விடவில்லை என்பது கருது அவர் சைவரல்லர் என நாம் முடிவுகிட்ட இயலாது. மேலும் 'நச்சினார்க்கினியன்' என்பது பொல், 'அடியார்க்கு நல்லார்' என்னும் பெயர் சிவனையே குறிப்பதாலும், அப்பெயரிலுள்ள 'அடியார்' என்னும் சொல் சிவனடியாரையே சிறப்பாகக் கட்டுவதாலும், அடியார்க்கு நல்லார் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்ற முடிவிற்கு நாம் வரலாம்.

புகழ் மரணம்

சிவப்பதிகாரத்தின் புகழைப் போன்ற சிவ புகழை உடையது அடியார்க்கு நல்லாரின் அருத்தமிழ் உரை அவர் உரையில் மது உண்ட வண்டென மயங்கிய சான்றோர் பலர். இவன் அப்பொன்றும் பாராட்டுரைகளைக் கண்டு துக்கவோக

"...அடியார்க்கு நல்லார், முத்தமிழ்நும் தமக்குள்ள வித்தகத்தை இல்லுரையில் நன்கு காட்டியுள்ளார். இவருரை இல்லையெல் இசைத்தமிழ் பற்றியும் தட்டை தயிற் பற்றியும் உறும் பழைய தூல்கள் இருந்தன என்பதையே அறிவ

"One of the greatest Tamil Commentators was..."

...the greatest Tamil Commentator was...
 ...the greatest Tamil Commentator was...
 ...the greatest Tamil Commentator was...

...the greatest Tamil Commentator was...
 ...the greatest Tamil Commentator was...
 ...the greatest Tamil Commentator was...

...the greatest Tamil Commentator was...
 ...the greatest Tamil Commentator was...
 ...the greatest Tamil Commentator was...

...the greatest Tamil Commentator was...
 ...the greatest Tamil Commentator was...
 ...the greatest Tamil Commentator was...

...the greatest Tamil Commentator was...
 ...the greatest Tamil Commentator was...
 ...the greatest Tamil Commentator was...

...the greatest Tamil Commentator was...
 ...the greatest Tamil Commentator was...
 ...the greatest Tamil Commentator was...

...the greatest Tamil Commentator was...
 ...the greatest Tamil Commentator was...
 ...the greatest Tamil Commentator was...

உணர்ச்சியைப் புலப்படுத்தவல்லது என்பதைக் காட்டுதற்கு உரிய உரைநடை அக்காலத்தில் எழவில்லை. எனினும், அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் அச்சிறப்பியல்பு அரும்பத் தொடங்குவதைத் தெளிவாகக் காணலாம்¹⁷ என்று இலங்கைப் பொருளியர் வி. செல்வநாயகம் கூறுவது பொற்றத்தக்க திறனுரை எனலாம்.

"அடியார்க்குநல்லார் உரை அதியமான உரை. நாடக நூல், இசை நூல் முதலியவைகளிலிருந்து மேற்கொள்கள் காட்டி ஹிந்துப்பதால் அந்நூல்கள் அவர் காலத்திற் இருந்தன என்று தெரிந்தது. மற்ற உரையாசிரியர்கள் போலன்றிப் பெரும்பாலும் மேற்கொள் காட்டும் இடங்களிலெல்லாம் இஃது இன்ன நூலென்றாவது இன்ன நூலாசிரியர் வாக்கு என்றாவது அடியார்க்கு நல்லார் புலப்படுத்திச் செல்வார்¹⁸ என்று இவ்வுரையினைத் தேடிக்கண்டுபிடித்துப் பதிப்பித்த பெரும்புலவர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர் புகழ்வது மிகுதியும் பொருத்தவதொன்றாகும்."

II. உரை வண்ணம்

உரையாசிரியர்கள் தாம் உரை எழுதும்போது மூல நூலாசிரியரிடம் கற்பவர்கள் நன்கு மதிப்பு ஏற்படுமாறும் கடுபாடு ஏற்படுமாறும் கருத்துடன் இருப்பர். கருத்த - தெர்ந்த - சொல்லாட்சிகளைப் பயன்படுத்தி அவர்தம் உரைநடையைச் செழுமையப்படுத்துவர்; பிறமொழிகளிலே காணலாகும் நல்ல குறிப்புக்களை ஆங்காங்கே ஒப்பிட்டுக் காட்டுவர். பல்கலைப் புலமையையும் பன்னூற் பதிற்சியையும் தாம் உணர்ந்து கொள்வீன்ற வகையில் பண்டை உரையாசிரியர்களின் உரைவண்ணம் அல்லது உரை இயல்பு இருக்கும். மேற்கண்ட உரை இயல்புகளை அடியார்க்கு நல்லாரிடமும் நன்கு காணலாகும். எடுத்துக்காட்டாக, அவர் கூறுகின்ற அவையடக்கப் பாடலை அவர் உரை சொல்லும் நெறிக்குச் சான்றாகக் கூறலாம்.

"புருந்து திழ்வுமெனப் பாவு முரையம்
வொருத்தநெறி வெல்லப் பொருளுந் - தெரிந்திப்
படியார்க்கு நல்லரித்தம் பாவித்தா னன்னால்
அடியார்க்கு நல்லானென் பான்." (சிலப். உரைக்.)

நடைச் சிறப்பு

அடியார்க்கு நல்லாரின் உரைநடை சில இடங்களில் செய்யுள் அழகு தொன்ற அமைந்துள்ளது. இவ்வியக் கையுடையதாயி, ஏதுகை மொனை போன்ற தொடையிசுரியங்கள் பொதுவ அலகுடைய தடை சிறப்புடன் மிளிர்கின்றது.

அவருடைய நடையில் இழுமென் மொழியாள் விழுமியது துவல்கின்ற ஒசையின்பம் நினைந்து கவிதைச் சுவை நனி சொட்டிக் காண்கின்றோம்.

பதிக்கதில் வருகின்ற முதலிரண்டு அடிசூக்கு அடியார்க்கு நல்லார் விளக்கம் வரையும்பொழுது ஆற்றொழுக்கான செய்யுள் நடையில் இனங்கொவடிகளின் வரலாற்றை எழுதுவர். செய்யுள் போல அமைகின்ற அப்பகுதி வருமாறு :

"அடிசூளென்றது துறத்தலார். அத்துறவினர் வரலாறு யாதொடுவெளிள் :

"குயிரியொடு வடலியைத்

தொடு வொழிவைத் தூலகாண்ட
சேரலா தற்குத் திகழொளி குயிரிற்
நெழ்ப்பரி நெடுந்தேர் சோழன் நன்மகன்
நற்சோனை மீன்ற மக்க ளிருவருள்
முன்னோன் றன்னைப் பின்ன ரியற்றிப்
பின்னோன் றன்னைபும் பெருநம்பி யாகென
அன்னவர் தம்மொடு தென்னர் செம்பியர்
தன்னடி போற்றத் திமணிய மண்டபத்துச்
சில்கம் கடிந்த பொங்கணை மீயினை
உவரித் திரையிற் கவரி மிடிட்
வேந்தன் இருந்துழிச் சார்ந்த நியித்திகள்

அடிமுதல் முதலவை நெய்கு நோக்கி
இன்றோள் கழியப் பொன்றிகழ உலகம்
சேர்து நியெனக் சேரலற் குறைத்தவன்
மைந்தரை நோக்கி நந்தாச் செங்கோல்
அந்தமில் இன்பத் தாசான் உரிமை
யினையோற் குண்டென உளைவன் நனிவெஞ்ஞன்
டபூக்காற் றொழுக்கத் திழுக்க நெஞ்சினன்
கண்ணொளி தவழ வண்ணனை நோக்கும்;
கொங்கலிழ் நறுந்தார்க் கொடித்தோர்த் தூனைச்
செங்குட் றவன்றன் செல்வம் நீங்கப்
பகல்செல் வாயிற் படியோர் தம்முள்
அகலிடப் பாடி மகல நீக்கிச்
சிந்தை செல்லச் செணொடுந் தூரத்
தந்தமிழி லின்பத் துரைசார் வேந்தனாயினான்

(சிலப் பதிக்கம், ப. 12)

என்பது."

"இப்பகுதியினுள், முதல் மூன்று வரிகள் 29-ஆம் காலை வாழ்த்துக் காணையின் தொடக்கமாவ உரைப்பாட்டுமொடையின் முதலிலுள்ள வரிகள்; இறுதி வரிகள் ஆறாம் வரந்தகு காணையின் 177-182 வரிகளாயின; ஏனைய வரிகள் - இடைமீலுள்ள 17 -

அடியார்களுள்வாந், இளங்கோவடிகள் துறவுடைய நேர்ந்த அச்சத்தாட்பத்தைத் தாமே விசித்தாக் கூறும் பகுதியாகும்" என்ற அறிஞர் மு. அருணாசலம் தெளிவுபடுத்துவர்.

எனவே, மொழை, அளபெடை இனைய செய்யுட் பண்டிகள் திறந்து காணப்படும் அவருடைய நடைக்குப் பல சான்றுகள் காட்டலாம். பின்வரும் பகுதி அயர்ந்து ஒன்று :

"இந்தவர் காப்பியர் யானே திணைத்தரும்
 நேரிய னெழுந்த நீலகு வாரும்
 தர்மொழு யாற்ப தாங்கலென் டடனென
 உலந்தனர் கேட்டுப் புலந்ததெய் பிறம்
 நின்வழி யானென தீர்இப் பெயர்வழிக்
 கடுவிலை யடினர் கண்டனென் பண்டிப்
 பொருளுயொர் தொலைந்தன ராகிப் பெரிதழித்
 தாழ்த்த நெஞ்சிற் குந்தனர் திணைத்து
 வஞ்ச மல்லது வந்த தல்லது
 வேற னிடுவெனத் தெரினர் நேறி..." (சிவப். உடலாடு, ப. 184)
 இப்பகுதியில் செய்யுட் பண்டிகள் பரிசுறு வந்திருக்கல் தெளிவு.

"ஒழுக்க முடைய னீலகுஞ்சுப் பிறந்தோர்
 நானுடைய மகளிவொடு தீவெறிய் செவ்வார்"

என்பது கருதி 'நெற்றிவிளங்கியொர் தீர்மையெனாடு' என்றொனென்றுணர்சு (சிவப். ஊர்காண்ட ப. 368) என அயர் கூறியது ஓர் அறநூலில் பாடலாகணைய் போல் அமைதல் கண்டுகு.

உரைநிலையைப் படிக்கும் உணர்வை விடவும் ஒரு செய்யுணைய் படிக்கும் உணர்வை அடியார்களுடைய உரைமைய் படிக்கும்போது நமக்கு ஏற்படுகின்றது எனலாம்.

பிறமொழிய் புலமை

அடியார்களுள்வாந் வடமொழிய் புலமை மிகவும் பெற்றவர் என்பதனை அவருடைய உரைநிலை வானிலாக அறிய முடிவாகிறது. முதலியில் புலமையின் திறமைய் பெற்ற அயர் பிறமொழியையும் கற்றுத் தெரிந்த புலமைவாயர் ஆவார். இளை, நாடகம், சமயக் கருத்துக்கள் ஆகியவற்றை விளக்கும்போது வடமொழிக் கருத்துக்களையும் தவறாது தந்து, அவர் கம்புடைய ஒப்புமையறியை வெளிப்படுத்துகின்றார். மேலும் அயர் சொற்களையும், சொற்றொடர்களுக்கும் உரை வகுத்துப்போதும் திருவாய் வடமொழிக் சொற்களைய் பரிசுறுபடுத்துகின்றார்.

தமிழ்ச் சொற்களுக்கு அயர் வடமொழிச் சொற்களால் பொருள் கூறும் இயல்பினைக் கீழே காண்போம் :

அறனொர் படை	-	நடுவல் போதிக்குடும்
அறிவுடைய	-	பொரு நித்தினை
ஆடுதல்	-	அழியலித்தல்
இறம்புகு	-	அறிமயம்
ஈசல்	-	ஐசலியலார்
உயிர் மருந்து	-	மிருத ரஞ்சிவினி
நீர்ணிகிழா	-	அறிவுடைய விழா
வாளாமை	-	ஆமொளம்
கண்டுகு	-	பிரியழிசொம்
கதிர்	-	ஆரும் கிரணமுல்
கல்	-	அழிவொளம்
திருமொழி	-	ஆகையம்
நூல்வழிபடு மடிசில்	-	பொருளம்
பொற்றுடம்	-	அறிவுடைய கலைம்
மறம்	-	அறிவுடம்
மிடறு	-	சீரவினை
வழுத்தல்	-	அறிவுத்தித்தல்

வடமொழிகள் தமிழில் வந்து வரல்கும்போது தமிழ்மொழியில் இயல்புக்கு ஏற்ப வகுதல் வேண்டும். இவ்வியல்பினை தங்குணர்ந்த அடியார்களுள்வாந், 'காவ்யம்' என்ற சொல் காவியம் என்றாகி காப்பியம் எனத் தமிழ் மறபிற்கு ஏற்ப மாற்றமடைந்த அட்பத்தினைத் தமிழுடைய உரைந் பாயிரத்திலே விளக்கிப் போகின்றார்.

"முத்து நூல்களிற் காப்பிய வெண்கலம் வடமொழிய் பெயர்
 இவ்நெண்கல் ஆகியவர், 'வடமொழிவெளி' வடமொழித்தொழி
 எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்வாரும்பெய் என்றார் 'ஆகுந்தி' என்ற
 இவ்வெளியல் உய்த்துணர்ந் பாவதனை மாணகர்கள்
 நயத்திந்தக்கற்றே பின்பும், 'சிதைந்தன வரிமும்பெய்தனை
 வரைவார்' என்றொருவக் கொள்சு' (சிவப். உடலாடு, ப. 6) என்பது
 அப்பகுதி ஆகும்.

அரசுமொழிவாரைமேல் அடியார்களுள்வாந்.

"சேதம் : ஆர்வம் தம்பென இருவகைத்து' (சிவப். அரசு
 ப. 89) என்றும், "நேரக்கு : நேரத்த செல்லும்' வடமொழிச்
 சிதைவென்சு' (சிவப். இத்தொடு ப. 161) என்றும், "பின்,

பண்ணியற்றியும், திரும், திறத்திற மென்றுமிவை; சம்பூரணம், சாடவம், ஓடவம், சதுர்த்தமின வடமொழிப் பெயராலும் இவை வழங்கும்" (சிலப். புறவு. ப. 346) என்றும் மொழிவண அவருடைய வடமொழிப் புலமையை நன்கு புலப்படுத்தும் சான்றுகளாகும்.

அடைக்கலக்காதையில் வரும், 'வடமொழி வாசகம் செய்க நயவெடு' (அடி. 58) என்ற அடிக்கு அரும்பதவுரைகாரர் "வடமொழி வாசகமாவது ஒரு நிரந்தம்; அது, அயர்க்குய நகர்த்தல்யம் கர்த்தவ்யம் ஸூயர்க்கிதம், பஸ்சாத பவதி ஸந்தாயம் ப்ராஹ்மணீ நகுலம் யதா" என்பது என்று உரை கூறியுள்ளார். ஆனால் அடியார்க்கு நல்லார், "வடமொழி - ஆரியம் வாசகம் - கவி: ஆவது" என்று தொடங்கிப் பஞ்சத்திரத்தில் வருகின்ற (5 : 18) கலோகத்தை வடமொழி எழுத்துக்களில் அப்படியே எடுத்தாண்டுள்ளதோடு, "அயர்க்குய கர்த்தவ்யம் கர்த்தவ்யம் ஸூயர்க்கிதம், பஸ்சாத பவதி ஸந்தாயம் ப்ராஹ்மணீ நகுலம் யதா என்பது" என்று தொடரையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் (சிலப். அடை. ப. 403). இவ்வாறு தமக்கு முன் வாழ்ந்த அரும்பத உரைகாரரை விட ஒருபடி மேற்சென்று வடமொழிப் பஞ்சத்திரத்தில் கலோகத்தினையும் தெளிவாக எடுத்துரைப்பதன்மூலம் அவர் தம்முடைய வடமொழிப் புலமையினைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

அந்தகெற்றுக்காதையில் விளக்கவுரையில் பல இடங்களில் அடியார்க்கு நல்லார் வடமொழிச் சொற்களையும் எடுத்துக்களையும் கட்டிக்காட்டியுப் போகின்றமை இவண் அநியத்தமும் சான்றுக்கு ஒன்றைக் காண்போம்.

"ஒன்றாக குறிவைத்தும் கோடா நெடிவைத்தும் என்றது" குற்றமுத்தாலும் நெட்டெழுத்தாலும் ஆனத்தி செய்ப்படும் என்றவாறு குற்றமுத்தத்தாலான : அ, இ, ஊ, எ, ஏ, ஒ; நெட்டெழுத்தத்தாலான : ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஒ என இவை திவ்வாகத்த வென்றது : மெய்யெழுத்தாகிய பதினெட்டெழுத்துள்ளும் மவ்வும் நவ்வும் தவ்வுமென மூன்றெழுத்தமயல்லா மற்றையெழுத்துக்கள் ஆனத்திக்கு வாய்ப்பெறா என்றவாறு இம்மூவகை மெய்வினும் மவ்வினம் கத்தத்திற்றுகூத்து: நவ்வினம் சானரத்திற்றுகூத்து: தவ்வினம் தவ்வினம்: மீரவடிம் பெறும்" (சிலப். அரங்க. ப. 105) என்பார். இவ்வாறு வேறுபடுத்துவதன் வாயிலாகவும் அவர் தம்முடைய வடமொழிப் புலமையை மிக நன்றாக வெளிப்படுத்துவார்.

திசைச்சொற்கள் பற்றிய குறிப்பு

மூல நூலாசிரியர்கள் திசைச்சொற்களை வழங்கியிருத்தல் கூடும். நூலுக்கு உரை கூறுமிடத்து உரையாசிரியர்கள் திசைச் சொற்கள் வழங்கியிருக்கவும் செய்வர். மூலநூலின்கண் வருகின்ற திசைச் சொற்களைச் சுட்டிக்காட்டிப் பெருகின்ற தெளிவுபடுத்தும் பணியை உரையாசிரியர்கள் செய்மையாகச் செய்து வெற்றி கண்டுள்ளனர். இப்பாங்கினை, நாம் அடியார்க்கு நல்லாரிடமும் காண முடிகின்றது.

"தெசிகத் திருவில் ஓசை கடைப்பிடித்தென்றது" இயற்சொல், இநிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என்று சொல்லப்பட்ட சொற்கள் இசைமூலும்படிமையக் கடைப் பிடித்தறித்தென்றவாறு" (சிலப். அரங்க. ப. 107) என்று அவரே உரை கூறும் பகுதி இங்கு எண்ணத்தகும்.

"பணித்தமொழி : பணித்தல் - அருவிச் செய்தல்: திசைச்சொல்" (சிலப். வெளிந. ப. 229) என்றும், "பனி கொண்டு பனியென்பதொடு நொயுமுண்டு: அது குடநாட்டு வழக்கு" (சிலப். அநதி, ப. 128) என்றும், "தெக்கணம் : வடசொற்றிர்பு" (சிலப். ஊர்காண். ப. 373) என்றும், "தெழித்தல் : பிரித்தலுமாம்: குடநாட்டார் வழக்கு" (சிலப். அடை. ப. 402) என்றும், "சிறுமீழ் : சிறுபெண்கள் : குடநாட்டு வழக்கு" (சிலப். ஆய்ச். ப. 454) என்றும், "புதைத்தல் - பொரித்தல்: மலைநாட்டு வழக்கு" (சிலப். இந்திர. ப. 152) என்றும், அவர் கூறுவன அவருடைய திசைச்சொல் பற்றிய அறிவைப் புலப்படுத்தும். "இவ்வாறு வடசொற்களையும் திசைச் சொற்களையும் இவ்கூறிய ஆசிரியர்கள் நூலுள் இடம்பெற வைக்குப்பொது இடத்திற்கும் பொருளிற்சும் ஏற்ற வகையில் சிதைத்தும் மாற்றியும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அடியார்க்கு நல்லார் உரைப்பாரிரம் பிறமொழிச் சொல் தமிழிலக்கியத்தில் இடம் பெறுகற்கான இலக்கணக் கோட்டாட்டைத் தெளிவாக உரைத்தியுள்ளது இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது இதனால் இவ்வறைய வட்டார வழக்கு ஆர்வணர்வு (Valeat Conscientiosus) அக்கால உரையாசிரியர்கள் உள்ளத்தில் ஊறியிருத்தது எல்லாம்" என்றும் அறிஞர் இரா. குமரவேலின் ஆய்வுரை இங்கே நினைவுத்தகும்.

அடியார்க்கு நல்லார் காட்டும் வழக்குகள்

நாட்டக வழக்கு, உலையல் வழக்கு என்னும் இருவகை வழக்கறினையும் அடியார்க்கு நல்லார் தம் சிலப்பதிகார உரையினுடே பயன்படுத்தி, ஒருவகைச் சிறப்பியல்பைப் 2.15, 9

பின்பற்றியுள்ளார். பெச்சு வழக்கிணையும் நாட்டார் வழக்காற்றில் பரிந்துறவரும் பழமொழிகளையும் அவர் ஆங்காங்கு எடுத்தாள்கின்றார். அவருடைய மொழிநிலை உணர்வை நமக்குத் தெரிவிக்கும் சான்றுகளாக அவை துலங்குகின்றன.

"வினையாட்டுப் பூசல் வினையாற்றி வருகும் வழக்குப் பற்றி" (சிலப். வெளிற் ப. 230) என்று அவர் கூறுவது, 'வினையாட்டு வினையாற்றி' என்ற மரபுத்தொடர் போன்று இன்றும் நம் பெச்சுவழக்கில் பரிந்துற வருகின்றது.

"திருவாரணைக்கு மேலாய ஆணை இல்லைபெய்பது வழக்கு" (சிலப். வெளிற் பக். 234-235) என வரும் தொடர் பழமொழியும் மாதவீடும் ஊடல் கொண்டு காளவரி பாடிய பிசிந்து வந்த கோவலன் கண்ணகியிடம் "இவம்பாடு நானுத்தரும் என்று கூறுவதற்கு அடியார்க்குநல்லார், "இன்று நானுத்தருமென்று, வெட்டால் மதிதொன்று" என்னும் வழக்கு" (சிலப். கனாத் ப. 251) என்று கூறுவர். "வெட்டால் தாள் புதலிவரும்" என்று இன்று உலக வழக்கில் பழமொழியாகக் கூறுவதை இஃது என்பதனை என்னும்பொது நமக்கு இறும்புது ஏற்படுகின்றது. கவுந்தியைக் கண்ட கோவலன், அவரும் மதுரை வருவதனை எண்ணி மகிழ்ந்தனர்; மகிழ்ந்து.

"அடிகள் நீரே ஆளுதி ராமினித் தொடலனைத் தொழி லுயர் தீர்த்தேன்."

என்று கூறினார். இதற்கு உரை விளக்கம் கூறுமிடத்து அடியார்க்கு நல்வார், "நீரே இது செவ்விராவினென்றது ஒரு வழக்கு" (சிலப். நாடு. ப. 271) என்று கூறுவர்.

பொற்கொல்லன் தன்னுடன் வந்த காவலர்களுக்குக் கள்வர்களின் மாயங்களைக் குறித்துப் பேசுவான். அப்போது,

"மருந்திற் பட்டிராயின் யாவரும் பெரும்பெயர் மன்னிற் பெருநவைப் பட்டிள்."

என்று அவன் அவர்களுக்கு எச்சரிக்கை கூறுவான். இவ்வழக்குக்கு விளக்கம் கூறவந்த அடியார்க்குநல்வார், "பட்டிள், வினையொருள்" சொன்னோம் சொன்னோமென்னும் வழக்கு. இது மற்கூறினார், அவர் அஞ்சிக்கொடுக்க கொற்றகு" (சிலப். கொலைக். ப. 434) என்று கூறுவது மக்களின் பெச்சு வழக்கிணை நிலைநாட்டி கூறியதாகும்.

"நங்கையென்று புதல்வர் மனைவியரைக் கூறும் முறையிப் பெயராதலில், நங்கையென்றாளென்க. 'நாத்தூண்கையெனொடு

என்ப போலும். இஃது அக்கால வழக்கு" (சிலப். கொலைக். ப. 425) என்றும், "இடுவந்து கூறுதல் என்னும் வழக்கு" (குற்றமில்வாதவன் மேற்கூற்றத்தை ஏற்றுதல். இஃது இத்தமிழ் நாட்டின் வடபாகத்தே வழக்குகின்றது என்பது உ.வேசாணியர் அடிக்குறிப்பு. சிலப். கொலைக். ப. 431) என்றும் அடியார்க்குநல்வார் எடுத்துக்காட்டும் அக்காலப்பெச்சு வழக்குகள் நினைவிற் கொள்ளத்தக்கன.

"பாலகன் என்பது கால வழக்கு" (சிலப். கனாத். ப. 245) என்பதும், "மக, குழவியு மகவு மாயிரண்டல்லவை, கிழவ லல்ல மக்கட் கண்ணே" (தொல். மரபு. 23) என்பதனார் கூறப்பட்டது; பாலகனென்பது காலவழக்கு" (சிலப். கனாத். 247) என்பதும் அடியார்க்கு நல்வார் உரைப்பது. "இன்று 'பையன்' என்று கூறுவதை அடிகள் காலத்தில் பாலகன் என்று அழைத்தார்கள். இதைக் காலவழக்கு எனக் கருதுகின்றார் நல்வார்" 28 என்பது அறிஞர் ச.வே சுப்பிரமணியனின் கருத்து. 'துறைபடிதல்' என்பது இளங்கோவடிகள் கூற்று. இதற்கு விளக்கம் கூற வந்த உரையாசிரியர், "துறைபடிதல் : தீராடுதல்; அக்கால வழக்கு" (சிலப். துன்ப ப. 461) என்று மொழிவதும் இவன் கால வழக்கின்கண் வைத்து எண்ணத்தகும். இவ்வாறு அடியார்க்கு நல்வார் தம் கால வழக்கிணையும் துலாசிரியர் கால வழக்கிணையும் ஒப்பநாடி உரை வருக்கும் இயல்பு நன்கு புலனாகின்றது.

பன்னூற் பயிற்சி

அடியார்க்குநல்வார் தமிழ் இலக்கியப் புலமை நிரம்பிய பெற்றவர். ஆவார். சங்க இலக்கியம் முதல் சிற்றிலக்கிய வகையான கலிங்கத்துப்பரணி வரையுள்ள நூல்களை நன்கு கற்றுத் தெரிந்தமைமீனால், அவர் உரை வகுக்கும்போது அவ்வந் நூல்களைத் தெளிவாகக் கூறிச் செல்கின்றார். ஏனைய உரையாளர்களிடம் காண இயலாத இப்பண்பினை நன்கு தெளிவுறுத்த எண்ணிய பொராசிரியர் முலை ஆரவித்தன், "நச்சினார்க்குநீயர் தாம் கூறும் மேற்கோள் எந்த நூலில் உள்ளது என்று கூறுவதில்லை என்றார் பிறரும், என்பவையேபோல, எனவும் கூறுவன காண்க - என்று கூறி மேற்கோள் கூறுவார். ஆனால், அடியார்க்குநல்வார் தாம் கூறும் மேற்கோள் எந்த நூலைச் சொரிந்தது என்று பெயர் கூறிவே விளக்குவார்" 29 என்பது எண்ணத்தக்க செய்திவாகும்.

மூலநூலின் சொற்பொருளை விளக்குமிடத்து அடுத்த பொருளுடைய சொற்கள் பிற இலக்கியங்களில் வருமென்றால்

தவறாது அச்சொற்களை அடியார்க்குநல்லார் மேற்கொள் காட்டுவார். இதே போன்று இலக்கணப் பகுதிகளை விளக்கும் போதும் அவர் பிற நூல்களிலிருந்து மேற்கொள் காட்டுவார். பொருளாராய்ச்சி செய்யும்போதும் அவர் இணையான இலக்கியச் சான்றுகளைக் கூறி விளக்குவார். பொருள் விளக்கம் செய்யும் போதும் ஒப்புமையான இலக்கிய அடிகளை மேற்கொள் கூறிச் செல்லுவது அவர் இயல்பாகும். இவ்வாறு தகுந்த மேற்கொள்கையைப் பொருத்தமான இடமறிந்து பயன்படுத்தும் பாங்கினை எண்ணும்போது, அடியார்க்குநல்லார் பன்னூற்புலமையின் செறிவு நன்கு வெளிப்படுகின்றது.

திருமுருகாற்றுப்படை பெரும்பாணாற்றுப்படை, மதுரைக் காஞ்சி, நெடுநெல்லாடை, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடடா அம், அகநானூறு, புறநானூறு, குறுந்தொகை, கலித்தொகை போன்ற நூல்களிலிருந்து அவர் மேற்கொள் காட்டுவார். இம் மேற்கொள்கைகள் சிலவற்றைக் காண்போம்.

“செல்வேளென்றார். வேள் இருவர் உளராகலிள். முருகவேளைச் செல்வேளென்று. ஞானிது கடற்கண் டாஅங்கு” (திருமுரு. 2) என்பதனார்” (சிலப். மங்கல. பக். 39-40) என்று அவர் சுட்டுவார்.

“அரும்பொருள் தருஉம் விருத்திற் நேளம்” என்ற சிலம்பிச் அடிக் கு விளக்கம் கூறுமிடத்து அவர் பட்டினப்பாலையில் அடிகளைக் கூறித் தெளிவுறுத்துவர். அவ்வடிகள் வருமாறு :

“அரும்பொருளாவன : -
நீரின் வந்த நிமிர்சிப் புவியும்
காவின் வந்த கருங்கறி முடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த வாரமு மகிலும்
தென்கடன் முத்துங் குணவடற் றுகிரும்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயிலும்
ராமந் துணவும் காழகத் தாக்கமும்
அரியவும் பெரியவும்...
எனப்பட்டின்பாவையடிச் சொன்னவும் பிறவும்.”

(சிலப். மலை. ப. 47)

சிலம்பில் வரும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் வளத்தினைக் கூறுமிடத்து அடியார்க்குநல்லார் பட்டினப்பாலையில் வரும் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தைப் பற்றிய பகுதியினையே மேற்கொள்கக் காட்டுகின்றமை அறிந்து இன்புறும் வண்ணம் உள்ளது.

“குலத்திற் குன்றாக் கொழுங்குடிச் செல்வர்” என்று சிலம்பின் அடிக் கு விளக்கம் கூறும்போது அடியார்க்குநல்லார் பட்டினப்பாலையை கூறுகின்ற அடிகளைக் (பட்டினப். 206-210) காட்டியுள்ளார். காவிரிப்பூம்பட்டினத்து வணிகர்கள் பற்றிய சிலப்பதிகார அடிக் குப் பட்டினப்பாலையை கூறும் வணிகர்களின் வாழ்வை ஒப்புமை காட்டி விளக்குவதும் அவருடைய ஒப்புமையறிவை நன்கு புலப்படுத்தும்.

சிலப்பதிகாரத்தில் வருகின்ற சொற்களுக்கு ஒத்த சொற்கள் சங்க இலக்கியங்களில் வருமாயின் அடியார்க்குநல்லார் அவற்றைத் தவறாது சுட்டிப் போகின்றார்.

“இத்திரர் அமுதம் இயைவதானினும்” (புறம். 182) என்ற அடியில் வரும் இத்திரர் என்ற சொல்லைச் சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் “இத்திர குமரனின்” (சிலப். கொலைக். ப. 434) என்ற அடியுடன் ஒப்புமை காட்டுவர். அவ்வாறு சொல்லொற்றுமை காட்டிப் போதும் பகுதிகள், அவர் உரையில் பல்வாகும்.

“நொச்சி யொருபுடை பென்றது வேறு அரண்வேண்டாமைய விளக்கிற்று: ‘நொச்சி வேலித் தித்தனுற்றதை’ (அகம். 122) என்றதும்” (சிலப். நாடு. ப. 285) என்றும், “கொளிப்பாகல், வெளிப்படை கொளி - பூவாது காய்க்கும் மரம் என்னை? கொளியாலத்து’ (புறம். 48) என்றார்” (சிலப். கொலைக். ப. 426) என்றும், “கொடுவாய்க்குயம் - கொடிய வாய்வடிபடைய அரிவாள். ‘கூனிக் குயத்தின் வாய்நெல் லரித்து’ (242) என்றார்” பொருநராற்றுப்படியிலும், (சிலப். கொலைக். ப. 426) என்றும் அவர் கூறுவன தக்க சான்றுகள் ஆகும்.

தொல்காப்பிய நூற்பாக்களையும் சிலப்பதிகாரப் பகுதிகளுடன் ஒப்புமை காட்டும் பாங்கினை அவர் ஆங்காங்கே மேற்கொண்டுள்ளார். “பறக்கா முனவே புல்லென மொழியி” (தொல். மரபு. 85) என்றாராகலின், தாலப்புவல்லென்றார்” (சிலப். கொலைக். ப. 427) என வரும் பகுதி இவ்வகையில் தக்க சான்றாக அமைகின்றது.

அடியார்க்கு நல்லார் சிலம்பிலிருந்தும் மேகலையினித்தும் மேற்கொள் காட்டியுள்ளார். பிற்கால இலக்கியங்களாகிய பெருங்கதை, குளாமணி, வளையாபதி, முத்தொள்ளாயிரம், கலிங்கத்துப்பரணி, நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை போன்ற பன்னூல்களிலிருந்தும் சான்றுகள் காட்டி விளக்கியுள்ளார். அவர் சிந்தாமலிக் காப்பியத்திலிருந்து மிகுதியான மேற்கொள்களை

எடுத்தாண்டென்றார். சொல்லாட்டி, சொற்பொருள் சொற்பண்புகள், அடுத்தொப்பியை இப்படியும் பல்வேறு நிலைகளில் அவர், நியமிக்கப் படுகின்றான். நித்தாமணிப் பகுதியை எடுத்துக் காட்டியுள்ளமை இப்படித்தக்கது.

நெல்லை வரும், "நிலைத்து" (நிலை, இத்திர. ப. 169) என்ற சொல்லுடன் நித்தாமணியில் வரும் "நிலைத்துவர் பருவ" (சீவக 50) என்ற சொல்லை அவர் ஒப்பிடுகிறார். "நிழல் - ஒலி, நிழல்மணி" (சீவக 321) என்றார் போல (நிலை, இத்திர. ப. 164) என்றும், "கொழைவாயிடுகிணைவெனப் பண்பொட்டு னிக" (ஒலிக்குமாரம்: கொழையருவி (சீவக 523) போல்" (நிலை, இத்திர. ப. 169) என்றும் அவர் காட்டுவதைக் காண்போகின்றோம். அவர் நித்தாமணியின் குத்து காட்டுகின்ற கருத்தொப்பியைக்கு ஒரு சான்று காண்போம். இளங்கோவடி, கள் நால்வகை வருணப் புகழ்க்கள் குறித்து அங்கேற்குகாதெனில்,

"தொற்றிய அங்கில் தொழுதன ரேத்தப் புகரை வெழுதி மெனிசை வைத்து..."

(நிலை, அர. 106-107)

எனக் குறிப்பிடுவார். இப்பகுதிக்கு விளக்கம் எழுத வந்த அடியார்களுடையார் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்: "அத்தன், அரகர், வணிகர், குத்திரரென்று சொல்லப்பட்ட நால்வகை வருணப் புகழையும் எழுதி மெனிசைத்தே பாவரும் புகழ்த்த வணிகை வைத்தென்க"

என்னை?

"கூறிய வுறுப்பிற் குறிப்பொடு புணர்ந்தான் காடு தர்க்கியற்று மான்வி வெற்றி பிசை வழுவின புகழ்தான் குறுறியிட எழுதின நியற்ற வியல் புணர்ந்தோரே"

(சீவக, 672, 5-6)

என்றாராகவில்" (சீவக, அரக. ப. 115)

"விழகுடி - கணியானர்; பசுடு புறந்தொந் பார்போயிடுகிணைத் தருகுவை யாவின" (புறநா 35) என்றார் பிறரும். யாவும் விழகுடி குறுவென்றுமாம். "உழுதுண்டு - சொப்பவர்" (குறள் 1033) என்பதனார் கொள்க; குடிவொடுவ உழவரொடுமென்க; அன்ற உழவில் விழகுடிக்குடி வெணவுமாம்; "உழ-வின்க" என்றார் யாழ்தல்" (திரு. 42) என்றாராகவில்; வேளாண் சாயத்திரென்பாருமுனர்" (நிலை, இத்திர. ப. 157) என்று அவர்

அடுக்காக கூறுகின்ற மெற்கொள்கனும் அறிந்து மருமுத் தக்கவையாகும்.

"மண - நன்றாக கதை; 'மணசொரடிமையித்த மரத்தளையையர்' (குறள் 76) என்றாராகவில்" (நிலை, இத்திர. ப. 155) எனவும், "கடுக்கும் - ஐயமும் கடிவென்று முனிச்சொல் நறுநிரித்தது போற்றினியவை போற்றல் கடுக்கின், தெற்றுதல் யார்க்கு மரித்து" (குறள் 693) என்றார் போல" (நிலை, கரை. ப. 249) எனவும் அடியார்களுடையார் திருக்குறட்பாக்களை மெற்கொள்காட்டியும் பொருள் விளக்கம் செய்துள்ளார்.

கூறியகத்துப் பரணியில் வருகின்ற தாழிசைக்களைச் சிலப்பதிகார உரையில் அடியார்களுடையார் மெற்கொள்காட்டியும் போலத்தனை அடியுடையாகக் கொண்டு அவருடைய காலத்தை உறுதிப்படுத்துவர். அச்சான்றுகளுள் ஒன்றிரண்டை இங்கே காணல் நன்று.

"மூரசொலொன்பலி யுட்டி - மூரசத்தால் உயிர்ப் பவியுட்டி; என்றது.

"அடிக்கழுத்தி றுடன் சிறந்தன அரிவ ராவே அரிந்தசீர மணங்கின் கைக் கொடுப்ப ராவே வெடுத்த சிவங் கொற்றவையைத் துறிக் கு மாவே குறையுடல் குமிட்டு நிற்கு மாவே"

(சிலப்பக, கோயில். 15)

என்ற கவிச்செய்துப் பரணிய் பகுதியைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார் அடியார்க்கு நல்லார். (நிலை, இத்திர. ப. 160)

சரிசாலன் இவையதில் புலியைப் பொறித்து வெற்றிக் கொடி நாட்டியதனைச் சிலப்பதிகாரம் (நிலை, இத்திர. அடி. 95-98) சிறப்பியல் போகும். இதனை விளக்குமிடத்து அடியார்க்கு நல்லார்,

"செண்டு வெண்டு சரிசாலனொடு காலிலிவையக் சிணைய மால்லரை திரிந்தருளி னீள வநனைப் பண்டு நின்றபு நிற்கவிது வென்று முறுகிற் பாய்ப்பில் பொறித்தெனது பறிந்த பொழுதே."

(சிலப்பக, இராச. 1)

என்ற கவிச்செய்துப்பரணியில் வருகின்ற தாழிசைக்களைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இவ்வாறு அவர் இலக்கிய ஒப்பியை காட்டியும், சொற்பொருள் ஒப்பியை குறித்தும், கருத்து விளக்க ஒப்பியை கூறியும் உரை வகுத்துச் செயலும் தெளி நாம் அறிந்தின்புறும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது.

பழகவைய புலமை

"இளங்கோ அடிகள் பலகலையை நுணுகி கீழ் கையெழுத்து செய்தார். சிவப்புகாரத்தில் தொடர் இடமெல்லாம் கலையை கையெழுத்து இளங்கோ அடிகள் முத்தமிழ் கற்றுக் கற்று பொருள் வித்தகர் எனில், அவர் நான்கு உரை இயற்றிய அடியார்களுள்வார், அவரது புலமைப் பரப்பைக் கண்டு வியந்தவர் எவ்வளவாம்; அவர் கூறும் கலையை விளக்கி கொண்டவர் எவ்வளவாம்."

இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் ஆகிய மூன்று குறித்த புலமை யட்டுமெல்லாம், இவற்றால் தொடர்புடைய செய்திகளையும் அடியார்களுள்வார் நன்கு அறிந்திருக்கா பல்வேறு கையாள் ஆடைகள் குறித்தும், கைக்கியல் பற்றியும், மருத்துவம், வானவழிப்போன்ற கலைகள் பற்றியும் அவர் ஆழமாக அறிந்து வைத்திருந்தார் என்பதனை அயர் உரைப்பினால் நாம் அறிய முடிகின்றது. வர்சங்கம், கல்கம் ஆகியன பற்றிய அவருடைய புலமையும் ஆங்காங்கே பரிசீலிப்பாண்டுகின்றோம்.

அரசுகேற்று காதைக்கு அடியார்களுள்வார் இயற்றியும் உரையிலிருந்து அவர் இசை நுணுகி அறிவையும், நாடகத்தமிழ் குறித்த புலமைச் செறிவையும் அறிய ஒன்றும் இத்தொழிலுக்குத் தாழ்த்தினால் ஆடை அணி, மணிகளைப் பற்றிய அவருடைய புலமைத்திறம் வெளிப்படுகின்றது. கடலாற் காதையில் அவர் ஒப்பனை வகைகளை மிக விளக்கமுற விளக்கிச் சொல்கின்றார். கண்காண் காதலில் நவமணிகள் குறித்தும் அவற்றின் நுண்ணிய இலக்கணங்கள் பற்றியும் அவர் துடயமாகக் கூறுகின்றார். இத்தகைய செய்திகளை ஒருங்கே யைத்த எண்ணுகிறபோது, அடியார்களுள்வாருடைய பங்களைப் புலமை குன்றிவை இட்டி விளக்குப்போல் தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

அடியார்களுள்வாரின் இசைப்புலமைகள் ஆழத்தையும் அகலத்தையும் 'இசைத்தமிழ்' என்ற நூலில் போராசிரியர், உவமன்னைவாரணன் மிக நன்றாக விளக்கியுள்ளமை இவன் ஆறியத்தகும் செய்தியாகும். அரசுகேற்று காதை உரையில் இசைத் தமிழின் துடயங்களைத் திட்டிச் செல்கின்றார் அவர். மேலும் அவர் சிலம்பின் உரைப்பொருளில் உரை எழுதுவதற்குப் பயன்பட்ட மூல நூல்கள் குறித்துக் கட்டிக்காட்டியுள்ளார் அப்பகுதி வருமாறு :

'உரைத் தென்றல்' அடியார்களுள்வார்

233

"இனி இசைத்தமிழ் நூலாகிய பெருநாரை பெருங்குறும் பிரையும் தெய விருடி நாரதன் செய்த பஞ்சு பாரதியம் முதலாகவுள்ள தொன்னூல்கள் இரத்தன நாடகத் தமிழ் நூலாகிய பாரதியம், அகத்தியம் முதலாகவுள்ள தொன்னூல்களும் இரத்தன மூன்று மூலம், சயத்தம், குண நூல், செவ்நிறியம் என்பவற்றுள்ளும் ஒரு சார் குத்திரங்கள் நடக்கின்ற அத்துணையல்லது முதல் நடு இறுதி காரணமெனில் அவையும் இரத்தன போலும்."

(சிலப், உரைச்சிறப்புப் ப. 9)

"இனித் தெயவிருடியாகிய குறுமுனிபாற் கேட்ட மாணாக்கர் பன்னிருவரும் நிகண்டி என்னும் அருந்தவ முனி, இடைச் சங்கத்து அநாகுலனென்னும் தெய்வப் பாண்டியன் தேரோடு விகம்பு செல்வோன் திலோத்தமை என்னும் தெய்வமகளைக் கண்டு தெரிந் கூடின விடத்துச் சனித்தானைத் தெய்வம் முனிவரும் சரியா நிற்கத் தொன்றினமையிற் சாரகுமாரனென அப்பெயர் பெற்ற குமரன் இசையறிதற்குச் செய்த இசை நுணுகும் பாரசன முனிவரின் யாமனென்றார் செய்த இத்திரகாளியமும், அறிவனார் செய்த பஞ்சமரபும், ஆதிவாளினார் செய்த பாதசெனாபதியமும், கடைச் சங்க மரீஇய பாண்டியன் கணியர்கேறிய பாண்டியன் மதிவாணனார் செய்த முதல்குறியுள்ள வகைக் கூத்திற்கு மறுதலையாகிய புகழ்க்கூத்து இவற்றை மதிவாணர் நாடகத் தமிழ்நூலுமென இவ்வயத்தும் இந்நாடகக் காப்பியக் கருத்தறிந்த ஆல்கனென்றேனும் ஒரு புடை வெப்புமை கொண்டு முடித்தவைக் கருதிற்று இவ்வுரைவேனக் கொள்க."

(சிலப், உரைச்சிறப்புப் ப. 10)

"எழான் புயற்றியோ நீரா நான்குற
ஆழமூல் மன்னற்குக் காட்டல் வேண்டி."

(சிலப், அரங். அடி 10-11)

என்ற பகுதிக்கு விளக்கம் கூறியிடத்து அடியார்களுள்வார், பாதசெனாபதியார் கூறுகின்ற,

"நன்னர் விழுப்புடையோ னாற்றினமு மிகுயாந்தீதாள்
சொன்ன இலத்தாலயைந்தி தொன்மையாளாய்ப் பன்னிரண்டாண்
பெய்தநதறியி னாடலுடன் பாடலு கிம்மூன்றும்
வாய்ந்தவாய் கேற்றல் வழக்கு."

(சிலப், அரங். ப. 79)

என்ற பாடலைச் சான்று காட்டுவார்; கூத்துப் பற்றி அவர் கூறும் துடயமான விளக்கங்களும் அறிந்து இன்புறத்தக்கன.

"இருவரைக் கூந்தலாயின : வரைக்கூத்து, புகழ்க்கூத்து, வேதநியம், பொதுவியல் விநிககூத்து, வரிச்சாந்திக் கூத்து, சாத்திக் கூத்து, விநோதக் கூத்து, ஆரியம், தமிழ், இயல்புக் கூத்து, நோதிக் கூத்து எனப் பல வரைவர்." (சிலப். அரங். ப. 79) என்று கூறுவது சிறப்பாக எண்ணத்தகுந்தது.

"குணத்தின் வழியே அகக் கூத்தினைப் படுமே."

என்று சூன நூலுடையார் கூறுவதனையும்,

"அகத்தொழி கவையான் அகமெனப் படுமே."

என்று சயந்த நூலுடையார் கூறுவதனையும் அவர் அரங்கேற்ற காதை உரைவில் சுட்டுகின்றார்.

அரங்கேற்றுகாதையில் யாழ், குழல் ஆகியன குறித்து அடியார்க்குநல்லார் விளக்கும் பாங்கு நம் நெஞ்சைப் பிணைப்பதாக அமைகின்றது. "யாழ் நால்வகையிடும்; அவை : பெரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டி யாழென்பன. இவை நானும் பெரும்பான்மைய, சிறுபான்மையான் வருவன பிறவுமுன்." என்று, "குழல் - வங்கியம் : அதற்கு முக்கில், சந்தனம், வெண்கலம், செங்காவி, கருங்காவி என ஐந்துமாம். இவற்றுள் முக்கிலிற் செய்யது உத்தமம்; வெண்கலம் மத்தியம்; ஏனைய அநமமாம். முக்கில் பொழுது செய்யும், வெண்கலம் வலிது; மரம் எப்பொழுதும் ஒத்து நிிற்கும்.

இக்காலத்துக் கருங்காவி, செங்காவி, சந்தனம் இவற்றைக் கொள்ளப்படும் கருங்காவி வேண்டுமென்பது பெருவழக்கு இவை கொள்ளுங்கால் உயர்ந்த ஒத்த நிலத்திற் பெருக வளர்ந்து நான்காற்று மயங்கின் நாதமில்லை யாமாதலான் மயங்கா நிலத்தின்கண் இளமையும் நெடும் பிராயமுமின்றி ஒரு புறாயுப்புக்க பெரிய மரத்தை வெட்டி ஒரு புறாயுக்காரச்சு செய்து அதனை நிழலிலே ஆற இட்டு வைத்துத் திருகுதல் பிளத்தல் போழ்த்து படுதலின்மையே அறிந்து ஓர் யாண்டு சென்றின் இலக்கண வகையான் வங்கியம் செய்யப்படும்" (சிலப். அரங். ப. 100) என்றும் அவர் கூறுவதால் அவர்தம் இசைக்கலைய் புலமைகளை ஆழமும் அகலமும் நன்கு தெளிவுறும்.

"எழிசையாவன : சட்சமம், ரிடபம், காந்தாரம், மத்தியம், பஞ்சமம், சைவதம், நிடாத்தமென்பன. இவை பிறந்து இவற்றுள்ளே பண்கள் பிறக்கும்; என்னை? 'சரிசுமபததியெவ் நேழெழுத்தாற்றானம், வரிபரந்த கண்ணினாய் வைத்துத் தொரியவரிய, எழிசையந் தொற்றுமிவற்றுள்ளே பண்பிறக்கும்.

'உரைத் தென்றல்' அடியார்க்குநல்லார்

சூழ்புதலானு சுத்தத்துவன' என்றாராகலிற் (சிலப். அரங். ப. 10) என்று அடியார்க்கு நல்லார் கூறுகின்ற விளக்கம் அவருடைய எழிசைப் புலமை நலத்தைத் துலக்கிக் காட்டும்.

நால்வகை உத்தமத் தொற்கருவிகள் குறித்து அவர், ஊர்காண்காதை உரையில் குறிப்பிடுவார். அவைய மத்தனம், தண்ணுமை, இடக்கை, சல்லிகை எப்பலாம் (சிலப். ஊர்காண், ப. 378)

"நாடகம் கதை தழுவிய வரும் கூத்து' என்று விளக்கிப் பேசும் அடியார்க்குநல்லார் பல்வகையான கூத்துக்களைக் குறித்தும் விளிவாக்க கூறியுள்ளமை இவண் எண்ணத்தகுந்தது. (சிலப். அரங். பக். 80-81). படுவோரு வகை ஆடல்வகை அவர் அரங்கேற்றுகாதை உரையில் விளக்குவர். அரங்கின் அமைப்புக்கு ஒறித்து இனங்கோவடிகள் கூறும் செய்துகளையும் அடியார்க்கு நல்லார் மிக நுட்பமாக விளக்குகின்றார். சிற்ப நூலாசிரியர் கூற்றுக்களை எல்லாம் அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர் விளக்குகின்றார். பரத சேனாபதியார், செய்ந்நியனார் ஆகிய நாடகத் தமிழ் நூல் வல்லாரின் கருத்துக்களை அவர் மேற்கொள் காட்டிக் குறிப்பிடுவதும் இவண் எண்ணத்தகுந்தது. கணக்கியலறிவும் அவருக்கு நிரம்பவுண்டு என்பதும் இப்பகுதியினால் தெளிவுறும்.

அரங்கினை அமைப்பதற்கு உரிய அளக்குங்கோல் பற்றி அடியார்க்குநல்லார் கூறுவது நம் சிந்தனையைக் கவர்கின்றது. "பொதுவியல்மலை முதலிய புண்ணியவரைப் பக்கங்களிலே நெடிதாடி உயர் வளர்ந்த முக்கிலிற் கண்ணொடு கண்ணிடை ஒரு சாணாக வளர்ந்தது கொண்டு நூல்களிற் சொல்லுகிறபடியே அரங்குக்கு செய்ய அளக்குங்கோல் உத்தமம் கைப் பெருவிரலில் இருபத்து நான்கு கொண்டது ஒரு கோலாகு நறுக்கியென்சு" என உரை எழுதியபின், மேலும் அவர், "இதனுள் அணுமுதற் பெருவிரலளவு உயர்ந்து வருமாறு; அணு எட்டுக்கொண்டது தேர்த்துகள்; தேர்த்துகள் எட்டுக் கொண்டது இம்மி; இம்மி எட்டுக் கொண்டது என்னு; என்னு எட்டுக் கொண்டது நெல்லு; நெல்லு எட்டுக் கொண்டது பெருவிரல் எனக் கொள்சு" (சிலப். அரங். ப. 114) என்று கணக்கிட்டுக் கூறுவது நினைதற்பாற்று.

"பட்டு நூலானும் எலி மயிரானும் பருத்தி நூலானும் நுண்ணிய தொழில்களை ஊகியாற் பிணிக்கும் பட்டுச் சாலியர் இருக்குமிடங்களும்" (சிலப். இந்திர. ப. 153) என்று அவர் கூறுவது கொண்டும், "நிலவரைப்புத் தருங்கொலென்றார். சல்லியகரணி, சந்தானகரணி, சமவிய கரணி, மிருதசஞ்சீவினி வென்னும் இவை

முதலிய மருந்துகளைத் தரும் நிலவரைப்பு இவ்வுடல் முகலியவற்றினு மருத்து நாமாட்டாதென்று" (சிலப். இத்திர. ப. 271) என்று உரையுபது கொண்டும் அவருடைய ஆலையகவையப் பற்றிய புலமை, மருத்துவப் புலமை போன்றன புலனாகும் திருநெல்வேலி நகரத்தில் இன்றும் ஒரு வீதிவீடு பெயர் சாலியார் தெரு என்பதாக வழங்குகின்றது.

"இகலுள் விடுத்திவெப்பது இருப்பு : ஓவிய நூலுள், திந்தல், இருத்தல், கிடத்தல் இயங்குதலென்னும் இவற்றின் விஷயங்கள் பலவுள்." (சிலப். வெளிந். ப. 230) என்று தொடங்கி அவர் விளக்குவது கொண்டு அவரின் ஓவியக்கலை பற்றிய புலமை தெளிவாகின்றது. நான், சிழமை ஆகியன குறித்துக் கணக்கிடும் வானநூற் கலையற்றவும் அடியார்க்குநல்லாரிடம் இருந்தமையை நானுகாண் காணத் முதல் மூன்று அடிகளுக்கு அவர் எழுதிய உரை விளக்கத்தினால் அறிய முடிகின்றது. அப்பகுதி வருமாறு :

"அந்தச் சித்திரைத் திங்கட் பகுதி நான் - சொதி, திது மூன்றாம் பக்கம், வாரம் - ஞாலியு. இத்திங்கனிருபத்தெட்டிற் சித்திரையும் பூரணையுங் கூடிய சனி வாரத்திற் கொடியேற்றி 'நாலேற் நாளினும்' (மணி. 1:8) என்பதனால் இருபத்தெட்டு நாளும் வீழா நடந்து கொடியிறங்கி வைகாசி இருபத்தெட்டினிற் பூரவ பக்கத்திற் பதினமூன்றாம் பக்கமும் சோமவாரமும் பெற்ற அஜடத்தில் நாட்கடலாடி ஊடுதலின் வைகாசி இருபத்தொன்பதிற்குச் சவ்வாய்க் கிழமையும் கேட்டையும் பெற்ற நரசுவாகத்து நிறைமதிய் பதினாலாம் பக்கத்து வைகறைப் பொழுதினிடத்து நிலவுபட்ட அந்தரத்திருளிலே வென்றவாறு" (சிலப். நானு. ப. 267). இவ்வாறு அவர் கூறுவதனால் அவர்தம் சோதியப் புலமையும் வெளிப்படுகின்றது.

அடியார்க்குநல்லாரின் சமணமயப் புலமை வியந்து பாறாட்டும் வகையில் உள்ளது. நானுகாண் காணையில் அவர், "ஆடவையாயது கூத்து வீரலுங் கூட்டி உட்கூழிய்பது என்னை? 'ஆடவகை உட்கூழிய்பதுவே' (2: 17, அடியார்) என்றாராகலின் இதனாற் சொல்லியது நமது தரிசனத்துக் கடியப்பட்டவாற்றால் தேனுவலையைப் பரிசுரிக்க கடியப்பட்டவாற்றால் தேனுவலையைப் பரிசுரிக்க வென்றதாம். எனவே வணமையும் உடல் கூற்றறாம்" (சிலப். நானு. ப. 273) என்று கூறுவார். இதில் வருகின்ற 'தரிசனம்' என்பது சமணமய சாத்திர நூலாகும். இதே போன்று அலடக்கல்க காணையில் அவர், "பட்டினி நோன்புகள் இரண்டு உயரவும் அட்டமியும் முட்டுப்பாரும் பட்டினி விட்டுண்ணும்

விரதிகள்" (சிலப். அலடக். ப. 408) என விளக்கமுரைப்பார். அருகரி, சித்தரி, உபாத்தியாயர், ஆதிரியர், சாதுக்கள் ஆகிய பஞ்ச பரமேட்டிகள் பற்றியும் (சிலப். நானு. ப. 268), அ. எ. லி. ஆ. உ. ஸா. அ. சி. ஆ. உ. சா. எனப்படும் பஞ்ச மந்திரங்கள் (சமணர்கள் பஞ்ச நமஸ்காரம் என்ப) குறித்தும் (சிலப். நானு. ப. 274), 'முக்குடையலான : சந்திராதித்தம், நித்தியனினோதம், சகலபாசனம் என்பன' (சிலப். நானு. ப. 298) என்றும் அடியார்க்குநல்லார் கூறும் கருத்துக்களால் அவருடைய சமணமய நூற்புலமை இனிதே புலனாகும்.

மாளவனுக்குத் தான் கண்ட கனவினை விளக்குகின்றார் கோவலன். அவ்விடத்தில் அடியார்க்குநல்லார், கனா நூலினின்று நான்கு பாடல்களை மேற்சொலாக எடுத்தாரணமுள்ளார். அவற்றுள் ஒன்று களவு கண்ட நேரத்திற்கும் கண்ட கனவின் பயனுக்கும் உள்ள தொடர்பினைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது. அப்பாடல் வருமாறு :

"படைத்தெழற் சாயமோ ராண்புற் பலிக்கும் பகிரிண்டே கிடைத்திற் சாம மிகுதிவ்க ளெட்டிற் கிடைக்குமென்றும் இடைப்பட்ட சாமமோர் மூன்றினிற் நிங்கலோர் முன்றென்பவால் கடைப்பட்ட சாமமு நன்பத்து னோபலங் கைபெறுமே." (கனா நூல், 2)

இவ்வாறு அடியார்க்குநல்லார் மிக விரிவாகக் கனா நூலின் கருத்துக்களை (சிலப். அலடக். பக். 404-405) விளக்குவது கொண்டு அவர்தம் கனாநூற் பற்றி தெளிவாகின்றது.

கிஷ்கம்பை வந்த இடத்தில் கருத்தொழிற் கொல்லனாள் கோவலன் கள்வனென்று குற்றம் சுமத்தப்படுகின்றார். பொற்கொல்லன் தன்னுடன் வந்த காவலர்களுக்குக் கள்வர்களின் இயல்பை மிகவும் விரிவாக எடுத்து விளம்புகின்றார் (சிலப். கொலைக். அடி. 165-189). இவ் அடிகளின் உரையில் களவுநூல் சுருத்துக்களை அடியார்க்குநல்லார் சுட்டிக் காண்கின்றோம். கள்வர்களின் இயல்புகளைக் கூறும் நிறத்தை விளக்க வந்த இடத்து அவர், "கொலைத் தொழில் புரிந்த பொற்கொல்லன் களவு நூலிலுள்ள ஏதுக்களைக் காட்டினாய் உரைக்கின்றவனென்க" (சிலப். கொலைக். ப. 433) என்று கூறுவார். இதனால் அடியார்க்குநல்லாரின் 'களவு நூல்' பற்றிய அறிவு புலனாகும். இதன் அடிகூறியவில் தமீழ்த்தாதா உ.வே. சாமியாலைவர், 'களவுநூல்' சாஸ்திரமென்று வழங்கப்படுகிறதென்றும், அந்நூலைச் செய்தவர் சசிரேசபவரின் ஆசிரியராய் கர்ணீஸூதர் என்பவர் என்றும் வடபொழியான் கூறுவர்" (சிலப். கொலைக். ப. 433) என்று

குறிப்பதும் இவன் அறிவுக்கூறாமும் அக்காலத்தில் 180-181 ஆகிய அடியில் உரையிலும் அடியார்களுடையார், "கனவுநூலிற் சொல்லிய பொதுகெற் தொழில்செய்வறிந்து எண்ணிச் செய்வாராயின், தாம் மண்ணுவகத்திருப்பினும் விண்ணுவகத்திருக்கும் இந்திரவது மாந்திரவனித்த ஆரத்தை எய்த வேண்டி அவ்வையும் எய்துவரென்றென்க" (சிலப். கோவலக். ப. 434) என்று கூறுவர். இவற்றால் கனவுநூல் குறித்து அவர் அறிந்து வைத்துள்ள புலவைய வெளிப்படுத்து.

இங்ஙனம் அடியார்களுடையாரின் பல்கலைய புலவையு மிகுந்த பல சான்றுகளைச் சிலப்பதிகார உரையினின்றும் காட்டி இயலும்.

பிறர் உரையைச் சிட்டிலும் மறுத்தலும்

அடியார்களுடையாரின் உரைக்குமுன் எழுந்த உரை அரும்பத உரையாகும். அவர் 'அரும்பத உரை' எனப்பெயர் கூறிக் சொல்லியிடம் உண்டு. அவர், 'பிறிது கூறுவாராருமுள்', 'என்பாராருமுள்', 'என்பு பொருள் உரையாராருமுள்' என்றும் கூறப்போகின்றார். ஏனைய உரையாளர்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் அடியார்களுடையார், அவர் தம் உரைகளை மறத்துரைக்கும் இடங்களும் உண்டு.

ஈம்பெருக்குமுனிவர், 'என்பெராயத்தார் குறித்து விளக்குமிடத்து அடியார்களுடையார், "இனி, 'சாந்துபு... அனைக்களத்தாரைந்து' எனக் காட்டுவர் அரும்பதவுரைவாரிவர்' (சிலப். இந்திர. ப. 166) என முன்மைய உரைகாரரின் பெயரையே குறிப்பிட்டுச் சொல்வர்.

கோவலன் மாதவிவையப் பரிந்து கண்ணகி மனை தோக்கி வருகின்றார். அதனைக் குற்றிளையார் கண்ணகிக்கு அறிவுறுத்தினார். அவ்வடிகளின் உரை விளக்கத்தில் அடியார்களுடையார், "அன்றித் தாரத்தே யார்க்கு ஈயற்று நம் காவலல் போலுமென்று, அவன் அணுகினிடத்து ஈயத்திந்து கோவலனைன்றார் எனினும் அடையல்" (சிலப். கனாத். ப. 250) என்று கூறுவது அரும்பத உரையிடுதியாகும்.

"ஆடிய சாயலான் எனச் சொத்து அகைந்த சாயலான் எப்பாராருமுள்" (சிலப். துன்ப. ப. 461) என்றும், "முதுமகர் போலினானுடைய சாயலான் அரவங்கெட்டு வந்து அவ்விடத்து நின்றானானென ஈய மெலென்றுவாராருமுள்" (மேலது) என்றும், "கொன்றார்களைக், இவனாவிர்க்கு இறுதி பயக்குமெனக்

கருதிய பரியாயத்திற் கூற்றாராம். வன்றெய்வன்ற ரகாரமீரண்டினும் பிறந்த தெற்றத்தையப் பரிதிவையால் எந்நிபறைத்துக் கூற்றார். இதனை ஈயை கூற்றென்பாராருமுள்" (சிலப். துன்ப. ப. 462) என்றும் அடியார்களுடையார் கூறுவன அரும்பத உரையிடுதியாகும் ஆகும்.

"வெறியாட்டு முதலாகத் தெய்வமெறியாடுகின்ற அத்திறக் கத்துக்களும் கூட்டி ஏழென்பாராருமுள்" (சிலப். அரங். ப. 80) என்றும், "வேத்திவர் அகம், பொதுவியல் புறமென்பாரும், பிறிது கூறுவாராருமுள்" (சிலப். அரங். ப. 104) என்றும், "துகிக்கொளைய - பயனக்கொளைய துகில் மெகலை - துகில் மெற் குழந்த மெகலை என்பாராருமுள்" (சிலப். அந்தி. ப. 131) என்றும், மணமுரசு விழா முரசு மண்ணென்றோடு மார்ச்சனைவென்பாராருமுள்" (சிலப். இந்திர. ப. 165) என்றும் அடியார்களுடையார் கூறுவன பிறர் தம் உரைகளைச் சிட்டியப் பெரும் இடங்களாகும்.

மற்றைய உரைகளை மறுத்துச் சிட்டியப்பெரும் அடியார்களுடையார், அவ்வுரைகளை மறுத்து உரைகூறலும் தவறவில்லை. "இவ்வீனையை உருப்பதி கைகமீல் வீணையென்பாராருமுள்; அது பொருத்தமின்று" (சிலப். கடலாடு. ப. 186) என்றும், "இனி உருப்பதிக்குச் சயந்தன்மெற் சொன்ற காதல்மைய புதல்வன்மெற் சொல்லும் கண்ணோட்டமென்பார்க்கு அங்ஙனம் புதல்வரை நோக்கி மகிழ்வார்க்கு அன்பு சிறத்தலொழித்து நிலை கலங்கி ஆடல்பாடல் தெகிழ்தலும் மூன்று காலமும் உணர்ந்த முனிவன் அதனை அறியாது சமீதானென்றலும் பொருத்தமையின் அங்ஙனம் உரைத்தல் குற்றமென்க" (சிலப். கடலாடு. ப. 187) என்றும், "வாரணம் கோழி: ஆவது உறையூர். முற்காலத்து ஒரு கோழி யானையைப் போர் தொலைத்தவரன் அந்நிலத்திற் சொந்த நகர்க்குக் கோழியென்பது பெயராவற்று அந்நகர் காண்கின்றபொழுது நிறையும் கழுத்துமாக ஆக்கியவதனார் புறம்பே நிறையையுடைய கோழியென்றாற்றென்பாராருமுள்; அந்நன்று" (சிலப். நாடு. ப. 285) என்றும் அடியார்களுடையார் பிறர் உரைகளை மறுத்துரைக்கின்றார்.

கோவலக்களக் காணவில் வருகின்ற 'பரிந்துடன் நோக்கி' என்பதற்கு 'ஒரு நோக்கம் போல் தோக்கி' என்று அரும்பதவுரையாரிளவர் உரை கூறினார். இதற்கு மாறாக அமைவும் உரையினை அடியார்களுடையார் குறிப்பாகக் கட்டியுள்ளார். 'பரிந்துடன் நோக்கி என்பதற்குப் பணியும் விளையும்

நோக்கத்து அவனை இவ்வநிலையில்தொகு இசைந்ததான் வஞ்சித்துக் கொண்ட சிலப்பொடு ஓக்கும் படியைப் பார்த்ததென்பாரமுமன்றி-என்று கூறுகின்றார். இவ்வரை அரும்பதவுரையாகும். இவ்வாறு அடியார்க்குநல்லார் அரும்பதவுரையையும் மற்றைய உரைகளையும் ஆங்காங்கே நன்கு மதித்துப் போற்றும் பண்டிதர் எப்படியும் தம் கருத்துக்கு முரண்பாடு ஏற்படும் இடங்களில் அவ்வரைகளை மறுத்து உரை வகுக்கவும் தவறாதவர் என்பது உறுதியாகின்றன.

பாட வேறுபாட்டைக் கூறல்

சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை எழுதும்போது அடியார்க்குநல்லார், ஆங்காங்கே பிறர் கொண்ட பாடங்களைத் தவறாது கட்டிக்காட்டுவார். பொருத்தாத பாடமாளிநுத்தால் மறுத்துக் கூறுவதனையும் அவரிடம் காண்கின்றோம்.

மங்கல வாழ்த்துப் பாடலில் மாதாத்துவானைக் கூறுமிடத்து இவங்கொவடிக்கள் 'வருந்தி பிறர்க்கார்க்கு மாதாத்துவான்' என்பார். இதற்கு உரை கூறிய அடியார்க்கு நல்லார், "பலர்க்கு என்றும் பாடம்; அதற்கு இல்லாராகிய பலர்க்கென்" (சிலப். மங்கல. ப. 39) என்று கூறுவார்.

"தெய்வ மால்வரைத் திருமுனி அருள்" என வரும் அரங்குகேற்காதைத் தொடக்க அடியில் விளக்கத்தில், "அருளாத பாடமாளி" அவனை அருளாத சாப நீங்கியவென்" (சிலப். அரங். ப. 78) என்று அவர் கூறுவார்.

"அரைமீடுள் யாமத்தும் பகலுந் துஞ்சார்" என்னும் அடியில் வரும் 'துஞ்சார்' என்பதற்குத் 'துஞ்சான்' என்று பாடம் கூறி அவர் விளக்குகின்றார். "இனித் துஞ்சான் என்று பாடமோதி, காமன் துஞ்சானாய்த் திரிதருதலின், நகரம் காவல் சிறந்ததெனினும் அமையம்" (சிலப். அந்தி. ப. 135) என்னும் அவரது விளக்கம் இங்கே காணத்தக்கது.

"புலவன் தறந்து" என்பது நான்காவகாதையில் வரும் ஒரு தொடர் இதனைப் 'புலவன்' என்று அவர் வேறுபாடாக கூறி விளக்குவார். "புலவன்" பாடமாளிற் புலவருண்ணும் மண்ணென்" (சிலப். நாடு. ப. 269) என்பது அவர் தரும் விளக்கம்.

"முட்டினும் முட்டும்" என்பதற்கு "முட்டினும் முட்டுவர்" என்று பாடம் உண்டு என்பார் அவர். "முட்டினும் முட்டுவர்" என்றது பாடமாளி, கழிவோர் செயலினுக்கு செயலாரென்" (சிலப். நாடு. ப. 269) என்பது அவர் தரும் விளக்கம்.

(சிலப். நாடு. ப. 272) என்று அவர் வேறு பாடமும் விளக்கமும் கூறிச் சிறப்பிக்கின்றார்.

"இனித 'கைவரை காணினும்' பாடமாளின், கைவரை காணல்' கணிவிழித்தலாகக் விழித்துப்பினும் காணா வென்" (சிலப். நாடு. ப. 282) என்பது அடியார்க்குநல்லார் கூறும் வேறு பாடம்.

"கோவலந் தோடிக்கொணர்கொள் பெயர்ந்ததும்" என வரும் அடியானை விளக்கும்போது அவர், "போத்தும் பாடமாளின், இத்திணைமீளும் சிலர் போத்ததுவுமென்" (சிலப். புறந். ப. 343) என்று விளக்குகின்றார்.

"உத்தர கொத்தந் கொருமக னாகி" என்பது அடைக்கலக்காதையில் வரும் ஓர் அடி. இதனை விளக்கும்போது அடியார்க்குநல்லார் பாட வேறுபாடு இருப்பதைக் கட்டி அதனை விளக்கியுள்ளார். அப்பகுதி வருமாறு: "உத்தரன் கலிப்பந் கொரு மகளை வெளப் பாடமோதி, இக்கூரகூ உத்தரனைனும் பெயரொடு கலிப்பனைனும் வான்கணுக்கு ஒரு மகளைகப் பிறந்தென்பாரமுமன்றி" (சிலப். அடைக்க. ப. 409). இவ்வாறு அடியார்க்குநல்லார் சிலப்பதிகார உரை விளக்கத்தில் பாட வேறுபாடுகளைச் சுட்டிக் காட்டுவதொடு, அவற்றுக்கு உரிய பொருள் விளக்கங்களையும் கூறிச் சிறப்பிக்கின்றார். இங்ஙனம் பல்வேறு உரை மரபுகளும் அடியார்க்குநல்லாரின் உரையில் பரீன்று வந்துள்ளன. அவற்று உரைவினைக் கற்கும்பொறு பண்டை உரையாளியர்களின் உரைநெறிகள் நமக்கு நன்கு தெளிவாகின்றன.

III. உரை வளம்

நீர்வளம் நிறைந்திருக்கும் நாடு செழிப்புடன் விளக்குமன்றோ! அதுபோல உரை வளம் நிறைந்து விளக்கும் அடியார்க்குநல்லாரின் உரையினால் இவக்கியம் செழிப்புடன் விளக்குகின்றது. அடியார்க்குநல்லார் பல்வேறு உத்திகளையும் துட்பங்களையும் பின்பற்றித் தம்முடைய உரையினை வளமுடையதாகி நம்மை 'முககின் உச்சிச் சுட்டு விரல் சொர்த்து' விடக்கும் வண்ணம் செய்து விடுகின்றார்.

தருக்க நூலறிவுடன் விளாவிடப் போக்கில் உரை சொல்லிப் போவது உரையாளியர்களின் திறன்களுள் ஒன்றாகும். அரிய சொற்களின் பொருள் கூறியும், சொற்பொருள் விளக்கம் கூறியும், இலக்கணம் துட்பங்களை விளக்கியும் போவது 2.16.

அவ்வுரையாசிரியர் தம் போகுகாரும். அணி நலன் கவனம் கட்டிக்காட்டியும், புலமை நயங்களை எடுத்துக்காட்டியும் அந்நோர் உரை கூறவர். மேற்கண்ட திறங்களைச் சிலப்பதிகார உரையாசிரியராகிய அடியார்க்குநல்லாரிடம் சிறப்பாகக் காண ஒண்ணும். ஆகவேதான் அவர் உரை, வளம் நிறைந்து விளங்குகிறது எனலாம்.

வினா - விடைய் போக்கு

முல நாலாசிரியர் கூற்றினை விளக்கும் அடியார்க்கு நல்லார், வினாவை எழுப்பித் தருக்க முறையில் விடை கூறி உரை கூறுவார். இத்திறனால் மூலநூலுக்கு நல்லதொரு விளக்கம் கிடைக்கும் என்று அவர் கருதினார். ஒரு வினாவைத் தாமே எழுப்பிக் கொண்டு அதற்கு விடை கூறும் முறையில் அடியார்க்குநல்லார் உரை கூறியுள்ளமை அறிந்தின்புறத்தக்கது. ஒரு மாணாக்கனுக்கு ஆசிரியர் கூறும் பாங்கில் அமைந்த அவரது உரைப்பகுதி வருமாறு : "'ஆகும்கேள்' என்ற இலேசினான் உய்த்துணர்ப்பாவத்தை மாணாக்கன் ஐயந்தீர்த்துகன்றே பின்னும், 'கிடைத்தவளினும் இயைத்தன வரையார்' (தொல். எச்ச. 6) என்றார் எனக் கொள்க" (சிலப். உரைப். ப. 6)

"உலகத்துக் காப்பியஞ் செய்வோன் அறனும் பொருளும் இன்பமும் வீடும் கூறல் வேண்டுகின்றே" என்று மாணாக்கன் வினா எழுப்புவது போன்று கூறி அவர் அவ்வினாவுக்கு உரிய விடையினைப் புகார்கின்றார். "இத்தாடகக் காப்பியத்தினுள் அறனும் பொருளும் இன்பமும் கூறிச் சிறிதாறினும் வீடு கூற்றினில் என்னை எனின், 'யானறிசுவனது பட்டதென்று' (பதி. 11) உரைத்த சாத்தனார் நான் பொருளும் பயப்பப் பெருங்காப்பியமாகச் செய்வக் கருதியிருக்கின்றார்க்கு அடிகள், 'நட்டுதும் யாவோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்' (பதி. 66)" (சிலப். உரைப். பக். 10-11) என்று தொடங்கி அவர் வினாக்கக் காரணங்காட்டி விளக்குகின்றார்.

"இதனை மங்கல வாழ்த்துக் காதையுமென்னாது பாடலுமென்று என்னையொவெனன், - இஃது ஆசிரியப் பாவால் வாராது கொச்சகக் கவியால் வருதலானும், காதையையுடையது காதையாமாதலானும், அவ்வாறு இதற்கு காதையுமென்னாது வாழ்த்தும் உரையும் பாடலுமாய் வருதலானும் இங்ஙனம் பெயர் கொடுத்தாரென உணர்க. அஃது அன்றாக. மேலும் கானல்வரி, வேட்டுவவரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, துன்பமாலை, ஊர்குழ வரி, வஞ்சினமாலை, குன்றக்குரவை

இவையிற்றையும் காணாத எவ்வினாவெனின், அவற்றைத் கூறாததும் சில வேறுபாடு கருதிப் போலும்" (சிலப். பதி. ப. 25) என்று அடியார்க்குநல்லார் 'மங்கல வாழ்த்துப்பாடல்' என்பதற்குக் கூறுகின்ற விளக்கம், தருக்க முறையில் வினாவிடைய் பாங்கில் அவைநூலின்மை கண்கூடு.

அரசுகேற்றுகாதையில் பூதங்கள் ஐந்தானும் இவ்வுடம்பு ஆகும் என்று கூறிய ஆசானை மாணாக்கன் வினவுவதாகக் கூறி, தக்க விடையிற்றுப்பார் அடியார்க்குநல்லார் : "இப்பூதங் களைத்தானும் பூதகலமாம் என்று ஆசானை மாணாக்கன் பணிந்து பூதங்கள்தாம் ஒன்றோடென்று கூடுவனவல்ல; மண் செறிந்தலைக் குணமாக வுடைத்து; நீர் நெகிழ்தலைக் குணமாகவுடைத்து; காற்று ஒரிடத்தும் நிலைபெற்று நிற்பதன்று; ஆகாயமென்பது ஒருகுடிவுண்டில்லையன்று; அன்றியும் 'செப்பிய பூதங்கள் செந்தொன் குழியன்றே, அப்பிக மண்ணைந்து நீர் நாலாம் - ஒப்பிய, நீலாகின் மூக்கிரண்டு காற்றும் பரமொன்று, வேயாகும் தொளி விளம்பு' என்பதனால் மண் ஐந்து பயனுடைத்து; நீர் நாளுக்கு பயனுடைத்து; தீ மூன்று பயனுடைத்து; காற்று இரண்டு பயனுடைத்து; வான் ஒரு பயனுடைத்து ஆதலால் இவை ஒன்றோடென்று கூடுவன வல்லவாகவும், இவற்றின் கூட்டம் உடம்பென்றிராதலால் இவ்வையத்தின் கூட்டம் உடம்பாவது எல்லாறொ எனின், - இதற்கு விடை : 'மெய்வாய் கண்டுகூச் செவிவெனப் பெர்பெற்ற, ஐவாயு வாயவற்றின் மீதெடுத்துத் - துய்ய கவையொளி பூற்றோசை நாற்றமென் னைந்தால், அவைமூதந் பூதகலமாம்' என்பது" (சிலப். அரங். ப. 102)

மற்றுமொரு சான்றினையும் இவண் காண்போம். அது ஊழ்குழவரிகில் வருவதாகும். "பெருந்தெய்வம் - தெய்வத்திலும் பெரியது; கூற்புடைத் தெய்வம்; என்னை? 'கற்புக் கடம்புண்ட வித்தெய்வமல்லது, பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண் டுலமால்' (15 : 143-4) எனவும், 'தெய்வத் தொழாஅள் கொழுநந் தொழுவானைத் தெய்வந் தொழுதகைமை திண்ணமால்' (23 : 472) - இவ்வாறு அடியார்க்கு நல்லார் தருக்க. நூலறிவுடன் வினாவிடைய் போக்கில் உரை எழுதிச் செய்லும் திறன் அறிந்து இவ்வுறுமாறுள்ளது.

சொற்பொருள் விளக்கும் திறன்

உரையாசிரியர் கவிள் திறன்களுள் ஒன்று சொற்களுக்கு அவர்கள் கூறுகின்ற பொருளாகும். அடியார்க்குநல்லார்

எண்ணற்ற சொற்களுக்கு மிக நயமான பொருள் விளக்கங்களைக் கூறிக் கவையுட்டுகின்றார்.

அத்திரிவற - கோவலன் இராசவாகனமாதிய அத்திரிவேற - அத்திரி - கோவேறு கழுதை" (சிலப். கடலாடு. பக். 196-197) என்பார் அவர். இச்சொல் குறித்து அறிஞர் மு. அருணாசலம், "அத்திரி - கோவேறு கழுதை; இதன் நேர் வடமொழி பெயர்ப்பு: இராசவாகனம்; இது அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டுக்குப் புதிது; ஆசுவே மிக்க சிறப்பாகக் கருதப்பட்டது போலும்" என்று கூறுவார்.

"ஆரஞர் - பெரிய வகுத்தம்; ஆவது கணவளை இழத்தல்" (சிலப். பதிகம். ப. 23) என்றும், "பாட்டுடைச் செய்யுள் - பல பாக்களொடு உரைய்பாட்டையும் இசைப்பாட்டையுமுடைய இயலிசை நாடகப் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுள்" (சிலப். பதிகம். ப. 24) என்றும் அவர் கூறும் பொருள்கள் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன.

ஒரு சொல்லிற்கு ஒரு பொருள் மட்டுமல்லாமல், அவர் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பொருள் கூறிக் சிறப்பிக்கவும் காண்கின்றோம் "வருநிதி - நல்வினையாற் கலத்திலும் காணிலும் வருநிதி; நியாயத்தால் வருநிதியுமாம்" (சிலப். மங்கல. பக். 39) என்றும், "கடுங்கண் மறவர் - சினக் கணவையுடைய காலாட்டியடைத் தலைவர்; இனி முன்னர்க் கூறிய முப்படியடைக்கும் தறுகண்மையையுடைய வீரரென்றுமாம்", (சிலப். இந்திர. ப. 158) என்றும், "நாழிகைக் கணக்கர் - அவர் அரசனுக்குச் சென்று நாழிகைக்குக் கவி சொல்லுவார்; நாழிகை வட்டிலிவொருமென்ப" (சிலப். இந்திர. ப. 157) என்றும், "சிறை - பள்ளிவென்றுமாம்" (சிலப். ஸ்ரீகோலினை ஒரு பக்கமுமாம்" (சிலப். நானு. ப. 270) என்றும், "அதுபொருள் - அற்றப்பொருள்; தீர்ந்த பொருளென்றுமாம்; அறுவகைச் சமவத்தாரும் துணிந்த பொருளென்றுமாம்" (சிலப். ஆய்ச். ப. 456) என்றும் அடியார்க்குநல்லார் கூறும் சொற்பொருள்கள் அவருடைய துண்மான் நுடையுலத்தினைக் காட்டுவனவாம்.

"கட்டுரை" என்பதற்கு "நலம் பாராட்டலென்னும் பொருள் பொதித்த உரை" (சிலப். மனை. ப. 49) என்றும், "கடு நோக்கு - கடுவதுபோலும் நோக்கு; என்றது கொள்ளிக்கண்" (சிலப். இந்திர. ப. 159) என்றும், "மலிர்க் கண் முரசு - புலியைப் பொருதுகொன்று நின்ற சிலைத்துக் கொட்டுமண் கொண்ட ஏறு இறந்துழி அதன்

உரிமையை மலிர் சீலாமற் போர்த்த முரசு" (சிலப். இந்திர. ப. 160) என்றும், "தனிப்படு காமம் - சிறுத்தார்க்கும் உரைக்கலாவதன்றாய் அரிதாய் அகத்தே கட்டுக்குகும் காமம்" (சிலப். வேளிர். ப. 234) என்றும், "புடைவைகளுக் கடைகளுக்கு வரசுக் கொணுத்துதலிள், 'நறுமடி' என்றார்" (சிலப். ஊர். ப. 385) என்றும், "உலக நோன்பிகள் - துறவாது வீரதங்காக்கும் சாவகர்" (சிலப். அடைக். ப. 407) என்றும், "குறுமொழி - சிறுசொல்; ஆவது பிறரை இகழ்த்து கூறுதல்" (சிலப். கொலைக். ப. 428) என்றும், "வாய்முறுவல் - பொய்நுணை" (சிலப். கொலைக். ப. 429) என்றும், "வெள்வாள் - மாற்றாரையெறிந்த குருகிககறை தட்டாத வாளெனவுமாம் போர் மானை குழிந்து புகர் புகாதவாள்" (சிலப். கொலைக். ப. 436) என்றும் அடியார்க்குநல்லார் கூறும் பொருள்கள் நயமுடையனவாய் நின்று நம்மை மகிழ்க்குகின்றன.

சொற்பொருளை வேற்றுமைப் படுத்தல்

சொற்களின் பொருள் வேற்றுமை யினை யும் அடியார்க்குநல்லார் தவறாது குறித்துச் சொல்கின்றார். இதனை ஒன்றுடன் சான்றுகள் வாய்மலாகக் கண்டு தெளிதல் சிறப்பாகும்.

"மறம் - அகிதம். அறம் - இதம். திறம் - தீது நன்றென்னும் திறம்" (சிலப். ஊர். ப. 369) என்றும், "கருங்கண் செங்கண்னென்றார், இருவர்க்கும் கிட்டமின்மையுள் உண்மையும் உணர்க்கத்தகு" (சிலப். இந்திர. ப. 172) என்றும் அவர் கூறுவன தக்க சான்றுகள் ஆகும். கண்ணகியின் கண்களைப் பற்றி இவ்வாறு பொருள் கூறி விளக்கிய அடியார்க்குநல்லார், துன்பமாளையுள் வரும் 'செங்கண்' என்பதற்குக் கூறும் பொருள் அறிந்து இன்புறும்வண்ணம் உள்ளது. "ஆண்டு, 'கண்ணகி கருங்கண்' (15 : 237) என்றவர் ஈண்டு, 'செங்கண்' என்றார். காலையில் தலைவயிர்யாற் பிறந்த செவ்வி தோன்ற" (சிலப். துன்ப. ப. 463) என்று இடத்திற்கும் குழிநிலைக்கும் ஏற்பச் சொற்பொருளை வேறுபடுத்திக் கூறுகின்ற அடியார்க்குநல்லாரின் புலமை லளம் நினைந்து போற்றுகிறது உள்ளது.

சொற்பொருள் விளக்கமும் கருத்து விளக்கமும்

சொற்களுக்குப் பொருள் கூறுவதொடு அமையாது அடியார்க்குநல்லார், அவற்றிற்கு விளக்கமும் கூறிக் கவையுட்டுகின்றார். அதேபோன்று கருத்துக்களை விளக்கும் அவரது திறனும் அறிந்தின்புறாமாறு உள்ளது எனலாம்.

'ஊடகவளித்தல்' என்ற சொல்லிற்கு அவர் கூறும் விளக்கத்தினைவும் கருத்துரைவினையும் காண்க காண்பொம். "பிள்ளை ஊடகவளித்தலாவது, எண்ணில் காமமெரிப்பினும் மெற்சொல்லப் பெண்டையும் நானும் அழித்து வந்து குறையற்றுக் கூடுதலையும் நீயிர் பிளிவாற்றியிருந்தீர்; அங்கிலிரென ஊடுவது ஊடகவளித்தல். அதனாக வகுத்துப்பதையளித்தல்" (சிலப். கடலாடு. ப. 196) என்பது அவரது உரைப்பகுதி.

இதேபோன்று 'வம்பப் பரத்தை, வறுமொழியானல்' என்பவற்றிற்கு அவர் கூறுகின்ற விளக்கங்களும் கவை பயப்பன.

'வம்பப் பரத்தை' - புதிய பரத்தைத் தண்டையுடையாள்; குண்டமென்றபடி. இனி, மணவெழுச்சியால் தோன்றினபடி சொல்லித்திரியும் பரத்தைவென்றமாம். வறுமொழியானல் - பயனில் சொல்லானல்; விடவென்ற படி" (சிலப். நாடு. ப. 283).

"ஆரியை - அரியவழி; ஆவது ஆறலைப்போகும் ஊறுசெய் லிலங்குமுடைத்தாய் ஏற்றழிலும் கவலைச் சிவ்வெறியுமாய் இருப்பது" (சிலப். காடு. ப. 303) என்று அடியார்க்குநல்லார் விளக்குவார்.

ஊர்காண்காதையுள் வரும் 'அறத்துறை' என்பதற்கு அடியார்க்குநல்லார் தரும் விளக்கம் சிறப்பாக அமைகின்றது. அது வருமாறு: "அறத்துறை: அறமும் அறத்தின் துறையுமென உம்மைத்தொகை. அறமாவது இருவகைத்து: இல்லறமும் துறவறமும் என. அவற்றுள் இல்லறமென்பது கற்புடைமனைவியொடு இல்லிண்கண் இருந்து செய்யும் அறம். இனித் துறவறமாவது நாகம் தோலுரித்தாற்போல அகப்பற்றும புறப்பற்றுமற்று இந்திரிய வசமறுத்து முற்றத்துறத்தல்" (சிலப். ஊர்காண். ப. 367).

"நானும் மடலும் பெண்மைவளாதென் இவற்றைக் கழித்தெ கடைகழியவேண்டுதலிற் கடைகழி மகவிரெளப் பொது மகனிக்குப் பெயர் கூறினார்; இவர்க்குக் காதல் பொருளின் கண்ணகாகலிற் காதலஞ் சொல்வரென்றார்; தம்மேற் காதலையுடைய செல்வரொடையுளாம்" (சிலப். ஊர்காண். ப. 372) என்ற அவர் விளக்கம் மிக நுண்மையானது.

'முத்தீர்' என்ற சொல்லிற்கு அடியார்க்குநல்லார் கூறுகின்ற விளக்கம் ஏற்றம் மிக்கதாக அமைந்துள்ளது. இது பலரையும் கவர்ந்துவன விளக்கமுமாயும். "முத்தீர் - கடல் ஆகுபெயர்;

ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் மேலீரென இவையென்பார்க்கு அற்றன்று; ஆற்றுநீர் மேலீராகலானும் இவ்வீரென்றுமென்பழி ஊற்றுநீரும் இவ்றாமாதலானும் இவற்றை முத்தீரென்றல் பொருத்தியுதன்று; முதுவீரெனின், 'நெடுங்கடலுந் தவ்வீரமை குன்றும்' (குறள். 17) என்பதனால் அதுவும் மேலீரின் அமைவாயமைகண் ஆகாது; ஆனால் முத்தீர்க்குப் பொருள் யாதொருவெனின், முச்செய்கையையுடைய நீர் முத்தீரென்பது; முச்செய்கையாவன மண்மையுடைய மடைத்தலும், மண்மையழித்தலும், மண்மையாக காதலுமாய்" (சிலப். ஆய்ச். ப. 455) என்பதே அவ்வீளக்கமாகும். இவ்வாறு சொற்பொருள் கூறுவதொடு மட்டும் அமைவாது, நட்புமான் விளக்கவுரையினையும் உட்கூறிச் சொல்லும் பாங்கினை அடியார்க்குநல்லார்பால் பெரிதும் காணமுடிகின்றது.

பொருத்தம் காட்டி விளக்கும் புலமைத் திறன்

அடியார்க்குநல்லார் தம் உரைவின் இடைறிடையே பொருத்தம் கூறி விளக்குவதும், வைப்புமுறைக்குரிய காரணம் காட்டி விளக்குவதும், முன்பின் நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்புபடுத்திக் கூறுவதும் அவருடைய உரைத்திறனை வெளிப்படுத்தும் சான்றுகளாகும்.

கொவலன், கண்ணகி, கவுத்தியடிகள் ஆகிய மூலரும் மதுரை மாநகருக்குப் புறப்பட்டிடுச் செல்லும்போது பற்பல இடங்களில் தங்கிச் சென்றனர். இதனை இளங்கொவடிகள்,

"மாறவத் தாட்டியு னான்புற மொழிந்தாங்கு அன்றவன் உரைவிடத் தங்கினர் அடங்கி." (சிலப். காடு. 8-9)

என்பர். இவ்விடங்களுக்கு விளக்கம் கூறுபட்டித்து அடியார்க்கு நல்லார், தக்க காரணங்கூறி விளக்குகின்றார். "இங்ஙனங் கூறியது, 'ஆறெங்காதம்' (10, 42) என்றமையானும், 'காவத மல்லது கடவாராகிய, பன்னாட்டங்கிச் சென்றாரொருநாள்' (10 : 154-5) என்றமையானும், 'என்றும் அன்றவ குரைவிடத் தங்கினர் 71-ங்ங' என்றமையானும் சிலநாட் சென்றவழிச் செல்வொழிந்தொழிந்து ஆண்டாண்டிருந்து ஆறிச்சென்றமை உணர்த்தற்கெனக் கொள்ச" (சிலப். காடு. ப. 299) என்பது அவர் தரும் உரை விளக்கம்.

"அளவத் தும் இரைதேத் முறையும் உருமுஞ் சாந்தவர்க் குறவன் செய்யா." (சிலப். புறஞ். 7-8)

என்ற அடிகளுக்குப் பின்புறமொறு அடியார்க்குநல்லார் விளக்கம் கூறிய பொருத்தம் காட்டுவார் :

"இவற்றால், இவ்வாணையும் ஐவகை நிவத்திற்கு உரிஸ்யும் கூறலாம். ஐவகை நிலமென்பது எவற்றாற் பெறுதலென்பது : : கால வென்பதனால் முல்லையும், சூர்கரடி என்பவற்றாற் குறிப்பியும், வேங்கை வென்பதனால் பாலையும், உருவென்பதனால் மருதமும், முதலைவென்பதனால் நெய்தலும் பெறுதல்" (சிலப். புறநாட. ப. 340)

"மிகவும் நுன்புறும் புணர்நற் நுன்புறும் உருவி லாளன் ஓறுக்குந் துன்புறும்" (சிலப். ஊர்ஊன். 35-36)

என ஊர்காண் காறையில் வரும் அடிகளில் கூறப்பெறும் மூவகைத் துன்பங்களின் வைப்பு முறைப்பை அடியார்க்குநல்லார், "நிரிதற்றுன்பம் பெரிதாகவில் முய்வத்தாரேனும் புணர்நற் நினைந்து நிரிவாகவில், மாற்றிக் கொள்ளப்பட்டது. உருவிவாளனென்பதைக் காணக் மேலும் உட்புணலனாகா, வறுமை மேலும் ஏற்றுக் (சிலப் ஊர்காண் ப. 35) என்று விளக்கிப் போவது அநியத்தாகும்.

"ஊவண மகளிரும் மைந்தரும்."

என்று இவங்கொவடிசுள் கூறுவதற்குக் காரணம் காட்டும்போது அவர்,

"மகளிண முற்கூறினார், இன்பத்திற்கு முதல்வாக்கின்." (சிலப். ஊர்ஊன். ப. 374)

என்பர் தக்க காரணமும் பொருத்தமும் காட்டும் இப்புலமை எனம் பொற்றுத்தகையது.

கொவவன் பொருள் இல்லையெ என்ற தானுமிடத்துக் கண்ணகி, "நவங்கெழ முறுவல் நகைமுகங் காட்டி, சிலப்பின கொணர் எங்கிறாள். இதற்கு அவர், "சிலப்பினவென்றாள், இவையெழிந்த கலனெல்லாம் தொலைதலால். இவை அன்பாநிதேதலின் அவனறிபானாகக் கருதினும் அவன் தனிச்சி கூறுதலால் தான் இவைய புண்மை நினைத்து கூறினானெனக் புணர்நற் கூறினானென்ற கூறலின் தன்மைவன்றாம்" (சிலப். கணாந ப. 75) என்று விளக்கக் கூறுவதும் இவண் நினைத்து பார்க்கத் தகுந்த

இலக்கணப் புலமை

"இலக்கணங்களைக் கற்றுணர்ந்து உரைவெழுதல் - ஆதிரியப் பெறுபவர்கள் தாம் கருதிவயற்றையெல்லாம் நங்கு அழகுபட எந்தெந்த சொல்லும் ஆற்றல் பெற்றவராதல் வேண்டும். அவ்வாறு,

தொல்லுக்கும் தொடருக்கும் - பொதுவாகப் பாடலுக்கு உரைதரும் பொது சொற்களின் இலக்கண வரையறை இயற்கையானது இடத்தைப் பெறுகிறது. எனவே, ஆங்காங்கே இயற்கையானது இடங்களில் மட்டும் இலக்கணக் குறிப்பையும் இலக்கண விளக்கத்தையும் உரையாதிரியர்கள் தந்து சொல்லிவந்தனர்" என்று கூறும் அறிஞர் இரா. குமரவேலனின் கூற்றிற்கு ஏற்ப அடியார்க்குநல்லாரின் உரையும் அமைந்துள்ளது.

தொல்காப்பியத்ததை இக்காப்பியத்திற்கு இயற்றமிழ் இலக்கணமாக அடியார்க்குநல்லார் கொண்டுவந்தவை அவரே குறிப்பிட்டுள்ளார். (சிலப். உரைப். ப. 6) இவ்வாறு கூறும் அவர், பல இடங்களில் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களை மேற்கொள் காட்டி உரை வகுத்துள்ளார். அவர் ஆங்காங்கே பெயர், வினை, இடை, உரி ஆகிய சொற்களின் தன்மைகள், திணை, பால் பற்றிய குறிப்புகள், வெற்றுமைத் தொகை, வினைத் தொகை, உருபு மயக்கங்கள், மருஉ, ஒப்பில்பொலி, மெய்ப்பொரு பொன்ற பல்வேறு இலக்கணக் கூறுபாடுகளைக் குறித்துச் சொல்கின்றார். அவ்வாறு அவர் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதனால் அவர்தம் இலக்கணப் புலமையின் ஆழமும் இனிது புலனாகும்.

"குணவாயில் - திருக்குணவாயில் என்பதொருர்; அது வஞ்சியின் கிழத்திணைக்கண் உள்ளது; அஃது ஆகுபெயர்" (சிலப். பதி. ப. 12) என்று அவர் கூறுவார். மேலும் அவர் தொல்காப்பியர் கூறுகின்ற குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஆந்து நினைக்கற்கும் உரிய முதல் கரு உரிப்பொருள்களைச் சிலப்பதிகாரத்துள் வருகின்ற பகுதிகளைக் கொண்டு மிக விளிவாகப் பதிகத்தின் உரையிலேயே விளக்கிச் செல்வார். இதனால் பண்டை அக்கணத்திணையில் அவருக்கிருந்த அளவற்றத ஈப்பொரு தெற்றென்ப புலனாகும்.

"குன்றுக்குறவர் - ஏழுநூறுபுத் தொகை;" "பொலம்பு உவமைத் தொகை" (சிலப். பதி. ப. 19) என்று அவர் கூறுவன இவண் அநியத்தமும்

தொல்காப்பிய நூற்பாக்களை மேற்கொள் காட்டிக் கம்புமடைய இலக்கண அறிவை அவர் வெளிப்படுத்தினார். "காட்டி; இவ்வீற்று முல்லையை வொருமை வினைக்கற்றி சொல் 'இடைமூல்' (தொல் வினை 26) என்னும் குத்திரத்தான் ஸ்டூக்க" (சிலப். பதி. ப. 23) என்றும் "எள்ளல்; அல்லிந்து விவங்கொள்; 'இற்றைக் கிணத்தல்' (தொல் கிணத். 19) போல்" (சிலப். ஊர்காண் ப. 471) என்றும் அவர் கூறுவன இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்க

சான்றகாரரும் இவ்வாறு அவர் பல இடங்களில் சுட்டிக்கூறக்
காண்கின்றோம்

"கல்பகிருஷ்ண : வினைத்தொகை" (சிலப். அந்நி. ப. 129)

எனவும்.

"அயர்வனை வினைத் தொகையுமாம்"

(சிலப். இந்நி. ப. 156)

எனவும், அவர் கூறும் இலக்கணக்குறிப்புகள் இவண்
காண்க்கூடும்.

"ஆறுமுகம்" என்ற சொல் "அறுமுகச் செய்வென்" என்று
சிலப்பதிகாரத்தில் குறுகி வந்தது. இதற்கு விளக்கம் கூறவந்த
அடியார்க்குநல்லார், "மூன்று மாரும் நெடுமுதல் குறுகும" (தொல்.
குறிப்புகளாகம். 35) என்பதனால் அறுமுகமாயிற்று" (சிலப். இந்நி.
ப. 167) என்று கூறுவது சுவையுடையதாக அமைதல் ஒருதலை.

"காண்போன் - தொழிற்பெயர்" (சிலப். கடலாடு. ப. 187)
என்றும், "உச்சியியிசை வெண ஒரு பொருட்பெயர்மொழி
சிறப்பின்கண் வந்தன" (சிலப். காடு. ப. 301) என்றும் அவர்
கூறும் இலக்கணக்குறிப்புகள் நம் சிந்தையைக் கவர்கின்றன.

வேளிற்காதையில், "இவ்வீன வெளில் வந்தது இவ்வென்"
வரும் இடத்தில் 'வந்தது' என்ற இறந்தகால வினைமுற்று
வந்தலையக்கு அடியார்க்குநல்லார் கூறுகின்ற இலக்கண விளக்கம்
சுவையுடையது. அப்படிப்பட்ட அல்லிளக்கம் வருமாறு : "வந்தது :
வருமென்றும் எதிர்காலத்தை இறந்தகாலத்தாற் கூறினார் :
வினாவு என்னை? 'வாறாக் காலத்து நிகழ்க்காலத்தும், ஓராங்கு
வருமம் வினைச்சொற்கினவி. இறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு
கிளத்தல், வினாத்த பொருள் வெண்மனார் புலவர் (தொல். வினை.
44) என்றாராகலின்" (சிலப். வெளிந். ப. 229).

"மாரது கேள்வி" என்று புறஞ்சேரிலிருத்த காலத்தில் வரும்
தொடருக்கு அவர் விளக்கவுரை கூறியிடத்து, "கேள்வி என்றார்,
அச்சுறையுடைய கவுத்தியபுகளை, ஆகுபெயர்" (சிலப். வெளிந்.
ப. 342) என்று கூறுவது இடத்திற்கேற்ற வண்ணம் இலக்கணம்
கூறும் அவருடைய திட்ட உணர்வைப் புலப்படுத்தும்.

"தஞ்சையே நேரடி தலைவர் வர்க்காளேன்"

குறாகுழன் யாக்கள் கொணவகுறித் தளரே."

(சிலப். துன்ப. 20-23)

என்பதற்கு விளக்கம் எழுத முற்பட்ட அடியார்க்குநல்லார், "இனி,
தொழி, எனக்கு இனி என்பன தஞ்சமுண்டென அமுனையில்
தொன்றிய மருடிகையென்றும் மெய்ப்பாடாக்கினும் அமையும"
(சிலப். துன்ப. ப. 462) என்று கூறுவதும், இதே போன்று
ஊர்குழுவரையில் வரும் "என்னுறு துயர்கண்டு... இதுவென
வுரையாரோ" என்ற பகுதியின் விளக்கவுரைகளில் "இஃது
அமுனையைச் சார்ந்தவெனின" (சிலப். ஊர்குழ. ப. 473) என்று
கூறுவதும் மெய்ப்பாடுகள் பற்றிய அவர்தம் புலமையை
வெளிப்படுத்தும்.

அடியார்க்குநல்லார் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களை
மட்டுமல்லாமல், புறப்பொருள் வெண்பாமாலைகளிலிருந்தும்
திவாகரம், பீடகலந்தை ஆகிய நிகண்டுகளிலிருந்தும் மேற்கோள்
காட்டி உரை எழுதிச் செல்வதனையும் காண்கின்றோம்.

முன்னாளில் கரிகாலன் செய்த செயல்களைக் கூறும்
சிலப்பதிகாரப் பகுதிக்கு விளக்கம் எழுதும்போது
அடியார்க்குநல்லார், "வானும் குடையும் முரகம் பெயர்ந்தல் -
வாணாட்கோள், குடைநாட்கோள், முரகநாட்கோள், என்பன :
இவை நாட்கொண்டு பெயர்ந்தல் இவற்றுள் வாணாட்கோடல் :-

- 1) தொற்றார்மேற் செலவளந்து (4. வெ. வஞ்சி. 4)
- 2) கொற்றலாணாட் கொண்டன்று" (4. வெ. வஞ்சி. 4)
- 3) ".....குடைநாட் கோடவென்றது :-
- 4) "மெய்தாமல் கும்மிளிர் பெரும்புலவர் புகழ்பாடக்
கொய்தார் மன்னவன் குடைநாட் கொண்டன்று" (4. வெ. வஞ்சி. 3)

என்று புறப்பொருள் வெண்பா மாலையினைச் சான்று காட்டி
விளக்குகின்றார். (சிலப். இந்நி. ப. 161)

புறப்பொருள் வெண்பா மாலையிலிருந்து இன்னும் சில
சான்றுகளைக் காட்டி அவர் விளக்கியுள்ளார். மேலும்
நிகண்டுகளையும் ஆங்காங்கே மேற்கோள் காட்டி அவர் உரை
கூறும் பாங்கு அறிந்திவ் புறத்தக்கது. "துணங்கை" என்பதனை
விளக்கும்போது அவர்

- 1) "முட்கிய விருகை பழுப்படை வொற்றித்
குட்கிய நலையது ஓணங்கை யாகும் (திவா. 9)
- 2) என்னும் திவாகர நிகண்டினைக் காட்டி விளக்கியுள்ளார்.
(சிலப். இந்நி. ப. 159)

"மேலிய விரையும்" என்ற பகுதியினை விளக்கும்போது
அடியார்க்குநல்லார்,

“கொட்டந் திருக்கந் தகந் மகிலாரம்
ஒட்டிய வைத்தும் வினா” (மிகலந், ஐயர்வரை, 78)

என்று பிற்காலநிகண்டுகளில் சான்று (சிலப், இந்திர, ப. 153) கூறி விளக்குவார். இவ்வாறு அடியார்க்குநல்லார் தொல்காப்பியர் தொடங்கிப் பிற்கால நிகண்டு வரைபுள்ள இலக்கண நூல்களையும் அதனோடு தொடர்புடைய நூல்களையும் மேற்கொள்க எடுத்துக் கையாண்டுள்ளார். அதன் வாயிலாக அவருடைய இலக்கணப் புலமை வளம் இனிது பெறப்படும்.

தமிழ்ப் பற்று

“தேகம் எஹ அணி இலக்கணப் பெயரைத் தமிழாக்கி
‘வினக்கு’ என அடியார்க்குநல்லார் கூறித் தம் தமிழ்ப்பற்றைப்
புலப்படுத்தியுள்ளார்”³³ என்பது பேராசிரியர் பி. தட்சிணா
மூர்த்தியின் கருத்துரையாகும்.

வினைமுடிவு கூறல்

“உரைகூறும்போது பொருத்தி வினைமுடிவுகள் கூறுவதில்
வல்லவர். புறஞ்சேரி இறுத்த காலையில் 184-188 அடிகளின்
விளக்கத்தில் ‘ஏங்கி என்னும் செய்தெனச்சம் நடுங்க வென்னும்
பிறவினை கொண்டு முடிந்தது’ என வினை முடிவு கூறுகிறார்”³⁴
என ஓர் ஆய்வாளர் அடியார்க்குநல்லார்தம் புலப்பாட்டு
நெறியின் சிறப்பினைத் தக்க சான்றுள்வழிக் கூறுவது இவண்
அநியத்தமும்.

அணிநலன்களில் உள்ள ஆர்வம்

சிலப்பதிகாரக் காப்பிய உரைவில் அணிகளுக்கு நிரப்ப
இடமுண்டு. அவ்வாறு அணிகள் வரும் இடங்களை நன்கு
அறித்து தகுந்தவாறு விளக்கத் தவறவில்லை அடியார்க்குநல்லார்.
அவர் உதாரம் என்னும் அலங்காரத்தைப் பற்றிக் கூறியிருக்கிறது.

“உதார வென்ப தேநீய வெய்யளிற்
குதியி னொருவொரு னொழிபடத் தோன்றல்”

எனவரும் அணியியல் என்னும் நூலின் நூற்பா ஒன்றினைச்
கட்டியுள்ளார். ஆக அவர் ‘அணியியல்’ என்றொரு அலங்கார
நூலைக் கற்றுள்ள புலமையாளர் என்பது பெறப்படும்.

கொயலனும் கண்ணகியும் ஞானமும் திங்களும் ஒருங்கே
இருந்த தொற்றம் போல இருந்தமையினை இளங்கொவடிசை
மனைபறப்படுத்த காசையில் கூறுவர். இதனை விளக்கவந்த

அடியார்க்குநல்லார், “ஒருங்கிருத்தல் : இல்பொருளுவமம்” (சிலப்,
மனை, ப. 49) என்று கூறுவர். கண்ணகியின் அழகினைப்
பாராட்டிய பேசும் கொவலன்,

“மணலிடைப்பிறவா மணியே வெள்ளோ
அலைநிலைப் பிறவா வமிழ்தே வெள்ளோ
யாழிலைப் பிறவா இசையே வெள்ளோ
ஞாழிருங் கூந்தல் னையால்...”

(சிலப், மனை, 77-80)

என்று பலப்படைப் பாராட்டுவான். இவ்வுடிகளில் அமைத்து
கிடக்கும் பல்வெறு அலங்காரங்களை அடியார்க்குநல்லார் ஒன்று
விடாமற் குறித்திருப்பது நினைவிற் கொள்ளத்தரும். அவ்வுரை
விளக்கம் வருமாறு :

“காட்சியின் உயிர் மயக்குந்துதலிற் பாவாயென்றும்,
அவ்வாறு அழியுமுயிரை இமைப்பிற் நகுதலின் மருந்தே என்றுங்
கூறி, மலைநிலை நிறக்குமணீ குழையாமலின் அதிற்
பிறவாமணியே என்பேனோ! அலைநிலைப் பிறக்கும் அமிழ்திற்
இவ்வுடிவு இன்மையின் அதனிற் பிறவாத அருதெயென்பேனோ!
யாழ்க்கு இன்னாதாகலின் அதனிடைப் பிறவாத இசையே
வென்பேனோவெனத் தெரிதரு தேற்ற டுவமை வென்னும்
அலங்காரமும், மலைநிலை வினாத்தமும், பின்வருநிலை
வென்னும் அலங்காரமும் புலப்படுத்தினாரெனவுணர்கு”

(சிலப், மனை, ப. 55)

“செம்மலர்க் கண்கண் முழுநீர் வார என்பதற்குச்
செம்மலரிடமெல்லாம் கள்ளாகிய நீர் முழுதும் வாரவெனவும்,
சிவந்த மலர்போலும் கண்கள் இரண்டும் நீர் வார வெனவும்
சிலைடைப் பொருண்மை காண்க” (சிலப், அந்தி, 129) என்று
அவர் கூறுவது நயமான பகுதியுள்நோ!

அடியார்க்குநல்லார் ‘புகழுவமம்’ என்றும் அலங்காரம்
(சிலப், மனை, ப. 51) ‘உருவகமென்னும் அலங்காரம்’ (சிலப், அத்தி,
ப. 134), ‘பரியாய அலங்காரம்’ (சிலப், ஊர்காண், ப. 367), ‘சமாதி
என்னும் அலங்காரம்’ (சிலப், கொலை, ப. 427),
‘விரோதமென்னும் அலங்காரம்’ (சிலப், ஆய்ச், ப. 427) என்ப
பற்பல அணிகளைக் கூறித் தம்முடைய உரைவினைச் செழுமைப்
படுத்திச் சிறப்பித்துள்ளார்.

உரை நயங்கள்

அடியார்க்குநல்லாரின் உரை தொடர் இடம் எங்கனும்
கையகும் பலாக்களைவினைப் போன்று நயம் மிகுந்து விளங்கும்
பாண்மையினை அதனைக் கற்பார் எளிதில் உணர்வர். சொல்லுநயம்,

போருள்நயம், கருத்துநயம் போன்ற பல்வேறு நயங்களை அவர் உரையினூடே கண்டு கவைக்க முடிந்திருந்தது. அத்தகைய நயங்கள் சில எவ்வாறு அமைந்து நம் எண்ணத்தைக் கவர்ந்துள்ளன என்று காண்போம்.

அடியார்க்குநல்லார் பதிகப் பகுதியிலே வரும் சில தொடர்களுக்குத் தொடர்நயம் கண்டு கூறுவர். அவர், "நாடக மேத்தும் நாடகக் கணிசை" என்பதற்கு "நாடக மேத்துமென்று" . நாடகம்தான் இவளாற் நிறப்பெய்துவதென ஏதிற்தென்றுவாறு" (சிலப். பதிசு. ப. 20) என்றும் "கண்டனன் பிறனோர் கள்வன்" என்ற அடிக்கு "பிறனோர் கள்வன் கையிற் கண்டனனென்றார். தன்மையும் கள்வனென்றமை தோன்ற" (சிலப். பதிசு. ப. 21) என்றும் கூறுவார்.

'திங்களைப் போற்றும்' என்று இளங்கோவடிகள் தம் காப்பியத்தினைத் தொடங்கினார். இதற்கு அடியார்க்குநல்லார் பின்வருமாறு பொருத்தநயம் புகல்வார்; "திங்களை முற்கூறினார், இத்தொடர்நிலைச் செய்யுட்குச் சிறந்த முதன்மொழி அதுவாகலாள்" (சிலப். மங்கல. ப. 37). கோவலன் கண்ணகியை.

"பாறையென்றே வலம்புரிமுத்தே
காசறு விரையே கரும்பே தேனே"

என்ப பாராட்டுவான். இவ்வாறு பாராட்டும் இவ்வடிகளின் பொருட் பொருத்தத்தை அறிந்தின்புற்ற அடியார்க்குநல்லார், "கட்கு இனிமையான் மாசறவோடிய பொன்னை யொப்பாய்"; "ஊற்றின் இன்பத்தான் முதலையொப்பாய்"; "உயிர்ப்பின் இனிமையாற் குற்றமற்ற விரையை யொப்பாய்"; "கவைமீன் இனிமையாற் கரும்பை யொப்பாய்"; "இனிய மொழியை உடைமையால் தேனையொப்பாய்" என்றும் கூறி, "இவற்றாற் சொல்லியது ஒளியும் ஊறும் நாற்றமும் கவையும் ஓசையுமாகலின், 'கண்டுக்கேட்டுண்டுயிர்த்துற்றறியு வம்புபலனும் ஒண்டொடி கண்ணே யுள்' (குறள். 1101) என தலம் பாராட்டப்பட்டன" (சிலப். மனை. ப. 53) என்றும் காட்டும் பொருத்தநயம் அவரது அரிய புலமை நயத்தை வெளிப்படுத்தும்.

"ஊடற் கொலமோடு இருந்தோன் உவப்ப" என்ற அடிக்கு அடியார்க்குநல்லார் விளக்கவுரை கூறும்போது, "ஊடலோடு என்னாது கொலமோடென்றார். மனத்தில் நிகழ்ந்த ஊடலை முகம் காட்டுதலின்" (சிலப். கட. ப. 193) என்று கூறிக் குறிப்பிடுவார். இதே காதலின் வரும் "திருந்து கொள் நல்யாழ்" என்ற அடிக்கு அவர், "திருந்துகொள்ளல் யாழ் இன்பத்தை

வினைத்தற்குக் காரணமாகிய கோலையுடைய யாழ்; எனவே மேல் துன்பத்தை வினைவிக்குமென்பது கருத்து" (சிலப். கட. ப. 200) என்று கூறுவதும் நயமான பகுதியாகும்.

"ஊழடி வொதுக்கத் துறநோய்" என்று நான்காண் காணத் அடியில் வரும் 'உறுநோய்' என்ற சொல்லின் விளக்கும்போது அவர், "நோயென்றார் : கொலையென்று வாக்காற் கூறவுமாகாமையின்" (சிலப். நாடு. ப. 274) என்று கூறிச் சொல்லியதைப் புலப்படுத்துவார். வம்பப்பரத்தையும் வறியொழியாளனும் கவுத்தியடிக்கலிடம்,

"உடல்வயிற் றோர்வன் ஓடுங்குடன் லாழ்க்கை
உடலந் முண்டோ கற்றறிந் தீர்என"

என்று வம்பு பேசியதை நாம் அறிவோம். 'கற்றறிந்தீர்' என்று இளங்கோவடிகள் கூறியுள்ள சொல்லின் நயத்தை "கற்றறிந்தீர் என்றது இகழ்ச்சி" (சிலப். நாடு, ப. 284) என அவர் உரை கூறி வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இதே பகுதியில் "இழிபிறப்புற்றோர்" என்றதொரு சொல்லாட்சியால் மேற்கண்ட வம்பப் பரத்தைமையும் வறியொழியாளனையும் இளங்கோவடிகள் கட்டுவார். இதனை நன்கு கவைத்தறிந்த அடியார்க்குநல்லார், "இன்று இழிபிறப்புற்றோரென்று நெடுங்காலம் தவறச் செய்து பெற்ற மக்கட் பிறப்பை ஒரு வார்த்தையினிழந்து இழிபிறப்புற்றார் என்றவாறு" (சிலப். நாடு. ப. 285) என்று கூறும் விளக்கத்திலும் 'சொல்லநயம்' பளிச்சிடுகின்றது.

"வண்ணச் சீறடி மண்மகள் அறிந்திலன்."

என்று கண்ணகியைப் பற்றிக் கவுத்தியடிகள் கூறுவார். இவ்வடியின் கருத்துநயம் நம்மையே கவரும்போது அடியார்க்குநல்லாரின் உள்ளத்தைக் கவர்வதில் வியப்பில்லை. இவ்வடிக்கு அவர் காட்டும் கருத்து நயம் வருமாறு :

"இவளடியைப் பூமிதேவியும் கண்டறியாள் என்றுது அகம்விட்டுப் புறப்பட்டறியாள் என்றவாறு. இனி மண்மகள் இவள் மென்மையைத் தானறிந்து நெடுந்திலன் என்றுமாம். இன்னும் கால் கொப்புளங் கொண்டு நிலத்திற் பாவாமையிற் கூறினாள் எனிலும் அமையும்" (சிலப். அடை. ப. 406)

கண்ணகி 'தன் துயர் காணாதவளாக இருந்தமையினைக் கவுத்தியடிகள் கூறினார். இதன் கண் அமைந்துள்ள கருத்துநயத்தை அடியார்க்குநல்லார், "இன்ப துன்பம் தோகைக்கும் தோன்றற்கும் ஒன்றாய் வருதலின், தன் துயர்

காளையெலவரார் (சிலப் அடைபடி ப. 48) என்று கூறி உரையிடப் புவனமயிசில் உதவியில் தீயார்.

ஆய்ச்சியர் ஞானவயிசில், "கயவெழுதிய இயை தெத்திசெ அய்யெழுதிய புலியும் விசுவம்" எனவரும் அடிசொத்து அய்ய காளைய உரையிடும் உணர்ந்து இன்புறமாயினவது "அக்கயவைய செனிகக அய்யெழுதிய புலியும் விசுவம்" எனவரும். இப்பாடு எழுதித்தினர் என்பதாம் புலியும் விசுவம் பல்வரும் ஏவல்செட்டி இப்பாடுக்குத்தான் அரசனாய் பாண்ட பாண்டியனைக்கா" (சிலப் அட்படி. ப. 446) எனவரும் அவரது நாயகரை நம் கருத்தின்படி கவர்கின்றது.

அவலக்கலைவயிலே பனிச்சிறும் கருத்திசில் நயக்கவு அடியாய்க்குநதல்லார்,

"கவர்களை ஆக்கல் கண்டவனைத் தார்க்கெய்து
கொள்ளும் விவையொடுபார் கொன்றாரே கதொன்று."

என ஊர்குழவனியில் வரும் அடிசொத்து, "என் காந்தியிய எஸ்றாள்; தான் அரசன்; யான் ஒரு வணிகன் பவவன்; என் காலணியினொன்று பெற்ற விவலை தாராயைக் கவ்வென்று ஒரு பெயரிட்டுக் கொன்றார்களெயென்று; இம்மொர் அதிபாய் இருத்தபடி என்வென்று தெளிந்து கூறினான். கொன்றாரேயென்ப பல்வமை கூறினான்; அரசனொடு அமைச்சனையும் கருதி" (சிலப் ஊர். ப. 470) என்று உரை வகுப்பதிலே உணர்ந்து இன்புற முடிக்கிறது. இவ்வாறு அடியாய்க்குநதல்லார் தாம் உரை கூறும் இடங்களில் பல்வெறு நயங்களையும் துலக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

திறனாய்வு உணர்வு

அடியாய்க்குநதல்லார் மேலைநாட்டுத் திறனாய்வாளர்களைப் போலச் சிவப்பதிகாரத்தைப் பல்வெறு திறனாய்வுப் பார்வையில் ஆராய்ந்துள்ளார். காய்ப்பிய அமைப்பு, கதைக்கிட்டுத்தொட்பு நிகழ்ச்சி ஒழுமைப்பாடு, காய்ப்பிய மாதத்தில் பண்புகள், துலாசிரியின் புலமையச் சொல்லி, செயல்திறமும் கால என்னை இடம்போன்ற செயல்களை என்னாய் தம் துன்பமான் துன்ப புலத்தினால் அடியாய்க்கு நல்லார் நன்கு ஆய்ந்த வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

காய்ப்பியப் பகுதியில் காலம் பற்றிய செய்திகள் குறிப்பாகக் கட்டப்பெறும். கால நீட்டியைப்பக காய்ப்பியத்திலும் நீட்டிப்பு கூறமுனைவிள் அது சலிப்பு ஏற்படுத்தும் எனவே, கருத்திய சில

சொற்களில் வினாவுபடுத்திக் கதை நிகழ்ச்சிவினைக் கூறிப்போவது மூலமூலாசிரியரின் இயல்பாகும். இவ்விபல்பை நன்குணர்ந்து திறனாய்வு தெற்றியில் உரை வகுத்தவர் அடியாய்க்குநதல்லார் என்பதனைப் பின்பவரும் சான்று உறுதிப்படுத்தும்.

"கண்ணகிக்குச் சில பாண்டு கழித்தனவெனவே மாதவிக்குப் பல பாண்டு கழித்தனம் கொள்ளப்பட்டது இன்னும் மேற் கணாத திறமுரைத்த காலதலில், தேவநதி, 'கண்ணகி தல்லான்குற்ற குறைபுண்டென்று' (41) என்புழி எச்சமும்மை விரிக்க இவ்வுக்கு அவன் இளமைப் பருவத் தொடங்கி நிகழும் பார்ப்பனத் தொழியாய் மாநாய்கன் மனைவளர்த்தலின், ஒரு காலத்தே குடிபுக்குச் சொல்கின்றபுழிப் பரிபுயம் ஒரு காலத்தாரிற்றென்பதற்காலில், 'நாலிராண்டு நடந்ததற் பின்னர்' (30: 85) என்பதனை இருவர்க்குமாகி மாதவிக்கு எட்டினிற்ற பலயாண்டு செறலிற் கண்ணகிக்குச் சில யாண்டு கழித்தவென்ப பொருள்குறையொன்று; இதனான் மிக்க பலயின்று; ஏற்குமேற் கொள்க இது போலி" (சிலப். மனை. ப. 55)

கொவலன் பிரித்திருத்தமையினால் கண்ணகி பல்லவகை அணிகளையும் புனைந்து கொள்ளாது இருந்தாள். இதனைக் கூறும் பகுதி அத்திமாமலைச் சிறப்புச் செய்காரதைக்கண் வருவது.

"அஞ்செஞ்சிறடி அணிசிலம் பொழிய" (சிலப். அந்தி. 47) என்று தொடங்கும் அடி முதல், "தவள வாணகை கொவலன் இழப்ப" (சிலப். அந்தி. 55) என்ற அடி வரையின் பகுதியே அப்பகுதி. இதன் உரை விளக்கத்தில் அடியாய்க்குநதல்லார், "இனித் தவளவாணகை கொவலனிழப்ப வென்றதனான் அவன் பிரிவென்பதாம்; ஆகவே இவ்வுறுப்புக்கள் அவன் பிரிவுக்கு உடம்பட்டனவென்று முனிந்து ஒழிய நீங்கப் பிரிய மறப்ப இழப்ப இவற்றொடு குழையையும் துறந்த காதினன் எழுதான் மகிழான் ஆதலான் இவையும் பயனிழப்பத் தானும் அழகும் இன்பமுழித்தலாற் கையற்ற தென்கினைவுடைய கண்ணகி என உரைப்பினுமடையும்" எனக் கூறுவார். (சிலப். அந்தி. ப. 132)

"தென்றலை மருங்கினொர் மெழும்புநி தன்னுள்
இந்திர விழுவொன் டெருக்குநள் இவ்வென."

(சிலப். உடனாடு. 5-6)

என வருகின்ற அடிசொத்து விளக்கம் கூறுபிட்டதும் அடியாய்க்குநதல்லார், "இதுவெனச் சுட்டினான், அன்றும் சித்திரையாகவில். ஈண்டுத் திங்கனும் திதியும் கூறியது என்னைவெனில், கொவலனும் மனைவியும் கணினிக்கும் போதிக் ௨.17.

நிலகனும் திதியும் வாரமும் நாளும் வழிச் செலவும் ஒழியும். மதுரைநிற் சென்று புகுது இவன் இறந்துபட்ட திங்கன் முதலாயினவற்றோடு மாறு கொள்ளாது முடிந்தகொள்க கொள்க. அது யாண்டுமோவெனின் வேளிர்காணதெனும் நானுகாண் காணதெனும், காடுகாண் காணதெ, கட்டுரைக்காணதெ வெள்ளும் இவற்றுள்ளுமெனக் கொள்க" (சிலப். கடலாடு. ப. 185) என்பார். இங்கே காலவுணர்வுடன் உரைவகுக்கும் பொக்கிணை அவர் கொண்டிருந்தார் என்பது புலனாகும்.

கவுந்தியபுகளின் பண்பு நலனைத் திறனாய்ந்து தெளிவு படுத்தும் பாங்கில் அமைகின்றது அடியார்க்குநல்லாரின் விளக்கம். "ஒழிகொள வொழியீரென்பதற்கு இவர்க்கு எதிர்வதற்கு கூறினாரெனின், 'தவந்தரு சிறப்பிற்கவுந்தி... உண்ணாநொன்போ முயிர்ப்பிப் பெயர்த்ததும்' (27 : 79-83) என நீர்ப்படைபுள் மடலன் கூறுதலானும், அடைக்கலக்காணதெயில், 'தன்குலவாணர், அரும்பொருள் பெறுநரின் விருத்தெதிர் கொண்டு, கருத்தடங் கண்ணியொடு கடிமனைப் படுத்துவர், உடைப்பெருஞ் செல்வர் மனைப்புரு மளவும், இடைக்குவ மடந்தைக் கடைக்கலந் தந்தேன்' (15 : 126-130) எனவும், 'தாயும் தீயெ யாகித் தாங்கு' (15 : 136) எனவும், 'மிகப்பெரிள் பந்தருவது கோளாய்' (15 : 150) எனவும் ஒரு பொழுதுநற்கு இத்துணை ஒம்படையெல்லாம் கூற வேண்டாவாகலானும் இவற்குத் தவப் பயனாலே சமீத்தவன்றிக் காலவுணர்ச்சியின்மை புணர்சு" (சிலப். நாடு. ப. 271) என்னும் அவரது கூற்று, காய்ப்பெய மாந்தரின் பண்புநவன் பற்றிய அவருடைய திறனாய்வுப் பார்வைப்பய்வு புலப்படுத்தும்.

புறஞ்சேரியீறுத்த காணதெயில் பார்மகன் இரங்குவது போன்று வரும் அடிகளுக்கு வினக்கம் தர முனைந்த அடியார்க்குநல்லார், "இத்துணையும் இவன் புணர்ச்சியின்பய் பெருமை நோக்கிப் பார்மகன் இரங்கிக் கூறினான். என்னை புணர்ச்சியில்லாதவாறெனின் :- மாதவீயொடு புலத்து போதலானும், மதுரைக்குச் செற்றகு ஒருப்பட்ட தெஞ்சிணைநலானும், மேற்கவுந்தியபுகனூடன் வழிச் செறலானும் யாண்டும் மெய்புறன் மாதிரியல்லது புணர்ச்சியில்லெனவுணர்சு" (சிலப். புறவு. ப. 341) என்று கூறுவது திறனாய்வு நோக்கில் எழுந்தது ஆகும். இவ்வாறு அடியார்க்குநல்லார் வலம்படுத்தி திறனாய்வு நோக்கில் ஆங்காங்கே உரை வகுத்துச் சென்றுள்ளமை புலனாகின்றது.

நாகரிகமும் பண்பாடும் புலப்படுத்தல்

உரையாசிரியர்கள் உரைஎழுதிச் செல்லும்பொழுது நாம் வாழுகின்ற காலத்துப் பண்பாடு, நாகரிகம், நடைமுறைப் பழக்க வழக்கம் பொன்ற செய்கிணையும் துணைக் கொண்டு சான்று காட்டி எழுதுவர். இப்பண்பினை அடியார்க்குநல்லாரிடமும் காண ஒண்ணும்.

"நீள வினானந்து நித்திலப்பும் பந்தர்க்கிழ்"

(சிலப். மங்கை, 49)

என்பதற்கு அடியார்க்குநல்லார் விளக்கம் கூறும்பொழுது, "நீள வினானங்கூறினார், முத்து ஒளிபெறுதல் நோக்கி; அத்து அக்காலத்து முத்து நோக்குவார் ஒப்புக்கு விளித்து நோக்குப" (சிலப். மங்கை. ப. 40) என்று கூறி அக்காலத்துப் பழக்கத்தைச் சுட்டிக் காட்டுவர்.

கண்ணகி தாள் கண்ட கலவு குறித்துத் தேவநதியிடம் கூறும்பொழுது "இடுதெனிட்டமைவீணைக் கூறுவாள். இதனை விளக்க வந்த அடியார்க்குநல்லார், "இடுதெனீடுதல் - தெனியிடப் படுவார் காணாமே தேனல்லாதது ஒன்றை மறையக் கொடுவந்து மேலேவிட்டு அவரைக் கல்க்கப் பண்ணுதல்; பாபச்சுத் தேள் எவ்வாறுமுள்" (சிலப். கணாத. ப. 249) என்று கூறுவது இவண் அறிவத்தக்க ஒன்று. 'கருங்கை வினைஞரும் களமரும்' (சிலப். நாடு. 125) என்பதனை விளக்குமிடத்து அவர், "வினைஞர் - பறையர், பன்னர் முதலானவீனார்; களமர் - உழவர், கிழ்க்குடியமக்கள்" (சிலப். நாடு. ப. 277) என்று கூறுவர். இதனால் அக்காலச் சமுதாயக் கண்ணோட்டம் புலனாகும். "தொனும் ஆகழம் தொய்த்து செறாடுதல் - களித்து ஒருவர் மேல் ஒருவர் செற்றை இறைத்துக் கோடல்" (சிலப். நாடு. ப. 276) என்று அவர் பிற்தொரிடத்துக் கூறுவதும் அன்றைய நடைமுறை வாழ்க்கைவினை எதிரொலிக்கும்.

"கமெண் ஏற வடுநீங்கு சிறப்பின்

முடியா சொடுங்குங் கடிமனை வாழ்க்கை."

(சிலப். ஊர்வான், 146-147)

என்ற அடிகளுக்கு விளக்கம் கூறும்பொழுது அடியார்க்கு நல்லார், "என்று கமெண் என்றது செங்கலை. வடு - குடிக்குற்றம்; ஆவது பதிவிலாநிற் குடிக்குற்றப் பட்டாரை ஏழு செவ்வர் கயத்தி ஊர் குழுவீத்துப் புறத்திடுதல் மரபு" (சிலப். ஊர்வான். ப. 377) என்கிறார். இதுவும் அக்காலப் பண்பாட்டை நினைவுகூர்ந்து கூறும் இடமாகும்.

மேலும் அவர் தம் உரையின் சொசைக்கரை (சிலப். இத்திர. ப. 162) என்னும் ஆறு, அபரவாதி என்னும் கொநகர் (சிலப். கடலாடு. ப. 185), உறையூரின் வரலாறு (சிலப். நாடு காண். ப. 285), கொழியார் (சிலப். காடுகாண். ப. 299), கொடியப்பாண்டு, நெடுஞ்சுளம் (சிலப். காடுகாண். ப. 302), சிறுமலை, மதுரை, அழகர் திருமலை (சிலப். காடு காண். ப. 303), தலைச்செங்காடு (சிலப். அடைக. ப. 399) ஆகியன பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். யானையை 'ஓய்' என்னும் வடமொழி கூறி வைபும் பழக்கம் உண்டு என்பார் அவர் (சிலப். அடைக. ப. 402).

'அம்பணம்' என்பது தரகர் அளக்கும் மரகரால் (சிலப். ஊர்காண். ப. 386) என்று அவர் கூறுவதனால் அக்கால அளவைக்குவி பெறப்படும். அடைக்கலக் காதலில் வரும் 'நேவும்' என்ற சொல்லிற்கு அடியார்க்குநல்லார் சதகிணி, தள்ளி வேட்டி, களிற்றுப் பொறி, விழுங்கும் பாம்பு, கழுதப் பொறி, புயல்பொறி, குடும்பாம்பு, சகடப் பொறி, அரிநூற்பொறி ஆகிய பல்வேறு பொறிகளைக் கூறியுள்ளமை இவன் அறியத்தகும் (சிலப். அடைக. ப. 411). பலா, கவிக்காய், முதாரிக்காய் (சிலப். கொலைக. ப. 426) போன்ற பல்வேறு வகையான காய்களை அவர் கூறுவது அக்காலச் சமையலுக்குப் பயன்பட்ட காய்கள் சிலவற்றை உணர்த்தும்.

புகார் நகரத்து மகனிரின் மாலையக்கால வழக்கங்களை வரிசைப்படுத்திவிட்டு இரவுக்குரிய ஆடை அணிகலன்களை அண்ணோர் புனைந்து கொண்ட திறத்தை இளங்கொவரவுகள் கணாகத்திறமுரைத்த காதையன் கூறுவார் (சிலப். கணாத். 1-4) இப்பகுதியில் வினக்க உரையில் அடியார்க்குநல்லார் அக்கால மகனின் புனைந்து கொண்ட இரவுப் பொழுதைய ஆடை அணிகலன்களைக் குறித்துப் பேசுகின்றார். "மகரக் குறை முதலிய மணியும் பூணும் மதாணியும் முதலிய அணியும் இரட்டையங்கண்ணி பிணைவன் முதலிய பணியும் களைத்து மொய்யனெனவே புனைத்தும் பூண்டும் முடித்துஞ் செய்தல்" (சிலப். கணாத். ப. 245) என்பது அவர் கூற்று. இவ்வாறு அடியார்க்குநல்லாரின் உரையிலிருந்து அவர் காலத்துப் பழக்க வழக்கங்களுக்கும் பயன்பாட்டினையும் அறிந்துணர முடிகின்றது.

உலகியல் அறிவு

இன்றைய சொற்பொழிவாளர்கள் தொடர்பில்லாமலும், குறித்த நேரத்தில் பொழிவை முடிக்காமலும் பெசிக்கொண்டே சென்றால், கேட்பொர் அதனை விருப்பார், எனவே கேட்பார்

பிணிக்கும் தகையதாய்ச் சொற்பொழிவு அமைதல் வேண்டும். இது உரை எழுதுவார்க்கும் பொருந்தும் என்பதனை உணர்ந்திருந்தார் அடியார்க்குநல்லார். எனவேதான் அவர் இவ் உலகியலறிவுடன் "இச்சொல்லப்பட்ட ஆந்திணைகள் முதல் கரு உசிப்பொருளும் பிறவுமாகிய அகத்திணைப் பொருட்டியல் உடம்பொடு புணர்த்தியுணர்த்திப் புறத்திணைப் பொருட் பயலும் பிறவும் இவ்வாறு உடம்பொடு புணர்த்தி உணர்த்துங்காற் புணைத்துரைக்கப்பட்டுக் கேட்பொர்க்கு இப்பம் பயவாது உணர்வு சலிக்கு மாதலின் வந்தன வந்துழிக் காட்டுதலைக் கருதிற்று இயலுரையென்க" (சிலப். பதிகம், ப. 18) என்று கூறியுள்ளார். இதே போன்று அவர் அரங்கேற்ற காதலிலும் "இவை விசிப்பிற் பெருகும்" (சிலப். அரங். ப. 81) என்றும், ஊர்காண் காதலில் "இவற்றின் பகுதி விசிப்பிற் பெருகும் வந்தவழிக் காண்க" (சிலப். ஊர்காண். ப. 378) என்றும், "தலைப்பாட்டாவது உகம்; இடைப்பாட்டாவது ஓனகம்; இவர் கூட்டக் கூத்திவர் இவையெல்லாம் முன்னம் அரங்கேற்று காதல் முதலியவற்றுள் விசித்துக் கூறினவாதலின், உண்டு விசித்துக் கூறிய அடிசுளே நண்டும் கூறுதலாலும், இக்காதல் ஒன்றையேம ஆற்றுணர்வார்க்குப் புலப்பட்ட வேண்டுதலாலும் நண்டும் விசித்துரைக்கப்பட்டன" (சிலப். ஊர்காண். ப. 379) என்றும் கூறுவார் இவை அடியார்க்குநல்லாரின் உலகியல் சார்ந்த பொது அறிவை நமக்கு நன்கு புலப்படுத்தும்.

அரும்பதவுரையும் அடியார்க்குநல்லார் உரையும் - ஓர் ஒப்பிமை

அரும்பதவுரைபுறநிய ஆசிரியர் குறித்து அறிஞர் உ.வே. சாமிநாதையர் "இவருடைய பெயர் முதலியவற்றுள் யாதொன்றும் தெரியவில்லை. இவ்வரும்பதவுரையையே பெருங்குணியாகக் கொண்டு இத்துல்லுக்கு அடியார்க்குநல்லார் உரை செய்தனர். அஃது இவ்விரண்டு உரைகளையும் வைத்து ஒப்புநோக்கின் நன்கு விளங்கும்"³⁸ என்கின்றார். ஆக அடியார்க்குநல்லார்க்கு முன்னாலாக அமைந்தது அரும்பதவுரை என்பது பெறப்படும். அடியார்க்குநல்லார் தாம் எழுதியுள்ள இசை, நாடகம் போன்ற பகுதிகளுக்கு உரைகூறும் இடங்களில் அரும்பதவுரையையெழுதினும் தழுவிச் செய்கின்றார். அவ்வாறு அவர் செல்லதற்குக் காரணம், அரும்பதவுரைகள் விடவும் மேற்கொண்டு சிறப்பாகச் சொல்வதற்கு ஏதும் இடம் இல்லை என்பதேயாகும். மேலும் முன்னைய உரைகாரர் மேற்கொள்

காட்டிய சான்றுகள், மரபுகள், வழக்குகள் போன்றவை பின்புறப் பக்கங்களில் மறைத்து வகுநின்ற தன்மையை நோக்கியும் அவர் அவற்றை அப்படியே எழுதிவிரித்தல் வேண்டும்.

இந்திர விழுங்குரடுத்த காதை 157-160 வரையிலான அடிகளுக்கு விளக்கம் எழுத வந்த அடியார்க்குநல்லார், "அரும்பதவுரைவாசிரியர்" (சிலப். இந்திர. ப. 166) என்று குறிப்பிட்டுப் பேசுவது இவண் நினைவத்தரும் அரும்பதவுரைவாசிரியர் சொற்பொருளுரையே பெரும்பாண்மை எழுதித் தேடினார். இடையில் நிச்சல விளக்கங்களும் காணாதே இறுதியில் முடிபுரையும் கூறித் தேடிவந்து அல்வுரைவாசிரியர் இயல்பாகும். அடியார்க்குநல்லார் அரும்பதவுரைவிளக்கம் பெரும்பாண்மை தழுவினார் சிறுபாண்மை வேறுபட்டும் உரைகூறும் பாங்கினைக் காண்கின்றோம்.

அரும்பதவுரை கூறும் உரைவிளக்கம் அப்படியே அடியார்க்குநல்லார் தழுவித் தொலும் போகினைப் பின்புறம் பகுதிநிலை உரைவாரும்.

மங்கல வாழ்த்திய பாடலில் கோவலனை அந்நுகர்வதும் இனங்கொளவுகள் "மண்மேய்த்த புகழினாக்" (சிலப். மங்க. 36) என்பார். இதற்கு அரும்பதவுரைவாசிரியர் "பூம் சிறுஞ்சியடி வளர்க்க புகழ் என்பார், "மண் மேய்த்த" என்று, புகழ் வளரப் பூமி சிறுகரை" என்று உரை கூறுகின்றார். அடியார்க்குநல்லார், "பெருந்தோன் மடத்தை" (சிலப். அரங்க. 6) என்ற தொடருக்கு "மகனிற்குத் தோன் பெருக்கை இலக்கணம்" என்று அரும்பதவுரை கூறும். அடியார்க்குநல்லார் "மகனிற்குத் தோன்பெருத்தல் மரபாறவில்" (சிலப். அரங்க. ப. 78) என்று கூறி முன்மைய உரையில் கருத்தை அவ்வாறே தழுவித் சென்றுள்ளார். அம்மட்டுமே தில்லையம், அவர் "அகலக்குத் தோள்கண்மென முவழிப் பெருகி" என அரும்பதவுரைகாரர் காட்டும் கவித்தொகைப் பாடல் அடிமையும் (கவித். 108 : 2) சான்று காட்டும் போக்கு இவண் அநியத்தக்க ஒன்று.

'அத்திரி - கோவேறு கழுதை' என்று கூறுவார் அரும்பதவுரைகாரர். அடியார்க்குநல்லாரும் 'கோவேறு கழுதை' (சிலப். கடனாடு ப. 197) என்றே பொருளுரைக்கின்றார். "கருணை மறல்" (சிலப். அடை. 53) என்று மடலன் கோவலனைப் புகழ்ந்துரைப்பார். இதற்கு அரும்பதவுரைவாசிரியர் "திருபா வீரனே" என்று பொருள் கூறினார். அடியார்க்குநல்லாரும் அப்படியே (சிலப். அடை. ப. 401) பொருள் கூறி முன்மைய உரைவாசிரியருக்குப் பெருமை சேர்க்கின்றார்.

அடியார்க்குநல்லார் அரும்பதவுரைவாசிரியரிடமிருந்து வேறுபட்டுச் செல்லும் இடங்களும் உண்டு என்பதனைப் பின்புறம் சில சான்றுகள் உணர்த்தும்.

"பெருங்குணத்துக் காத்தலாள்" (சிலப். மங்கல. 28-29) என்ற அடிகளுக்கு 'பெருங்குணத்தாந் காத்தல்தவன்' என்று அரும்பதவுரைவாசிரியர் உரை சொல்ல, அடியார்க்குநல்லாரோ "பெருங்குணங்களைக் காத்தல்பாள்" (சிலப். மங்கல. ப. 39) என்று சொல்லி வேறுபடுவார். "மாசாத்துவாள்" (சிலப். மங்கல. 33) என்ற பெயர்க்கு அரும்பதவுரைகாரர் "குடிய்பெயர்" என்றும் அடியார்க்கு நல்லார், "இயற்பெயர்" (சிலப். மங்கல. ப. 39) என்றும் மாறுபட்ட உரை வழங்கக் காண்கின்றோம்.

பதித்தில் இனங்கொளவுகள் "கன்னிய சாவலர்" (சிலப். பதி. 29) என்பார். அரும்பதவுரைவாசிரியர் "காவல்க் கழும்பியவர்" என்று இதற்கு உரை கூறினார். அடியார்க்குநல்லாரோ இதனிலும் வேறுபட்டுச் சென்று, "கன்னிய சாவலரென்றார், அவரும் முன்னர்த் தீது செய்வாரென்பது தோன்ற" (சிலப். பதி. 22) என்று உரை கூறியுள்ளார். இந்திரவிழுங்குரடுத்த காத்தலில் வகுநின்ற "பரத்தர்" (சிலப். இந்திர. 200) என்ற சொல்லிற்கு அரும்பதவுரைகாரர் "தார்த்தர்" என்று பொருள் கூறினார். அடியார்க்குநல்லார் "கழிகாழுகர்" (சிலப். இந்திர. ப. 169) என்று வேறுபட்டுப் பொருள் உரையார். இவ்வாறு அடியார்க்குநல்லார் அரும்பதவுரைகாரர் கூறிய உரையைப் பெரும்பாண்மை தழுவினார் சில இடங்களில் வேறுபட்டும் சென்றுள்ளார்.

தென்றல் எவ்வாறு நம் உடலையும் உள்ளத்தையும் தீண்டி மகிழ்வித்து இன்பத்தருகின்றதோ அதே போன்று முத்தமிழ்க் காப்பியமான சிலப்பதிகாரத்திற்கு அரியதோர் உரையினைப் படைத்துத் தந்த அடியார்க்குநல்லார் இலக்கிய நெஞ்சங்களை இனிதே மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்துகின்றார்.

மேற்கோள் விளக்கம்

1. சிவப்பதிகார மூலமும் அருப்பதலுரைமும் அடிவார்க்கு நல்லாருரைமும், உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி) மூன்றுவரை, பக். XXI-XXII.
2. அருணாசலம், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 12ஆம் நூற்றாண்டு, ப. 556.
3. இரண்டாத்திருமுறை, பா. 1766.
4. கத்தலங்காரம், ப. 33.
5. சாமிநாதையர், உ.வே. சிவப்பதிகார மூலமும் அருப்பதலுரைமும் அடிவார்க்குநல்லார்க்கு உரைமும், ப. XXI.
6. அருணாசலம், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 12ஆம் நூற்றாண்டு, பக். 535-536.
7. அரவித்தன், மு. வை உரையாசிரியர்கள், ப. 162.
8. கப்பிரமணியன், ச.வே. அடிவார்க்குநல்லார்க்கு உரைத்திறன், ப. XXV.
9. கந்தையாபிள்ளை, ந.சி. தமிழ்ப்புலவர் அகர வரிசை, ப. 6.
10. சாமிநாதையர், உ.வே. மொலது, ப. XI.
11. அரவித்தன், மு. வை. மொலது, ப. 245.
12. அருணாசலம், மு. மொலது, பக். 535-536.
13. கப்பிரமணியன், ச.வே. மொலது, ப. XVIII.
14. கப்பிரமணியன், ச.வே. மொலது, ப. XIX.
15. அருணாசலம், மு. மொலது, பக். 531-534.
16. கப்பிரமணியன், ச.வே. மொலது, பக். XIX-XXIII.
17. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி 1, ப. 46.
18. Kunil Zuelabil, History of Indian Literature, Vol. X, Page 1, p. 233.
19. அரவித்தன், மு. வை. மொலது, ப. 249.
20. கப்பிரமணிய ஐயர், ஏ.வி. தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி, பக். 317-318.

'உரைத் தெய்வம்' அடிவார்க்குநல்லார்க்கு

21. வரலாறு, மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப. 194.
  22. அருணாசலம், மு. மொலது, ப. 565.
  23. கப்பிரமணியன், ச.வே. மொலது, ப. 212.
  24. செவ்வழியகம், வி. தமிழ் உரையாசிரியர்கள், பக். 64-65.
  25. சாமிநாதையர், உ.வே. சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும், ப. 161.
  26. அருணாசலம், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 12ஆம் நூற்றாண்டு, ப. 567.
  27. குயர்வேலன், இரா. 'இலக்கிய உரையாசிரியர்கள்', தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை - தொகுதி 1, ப. 358.
  28. கப்பிரமணியன், ச.வே. அடிவார்க்குநல்லார்க்கு உரைத்திறன், ப. 84.
  29. அரவித்தன், மு. வை. உரையாசிரியர்கள், ப. 264.
  30. அரவித்தன், மு. வை. மொலது, ப. 268.
  31. அருணாசலம், மு. மொலது, ப. 568.
  32. குயர்வேலன், இரா. மொலது, பக். 362-363.
  33. தட்சிணாமூர்த்தி, பி. புலப்பாட்டு நெறி, ப. 68.
  34. மொலது, ப. 69.
  35. சாமிநாதையர், உ.வே. சிவப்பதிகார மூலமும் அருப்பதலுரைமும் அடிவார்க்குநல்லார்க்கு உரைமும், ப. XX.
- பயன்பட்ட நூல்களும் கட்டுரைகளும்**
1. அரவித்தன், மு. வை. உரையாசிரியர்கள், மணிவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம், 1965, பக். 244-269.
  2. அருணாசலம், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - 12ஆம் நூற்றாண்டு (இரண்டாம் பாகம்), காந்தி வித்தியாயகம், மதுரை, 1973, பக். 529-600.
  3. கணபதி, வி. தமிழ் இலக்கிய இலக்கிய அறிஞர்கள், சாரல் வெளியீடு, செலம் - 3, இரண்டாம் பதிப்பு, 1976, ப. 110-111.
  4. காரிராஜன், இரா. 'அடிவார்க்குநல்லார்க்கு', தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை - தொகுதி 6, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1981, பக். 59-94.

5. குமரவேலன், இரா. 'இலக்கிய உரையாசிரியர்கள்', தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை - தொகுதி 1, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1975, பக். 341-378.
6. சாமிநாதையர், உ.வே. (பதி.), சிலப்பதிகார மூலமும் அரும்பதவுரையும் அடியார்க்கு நல்லாரூரையும், பாடல் உ.வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம், சென்னை-90, ஒன்பதாம் பதிப்பு, 1978.
7. சுப்பிரமணிய ஐயர், ஏ.வி. தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி, பாரி நிலையம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1977, பக். 316-318.
8. சுப்பிரமணியன், ச.வே. அடியார்க்குநல்லார் உரைத்திறன், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1976.
9. தட்சிணாமூர்த்தி, பி. புலப்பாட்டு நெறி, இலக்கியார் பதிப்பகம், திருநெல்வேலி, 1984.
10. துரைசாமிப் பிள்ளை, ஓளவை, க. சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சி, கழக வெளியீடு, சென்னை, நான்காம் பதிப்பு, 1972.
11. பரமசிவானந்தம், அ. மு. தமிழ் உரைநடை, தமிழ்க்கலைப் பதிப்பகம், சென்னை - 30, மூன்றாம் பதிப்பு, 1976, பக். 121-123.
12. வெள்ளைவாரணனார், க. இசைத்தமிழ், இராமகிருட்டியணா வித்தியாசாலை, வெளியீடு, சிதம்பரம், 1979.
13. வேங்கடராமச் செட்டியார், செ. கலைக்களஞ்சியம் - தொகுதி 1, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை, 1954, பக். 47-48.

8

'உரை நூயிறு' நச்சினார்க்கினியர்

"முற்கால உரையாசிரியர்களுள் கருத்துக்களைச் சீர்தூக்கும் மதிப்பாளரில் (Critics) நச்சினார்க்கினியர் தலைநிறந்தவர். இப்பெற்றியினரான இவ்வாசிரியரை 'உச்சிமேற் புலவர் கொள்ளும் நச்சினார்க்கினியர்' என அறிஞர் உலகம் நச்சிமேச்சி வருஷதாமிற்று."

- வி.நா. மருதாசலக் கவுண்டர்!

1. உரையாசிரியர் வரலாறு

முன்னுரை

நச்சினார்க்கினியர், 'உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர்' என்றும், 'நச்சினார்க்கினியன் எச்சில் நறுந்தமிழ் நுகர்வர் நல்லோர்' என்றும், 'செந்தமிழ் மாமுதில் வள்ளல்' என்றும், 'அமிழ்தினும் இனிய தமிழ் மடவரல் செய் அருந்தவத்தின் பெரும் பயனாக அவதரித்து அருளிய மாபெரும் வள்ளல்' என்றும், 'சொல்லார் மதுரை நச்சினார்க்கினியன்' என்றும் நல்விசைப் புலவர் பெருமக்களால் நெஞ்சாரப் பாராட்டப் பெற்றவர். அவர் வடமொழிப் பெருரையாசிரியராகிய மல்லிநாத சூரியன் ஒப்ப, பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் பலவற்றுக்குப் பெருரை எழுதிப் பெரும்புகழ் பெற்றவர். ஆதலின் அவரை அறிஞருலகம் 'தமிழ் வல்லிதாத சூர்' எனப் போற்றி மகிழ்ந்தது. கருங்கக் கூறின், அவர் ஆற்றியிருக்கும் தமிழ் இலக்கியப் பணி இமயம் போன்றதாகும். இப்பணி கருதியே, இடைக்கால உரையாசிரியருள் காலத்தால் இறுதியானவராக வரும் நச்சினார்க்கினியர், புகழாலும் பெருமையாலும் முதலாவது இடத்தில் வைத்து மதிக்கப்படுகின்றார் எனலாம்.

பெயர்

உ.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருநாவுக்கரசர், திருநாவுக்கரசர் பதிக்கத்தில்.

“இச்சையன் மணவன் ஓர்வி இரவோடு பசுவும்பும்மை நக்கவார்க் கிணியர்போலும் நாகலீச் சரவனாரே” (4. 66. 1)

என்று பாடியுள்ளார். இதன் கண் வரும் ‘நக்கவார்க்கிணியர்’ என்னும் தொடர், இறைவன் ‘அடியார்க்கு அடியான்’ என்பது போல், ‘நக்கவார்க்கு (விடும்புவார்க்கு) இணியன்’ என்றும், ‘நச்சினார்க்கு’ (இறந்த காலத்தது) இணியன்’ என்றும் வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். உ.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சிவஞான முனிவர் தம் ‘காலஞ்சிப்புராணத்தின்’ ‘நச்சினார்க்கிணியர் போற்றி’ (சத்ததானப் படலம், 11) என்று இறைவனைப் பாடிய பாடிகளினால் எனவே, கவர்பெருமாளுக்கு ‘நச்சினார்க்கிணியன்’ என்ற பெயர் வழக்கு இருந்திருத்தல் கூடும் என்றும், அப்பெயரே புகழ் பெற்ற இவ்வுரையாசிரியருக்கு இயற்பெயராய் அமைத்தது என்றும் உரைலாம்.

மரபு

பத்துப்பாட்டுள் ஒவ்வொரு பாட்டினது உரையில் இறுதிலிலும், ‘மதுரை ஆசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கிணியர் செய்த உரை முற்றிற்று’ என்னும் தொடர் இடம்பெற்றிருத்தலை நோக்க, இவ்வுரையாசிரியர்கள் இயற்பெயர் நச்சினார்க்கிணியர் என்பதும், இவர் பாரத்துவாச கொத்திரத்தலைச் சார்ந்தவர் என்பதும், மதுரையம்பதியினர் என்பதும் தெனியாகும் பாரத்துவாச கொத்திரம் என்பதால் இவர் அந்தண மரபினர் என்பது தெளிவு. “சங்க காலக் கயிலிர், பரணர், பெருங்கொள்கணசிகணர், உத்திரங்கண்ணனார் என்பவர் அந்தண மரபினர்; ஏனைய புலவரார் பாராட்டப்பட்ட பெருங்குலவராய்த் திகழ்ந்தனர். அங்ஙனமே பிற்காலத்தில் இந் நச்சினார்க்கிணியரும் திகழ்ந்தனர் எனக் கருதலாம்” என்பர் அறிஞர் மா. இராசமாணிக்கனார்.

பாரத்துவாச கொத்திரம் வைணவம், ஸ்மார்த்தம், மாத்ருவம் ஆகிய மூவரிடத்தும் காணப்படுகிறது. இம்மூவருள் நச்சினார்க்கிணியர் அத்வைதக் கொள்கையைப் பின்பற்றும் ஸ்மார்த்தம் என்னும் பிர்வினைச் சார்ந்தவர். இதற்கு அவரது தொழில்பயப் பொருள்திகார உரையில் காணப்படுகிறது.

“வேண்டிய கல்வி யாண்டுமுற்று இறவாது” (மொருள், 198)

என்ற கற்பியல் நூற்பாணிக்கு ‘கல்வி குறித்துப் பரிவும் பரிசில் கால அளவு மூன்று ஆண்டுக்கு மேல் மிகாது’ என்பது பொருளாகும். இப்பொருளினையே இளம்பரணரும் தம் உரையின் கூறியுள்ளார். ஆயின் நச்சினார்க்கிணியரே கல்விக்காகப் பரிசும் பரிசிற்குக் கால ஏல்லை கூற உடன்படாமாய் இந்நூற்பாணிக்கு வேறு பொருள் உரைத்துள்ளார். அவர் ‘இறவாது’ என்ற சொல்லை இரண்டு இடத்தும் கூட்டிக் ‘கல்வி வேண்டிய யாண்டு இறவாது’ என்றும், ‘மூன்று இறவாது’ என்றும் கொண்டுள்ளார். மேலும் அவர், “நூறவந்தினைக் கூறும் வேதாந்த முதலிய கல்வி வேண்டிய யாண்டைக் கூடவாது அக் கல்விவேல்லாம் மூன்று பத்ததைக் கூடவாது மூன்று பதமாவன அதுவேயும் தீயெய்யும் ஆனாவெய்யும் கூறும் பதங்களாய் அவை பரமுஞ்சுவையும் அவ்விரண்டும் ஒன்றாதலும். ஆதலின் இம்மூன்று பத்ததின் கண்ணே தத்துவங்களைக் கூடாத பொருளை உணர்த்தும் ஆகாய்க்கொல்லாம் விசியுமாறு உணர்த்து கொள்வர். என்று உரை விளக்கம் எழுதிச் சென்றுள்ளார். இங்கே அவர் ‘தத்துவமணி மகாவாக்கியம் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில்’ அது கருத்தினை எடுத்துக் கூறுகின்றார் என்றும், அது அத்வைதிகளோடு மிகுந்த தொடர்பு கொண்டது என்றும் கூறுவர் பொருளியர் மு. அண்ணாமலை.

சமயம்

நச்சினார்க்கிணியர் பெயராலும் கொள்கையாலும் சைவ சமயத்தினர். அவர் தொழில்பய்ய எழுத்ததிகார உரையில், ‘திருச்சிற்றம்பலம்’, ‘பெரும்பற்றப் புலியூர்’ என்ற சிவத்தலைப் பெயர்களை ஆற்றெழுத்து ஒரு மொழிக்கும் ஏற்றெழுத்து ஒரு மொழிக்கும் மேற்கொள் காட்டியுள்ளார். மேலும், அவர் திருமுருகாற்றுப்படை உரையில் பல இடங்களில் திருவாசகம் திருக்கொவைவார், திருவுலாப்பற்றம் முதலிய நூல்களிலிருந்து இலக்கண இலக்கியப் பொருள் கண்க்கும் தத்துவப் பொருள்கண்க்கும் தக்க மேற்கொள்களை எடுத்தாண்டுள்ளார்.

“தூய ஓர்நீர் நிறைந்த சிவக்கடர்
நானே புகிய நன்மை யானே
நவீனந வாய்மை நச்சினார்க்கிணியன்”

என வரும் உரைச் சிறப்புப் பாடிரச் செய்யுட் பகுதியாலும், அவரது சமயக் கொள்கை சைவம் என்பது தெளிவாகும். எனினும், சைவ சிந்தாமணி உரையில் சமண சமயக்

ஒருங்கே விளங்குகிறார். "உரைப் பணியில் நச்சினார்க்கினியரிங் தொண்டு சாலப்பெரிது. இவர் ஒருவரே பல்லும் நாவும் போல, இலக்கணவுரையாசிரியராகவும் இலக்கியவுரையாசிரியராகவும் இணைந்து விளங்கும் பெருமகன்"⁸ என நச்சினார்க்கினியரின் உரைத் தொண்டினை நெஞ்சாரப் பாராட்டுகின்றார் அறிஞர் வ. சுப. மாணிக்கம். "இலக்கண இலக்கியக் களஞ்சியம் என்று நச்சினார்க்கினியரைக் கூறுவது பொருந்தும்"⁹ என்பது அறிஞர் மு. அருணாசலத்தின் கருத்து ஆகும். "இலக்கண மரபுகளுக்கேற்ப இலக்கியங்கட்டும், இலக்கிய மரபுகட்டேற்ப இலக்கண நூலுக்கும் உரை எழுதி அவ்விரு வகை மரபுகளையும் பாதுகாத்த பெருமை நச்சினார்க்கினியரையே சாரும்"¹⁰ என்று அறிஞர் கா. ஆறுமுகனாரின் கருத்தும் இங்கே மனங்கொளத்தக்கதாகும்.

பத்துப்பாட்டு உரைச் சிறப்பு

பத்துப்பாட்டிற்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரைகின் சிறப்புப் பாயிரம் 57 வரிகளைக் கொண்ட ஆசிரியப் பாவாகும். இப்பாவானது நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள பல்வேறு உரைகளின் சிறப்பியல்புகளைத் தெளிவுபட எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

"ஆன்றோர் புகழ்ந்த அறிவினில் தெரிந்து
என்றோர் உரைத்த தண்டமிழ்த் தெரியல்
ஒடுபது பாட்டும் உணர்வுவர்க் கெல்லாம்
உரையற முழுதும் புறப்பட உரைந்தும்"

(வரி. 16 19)

என்னும் சிறப்புப் பாயிர வரிகள் நச்சினார்க்கினியரது பத்துப்பாட்டு உரைச் சிறப்பினைப் போற்றும் வகையில் அமைந்தவையாகும்.

நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுத எடுத்துக் கொண்ட பத்துப்பாட்டு முதலிய நூல்கள் மிகக் கடினமானவையாகும். அவர் உரையில்லையெல் அவற்றின் பொருள்களை அறிதல் அரிதாகும். மிக நெடிய பாடல்களாயினும், அவற்றில் வரும் சொற்களுக்கு இயைபு காட்டி வினையுடைய கூறுதல் அவருடைய சிறந்த திறமையாகும். இங்ஙனம் அவர் மார்ட்டெற்றியப் பொருள் விளக்குப் வன்மையைப் பத்துப்பாட்டில் காணலாகும். அறிஞர் மா. இராசமாணிக்கனாரும் தம் 'பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி' என்னும் நூலில், "நச்சினார்க்கினியர், எவ்வளவு நீண்ட செய்யுளாய் இருப்பினும் அதில் பல இடங்களில் சிதறிக் கிடக்கும் சொற்களைக் கொண்டு கூட்டியப் பொருள் கூறுதலில் பெருஞ்சமர்த்தன்

என்பதைப் பத்துப்பாட்டுகளுக்கு இவர் எழுதிய உரை நங்கு உரைத்தும்"¹¹ என விதந்து கூறுவர்.

புகழாரம்

"எழில் மிகுந்த சொற்றொடர், உன்னங் கவரும் உவமை, இனிய ஓசை கெழுமிய வாக்நீவம், என்றும் நெஞ்சத்தில் நின்று நிலவும் எடுத்துக்காட்டு, இலக்கியச் சுவை முதிர்ந்த கவிதை மேற்கொள் ஆடுமியவற்றை நச்சினார்க்கினியர் உரையில் காணலாம்"¹² என்பது பெராசிரியர் மு. வை. அரவிந்தன், நச்சினார்க்கினியருக்குப் பெருவிரும்புப்பொருள் மதிப்பொருள் குட்டும் புகழாரம்.

"நச்சினார்க்கினியரின் உரைகளில், அவருடைய கடலையை கல்வீயும், செம்மையான பொருள் கூறும் திறனும், வாதாரமும் ஆற்றலும், தெளிந்த தமிழ் ஆர்வமும் நன்றாய் விளங்குகின்றன"¹³ என்பது அறிஞர் ஏ. வி. கப்பிரமணிய அய்யரின் பாராட்டுரை.

"நச்சினார்க்கினியர் கையாண்ட உரைநடைநிலை அவர் மனப்பொக்குத் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. கல்வி காரணமாக அவருக்கு உண்டான பெருமித்ததை அவருரையெங்கும் காணலாம். சௌவரையருரைநீர் காணப்படும் தருக்க முறையாகச் சொல்லும் பண்பைப் போ அல்லது பரிமேலழகருரைநிலைகள் செறிவையோ அவருரைநிலை நாம் காண முடியாது"¹⁴ என்பது பெராசிரியர் வி. செல்வ நாயகத்தின் மதிப்பீடு.

"நச்சினார்க்கினியர் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் இலக்கணத்துக்கும் உரையெழுதுதற்கென்றே பிறந்த பெருமகனாவார். இலக்கியங்களில் உரை நயம் கண்டவராதலின் இவர்தம் இலக்கணவுரையிலும் நயக் காட்சிகளைக் காணலாம். இவர்தம் நடை இளம்பூரணத்துக்கும் சௌவரையத்துக்கும் இடைப்பட்டதாகும். இளம்பூரணர்க்குப் பின் தொல்காப்பியத்திற்குப் பெரும்பாகம் உரை கண்ட பெருமைபுடையவர் நச்சினார்க்கினியர்"¹⁵-இஃது அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கத்தின் புகழரை.

"நச்சினார்க்கினியர் பாந்த நூற்புலமையுள்ளவர். அவருக்கு திகரான புலமைபுடையவராக வேறு எந்த உரையாசிரியரையும் குறிப்பிட முடியாது"¹⁶ - இஃது அறிஞர் மு. அண்ணாமலைரின் கருத்து 2-118.